O cursă nebună, nebună, nebună.
The Independent

Blockbuster page turner
Lasă-totul-de-o-parte

PAUL CARSON

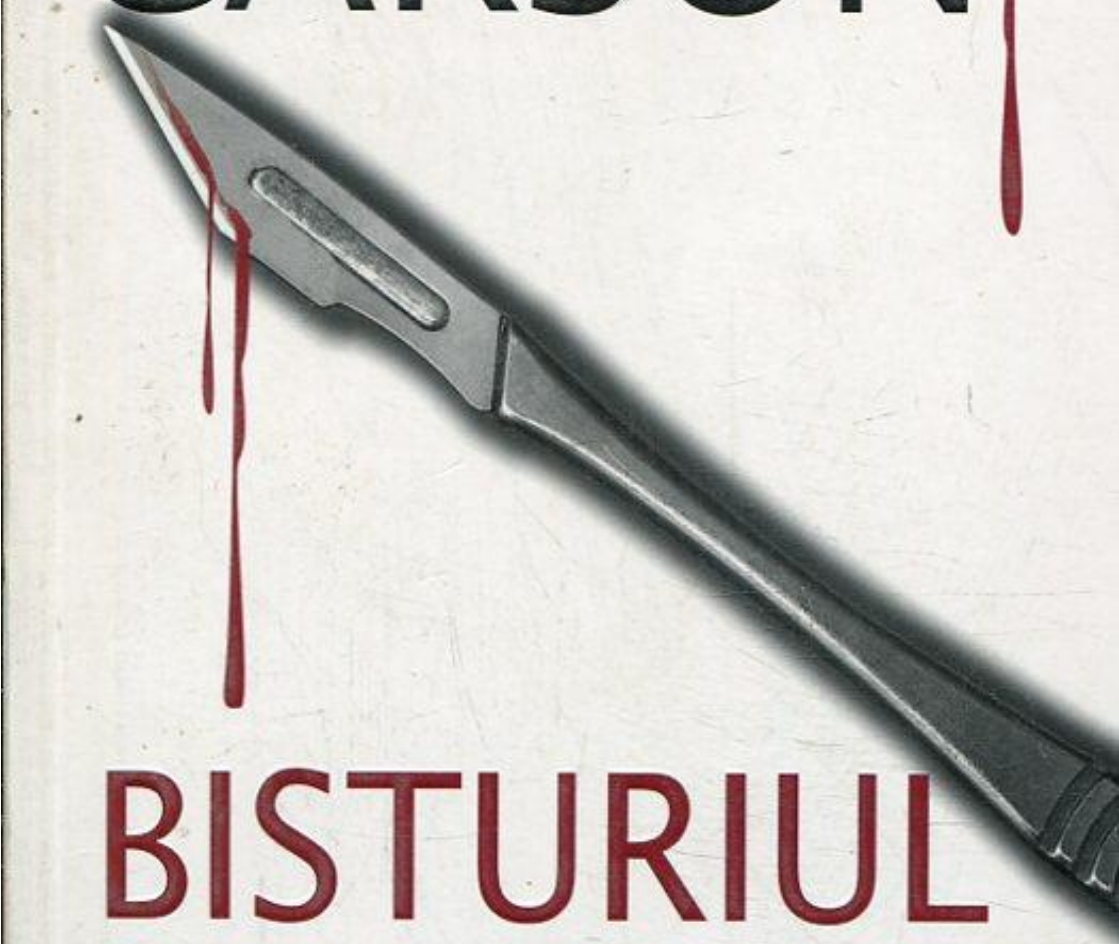

BISTURIUL

publishing

PAUL CARSON

BISTURIUL

Traducerea
Julia Kretsch Bădescu

Descrierea C1P a Bibliotecii Naţionale a României
CARSON, PAUL
Bisturiul / Paul Carson; trad.: Julia Kretsch Bădescu.
— Bucureşti: RG Publishing, 2007
ISBN 978-973-87768-8-3
I Kretsch Bădescu, Julia (trad.)
821.111-31 135.1

Această carte este o ficţiune. Numele, personajele, locurile şi evenimentele sunt rodul imaginaţiei autorului şi nu trebuie luate ca atare. Orice asemănare cu diferite evenimente, locuri, instituţii sau persoane sunt pur şi simplu întâmplătoare.

Titlul original: The Scalpel
Autor: Paul Carson
Copyright © Paul Carson 1997
Toate drepturile rezervate.

Nicio parte din această carte nu poate fi folosita sau reprodusa, stocată sau transmisa în orice forma sau prin orice mijloc electronic, mecanic, fotocopiere, înregistrare sau altele, fără acordul scris al proprietarului dreptului de autor şi al editorului acestei cărţi.

Design copertă: Marius Mare

Copyright © pentru versiunea în limba română RG Publishing. Toate drepturile rezervate.

Officergpublishing.ro
Publisher: George Nicolae
Coordonator colecţie: Ionela Mocanu
Redactor: Mihaela Manoliu DTP: Andreea Guci

Distribuţie:
Anca Nicolae – 0722 330 574

ISBN: 973-87768-8-3

Această carte este tipărită pe hârtie reciclabilă,
special aleasă pentru a vă proteja vederea.

Pentru soţia mea, Jean

Mulţumiri

Mulţi oameni au ajutat la elaborarea acestei cărţi, la verificarea numeroaselor detalii medicale şi legale. Alţii m-au ajutat explicându-mi procedurile operaţionale din cadrul „Gărzii Siochana" (Poliţia irlandeză), cea mai numeroasă forţă de poliţie neînarmată. Aduc, de asemenea, mulţumirile mele dr. John („Jack Gărzii Siochana") Harbison, profesor de medicină legală, RCSI şi patolog renumit în Irlanda; dr. Bany Gaughan, obstetrician şi ginecolog consultant la spitalele Rotunda şi Beaumont din Dublin; profesorului Tom Matthews, pediatru consultant la Spitalul Rotunda şi la Spitalul Copiilor din Dublin şi dlui. John Hyland, chirurg consultant la Spitalul St. Vincent, Dublin. D-na Feeria Field, de la laboratorul Clinicii Blackrock, mi-a explicat procedurile dintr-un laborator medical.

Stephen Rae este corespondent pe partea de investigaţii pentru grupul de ziare Independent din Irlanda şi mi-a furnizat multe informaţii valoroase despre lumea crimei din Dublin şi despre Garda Sichoana. Ronnie Lynam, jurisconsult la Partners at Law, Dun Laoghaire, a corectat inadvertenţele legale. Mai mulţi membri ai Gărzii Siochana mi-au dat sfaturi în legătură cu metodele de investigaţii. Aceştia au dorit să rămână anonimi, dar ei ştiu că le sunt recunoscător pentru ajutor.

Tuturor le adresez sincerele mele mulţumiri. Le rămân îndatorat pentru timpul, informaţiile şi extraordinara lor răbdare.

Paul Garson
Dublin, septembrie 1996

PROLOG

8.45 pm, luni, 3 februarie 1997
Cabină telefonică publică. Strada Molesworth. Dublin

— Alo?
— Vreau să stau de vorbă cu John.
Pauză. La celălalt capăt se aude respiraţia cuiva.
Sunt John.
În voce se simt precauţia, îngrijorarea.
— Salut, John. Sunt Bobby.
Se aude un oftat de recunoaştere.
— Salut, Bobby, băiete, ce mai faci?
Alunecosul Cockney.
— Voi fi în Londra vineri, pe data de 21. Ajung la 11.15 dimineaţa.
— Grozav, Bobby, băiete.
— Aş vrea să fac o comandă pentru colecţia din acea zi.
— Este un moment propice ca să cumperi, Bobby. Unor obiecte le scade preţul. Ca de obicei?
— Da.
— Nu este nicio problemă, Bobby.
— Te voi suna ca de obicei.
— Ca de obicei.
Pauză la celălalt capăt al firului.
— Îmi poţi face rost de o fată?
Respiraţie accelerată. Se aud dinţii scrâşnind.
— Va fi dificil, Bobby, băiete. Am avut multe plângeri din partea ultimei fete.
Niciun răspuns.

— I-ai făcut rău. Foarte mult rău, Bobby. Ştii acest lucru, nu?
Pauză. Apoi:
— Îmi poţi face rost de o fată?
Ferm, apăsător. Fără să mai stea la discuţii.
Din partea opusă se auzeau dinţii scrâşnind.
— Va trebui să iau pe cineva din afară, Bobby. Te va costa.
— Cât de mult?
— Cinci sute. Pe noapte. Iar dacă îi faci rău, s-a terminat. Pentru totdeauna. Înţelegi? Dacă mai greşeşti o dată, va fi ultima dată. Ai înţeles?
Furie.
— Nicio problemă. Înţeleg.
— Fără resentimente, Bobby, băiete. Afacerile sunt afaceri.
Doar afaceri. Se convine asupra condiţiilor.
— Mă suni ca de obicei?
— Te sun ca de obicei.
— Pe curând, Bobby, băiete.
Clic.
Puse receptorul jos, încet. Cabina şi receptorul se aburiseră. Îşi strânse trendul pe trup şi ieşi în aerul rece al nopţii. Nu privi nici în stânga, nici în dreapta. Cu precauţie, se îndepărtă de cabina telefonică. O luă înapoi, spre străzile aglomerate. Îşi scoase din mâini mănuşile de protecţie. Pe prima o vârî într-o pungă de chipsuri McDonald's, pe care o aruncă într-un coş de gunoi. Cea de-a doua ajunse în altă pungă şi în alt coş de gunoi, zece minute mai târziu.
Era eficient şi exact în toate.
De o precizie medicală.

Ca răspuns la cererea oficială a Guvernului de a se investiga evenimentele ce urmează, un titlu de ziar a surprins atitudinea publicului:

„11 ZILE CARE AU ZGUDUIT NAŢIUNEA!”
Ziua de luni, 10 februarie 1997, a marcat începutul.

Ziua 1
1

10.45 am, luni, 10 februarie 1997
Aripa de Nord, Maternitatea Centrală, Dublin

Ritmul cardiac scăzu din nou.
June Morrison, asistenta care se ocupa de pavilionul trei, se încruntă şi se apropie repede de monitor, apăsând pe un buton. Ritmul inimii fetusului dispăru de pe ecran şi fu înlocuit cu graficul ultimelor trei minute. Rata fusese stabilă, fără impulsuri. Trecu din nou pe rata curentă şi scoase un oftat de uşurare. Inima îşi revenise la normal.
— Totul este în regulă, soră?
Morrison se întoarse şi îi zâmbi tinerei femei care stătea culcată în patul din spatele ei.
— Da, stai liniştită, scumpo. Totul merge cât se poate de bine. Copilul tău se simte minunat. Tu cum te simţi?
Sandra O’Brien se sprijini în mâini şi încercă să se aşeze într-o poziţie mai confortabilă. Îşi linse buzele şi se strâmbă, simţind din nou gustul ca de cretă al antiacidului. Cu un oftat adânc, se lăsă pe muntele de perne şi îşi mângâie stomacul.
Doamne, voi fi foarte bucuroasă când totul se va termina, spuse ea.
Morrison râse uşor.
— Mai avem până să se termine. Va trebui să fii rezistentă.
Ajustă cureaua CTG în jurul Sandrei, acolo unde se slăbise.

— Va trebui să rămâi nemişcată, altminteri cureaua va cădea cu totul.
— Trebuie să o ţin aşa tot timpul? se tângui Sandra.
Mă tem că da. Ne oferă o imagine clară a felului în care O'Brien junior progresează şi se pregăteşte pentru a intra în această lume.
Şi ce intrare, se gândi ea privind din nou prin cameră. Erau nu mai puţin de trei scanere pentru fetus, unul lângă altul. Harry O'Brien insistase să fie trei, pentru cazul în care unul sau chiar două s-ar strica.
Domnule O'Brien, îl informase Morrison băţoasă când el îşi alesese, în sfârşit, camera în care copilul să se nască, nu am avut niciodată nevoie să înlocuim un monitor în timpul funcţionării. Sunt verificate în mod regulat pentru a fi siguri că nu are loc niciun eveniment nedorit.
Ea considerase că îşi susţinuse ferm poziţia. Se afla pe terenul ei şi afirma cu tărie acest lucru domnului Mare Şmecher. Acestea sunt regulile mele. Nu suntem la sediul corporaţiei O'Brien.
Harry O'Brien ascultase politicos fiecare cuvânt, pe când ea îi arăta camera în care soţia lui avea să stea. O fixă pe Morrison cu nişte ochi apoşi, punându-şi braţul în jurul umerilor ei.
— Soră, sunt convins că ai dreptate. Sunt sigur că nu a existat niciodată un scaner defect în măreaţa ta instituţie. Dar, soră, dă-mi voie să-ţi spun un lucru pe care nu îl cunoşti.
Ea se desprinse de lângă el şi îl privi drept în faţă. Ochii lui erau acum reci, duri.
— Noi producem majoritatea aparatelor pe care vă bazaţi voi aici şi cunosc iscusinţa de care se dă dovadă în unele dintre fabricile noastre. Aşa că îţi spun. Vreau cel puţin două de rezervă şi doar echipamente noi, care să fie folosite în

cazul soţiei mele. Aşa că puteţi înlocui aparate ca acesta, spuse el arătând spre setul IV, uşor înclinat, fixat de bara patului.
Morrison protestase îndelung în faţa lui O'Brien şi, în cele din urmă, a lui Luke Conway, directorul maternităţii. Conway şi cu ea erau prieteni apropiaţi de ani buni, iar ea îi urmărise ascensiunea – de la doctor rezident la medic secundar şi, după opt ani de pregătire în Canada, la medic primar. Conway era probabil singurul din spital care ştia mai multe decât Morrison despre travaliu. Promovarea la gradul de director medical şi administrativ al spitalului reprezenta un tribut pe măsura priceperii şi cunoştinţelor sale.
— Luke, se plânse ea furioasă, după vizita lui O'Brien, ticălosul acesta se poartă de parcă spitalul ar face parte din corporaţia lui. Chiar vrea să preia… Iisuse, îţi vine să crezi?… Chiar vrea să preia camera trei şi sala de naşteri pentru o lună întreagă. Spune că va pune să fie decorat blestematul de apartament şi că va înlocui toate afurisitele de aparate.
Abia mai putea să-şi păstreze calmul.
— Zău, Luke, va fi un circ media, la naiba, nu o naştere.
Conway stătea de cealaltă parte a biroului său şi îi asculta cuvintele pline de furie. După ce termină, ea îi perie haina, ca şi cum i-ar fi şters o scamă şi îi aranjă papionul. Înalt şi graţios, bărbatul inspira încredere şi stabilitate. Era în largul său în acea poziţie. Întotdeauna se îmbrăca sobru, de obicei într-un costum cu dungi fine, o cămaşă albă, scrobită şi papion. Precum majoritatea ginecologilor, evita să poarte cravate pentru că îl stânjeneau în timpul examinărilor. Cu blândeţe, luă mâinile lui Morrison într-ale lui. Pentru un moment, nu spuse nimic. Doar privea mâinile ei mari, grosolane, ciudate. Se întrebă câţi copii fuseseră aduşi pe lume de către aceste mâini. Ridică privirea şi o văzu pe

Morrison care-l fixa surprinsă.
— June, spuse el, fără să dea drumul mâinilor ei, June, fiecare cuvânt pe care l-ai spus este cât se poate de adevărat şi mi-e ruşine că am adus spitalul în această situaţie. Dar tu cunoşti istoricul şi situaţia financiară a acestui spital.
Morrison oftă şi se dădu înapoi.
— Să le ia dracu' pe toate, şi istoricul, şi situaţia financiară, murmură ea.
— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti aşa, continuă Conway, dar eu trebuie să fac faţă situaţiei, aşa cum este ea. Sandra O'Brien a rămas însărcinată mulţumită reuşitei programului nostru. FIV. Harry O'Brien este extaziat. De ani de zile trăia fără speranţa de a mai avea copii, după accidentul acela de maşină. Ştii la fel de bine ca şi mine cât de mult înseamnă această sarcină pentru el.
Studie cu grijă chipul lui Morrison pentru a vedea cum reacţionează. Consiliul de conducere al spitalului o alesese pe ea să aibă grijă de cursurile prenatale şi de travaliul Sandrei O'Brien. Dacă totul avea să decurgă bine, spitalul avea să primească o sumă imensă de bani, mai precis două milioane de lire sterline.
După ce, în primul an de căsnicie, Sandra O'Brien nu reuşise să rămână însărcinată, se hotărâse să apeleze la medici. Descoperiseră că ambele sale trompe erau înfundate, ca urmare a unei infecţii severe pe care o avusese la vreo 20 de ani. În ciuda numeroaselor încercări chirurgicale de a corecta problema, şansa de a aduce pe lume un copil în mod natural era foarte mică. Aşa că Harry O'Brien intervenise în singurul fel în care se pricepea – cu bani.
— Daţi-mi un copil, iar Corporaţia O'Brien va marca evenimentul aşa cum se cuvine, îi spusese el lui Luke Conway într-o dimineaţă, după ce îi ascultase explicaţiile

despre sarcina prin FIV, fertilizarea în vitro.
Cu ajutorul acestei proceduri, copilul Sandrei şi al lui Harry putea fi conceput în afara uterului, într-un laborator, iar apoi embrionul avea să fie transferat în trupul ei.
— Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule O'Brien, răspunse Conway, întrebându-se la ce anume se referea exact.
Dar să nu ne grăbim în nicio privinţă încă. Poate că Sandra vrea să mai aştepte câteva luni înainte să se hotărască.
— Cum îţi sună două milioane de lire? Dă-mi un copil sănătos, iar eu voi veni cu două milioane de lire cât ai zice peşte.
Luke Conway pusese mâna pe telefon.
Vom începe chiar mâine.
După trei încercări nereuşite, un embrion fusese, în sfârşit, creat şi apoi transferat în uterul Sandrei O'Brien. Acolo a început să se dezvolte normal.
În tot acest timp, Luke Conway a avut grijă în mod special de această sarcină, străduindu-se să-l facă fericit pe barosan şi să protejeze interesele spitalului.
— Nimeni nu este mai competent sau mai experimentat decât June Morrison, i-a spus el lui Harry O'Brien într-o bună zi, când barosanul a verificat progresul întregii acţiuni. Niciodată, dar niciodată, nu am pierdut un copil aflat în grija ei. Şi a avut câteva cazuri foarte dificile!
O'Brien l-a ascultat atent, stând alături de consilierul medical personal.
— Dacă este atât de bună pe cât spui, atunci încredinţează-i acest caz. Eliberează-o de toate celelalte sarcini şi anulează-i toate zilele libere. Nu vreau ca Sandra să între în travaliu în timp ce Morrison îşi prăjeşte fundul la soare în Tenerife.
Conway râse politicos la încercarea lui O'Brien de a fi

glumeț.
— Dă-i salariu dublu și spune-i că va primi o primă consistentă, când totul se va fi terminat.
— Nu va fi nevoie de un asemenea gest, domnule O'Brien, răspunse Conway, privindu-l în ochi. Personalul de aici își face pe deplin datoria, indiferent dacă pacienții sunt persoane publice sau nu, bogați sau săraci. Știu că sora Morrison va avea grijă cum se cuvine de Sandra.
O'Brien se lăsă în scaunul său și își odihni mâinile pe biroul din fața lui. Spatele lui masiv acoperea spătarul scaunului. Oftă adânc, apoi își trecu mâna prin părul grizonat.
— Domnule Conway, nu vreau ca sora Morrison să aibă grijă cum se cuvine de soția mea și de copil.
Se aplecă brusc în față și aproape scuipă cuvintele:
— Vreau să aibă o grijă extraordinară de ei!
Chiar și Conway fu luat prin surprindere de această agresivitate.
— Dacă vrei ca acest spital să se consolideze financiar și să mai construiești o aripă, atunci asigură-te că soția mea are parte de cea mai bună îngrijire. Cea mai bună, nu accept altceva!
Conway nu pomenise nimănui despre detaliile acestei conversații, cu atât mai puțin lui June Morrison. Curând, ea și-a dat seama că planurile ei de vacanță au fost schimbate fără nicio explicație. La fel și programul de lucru. Nu a trebuit să mai aibă grijă de femeile din aripa de est, fiind desemnată să se ocupe de sarcina Sandrei O'Brien, aflată în îngrijirea doctorului Tom Morgan, pe care îl alesese ca obstetrician.
Când au fost anunțate schimbările, Morrison își dădu seama că pierduse bătălia cu Harry O'Brien.
— Soră, murmură Sandra, poți să mă ajuți? Mă doare

îngrozitor spatele.
Sandra O'Brien se chinuia să-şi aline durerea tot mai puternică de spate. Morrison o ridică de subţiori şi o săltă în capul oaselor.
— Dumnezeule, ce se întâmplă?
Instinctiv, Sandra O'Brien îşi cuprinse burta cu mâinile.
— Ce se întâmplă?
Mişcările din uterul ei erau vizibile, precum o pisică într-o pungă de hârtie. Era ca şi cum copilul s-ar fi luptat disperat să iasă. Morrison îşi puse repede mâinile experimentate pe burta femeii. Se întoarse spre monitor şi simţi cum sângele se scurge din trupul ei. Inima începuse iar să o ia razna, de data aceasta ajungând la 60 de bătăi pe minut. Pe cât de brusc începuse agitaţia din uterul Sandrei, pe atât de brusc încetă. Morrison simţi cum mişcarea se potoleşte. Se uita tot timpul la monitor, îndemnând inima micuţului să-şi revină. Încet, îşi reveni. De la 60 la 70 şi apoi 80, unde păru să se oprească pentru un minut. Apoi, în câteva secunde, ajunse la 130, unde rămase. Drama trecuse. Se întoarse spre Sandra, pe chipul căreia citi groaza. Ea zâmbi pentru a o linişti, luându-i o şuviţă de păr de pe chip.
— Este totul în regulă, soră?
— Totul merge bine, Sandra, minţi Morrison. MicuţuL se pregăteşte pentru următoarea etapă.
— Când se va întoarce doctorul Morgan?
Ochii Sandrei trădau neliniște. Soră Morrison, spunea chipul ei, sunt sigură că eşti o asistentă foarte pricepută, dar l-aş vrea pe doctorul Morgan aici. Chiar acum.
Morrison se prefăcu a-şi privi ceasul.
— A spus că va trece pe aici la ora 12, pentru a vedea care este evoluţia lucrurilor. Ne aşteptăm să naşti abia peste câteva ore. Este în spital, pe undeva, vizitează bolnavii.

Dr. Tom Morgan era un fel de vedetă în Irlanda şi ginecologul la care visau toate femeile. Arăta bine şi inspira încredere. Avea o emisiune TV săptămânală, un program radio şi o rubrică într-un ziar duminical, toate ocupându-se de „problemele femeilor" 4. Era cunoscut faptul că Tom Morgan era bărbatul din fanteziile tuturor femeilor irlandeze, de la 16 la 60 de ani. De asemenea, fusese votat „bărbatul pe care l-ai dori în patul tău"" de către cititorii unei reviste pentru homosexuali.
June Morrison aranjă un capăt al cearşafului şi repoziţionă cureaua CTG.
— Mă duc să văd unde este. Asistenta Roche va sta cu tine până când mă întorc.
Zâmbi iar.
— Sandra, stai liniştită, totul va fi bine.
Arătă înspre monitor.
— Inima bebeluşului se comportă normal. Este pregătit să vină pe lume.
Chipul Sandrei se relaxă. Apoi o nouă grimasă îi schimonosi trăsăturile frumoase.
— Dumnezeule, gemu ea. Încă o contracţie.
Morrison se îndreptă repede spre biroul asistentelor şi închise uşa. Din camera de alături se auzeau urletele unei femei care năştea. Pentru cineva atât de experimentat şi care trecuse cu bine prin atâtea momente de criză, se trezi că tremură, agitată. Formă un număr la telefonul interior.
— Pat, sunt June Morrison din pavilionul trei, aripa de nord. Vrei să-i dai un mesaj doctorului Morgan pe pager şi să-l rogi să urce imediat?
Inima i se strânse ca-ntr-un cleşte când auzi răspunsul.
Dr. Morgan a ieşit în urmă cu o jumătate de oră. A spus că poate fi contactat pe telefonul mobil. Vrei să-l sun?

Pentru prima dată în cincisprezece ani de moşit, June Morrison observă că îi tremură mâinile.
— Nu. Doar dă-mi numărul. Îl voi suna eu.
Îşi notă numărul pe un carneţel.
— Pat, încă un lucru. Cine este de gardă la urgenţe?
La celălalt capăt al firului se auziră hârtii răsfoite.
— Dr. Dean Lynch.
Privi receptorul vreme de un minut înainte de a-l pune în furcă. Gura îi era uscată şi îşi simţea inima bătându-i puternic.
— La naiba, la naiba, la naiba, murmură ea în timp ce forma numărul.
Îi răspunse vocea unui robot:
— Apelul dumneavoastră a fost redirecţionat. Vă rugăm, aşteptaţi…
După o pauză, se auzi cum sună. O voce de femeie răspunse:
— Alo?
Pentru un moment, Morrison fu confuză şi abia putu să bâiguie câteva cuvinte. În cele din urmă izbucni:
— Dr. Tom Morgan este?
Auzi cum telefonul este trecut altcuiva. Apoi o voce cunoscută răspunse:
— Aici dr. Morgan.
Ticălosule, aproape ţipă ea. Ticălosul dracului! Dar totul trebuia lăsat pe altădată. N-ar fi trebuit să iasă din spital şi cu atât mai puţin în compania unei femei care, după voce, cu siguranţă nu era doamna Tom Morgan.
Cu un ton ca de gheaţă şi o furie controlată, spuse:
— Dr. Morgan, aici sora Morrison. Vă sugerez să vă întoarceţi imediat aici. Avem probleme cu Sandra O'Brien. S-ar putea să aibă nevoie urgentă de operaţie.
Închise înainte să primească răspuns, imaginându-şi panica

lui. Formă un alt număr.
— Pot vorbi cu sora Mullan, vă rog? Spuneţi-i că este urgent. Sunt June Morrison din pavilionul trei.
La celălalt capăt al firului se auzi o voce strigând numele surorii Mullan, apoi paşi grăbiţi.
— June? Salut, Breda sunt. Ce s-a întâmplat?
— Breda, pregăteşte-mi o sală cât poţi de repede şi anunţă-l pe anestezistul de gardă că s-ar putea să fie nevoie de el. Sună-l pe Paddy Holland de la pediatrie şi spune-i să fie pregătit. S-ar putea să fie nevoie de o operaţie.
— Bine.
Breda Mullan o cunoştea pe Morrison de multă vreme şi ştia că nu dă asemenea ordine dacă nu este cu adevărat nevoie. Mai ştia, după tonul vocii, că ceva nu era în regulă.
— S-a făcut.
— Încă un lucru, Breda. Este vorba despre cazul O'Brien.
— Dumnezeule! auzi Morrison înainte de a pune jos receptorul.
Privi pe geam, la străzile aglomerate de dedesubt. Ploua.
Umbrelele erau îndoite de vânt, iar oamenii se adăposteau la intrările în clădiri, acoperindu-se cu ziare şi genţi. Un singur cuvânt se tot repeta în mintea ei. Se străduia să scape de el.
Coşmar.
Coşmar, coşmar, coşmar. E ceea ce se prefigura: un coşmar.
Tom Morgan se dusese la amanta lui, lăsându-l pe Dean Lynch de rezervă. Dean Lynch era singura persoană din lume despre care ştia că ar putea crea necazuri, dacă ar fi să apeleze la el. Se rugă să nu fie nevoită să-l cheme.

2

10.58 am.

Secţia de tratament ambulatoriu. Aripa de Est

Dr. Dean Lynch, obstetrician consultant şi ginecolog, nu era un om care să iasă cu ceva în evidenţă. Scund, avea totuşi destule kilograme cât să nu fie cu totul insignifiant. Părul său, cândva negru, era acum sur şi pieptănat sever, prins într-o codiţă la spate. Îi accentua fruntea înaltă şi sprâncenele subţiri. Hainele îi erau terne, plicticoase. Se potriveau cu el. Singurul lucru remarcabil la dr. Dean Lynch îl reprezentau ochii. Îi neliniştea pe cei care lucrau cu el, păreau să pătrundă în fiecare suflet. Puţini reuşeau să-i susţină privirea mai mult timp.
Stătea la biroul său. Jucându-se cu agrafele pentru hârtie şi supraveghind scena din faţa sa. Afară, într-o sală mare de aşteptare, stăteau rânduri întregi de pacienţi. În dreapta sa, la câţiva metri, stătea dr. Ali Sharif, în timp ce în stânga, ceva mai aproape de birou, se găsea dr. Donald Armstrong. În spatele lor se aflau trei separeuri pentru examinare, delimitate doar de nişte draperii. Dean Lynch se ocupa de majoritatea pacientelor noi, iar dr. Sharif efectua intervenţiile chirurgicale minore. Donald Armstrong se ocupa de treburile minore, lua sânge, completa formularele pentru laborator şi aştepta telefoane de la Lynch ori de câte ori era nevoie de el. Nu că Lynch l-ar fi sunat prea des. Dr. Dean Lynch ocupa una dintre poziţiile cel mai puţin râvnite din spital. El examina fiecare pacientă în parte, întotdeauna fără asistentă, în ciuda regulamentelor spitalului. De asemenea, se ocupa de toate testele de laborator şi de radiografii. Era meticulos în notiţele sale şi aproape obsesiv în selectarea instrumentarului chirurgical. Dr. Sharif abandonase de mult timp încercările de a lua parte la cazurile chirurgicale majore ale dr. Lynch. Când Dean Lynch

se ocupa de pacienţii supuşi tratamentului ambulatoriu, toată lumea ştia că nu trebuie să-l deranjeze. Prezida precum un stăpân de sclavi, gustând din disperarea care i se înfăţişa, delectându-se în faţa cărnii femeieşti. Trecea toate problemele minore într-un registru, concentrându-se doar asupra situaţiilor grave, care puteau necesita intervenţii chirurgicale.

Dean Lynch era considerat, mai presus de toate, chirurg.

Asistentele considerau că nu are pic de manieră, nearătând în niciun fel interes ori simpatie pentru sentimentele pacientelor sale. June Morrison comentase odată că singurele momente în care îl văzuse pe Lynch fericit erau cele în care opera.

— Jur că-i place la nebunie să-şi vadă pacientele inconştiente, se confesase ea colegei Breda Mullan.

Morrison le avertizase întotdeauna pe celelalte fete care trebuiau să lucreze cu el.

— Să nu vă puneţi niciodată rău cu dr. Lynch. Faceţi totul ca să fie fericit. Sub nicio formă nu-l supăraţi în timpul operaţiei.

Acesta era felul ei de a proteja personalul din aripa de est şi, în acelaşi timp, de a face ca totul să meargă bine în spital. În ciuda reputaţiei lui Lynch, nimeni nu-i putea găsi vreun defect în privinţa muncii sale. Era demn de încredere, punctual, atent şi controlat. Nu stârnea simpatie şi nu era agreabil, dar te puteai baza pe el.

— Poţi invita primele paciente, ordonă Lynch, fără să acorde prea multă atenţie asistentei de lângă el.

Masându-şi gâtul, privea o scrisoare de recomandare a unui doctor. O puse pe marginea biroului.

— Aceasta poate merge la dr. Sharif.

Luă următoarea scrisoare şi o citi repede.

— Du-o şi pe aceasta la el.
Dr. Sharif făcu schimb de priviri cu asistenta.
În sfârşit, Lynch văzuse ceva care îl interesa.
— Mă ocup eu de această femeie, soră. Du-o în sala de examinare şi spune-i să se dezbrace.
Se întoarse spre dr. Armstrong.
— Donald, am câteva rapoarte despre operaţiile de ieri la secţia de patologie. Vrei să cobori şi să le aduci înainte să urcăm în pavilion?
Don Armstrong aproape sări din scaun, dispărând pe coridor, trecând de biblioteca spitalului şi îndreptându-se spre laboratoare. Orice era mai plăcut decât testele de anduranţă din clinica ambulatorie a lui Dean Lynch.
Lynch privi în sfârşit spre asistentă, un uşor zâmbet străbătându-i chipul de obicei dur.
— Atunci, să începem, da?
Îşi vârî mâna în buzunarul pantalonului şi pipăi tabletele de aspirină pe care le pusese acolo mai devreme. Imediat ce asistenta se întoarse cu spatele la el, luă două şi le înghiţi întregi. De vreo două zile îl durea gâtul şi reuşise în sfârşit să facă o reţetă falsă pentru un pacient inexistent, ca să ia nişte antibiotice. În mod ciudat, nu îşi făceau efectul pe cât de repede crezuse.

3

11.17 am.
Pavilionul trei, Aripa de Nord

June Morrison se întoarse la Sandra O'Brien şi, fără a o privi măcar, printă cardiograma fetusului. Ritmul scăzuse din nou, dar nu în mod periculos. Cercetă graficul pentru a vedea

dacă mai există semne care să pună probleme.
— Totul este în regulă? o întrebă pe sora Roche, una dintre cele mai bune asistente pe care le pregătise.
— Da, soră.
Dar ceva din ochii asistentei o avertizau pe Morrison că totul era departe de a fi în regulă.
— Analizele doamnei O'Brien sunt perfecte. Presiunea sângelui este de 120/70. Pulsul de 84 şi stabil, analizele de urină sunt negative, fără urmă de proteine. Are contracţii regulate, la trei minute şi dureri acute de spate, dar apa încă nu s-a rupt.
Morrison aruncă intenţionat privirea spre hârtia pe care o ţinea strâns în mână, stând tot timpul cu spatele spre femeia însărcinată care asculta cu atenţie fiecare cuvânt. Expresia asistentei Roche trăda îngrijorarea.
Morrison se întoarse spre Sandra. Nu reuşi să schiţeze niciun zâmbet încrezător.
— Sandra, te voi examina din nou pentru a vedea cât de mult ai progresat. Dr. Morgan va veni curând şi vreau să-i pot da o evaluare de ultimă oră.
La menţionarea numelui lui Tom Morgan, Sandra O'Brien păru să se relaxeze. Îşi puse din nou mâinile pe burtă.
— Haide, Gordon, murmură ea. Să ne urnim.
Sora Roche ajustă pernele din spatele ei.
— Aşa îl vei numi pe copil?
Sandra privi în sus, încercând să suprime durerea de pe chipul ei – încă o contracţie.
— Da. De cum am aflat că vom avea un băiat, Harry a insistat să-l numim Gordon. Aşa îl chema pe băieţelului lui, care a murit în accident.
June Morrison îşi spălă mâinile riguros la chiuvetă înainte să-şi pună o pereche de mănuşi chirurgicale. Îşi vârî primele

două degete într-un tub cu cremă antiseptică, apoi ridică pătura cu blândeţe, dezvelind stomacul şi pulpele Sandrei O'Brien.
— Vei simţi doar o uşoară presiune, murmură ea, când degetele pătrunseră trupul tinerei femei.
Sandra inspiră adânc. Asistenta Roche o luă de mână şi o strânse puternic.
— Strânge-mă dacă te deranjează ceva. Totul se va termina într-o clipă.
Degetele experimentate ale lui June Morrison explorară cervixul, pentru a constata cât de mult se dilatase de la ultima examinare, în urmă cu două ore. Simţea presiunea în vârful degetelor. Suprafaţa tare a capului copilului se legănă uşor când apăsă cu degetele.
— Dilatarea cervixului are 8 cm, apa se va rupe curând.
Sora Roche notă aceste date în fişa medicală.
— Dă-mi forcepsul Kocher.
Roche puse fişa pe bara de la marginea patului şi se întoarse pentru a deschide o cutie sterilă de pe o măsuţă pe roţi. Luă un pachet lung, sigilat, îl deschise şi. Fără să atingă conţinutul, lăsă un instrument în mâna lui Morrison.
Sandra O'Brien începu exerciţiile de respiraţie, apăsându-şi capul pe pernă. Strânse puternic barele din spatele ei.
— Nu vei simţi nimic, Sandra, o asigură Morrison, introducând forcepsul în trupul ei. Voi rupe apa.
Sora Roche luă una dintre mâinile Sandrei.
— Strânge puternic, îi şopti ea în ureche.
Stomacul Sandrei începu să se agite violent. Se vedeau limpede membrele copilului.
Timp de câteva minute, abdomenul păru a sta să explodeze. June Morrison se uita la monitor: pulsul copilului se ridicase brusc la 140 de bătăi pe minut. Apoi începu să scadă încet.

Asistenta Roche privea îngrozită.
— Ce se întâmplă? Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă? începu Sandra O'Brien să ţipe.
Tocmai când Morrison era pe cale să-şi retragă degetele, apa se rupse.
— Dumnezeule! ţipă Sandra. Ce se întâmplă? Pentru Dumnezeu, spuneţi-mi ce se întâmplă.
Lichidul începu să curgă din trupul femeii. În loc să fie limpede, curat, era de un verde închis, plin de meconium, semn că fătul se afla într-o situaţie gravă. Risca să moară înainte să se nască.
— Scade pulsul!
Îndelungaţii ani de experienţă ai lui Morrison îşi spuseră cuvântul. Apăsă de trei ori pe un buton de alarmă situat deasupra patului. Sora Roche, cu o remarcabilă pricepere, mişcă patul, îndreptându-l spre uşă. Ignorând strigătele de ajutor ale Sandrei, Morrison şi Roche purtară patul pe coridor în câteva secunde.
Alergară cu el spre lift, care ajunsese deja şi le aştepta cu uşile deschise. Maternitatea Centrală din Dublin se mândrea cu procedurile sale în caz de urgenţă. În ultimii ani, totul devenise automat, făcându-se teste peste teste pentru a se asigura un ridicat nivel de performanţă. Când patul fu înăuntru. Roche formă codul pentru blocul operator din aripa de nord şi privi uşile închizându-se în faţa lor.
Sandra O'Brien o privea îngrozită pe June Morrison.
— Copilul meu va fi în regulă? suspină ea.
Morrison îi luă mâna şi o strânse puternic.
Totul va fi bine cu bebeluşul tău, Sandra. Doar că trebuie să fie adus pe lume mai devreme decât credeam. Va fi nevoie să-ţi facem o cezariană.
Sandra duse cearşaful la gură şi îl muşcă.

— Bietul Harry, murmură ea. Bietul, bietul Harry. Îşi doreşte atât de mult copilul acesta.
Încă o contracţie: Sandra O'Brien o trase pe June Morrison mai aproape, unghiile intrând în carnea celeilalte femei.
— Nu-mi lăsa copilaşul să moară, o rugă ea, printre suspine de durere. Nu-mi lăsa copilaşul să moară.
Morrison şi Roche se priviră, dar nu spuseră nimic.
Era 11.48 pm.

4

11.55 am
Sunetul puternic al alarmei se auzi în trei zone diferite în acelaşi timp.
La o cafea şi o ţigară, anestezistul Don O'Callaghan citea Irish Times şi comentariile despre meciul de fotbal dintre Irlanda şi Anglia.
— La naiba, murmură el, aruncând ziarul şi grăbindu-se la cel mai apropiat telefon roşu, pentru a accesa biroul de informaţii.
Jos, în secţia de pediatrie din aripa de vest, dr. Paddy Holland insera un cateter în scalpul unui bebeluş de trei zile, când auzi bipul pagerului. Scoase un sunet de satisfacţie când văzu sângele curgând prin tub, semn că nimerise o venă.
— Asigură tu cateterul, te rog, soră, murmură el, ţinând acul pe loc, în ciuda agitaţiei bebeluşului. Imediat ce banda adezivă fu pusă, se grăbi spre telefonul roşu, formând numărul.
Dean Lynch scria o recomandare pentru o radiografie, când sună alarma. Fără să se oprească, ridică telefonul de lângă el şi contactă biroul de informaţii.

Pentru cei trei bărbaţi detaliile fură aceleaşi: cele dictate de June Morrison asistentei de la biroul de informaţii. O femeie de 28 de ani, Sandra O'Brien, aflată la prima sarcină, necesita de urgenţă o operaţie cezariană. Semnele ei vitale nu prezentau probleme, presiunea sângelui menţinându-se la 120/70, iar pulsul la 110 bătăi pe minut. Era însă panicată de ultimele evenimente. Analizele de urină fuseseră negative pe tot parcursul sarcinii. Nici acum nu prezenta vreun semn de toxicemie. Avea doar câteva edeme uşoare la mâini şi glezne, specifice femeilor însărcinate, al căror corp reţine fluidele.

Copilul însă avea probleme. Exista riscul să moară. Bătăile inimii se răriseră de mai multe ori, în ultimele trei ore, dar reveniseră de fiecare dată la normal. La exact 11.23 am, membranele se rupseseră brusc, cu o scurgere întunecată, prezentând meconium. Acum, inima copilului ajunsese la 65 de bătăi pe minut. Nu mai exista timp să se măsoare nivelul pH-ului cu ajutorul electrodului lipit de scalpul fătului.

Obstetricianul care avea în grijă acest caz nu putea fi de găsit.

Aceasta fusese toată informaţia de care aveau nevoie cei trei doctori pentru a acţiona rapid. Un copil nenăscut se afla în pericol şi doar o intervenţie grabnică îl putea salva. Orice întârziere risca să fie fatală.

Don O'Callaghan ieşi din cantină şi alergă pe coridoare, până la blocul operator, unde se afla acum Sandra O'Brien. Aproape lovi o călugăriţă bătrână, care mergea încet în direcţia lui. Îi aruncă nişte scuze peste umăr, în fugă.

Paddy Holland ajunse la liftul pentru urgenţe în câteva secunde. Ştia că nimeni nu mai poate opri liftul acum – codul de securitate nu permitea liftului să se oprească decât la etajul solicitat.

Dean Lynch înjură tot drumul. Urca scările două câte două. Se grăbea pentru a patra oară, în ultimele luni, spre aripa de nord, secţia privată a spitalului, atât de diferită de lumea în care lucra el. Aripa de est avea blocuri operatorii neîngrijite şi coridoare cu pereţi scorojiţi. Înjura încet, alergând, furia crescând în el cu fiecare pas.

În timp ce aceşti trei bărbaţi se grăbeau spre aripa de nord, un telefon mobil sună pe coridorul de lângă camera în care fusese adusă în grabă Sandra O'Brien. Theo Dempsey, fost sergent în armata irlandeză şi bodyguard-ul lui Harry O'Brien, îi trimitea un mesaj direct şefului său, la vila din North Wicklow.

Barosanul Harry alesese să stea acolo şi să aştepte veşti despre evoluţia sarcinii soţiei sale, incapabil să reziste în atmosfera de spital. Detesta mirosul de dezinfectant, gemetele femeilor în travaliu şi ţipetele nou-născuţilor. Trebuise să petreacă atât de mult timp acolo, la începutul programului FIV, încât numai imaginea uşii de la intrare îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos. Lui Harry O'Brien îi plăcea să deţină controlul şi nu se simţea în voia lui dacă trebuia să apeleze la altcineva. Atunci când Sandra îi sugerase să aştepte acasă până la apropierea travaliului, acceptase imediat. Îl trimisese însă pe Theo Dampsey pentru a fi atent la tot ceea ce se întâmplă, instruindu-l să-l contacteze imediat ce Tom Morgan sau June Morrison aveau să dea semnalul.

În câteva secunde de la apelul lui Dempsey, O'Brien alerga prin casă, îndreptându-se spre elicopter. Zborul de la North Wicklow până la spital avea să dureze doar treizeci de minute.

12.01 pm
Blocul operator 2. Aripa de Nord

Dean Lynch își spăla mâinile, alături de June Morrison, care avea să asiste la operație. Cu toate că era mai înaltă decât Lynch și nu se intimida ușor, Morrison cu greu se putea uita la el.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă chem, dr. Lynch, spuse ea prin masca sterilă, încercând să se facă auzită în ciuda zgomotului apei și al frecatului periilor.

Știa, din felul în care Lynch intrase în blocul operator, că era livid. Lynch continua să-și frece mâinile, cu ochii ațintiți asupra lucrului.

Este una dintre pacientele dr. Tom Morgan, dar el nu s-a aflat în spital când a început criza. De aceea a trebuit să vă dăm dumneavoastră un mesaj.

Lynch nu spuse nimic, parcă neluând în seamă prezența lui Morrison. Se întoarse pe călcâie, frecându-și mâinile în continuare, privind agitația din blocul operator.

Sandra O'Brien stătea întinsă pe masă. Ochii îi erau plini de frică. În jurul ei era mare forfotă.

Don O'Callaghan, anestezistul, introdusese deja un ac pentru perfuzii în mâna ei dreaptă și verifica anestezicele. Cămașa stătea să crape sub burta-i mare și trebuia să-și ridice pantalonii din când în când. Făcu rapid câteva notițe pe plăcuța de la capul mesei cu anestezice, apoi luă tuburile endotraheale și le potrivi dimensiunea. O privi în grabă pe Sandra O'Brien și selectă unul. Cu o seringă, injectă aer într-un tub îngust, conectat la tubul endotraheal. Imediat ce adormea Sandra O'Brien, acest tub avea să fie introdus pe gât, până în trahee. În acest fel, gazele anestezice ajungeau

direct în plămâni şi nu scăpau pe la marginile tubului.
Breda Mullan se pregătea pentru operaţie, până la care mai erau doar câteva minute. Îşi spălase deja mâinile. Acum număra pansamentele sterile, pentru ca, la sfârşitul operaţiei, să verifice dacă cele folosite corespund. O altă asistentă trecu în grabă, ducând două pungi cu sânge. Le agăţă de acelaşi suport care susţinea şi perfuziile.
Lynch îşi dăţi mâinile înainte de a închide robinetul cu cotul, întinse mâna după şervetul steril pe care i-l dădu o asistentă. Nu o privi. Pe când îşi usca mâinile, încerca să-şi controleze respiraţia şi să-şi stăpânească furia. Durerea din gât îl deranja grozav. Înghiţi salivă, încercând să scape de senzaţia de uscăciune.
— Pacienta este Sandra O'Brien, întrerupse din nou tăcerea Morrison, sperând disperată să-l câştige de partea ei înainte ca operaţia să înceapă.
Nu voia ca el să se apropie de Sandra în starea aceea. Respiraţia rapidă, furia din ochii lui şi mişcările agitate o avertizau să se poarte cu grijă. Privi din nou în jur pentru a vedea dacă Tom Morgan îşi făcuse apariţia, dar nici urmă de el încă.
— Ştiţi despre cine vorbesc? Cea căsătorită cu Harry O'Brien. Care are corporaţia O'Brien.
Lynch aruncă prosopul la picioarele asistentei care i-l dăduse şi luă mănuşile sterile. Le puse pe mâini şi se întoarse, pentru prima dată, spre Morrison. Ea avu impresia că îi stă inima în loc atunci când văzu ochii lui fioroşi pironind-o.
— Soră Morrison, şuieră el prin masca sterilă, nu-mi pasă cine e. De ce nu îţi tace mielița ca să ne apucăm de treabă?
Se îndepărtă de chiuvetele din inox şi se aşeză de-o parte a mesei de operaţie, cu ochii fixaţi asupra stomacului umflat al

Sandrei O'Brien.
June Morrison şi sora care o ajuta făcură un schimb de priviri. Tânăra oferi un nou set de mănuşi sterile. Privirile lor spuneau totul. Avea să fie un calvar pentru toţi cei implicaţi.
Era ora 12.06 pm.
În elicopter, Harry O'Brien lătra la telefonul mobil, încercând disperat să prindă din nou semnal.
— Iisuse Hristoase! ţipă el în receptor. Ce se întâmplă?
Dar elicea elicopterului făcea mult prea mult zgomot.
Închise telefonul şi privi în gol, cu faţa împietrită. „Dacă i se întâmplă ceva copilului, jur că fac moarte de om!"
Era ora 12.07 pm.
În uterul Sandrei O'Brien, bebeluşul nenăscut se lupta să supravieţuiască. Pulsul ajunsese la doar 60 de bătăi pe minut, membrele îi erau slăbite. Obosise. Mişcările încetaseră. Monitorul era singurul care mai semnala viaţă în acel trup. Toţi cei aflaţi în blocul operator verificau monitorul, din ce în ce mai îngrijoraţi. Timpul trecea implacabil.
Dean Lynch îl privi pe Don O'Callaghan şi făcu semn din cap că este pregătit. O'Callaghan, care se apropia de pensie şi se bucura de acest lucru, făcu semn, la rândul său. Lynch privi spre Paddy Holland, care stătea lângă aparatul de resuscitare. În dreapta lui stătea o doctoriţă tânără, cu peste şase ani de pregătire în terapie intensivă pediatrică. Lângă ea, se afla o asistentă. Holland văzu semnul lui Lynch. Echipa era pregătită.
Lynch se întoarse spre Don O'Callaghan.
— Să începem, spuse el.
Toţi ochii se îndreptară asupra lui. Se urcă pe un scăunel, pentru a avea o poziţie mai bună. Nimeni nu avea nevoie de

aşa ceva. Scaunul era rezervat asistentelor mai mici de înălţime care asistau la operaţie. Pe când doctorul punea câmpul steril, June Morrison observă că respiraţia acestuia se liniştise. Mişcarea mâinii devenise relaxată. Ridică privirea şi îi văzu ochii mijindu-se pe când punea mâna pe bisturiu, pregătit să taie stomacul Sandrei O'Brien.
Oamenii din echipa aflată în blocul operator 2 respirară adânc.
Era 12.09 pm.

6

12.11 pm.

Lama intră în trupul ei, dintr-o singură mişcare, plină de fermitate. De undeva din creierul ei aproape în întregime anesteziat, Sandra O'Brien ţipă. Lama continua să coboare, de la buric spre pubis, deschizându-i stomacul şi expunându-i muşchii. Dean Lynch o simţi strângându-se de durere sub câmpul steril de culoare verde. De după mască, el zâmbi.
Don O'Callaghan o văzu muşcând tubul endotraheal şi clătină din cap. Abia avu timp s-o anestezieze din nou pe Sandra O'Brien înainte ca Dean Lynch să-şi înceapă incizia. O'Callaghan detesta să lucreze cu Lynch şi întotdeauna încerca să fie cu un pas înainte în privinţa anesteziei. Dar astăzi Lynch se afla în control total. Urgenţa operaţiei era prioritară. Simţind transpiraţia curgându-i pe şira spinării, O'Callaghan îşi consultă din priviri asistenta, care verifica pulsul şi tensiunea Sandrei. Apoi luă o gumă de mestecat cu nicotină. Cu coada ochiului era atent la operaţie, la mişcările rapide ale chirurgului.

Într-un minut, Lynch trecuse deja de muşchi şi expusese peritoneul. Îl tăie cu o pereche de foarfeci neascuţite şi îl dădu deoparte cu ajutorul unui pansament steril. Alte două pansamente umede erau folosite pentru a susţine intestinele. Apoi, cu o mişcare grijulie şi precisă, tăie segmentul de jos al uterului Sandrei O'Brien.

Slavă Domnului, acum era anesteziată complet, nu se mai chircea de durere. Cu un geamăt de satisfacţie, Lynch văzu că bisturiul său pătrunde, în sfârşit, prin muşchiul uterului şi expune membranele în care era învăluit copilul.

Aspiraţie! lătra el, iar June Morrison introduse imediat tubul pentru aspiraţie.

Era 12.16 pm.

Folosind iar foarfecile neascuţite, Lynch tăie membranele. June Morrison aspiră lichidul care se scurgea, atentă să nu blocheze cu mâna vederea doctorului. Lynch aruncă bisturiul într-o tăviţă sterilă, apoi răsuci copilul, astfel încât faţa acestuia apăru în dreptul inciziei artificiale.

— Forceps Wrigley, lătră el din nou.

Imediat îi fu pus în mână. Inseră o lamă prin incizie, aşa încât să treacă sub capul copilului şi apoi, apăsând încet, dar ferm partea de sus a uterului, Lynch scoase la iveală capul mic şi perfect al lui Gordon O'Brien.

Cu grijă şi pricepere, luă capul copilului în ambele mâini şi începu să-l ridice. Începură să i se vadă umerii. În câteva secunde, copilul fu scos din uterul mamei sale. Venise pe lume.

Era 12.19 pm.

Copilul rămase pentru câteva secunde în mâinile înmănuşate ale lui Lynch, timp în care cordonul ombilical îi fu tăiat.

Este foarte amorţit, mormăi Lynch dându-i-l lui Paddy Holland. După mine, scorul apgar este de zero.

Scorul apgar reflecta starea proastă în care se afla copilul. Un nou-născut sănătos, care plângea şi îşi mişca membrele, avea un scor apgar de la 8 la 10.
June Morrison simţi că lumea se prăbuşeşte. Parcă şi-ar fi pierdut propriul copil. Trupul îi tremura. Încercă să se stăpânească strângând retractorul pe care îl ţinea în mână.
Culoarea vineţie a bebeluşului era semn rău, la fel ca şi lipsa mişcării şi a respiraţiei.
— Scor apgar 1, strigă Paddy Holland, după ce ascultă inima copilului la stetoscop. Culoare vineţie, lipsa respiraţiei, nu răspunde la stimuli, tonus muscular scăzut.
Se uită la ceasul din blocul operator.
— 12.20 pm, puls de aproximativ 50 de bătăi pe minut.
Drama se transferase acum la echipa de medici pediatri. Cu un laringoscop în mână, Paddy Holland inspectă gâtul copilului şi traheea. Luă un tub subţire şi extrase mucusul şi lichidul ce păreau să obstrucţioneze intrare în plămâni. Alt medic stătea alături, cu o mică mască ce era conectată la un tub de oxigen. Imediat ce Holland consideră că nimic nu mai bloca plămânii copilului, plasă masca pe faţa lui şi îl ventilă artificial.
— 12.21, strigă Holland, după ce privi iar ceasul. Scorul apgar este tot 1.
Fiecare detaliu era înregistrat cu meticulozitate de către asistenta de la terapie intensivă pentru nou-născuţi. Toţi ochii erau aţintiţi asupra micuţului copil inert, aflat acum într-un incubator deschis.
Don O'Callaghan, Breda Mullan, June Morrison, asistenta şi restul personalului din blocul operator priveau transfiguraţi cum Paddy Holland încerca să insufle viaţă micuţului. Dean Lynch era singurul care nu acorda atenţie acestei lupte pentru supravieţuire.

— Soră Morrison, izbucni el, vrei să ai grijă de pacienta ta? încerc să o cos şi mi se pare extrem de greu să lucrez când toată lumea are atenţia îndreptată în altă parte.
Morrison şi Mullan se întoarseră brusc şi priviră trupul Sandrei. Mai era mult de lucru. Ţesuturile, muşchii şi pielea trebuiau închise şi suturate înainte ca operaţia ei să poată fi considerată un succes.
— Soră Mullan, continuă Lynch, savurând tensiunea şi stânjeneala pe care le indusese asistentelor, vrei să-mi dai un fir cromat? Aş dori să ajung acasă înainte de miezul nopţii, dacă nu te deranjează.
Îi făcea multă plăcere acest discurs. Mullan şi Morrison făcură schimb de priviri. Simţeau bucuria şi triumful lui.
Se auzi un scâncet uşor.
— Scorul apgar a ajuns la 4! strigă Paddy Holland. Face grimase, pulsul a ajuns la 100. Încearcă să respire.
O asistentă împinse o canulă mică de plastic într-o venă a micului Gordon O'Brien. Copilaşul tresări. Apoi, de parcă s-ar fi înfuriat pentru toate cele prin care trecuse, Gordon O'Brien respiră de câteva ori, apoi începu să plângă. Toată activitatea din sală încetă, în afară de mişcarea mâinilor lui Dean Lynch, care coseau ţesuturile.
— Scorul apgar a ajuns la 5! răcni Holland. Este 12.29.
Un oftat general de uşurare se auzi în sală. După două sau trei gâgâituri convulsive, Gordon O'Brien se puse pe un plâns sănătos. Câteva asistente aplaudară încântate, iar June Morrison simţi lacrimile umplându-i ochii. Clipi pentru a-şi limpezi privirea. Breda Mul lan îi zâmbi încurajator. Amândouă aruncau câte o privire spre mânuţele şi picioruşele acelea care se agitau. Culoarea vineţie fusese înlocuită de roz, pe măsură ce sângele bogat în oxigen curgea prin trupul lui.

— Scorul apgar a urcat la 9 sau 10! strigă Holland triumfător. Bravo, oameni buni. L-am salvat.
Numai Dean Lynch stătea cu ochii aţintiţi în jos, foarte atent la abdomenul Sandrei, pe care îl închidea.
O siluetă apăru brusc lângă el. Purta o mască pe faţă.
— Ce s-a întâmplat? Ce se întâmplă? Totul este în regulă?
Era Tom Morgan. La sunetul vocii lui, Dean Lynch îl privi cu asprime.
— Se simte bine, Dean? îl întrebă Morgan agitat.
Lynch se întoarse cu spatele spre pacientă.
— Taie, spuse el scurt, iar June Morrison tăie firul acolo unde Lynch făcuse un nod strâns.
Lăsă acul să cadă pe podea şi se îndreptă spre ieşirea din sala de operaţii.
— La dracu', este ultima dată când te salvez, Morgan! mormăi el.
Se răsuci pe călcâie şi ieşi din sală, lăsând în urmă hărmălaia.
Lynch nu observase figura răvăşită a lui Harry O'Brien, care alerga pe coridor înspre blocul operator, după cum nu-l observase nici pe Theo Dempsey, care, cu inima la gură, îşi urma şeful îndeaproape. Cu faţa albă de furie, îşi schimbă hainele. În câteva minute, părăsi spitalul şi urcă în maşină. Pomi în grabă, lăsând urme de cauciucuri pe asfalt. Ieşi din curtea spitalului şi se înscrise în trafic. Lynch ignoră claxoanele şi semnele venite din partea celorlalţi şoferi, trecând de pe o bandă pe alta. Ceasul de la Trinity College bătu ora 1.30 când trecu pe lângă el, îndreptându-se spre Nassau Street şi Ballsbridge.
Pe când se apropia de apartamentul său, dintr-un complex modem de pe strada Baggot, Lynch făcu efortul de a se controla. Respiră adânc, lăsând aerul să treacă printre buzele sale strânse. Intră în parcare şi îşi strecură maşina în

spaţiul rezervat pentru apartamentul 23. După ce verifică de două ori alarma maşinii, se îndreptă spre intrarea în clădire, sperând ca nimeni să nu observe că se întoarce atât de devreme acasă.
Trase un preş care stătea întins pe podeaua sălii sale de forţă şi introduse un cuţit de bucătărie într-o muchie aproape invizibilă din podea. Scândura se ridică. Introducând mâna în deschizătură, bâjbâi câteva secunde înainte de a scoate o pungă verde din plastic. Lynch se aşeză la masa din bucătărie şi vărsă conţinutul pungii pe placa de gresie.
— Ai dracului nenorociţi, murmură el, scoţând pudra albă dintr-o punguţă de plastic şi punând-o pe o lingură de inox.
Scoase o fiolă de apă oxigenată şi aprinse o lampă cu bricheta. Trase apa într-o seringă, apoi o împinse în lingură. Încălzi conţinutul până când pudra se dizolvă. Apoi, cu multă grijă, trase amestecul înapoi în seringă. Tot mai înjura. Scoase un bandaj de compresie şi îşi bătu cu palma venele. Încet, introduse acul în vena cea mai proeminentă şi aspiră pentru a se asigura că nimerise cum trebuie. Chicoti satisfăcut când văzu sângele intrând în seringă. Apoi apăsă, introducându-şi conţinutul în venă. Era partea care îi plăcea cel mai mult. Avea grijă să nu se grăbească niciodată atunci când nu se simţea bine şi voma. Încet, blând, mai trăgea pentru a fi sigur că acul se află în venă. Heroina ajunsese în trupul lui Dean Lynch. Devenise artist, terminând chiar înainte ca euforia să-l cuprindă. Îşi simţea grele gura, buzele şi limba. Îşi tot lingea buzele pentru a le păstra umede. Puse cu grijă acul, seringa şi pungile de plastic într-un sertar din bucătărie. Avea să se ocupe de ele dimineaţa următoare. Se lăsă în pat şi privi cum tavanul şi camera dispar încet. Se simţi din nou relaxat, mulţumit. Neîndemânatic, lipi un leucoplast în locul unde intrase acul.

Dean Lynch regăsise pacea.

Ziua 2
7

6.30 am, marţi, 11 februarie 1997

Lumina era aprinsă. Lynch stătea de cealaltă parte a patului, gâfâind, sufocându-se, tremurând. Cu o mână îşi şterse transpiraţia de pe faţă. Cu cealaltă apucă dulapul pentru a se sprijini. Se simţea rău şi se luptă să ajungă în baie. Se sprijini de bazinul WC-ului pentru a vomita. Deşi măruntaiele îi forfoteau, nu reuşi să se elibereze şi să scape de senzaţia aceea de greaţă. Bâjbâind, găsi duşul, pomi apa şi trecu jetul peste faţă şi peste corp. Gradat, trecu pe apă rece pentru a se trezi.

Se aşeză pe scaunul de lemn din bucătărie privind cerul dimineţii. Coşmarurile deveniseră tot mai dese, atât de dese încât acum se temea de întuneric şi de somn. Lumina zilei îl găsea de obicei între cearşafurile îmbibate în transpiraţie. Apela din ce în ce mai des la heroină pentru a se calma şi cunoştea prea bine pericolul.

Dean Patrick James Lynch se născuse pe 20 aprilie 1951 într-o maternitate din Portlawn, în centrul Irlandei. Era tot ce ştia despre sine. Singura dovadă pe care o avea era un certificat de naştere ponosit, care confirma aceste informaţii. Nu exista nicio fotografie cu tânărul Dean Lynch, nicio scrisoare sau carte poştală care să amintească despre copilăria lui. Certificatul de naştere reprezenta singura confirmare că avusese un trecut, că fusese şi el cândva copil. Crescuse fără nimic, fără să poată considera vreun lucru al său şi îşi continuase viaţa în acelaşi fel.

Chiar ca adult, în afară de o maşină la mâna a doua care îi trebuia pentru serviciu şi câteva piese elementare de mobilier, nu avea nimic. Nici nu voia nimic. Crescuse purtând hainele date de alţii, dormind în paturile pe care le eliberaseră alţii pentru că fuseseră mutaţi în altă parte, străduindu-se să încapă în pantofii aruncaţi de altcineva. Rămăsese cu sentimentul că niciodată nu îi va trebui nimic al său. Ştia prea bine că fiecare vestă, fiecare cămaşă, chiar şi şosetele rupte, care nu îi ţineau cald în timpul lungilor ierni irlandeze, toate aveau să-i fie luate şi date altora. Ştia şi de ce. El era un nimeni.

Asemeni celorlalţi copii din orfelinate, făcea parte dintre naufragiaţii anilor ’50, abandonaţi, înlăturaţi şi evitaţi, pentru că reprezentau păcatul, păcatul de a se fi născut în afara sfintei cununii. Personalul care avea în grijă aceste instituţii era reprezentat adesea de un amestec de oameni din rândul ordinelor bisericeşti şi de indivizi numiţi de autorităţile locale, majoritatea pătrunşi de fervoarea religioasă a acelor vremuri. Sumele adesea insuficiente duceau, de cele mai multe ori, la regimuri foarte stricte pentru a se face faţă costurilor. Nu se adusese nicio schimbare în bugetele pentru jucării sau mâncare ale orfelinatelor, astfel încât viaţa copiilor să devină mai frumoasă. Iar dacă aceşti copii căutau vreo formă de afecţiune, vreo îmbrăţişare, vreo mângâiere, vreun cuvânt de consolare care să-i ajute atunci când le era greu, erau respinşi, adesea cu furie, uneori chiar cu violenţă.

Dean Lynch fusese de atâtea ori refuzat, încât învăţase să nu mai caute atenţie, să nu se mai aştepte la vreo îmbrăţişare sau îmbărbătare. Mai învăţase cum să evite bătaia care se distribuia atât de uşor pentru cea mai mică greşeală. Stătuse în orfelinat de la vârsta de 5 ani până la 16 ani, devenind un

maestru al autocontrolului, al reţinerii şi al autoprotecţiei. Chiar şi la acea vârstă fragedă, Dean Lynch era foarte atent. Când ceilalţi copii erau bătuţi, învăţa care dintre membrii personalului erau cei mai periculoşi, care dădeau dovadă de un temperament mai puţin paşnic. Îşi nota în minte când erau de serviciu pentru a-i evita. În orfelinat se formase personalitatea lui Dean Patrick James Lynch. În orfelinat învăţase arta supunerii aparente, a consimţământului lipsit de expresie şi reacţie.

În acest orfelinat învăţase arta de a-şi planifica răzbunarea în amănunt.

Îşi privi ceasul. Era 6.30 am. Apăsă butonul robotului telefonic de pe bufetul din bucătărie.

— Aveţi un mesaj. Vă rugăm să aşteptaţi, se auzi.

Era neobişnuit pentru el să aibă mesaje, neobişnuit ca cineva să-l sune acasă. Dar ştia ce poate însemna acest mesaj şi nu fu surprins când auzi vocea lui Luke Conway.

— Hei, Dean, am încercat să iau legătura cu tine după-amiază, dar nu am reuşit. Am auzit tot ce s-a întâmplat astăzi în teatrul operator şi m-aş bucura dacă m-ai suna mâine ca să trecem evenimentele în revistă. Să spunem, la ora 10? îţi mulţumesc.

Lynch îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se întoarse la fereastră, îndemnând cerul să se limpezească. Pentru a zecea dimineaţă la rând, nu avea chef de micul dejun, singura masă pe care şi-o pregătea singur, singura care îi făcea plăcere. Cafeaua îi opări gura şi gâtul. Mai înghiţi o tabletă de penicilină.

Chiar în acel moment, în altă parte a oraşului, o altă pereche de ochi privea cerul. Tommy Malone stătea la masă, în casa lui din cărămidă roşie de pe Cheiul Anderson, cu ziarul deschis în faţa lui. Fereastra din bucătărie dădea spre râul

Liffey, cu barjele şi bărcile sale legate la mal, aşteptând să fie încărcate sau descărcate. Tommy petrecea adesea ore în şir privind cerul gri şi lumina dimineţii, fumând ţigară după ţigară, studiind traficul de pe râu. De acolo avea cea mai bună panoramă asupra portului şi a docurilor, privelişte rareori plicticoasă. În fiecare zi, când se aşeza să asculte ştirile radio de la ora 8, deschidea fereastra pentru a simţi aerul sărat şi mirosul de alge, adesea amestecate cu aroma de malţ proaspăt măcinat, care venea dinspre fabrica de bere Guiness din St. James's Gate. Dar, în acea dimineaţă, mintea lui era în altă parte, ignora traficul de pe râu.

Privi din nou titlurile. COPILUL LUI O'BRIEN! şi COPILUL DE 2MŁ şi COPILUL LUI HARRY şi UN COPIL PENTRU HARRY! Toate ziarele de dimineaţă purtau o bandă pe care scria EXCLUSIV. Daily Post avea un articol ce se întindea pe patru pagini, acompaniat de fotografii cu Harry O'Brien, familia şi casa acestuia. Post făcuse cercetări asupra evenimentelor şi prezentase un articol amănunţit despre drama din ziua precedentă. Raportul avea până şi un desfăşurător minut-cu-minut al întâmplărilor, expunând felul în care fuseseră rezolvate problemele şi numele celor implicaţi.

Tommy citi materialul din Post pentru a patra oară. Apoi împături celelalte trei ziare şi le dădu deoparte. Deschise un sertar, scormoni în el şi, în cele din urmă, scoase o foarfecă. Cu grijă, tăie toate articolele despre naştere şi detaliile despre Harry O'Brien, studiind tăieturile. Vârî mâna în buzunarul de la piept şi scoase o ţigară din pachet. Afară se auzi claxonul unei barje, alungând pescăruşii care ţipară, înjurând parcă. Neluându-i în seamă, Malone se lăsă înapoi în scaunul său şi aprinse o ţigară Seet Afton fără filtru, privind fumul albăstrui care se ridica în tavan.

Punea la punct un plan.
Thomas (Tommy) John Malone era un criminal bătrân şi falit. Avea 59 de ani şi, cu anii, pierduse din statura cândva impresionantă. Degetele îi erau aproape ciocolatii din pricina nicotinei, iar sprâncenele şi genele purtau, de asemenea, semnele fumului. Lipsa banilor, a îngrijirii şi anii în care fumase ţigări proaste îi înnegriseră şi îi distruseseră dinţii. Pentru a-i ascunde, îşi lăsase o mustaţă groasă, care îi acoperea buza superioară. Purta haine decente şi se păstra curat şi îngrijit, lecţie pe care o învăţase în temniţă, unde igiena personală precară putea crea probleme în celulele înghesuite, aglomerate.
Crescuse în mizerie, într-un complex de apartamente din inima Dublin-ului, aflat la numai câteva minute de Piaţa Whitfield şi de Maternitatea Centrală. Tommy Malone se născuse aici în 1938 şi era cel de-al cincilea dintre cei opt copii pe care îi avusese mama lui. Asemeni majorităţii ocupanţilor acestor apartamente, tot ce învăţase în copilărie fusese crima. Primele sale amintiri erau despre furtişaguri, găinării, şterpelit din genţi, spart de maşini şi înhăţat tot ce se afla la vedere.
Stând pe genunchii mamei sale, învăţaseră că poliţiştii erau nişte ţărănoi, nişte necioplţi de la ţară, care aveau căpăţânile mari, acoperite de băşti uriaşe. Şi cu toţii aveau urechi mari, roşii, care opreau băştile să le cadă peste ochii lor tâmpi. Tatăl său, unchii şi fraţii mai mari erau cu toţii implicaţi în infracţiuni, cu toţii sfârşiseră tragic, fie în temniţă, fie muriseră din pricina ravagiilor drogurilor sau a răzbunărilor criminale. Tatăl lui Malone fusese un alcoolic jalnic, care trecuse din jaf în jaf, de obicei sfârşind în braţele legii. Nu trecuse mult timp până când tânărul Tommy Malone ajunsese în atenţia aceloraşi poliţişti pe care

învăţase atât de mult să-i urască.
La vârsta de 8 ani, ajunsese deja de şase ori în faţa curţii pentru furtişaguri. La 16 ani se putea mândri că trecuse prin centrele pentru delicvenţii juvenili de atâtea ori încât pierduse numărul, împlinise 17 ani în temniţa Mountjoy, condamnat la 3 ani de închisoare pentru furt armat. La 25 de ani se întorsese în acelaşi loc, de data aceasta pentru 6 ani. Pe când avea vreo 30 de ani, Malone trecu la trafic de droguri, pe care le distribuia printre chiriaşii din centrul oraşului. Dar scena drogurilor din Dublin avea să se schimbe dramatic. Mai mulţi infractori se hotărâseră să dea lovitura, controlând distribuţia pentru întreaga zonă. Statisticile poliţiei confirmau faptul că aproape toată lumea din capitală ştia că aproximativ 80 din infracţiunile zonei metropolitane a Dublinului erau legate de droguri. Cifrele oficiale arătau că existau aproximativ 7.000 de consumatori de heroină în oraş, fiecare având nevoie de până la 20 de grame pe zi. Tommy Malone descoperi curând că fusese scos din afacerea cu droguri şi că nu avea nicio şansă de a reveni.
În următorii ani, deveni cunoscut ca un veritabil ratat, un ucigaş plătit care nu avea pe cine ucide, un gangster fără bandă.
— Tommy, îl sfătuise unul dintre bunii săi prieteni, la împlinirea a 40 de ani, când îl aştepta o altă înfăţişare în instanţă, lasă-te de astea, nu vrei? Eşti de rău augur. Nici măcar nu poţi să mergi pe strada O'Connell fără să fii ridicat doar pentru că respiri. Nimeni nu vrea să lucreze cu tine. Adevărul este că eşti un ratat prăpădit.
Malone nu avea nici cea mai mică intenţie de a ieşi din joc. Altceva nu ştia. Dar următoarea sentinţă, pentru bunuri furate, îl trezi rapid la realitate.
— Ai primit bilet de odihnă, râse de el un gardian, când îl

scoase din sala de judecată, după ce primi sentinţa.
Atunci înţelese. Îşi irosise viaţa. Aproape o treime o petrecuse după gratii, iar restul – fugind de poliţie. Împărţea celula cu un condamnat la închisoare pe viaţă, Harry O'Neill, un escroc de la graniţă, care împuşcase şi omorâse un gardian în timp ce jefuia o bancă. Pentru majoritatea, închisoarea pe viaţă însemna opt ani, însă pentru O'Neill reprezenta chiar restul vieţii sale. Care nu mai avea să ţină mult, după cum aflase Malone într-o zi, când colegul său de celulă se întorsese de la vizita medicală. O'Neill muri de cancer, după o lună, cu trei săptămâni înainte ca Tommy Malone să fie redat societăţii. Stând la închisoare pierduse gustul vieţii, ştiind că gardienii îl considerau deţinătorul unui bilet de odihnă. Toate acestea îl măcinaseră. Când îl văzu pe Harry O'Neill transportat pe o targă şi scos din celulă, paharul se umplu.
— Sub nicio formă nu voi ieşi de aici pe o scândură, murmură Malone către noul său coleg de celulă, cu o zi înainte să fie eliberat. La naiba, sub nicio formă!
Acum, stinse mucul în scrumieră, îşi turnă o cană de ceai tare şi îşi sprijini bărbia în mâini. Împărţise tăieturile din ziare în trei: LUI O'BRIEN, apoi COPILUL şi, în cele din urmă, 2ML. Le puse împreună. LUI O'BRIEN… 2ML… COPILUL. Le rearanjă. De data aceasta 2M era pus în dreapta, în timp ce LUI O'BRIEN şi COPILUL rămăseseră în mijloc. Apoi puse COPILUL în stânga, astfel încât cele trei tăieturi să stea aliniate pe masă. Se lăsă din nou în scaun, mai aprinse o ţigară şi privi norii gri care se strângeau deasupra râului. Soarele palid al iernii dispăruse.

8

10.20 am.
Biroul directorului

— Ia loc, Dean, spuse Luke Conway, arătându-i un scaun în dreapta biroului său.
La mică distanţă, vizibil stingherit, stătea Tom Morgan, îmbrăcat ca de obicei, de parcă tocmai ar fi ieşit din ultimul catalog Armani. Costumul bleumarin era croit cu grijă, punându-i în evidenţă trupul înalt şi zvelt. Cămaşa era roz cu dungi albe. Nodul cravatei era slăbit, după modă. Părul creţ era uşor grizonat la tâmple.
Luke Conway îi studie pe amândoi, pe deasupra ochelarilor, timp de câteva secunde. Nu se putea contrast mai mare. Unul era înalt, zvelt şi îmbrăcat ca un model ce-şi aşteaptă fotograful. Celălalt era mic, îndesat şi arăta de parcă ar fi aruncat pe el cele mai urâte şi ponosite haine pe care le găsise într-un magazin Oxfam.
Ca director al spitalului, Conway avea drept de decizie asupra lor. Şi, ca director, se ocupa şi de disciplina din spital. Chiar dacă Tom Morgan se afla de mai mult timp în acest spital decât Lynch, aveau aceeaşi importanţă în ierarhia instituţiei, ca doctori obstetricieni-ginecologi.
Când auzise ce se întâmplase în ziua precedentă, instinctul îi spusese să-i suspende pe ambii doctori, dar ştia că o asemenea mişcare avea să se regăsească în toate ziarele. Naşterea de urgenţă a copilului lui Harry O'Brien reprezentase ştirea cea mai fierbinte a zilei, preluată chiar şi de agenţiile de presă externe. Dacă apărea zvonul că cei doi doctori implicaţi aproape săriseră unul la gâtul celuilalt. În timp ce operaţia se afla în plină desfăşurare, avea să se iste mare zarvă. În afară de presă, care avea o zi plină, Conway ştia că donaţia de două milioane de lire a lui Harry O'Brien

avea să dispară precum zăpada în şanţ. Iar Luke Conway îşi dorea atât de mult banii aceia!
— Dean, începu el, tocmai am avut o discuţie lungă cu Tom despre evenimentele de ieri, din blocul operator 2.
Făcu o pauză şi îşi aranjă scaunul, de parcă ar fi încercat să se decidă cum este mai bine să procedeze.
— În primul rând, vreau să îţi mulţumesc pentru viteza cu care ai răspuns apelului de urgenţă şi felului în care ai adus copilul pe lume. Sunt convins că i-ai salvat viaţa.
Dean Lynch era impasibil, privirea-i fixând un punct, la dreapta ochelarilor lui Conway. S-ar fi putut spune că meditează.
— Totuşi, continuă Conway, vocea luând un ton mai ascuţit, să abandonezi o operaţie la mijlocul…
Se opri în mijlocul propoziţiei, pentru că un dosar îi fusese pus pe birou. Lynch îl scosese din interiorul hainei. Făcu spectacol deschizându-l şi arătând vraful de hârtii capsate.
— Probabil că aveţi o copie a acestui document, îl întrerupse el, ridicând tonul, dar controlându-se cu grijă.
Stând pe scaun, Tom Morgan se aplecă în faţă.
— Acesta este contractul meu cu consiliul Eastern Health. Am petrecut o întreagă oră citindu-l şi recitindu-l înainte să vin aici în această dimineaţă.
Îl privi fix pe Conway.
— Contractul este încheiat numai şi numai cu consiliul Eastern Health. Nu am niciun contract, repet, nu am niciun contract cu acest spital. Răspund direct Ministrului Sănătăţii şi celor numiţi în consiliul Eastern Health pentru toate faptele, inclusiv pentru chestiunile legate de disciplină.
Gura lui Luke Conway se deschise uşor, de parcă ar fi vrut să spună ceva care să-i permită să preia iniţiativa.
— Dacă veţi citi acest dosar, veţi vedea că am acceptat să

acord servicii specializate de obstetrică şi ginecologie pacienţilor publici care aleg să vină la Maternitatea Centrală din Dublin. Mai departe veţi citi că sunt exclus de la drepturile practicii private atâta timp cât continui să fiu angajatul consiliului Eastern Health.
Făcu o pauză, pentru ca vorbele sale să aibă efectul scontat.
Tom Morgan se lăsă la loc în scaun şi studie podeaua din faţa pantofilor săi Gucci, bine lustruiţi. Conway îşi scoase ochelarii şi se aplecă în faţă, ascultând fiecare cuvânt.
— Cu alte cuvinte, dr. Conway, spuse Lynch cu răceală, vizibil enervat, treaba mea este să am grijă de pacienţii publici ai acestui spital şi numai de aceştia.
Lynch închise dosarul, se ridică şi se aplecă peste birou, eclipsându-l pe Conway. Nu-şi putea ascunde nici furia, nici dispreţul.
— De patru ori în ultimele patru luni a trebuit să execut proceduri de urgenţă în aripa privată.
Vârî mâna în buzunar şi scoase un carneţel pe care îl răsfoi.
— Am făcut două deschideri cu forceps şi o operaţie de cezariană pentru dr. Morgan şi a trebuit să mă ocup de o retenţie de placentă pentru dr. Matt Grogan. Toate erau pacientele lor particulare. Unde s-au aflat doctorii lor în momentele respective nu ştiu şi nici nu îmi pasă.
Puse carneţelul la loc în buzunar, luă dosarul şi se îndreptă spre uşă. Apoi se opri.
— Am venit aici în această dimineaţă din politeţe şi nimic mai mult. Zilele în care să fiu chemat în faţa directorului au apus de mult, dr. Conway. Dacă aveţi o problemă referitoare la performanţele mele sau la tehnica mea, vă sugerez să vă adresaţi direct Ministerului Sănătăţii. Sunt sigur că va fi foarte interesat să afle cât din timpul meu îl petrec având grijă de interesele unor doctori de aici, care nici măcar nu se

obosesc să vină la spital pentru a-şi îngriji pacienţii privaţi.
Ieşi înainte să mai aibă Conway timp să răspundă.
În cameră se făcu tăcere. Tom Morgan continua să se uite fix în podea. În cele din urmă, Luke Conway vorbi – vocea îi era tăioasă ca o lamă.
— Dr. Morgan.
Tom Morgan ridică privirea. Văzu ochii directorului pironindu-l.
Dr. Morgan, dacă n-aş şti că fac publicitate proastă acestui spital, te-aş da afară.
Îşi puse ochelarii în buzunarul de la piept.
— Ştiu că ceea ce s-a întâmplat ieri are mai multe aspecte şi sunt pregătit să acţionez dacă lucrurile nu se opresc aici.
Tom Morgan se încruntă şi îşi aranjă nervos nodul de la cravată.
— Ştiu că ai avut relaţii sexuale cu cel puţin două dintre pacientele tale. Ar putea fi mai multe. Nu pot dovedi încă acest lucru, dar toată lumea din spital are cunoştinţă de faptele dumitale.
Morgan se răsuci stânjenit în scaun, dar nu spuse nimic.
— Te avertizez, Tom Morgan. O fac o singură dată. Dacă işti vreun scandal care să implice spitalul sau personalul de aici, voi avea grijă să nu mai lucrezi în acest oraş sau oriunde altundeva vreodată.
Tom Morgan, supus, se întorcea pe coridoarele spitalului. Chipul său contrasta izbitor cu cel al strălucitorului Harry O'Brien, care se îndrepta spre aripa de nord, ducând atâtea flori, încât ar fi putut deschide o florărie.
— Bună dimineaţa, soră, spunea el oricui purta uniformă.
În urma lui venea Theo Dempsey, ducând o sticlă de şampanie şi zâmbind larg, văzându-şi şeful pus pe pozne.
Barosanul Harry se oprea şi mulţumea tuturor, de la

personalul din bucătărie până la portar. Le întindea trabucuri taţilor care aşteptau pe holuri, doctorilor, chiar şi micuţei femei care ducea ceştile de ceai pe o măsuţă cu rotile. Harry se prefăcu a-i fura măsuţa. Ea încercă amuzată să se lupte ca s-o recupereze, iar el îi strecură un trandafir roşu în bluză. Ea se îmbujoră şi îşi duse mâna la gură, chicotind.

June Morrison tocmai ieşea din camera trei când o zări Harry.

— Soră Morrison! strigă el. Unica mea soră Morrison.

Se grăbi să ajungă la ea, punându-i în braţe douăzeci de trandafiri roşii. Înainte ca ea să poată spune ceva, o sărută umed pe buze. Se înroşi furioasă şi se strădui să-şi potrivească ţinuta, conştientă de chicotelile asistentelor mai tinere.

— Soră Morrison, râse el. Soră Morrison, te iubesc de mor! îţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de Sandra mea. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut ieri.

Înainte ca Morrison să apuce să-şi tragă răsuflarea, barosanul intră în cameră.

Sandra stătea culcată pe un munte de perne. Părul lung, blond, îi era aranjat într-o parte. Chiar şi fără machiaj şi aflată încă sub efectul sedativelor, arăta minunat. Harry O'Brien se opri în uşă şi o privi, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată. O asistentă, care stătea lângă ea, duse degetul la gură, făcându-i semn să între. El păşi cu atenţie în vârful picioarelor. Îşi sărută soţia încet pe frunte. Sandra deschise ochii şi zâmbi. Se luară de mână. Sandra simţea însă că Harry era nerăbdător să ajungă la fiul lui, aşa că dădu drumul mâinii.

— Nu-l trezi, te avertizez, şopti ea, ţinându-şi cu mâna bandajul care îi înfăşură cicatricea de pe stomac. Abia am

reuşit să-l adormim.
În timp ce Sandra şi asistenta priveau, Harry O'Brien, unul dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi oameni din Irlanda, se topea în faţa priveliştii bebeluşului său, adormit într-un coşuleţ. Trecu un deget peste obrazul stâng al copilului, retrăgându-şi-l imediat când micuţul se strâmbă, strănutând. Harry îl privea, lacrimile curgându-i pe obraji. O lacrimă căzu pe hăinuţa celui mic.
— Ce greutate are, şopti el peste umăr. L-au cântărit?
— 3,300 kg, îi spuse încet Sandra.
— Este o greutate bună, murmură barosanul Harry mândru. Este o greutate bună pentru un O'Brien.
Prin uşa parţial deschisă, Theo Dempsey privea şi aştepta. Fără să vrea, se gândea la zilele şi nopţile când stătuse alături de Harry, după accident.
Harry O'Brien era preşedinte şi acţionar majoritar al Corporaţiei O'Brien, una dintre puţinele companii multinaţionale din Irlanda. Fondată în anii '40 de către tatăl său, O'Brien's Herbal Cures, cum se numea pe atunci, era una dintre primele companii care s-au implicat în dezvoltarea industriei farmaceutice. Dan O'Brien, tatăl lui Harry, începu să lucreze la nişte remedii din ierburi, pe care le scoase spre vânzare publicului. Vânzările constante l-au convins pe O'Brien senior să acorde o mai mare atenţie posibilităţii de a le procesa şi a le distribui la nivel naţional. Nu era un om care să se îmbete din victorie şi să se culce pe o ureche, aşa că, la scurt timp, îşi căută un partener şi începu negocierile cu BPP, British Pharmaceutical Products. Vânzând 30 din acţiunile companiei, O'Brien ajunsese să aibă aproape un sfert de milion de lire, o avere în 1947. Banii în plus, cercetarea şi dezvoltarea în domeniul farmaceutic, precum şi reţeaua de distribuţie pe care o asigura BPP făceau ca

produsele O'Brien's Herbal Cures să se afle pe rafturile din aproape toate farmaciile din Marea Britanie şi Irlanda. Dan O'Brien deveni unul dintre primii milionari ai Irlandei, în 1953, iar familia sa ajunse o celebritate naţională, pentru că O'Brien căuta să promoveze spiritul antreprenorial în rândul oamenilor de afaceri irlandezi.

Astfel, unicul său fiu, Harry, crescu liniştit, în condiţii de invidiat, ajungând ocazional în atenţia presei prin intermediul succesului pe care îl avea tatăl său. Dar tânărul Harry îşi dădu seama devreme că trebuia să lupte pentru a ajunge la nivelul tatălui său. Şi chiar aşa făcu. Cu toate că nu excela la învăţătură, Harry O'Brien era un atlet demn de admiraţie, reprezentând Irlanda la probele de fond şi obstacole. Venise cu medalii de aur de la multe întreceri europene. Succesul pe care îl avu la liceu şi apoi la Trinity College din Dublin păru să vină fără pic de efort, însă în spate stăteau munca multă şi pregătirea în particular. Tânărul Harry deveni curând barosanul

Harry, un lungan de 1,90 m, cu păr negru şi creţ. Părea foarte conştient de propria-i valoare, dar avea un zâmbet ademenitor care atrăgea foarte uşor femeile. Totuşi, Dan O'Brien îl avertizase pe Harry cu privire la femei: „Multe dintre târfele acestea nu vor decât bani, Harry". Aşa că, în timp ce hormonii barosanului Harry îl purtau înainte, tatăl său îşi repeta sfaturile şi avertizările. Până când a cunoscut-o pe Eleanor Dixon, o frumuseţe cu părul negru ca pana corbului, de 20 de ani, din Cork City. Studia franceza şi italiana la Trinity, în timp ce Harry o studia pe ea. Eleanor Dixon îl obligase pe barosanul Harry să pornească într-o adevărată vânătoare, refuzându-i avansurile şi acceptând să meargă cu el la teatru doar după luni întregi de persistente rugăminţi. Dar lui Eleanor îi plăcea la fel de mult de el, aşa

încât povestea de iubire înflori. Se căsătoriră în secret pentru a scăpa de presă şi de atenţia sufocantă a ambelor familii. Primul lor copil, Mary, se născu doi ani mai târziu, în Denver, Colorado, unde Harry se mutase pentru a studia afacerile şi marketingul.

Întorcându-se în Irlanda în 1982, după moartea subită a tatălui său, Harry cumpără acţiunile mamei şi surorilor lui, devenind directorul şi patronul afacerii. Cumpără, de asemenea, pachetul de acţiuni deţinut de BPP, cu toate că bancherii aproape îi chicotiră în faţă când auziră preţul pentru care le cerea sprijinul. În primul an, preluă o micuţă companie de electronice, o transformă şi reuşi să obţină profit, specializând-o în echipament medical. În această perioadă, i se născură încă doi copii, iar Harry O'Brien schimbă numele corporaţiei în O'Brien Corporation, extinzând gama produselor.

Părea că Harry O'Brien nu poate da greş în nimic. Tot ce atingea se transforma în aur. Dar totul se încheie la 20 decembrie 1991. Întorcându-se dintr-o călătorie la reşedinţa familiei din North Wicklow, automobilul Lexus pe care Eleanor O'Brien îl conducea se izbi de un camion. Nici ea, nici cei trei copii nu avură nicio şansă, în acea după-amiază fatală, Harry îşi pierduse familia. O lună mai târziu se lupta să supravieţuiască într-o clinică privată din Londra, în urma unei supradoze de tranchilizante amestecate cu alcool. Petrecuse luni întregi la recuperare şi ajunsese propria sa umbră, atunci când se întoarse la muncă, în toamna anului 1992. Urmară 18 luni de singurătate, în care se strădui să stea departe de băutură şi să-şi vadă de viaţă. Avu parte de un nou început, sub forma atrăgătoare a Sandrei Greene, unul dintre manechinele de top ale Irlandei, cu 20 de ani mai tânără decât el. Sandra, cu părul lung, blond, avea stilul şi

graţia unei zeiţe greceşti. Râsul ei era molipsitor. Făcuseră cunoştinţă la un cocktail şi aproape căzuseră unul în braţele celuilalt. O lună mai târziu se căsătoriră, în februarie 1994.
Pe când Dempsey privea noua familie, un sentiment de stingherealã îl cuprinse. Ieşi pe coridor, închizând încet uşa în urma lui şi se aşeză pe un scaun. O asistentă trecu pe lângă el, purtând un pătuţ în care se afla un nou-născut. În spatele ei venea mama, mergând încet, burta încă văzându-i-se prin halat. Dempsey îi zâmbi, iar ea îi răspunse la fel. Se aşeză mai comod în scaun şi luă un ziar pe care îl lăsase cineva. Articolul de fond era despre şeful său şi naşterea bebeluşului. Citind, sentimentul de stingherealã spori. Nu era mulţumit de faptul că viaţa personală a barosanului Harry era făcută publică. Nu era deloc mulţumit de acest lucru.

9

11.30 am

Sentimentul neplăcut al lui Theo Dempsey se potrivea cu cel al lui Luke Conway.
— Nu răspund la niciun apel, îi spuse el secretarei sale. Dacă pun întrebări ziariştii despre copilul O'Brien, fă-le legătura cu biroul de informaţii.
Puse receptorul în furcă şi privi numele directorilor gravate pe o placă de alamă prinsă pe peretele din faţa lui. A fi şeful unui spital era, într-adevăr, o mare onoare. Maternitatea Centrală avea o mare reputaţie internaţională pentru cercetările şi progresele în domeniul obstetricii şi ginecologiei. Era adesea vizitată de ginecologi internaţionali eminenţi, care voiau să vadă una dintre cele mai vechi

maternităţi din lume.
Prin 1790, un anume dr. Matthaeus Goldsmith fusese atât de mişcat de situaţia critică a mamelor pe care le întâlnise prin mahalale oraşului, încât fondase un spital pentru ele. Unde li se puteau asigura condiţii decente pentru naştere, precum şi hrană pentru ele şi copii. Primul copil, Patrick Michael Joseph O'Leary, fusese adus pe lume pe data de 27 martie 1798, iar spitalul începuse să se dezvolte. Aniversarea a 200 de ani de la inaugurare avea să fie celebrată în primăvara următoare, iar Luke Conway trebuia să aibă grijă ca instituţia să treacă peste această dată cu succes.
Era conştient de faptul că disciplina precară din ultimii ani începea să-şi arate rezultatele negative, iar acum îi ameninţa standardele şi reputaţia. Aşa că trebuia să treacă peste propria mândrie şi să accepte indicaţiile guvernamentale stricte cu privire la noile numiri de medici. Când se anunţase postul vacant pentru sectorul public, un singur candidat calificat aplicase – Dean Lynch. Iar Luke Conway pusese mâna pe el, ca pe un chilipir, înainte ca acesta să apuce să se răzgândească. Începea să regrete.
Puse mâna pe Daily Post şi citi din nou descrierea minut-cu-minut a evenimentelor din ziua precedentă. Din fericire, toate articolele prezentaseră spitalul într-o lumină bună, fără nicio vorbă despre conflictul care se stârnise la naşterea copilului.
Luke Conway se ridică şi se îndreptă încet spre fereastră. Privi afară. Era timpul să facă ordine în instituţie, se gândi el, privind traficul de dedesubt. Era timpul să ia măsuri.

1.45pm

Trupul lui Dean Lynch tremura din toate încheieturile.

Stătea la biroul din camera sa de consultaţii, pierdut de lume. Coridoarele erau liniştite la ora prânzului. Îşi privi din nou mâinile şi încercă să le oprească din tremurat. Simţea stropi de sudoare formându-i-se pe frunte. Se şterse cu mâneca. Încet, nesigur, se ridică şi se întoarse spre oglinda de deasupra chiuvetei. Deschise gura larg şi o lumină cu o lanternă micuţă. Îşi privea reflecţia în oglindă.

Nu era nicio greşeală în ceea ce vedea.

Era pentru a treia oară în ultima jumătate de oră când îşi inspecta gâtul şi tot nu-i venea să creadă ce vedea. Dar avea multă logică. Durerea de gât, uscăciunea gurii, lipsa de efect a penicilinei. Se tratase singur pentru ceea ce crezuse a fi o infecţie în gât. Dar avea un cu totul alt fel de infecţie, una care nu avea să se vindece niciodată cu antibiotice şi care avea implicaţii medicale dezastruoase.

Dean Lynch avea aftă: îi cuprinsese zona bucală şi faringele.

Când privise pentru prima dată, abia putuse vedea porţiunile albe. Dar când lanterna îi lumină toată gura, nu se mai putu îndoi.

Stratul acela alb, care semăna cu un fel de brânză, îi acoperea interiorul obrajilor şi gâtul.

Aftă.

Candida albicans.

Monilia.

Cei trei termeni medicali, pentru acelaşi tip de infecţie, goneau prin creierul său precum un tren expres, şuierând şi fluierând, făcându-l să-şi scuture capul dintr-o parte în alta. Se aşeză din nou jos, încercând să-şi controleze agitaţia şi tremuratul.

Ştia prea bine implicaţiile aftei pentru o persoană aflată în condiţia sa. Sistemul său imunitar era compromis. Acea parte a trupului său care lupta contra infecţiilor nu mai

funcţiona. Asemenea infecţii nu apăreau din senin în gura unui bărbat sănătos. Cu toate că puteau exista motive simple în anumite situaţii, Dean Lynch ştia prea bine că acestea nu se aplicau în cazul său.
Dean Lynch ştia că are SIDA.
Trecuse de ora două, iar pacienţii aveau să-şi facă apariţia cât de curând.
Auzea sunetele familiare ale scaunelor din sala de aşteptare şi plânsetele copiilor aduşi de mamele lor la clinică.
Gândeşte-te repede, îşi zise el, întotdeauna ai gândit repede. Gândeşte, gândeşte. Ce vei face?
Încuie uşa biroului şi se spălă rapid pe mâini şi pe faţă în chiuvetă, fără a se privi în oglindă. Se şterse încet cu un prosop, având mare grijă să-şi şteargă transpiraţia de pe sprâncene. Apoi îşi aranjă cravata, îşi încheie halatul alb şi descuie uşa.
Plimbându-se încet pe lângă noii sosiţi, îşi croi drum spre bibliotecă. Verifică: era goală. Închise uşa în spatele său şi propti un scaun pentru ca cel care ar dori să între să trebuiască să-l dea deoparte, lăsându-i astfel câtva timp la dispoziţie. Privi rafturile pe care erau aliniate lucrări de obstetrică şi ginecologie până când ajunse la secţiunea despre boli infecţioase. Frunzări o carte sau două şi găsi ceea ce căuta. Într-un tom uriaş se găsea un capitol detaliat despre SIDA. Verifică pentru a fi sigur că nimeni nu-l deranjează, rupse paginile, le împături şi le puse în buzunarul de la piept. Puse cartea la loc pe raft, împingând-o niţel înăuntru, pentru a nu putea fi zărită uşor.
Ieşi, căutând o scuză pentru a fi lăsat singur.
— Soră, vrei să-l rogi pe dr. Sharif să aibă grijă de pacienţii din clinică în această după-amiază? Merg în pavilion să verific starea unei paciente. Îmi poţi da mesaj dacă ai nevoie

de mine.
Se îndreptă spre dormitorul doctorului de gardă şi se aşeză pe o margine a patului, răspândind paginile rupte din carte. Dormitorul era situat într-un colţ inaccesibil din aripa de est şi nu era niciodată folosit în timpul zilei. Mâinile îi tremurau pe când citea paginile. Era uşor îngreţoşat. Cu cât citea mai mult, cu atât i se făcea mai greaţă. Textul descria clar etapele bolnavului de SIDA, felul în care evolua boala.
După părerea lui, se afla deja în stadiul IVcl, infecţiile secundare legate de HIV: oropharyngeal candidiasis.
Mai existau doar două stadii.
Pe când citea detaliile simptomelor, puzzle-ul prindea formă. Transpiraţia din ultimele nopţi, greaţa, diareea inexplicabilă pe care o pusese pe seama mâncării.
Era convins că SIDA îi distrusese deja întregul sistem imunitar. În mintea lui tulburată era convins că va muri. Nu ştia când, cum, dar se decisese atunci, acolo, că în curând avea să fie mort.
Termină de citit şi se ridică încet, cu mintea gonindu-i şi inima bătându-i nebuneşte. Ştia ce trebuie să facă. Dar, în acelaşi timp, ştia că sub nicio formă nu-l poate informa pe Luke Conway despre bănuielile sale. Dacă avea să acţioneze corect, ortodox, întreaga lui viaţă personală avea să fie dezvăluită. Avea să fie imediat suspendat şi dat afară din spital. Sub nicio formă nu avea să permită acestei instituţii şi ticăloşilor pe care îi detesta să privească întunericul de sub piatra sa.
Sub nicio formă.
Ar fi jubilat.
Sub nicio formă.
Împături paginile şi le puse din nou în buzunarul de la piept, pornind pe coridoarele din aripa de est, cu chipul rigid şi

bărbia exprimând determinare.
Întâi trebuia să afle dacă are, într-adevăr, SIDA – îşi spuse – şi apoi să se hotărască asupra felului în care să procedeze.
Să aibă dovezi.
Să afle cu exactitate.
Se plimbă cât putu de relaxat, trecu pe lângă o cameră unde trei nou-născuţi plângeau de foame, iar mamele lor se plimbau de colo-colo în papuci, în timp ce o asistentă le arăta cum să prepare laptele.
Poate că analizele nu vor fi pozitive, încerca să se convingă, poate că este o simplă infecţie pe care a luat-o de la vreun pacient.
La dracu!
Îl auzise pe adevăratul Dean Lynch.
La dracu', ai SIDA!
Ieşi din spital pe la subsol, pentru a nu fi observat de nimeni.

10

3.00 am

Tommy Malone petrecuse aproape întreaga dimineaţă stând la masa din bucătărie, gânditor. La picioarele lui erau ghemotoace de hârtie, rupte dintr-un caiet de exerciţii. Până la ora două pusese cap la cap o singură pagină. Pe nouă rânduri scrisese câte un nume. Cu un marker tăiase şase. Mai rămâneau trei. În mintea sa, Malone trecuse în revistă tot ce ştia despre aceste persoane. În cele din urmă, chiar înainte de ora trei, se ridică încet, se întinse şi privi ceaţa de afară. Se simţea într-o formă excepţional de bună. Începu să fredoneze, punându-şi trendul. Verifică dacă avea mărunţiş şi se îndreptă spre telefonul public de lângă garajul Esso.

Malone nu avea niciodată încredere în liniile telefonice private, conştient fiind de faptul că poliţia putea instala microfoane. Fără îndoială, se gândi Malone încheindu-şi nasturii trenciului, nimic nu se compară cu planificarea unei acţiuni măreţe – îţi ridică moralul într-o zi umedă de iarnă.
După câteva încercări eşuate. Tommy Malone reuşi să între în contact cu toţi membrii „echipei A" . Nu era echipa pe care şi-ar fi dorit-o, însă ravagiile drogurilor, temniţa şi loviturile date de poliţişti asupra crimei organizate îşi puseseră amprenta pe lumea interlopă din Dublin. Singurii oameni despre care ştia că ar lucra cu el îl ascultară şi căzură, în sfârşit, de acord să-l întâlnească în următoarea după-amiază. Fiecare dintre ei jurase să păstreze secretul, iar el ştia că putea conta pe ei să-şi ţină gura. De aceea îi selectase. Erau duri şi flămânzi. Mai important de atât, el ştia că se ţinuseră departe de droguri, chestiune vitală în ceea ce avea să întreprindă. Experienţa îl învăţase o lecţie: să nu lucrezi niciodată cu un drogat. Această slujbă necesita mâini curate şi experimentate. După ce îi bifă unul câte unul, dădu un ultim telefon.
— Betty?
— Tu eşti, Tommy?
— Da. Ascultă, nu voi mai fi pe aici în următoarea săptămână.
— Unde pleci?
— Mă gândeam să întreprind o călătorie de afaceri.
La celălalt capăt al firului o auzi pe Betty chicotind pe înfundate.
— Afaceri pe dracu'. Oricum, nu vreau să ştiu, Tommy. Dă-mi un telefon când te întorci.
— Nu, Betty. Mă întrebam dacă vrei să vii cu mine.
— Unde?

— Nu-ţi pot spune acum. Ne putem întâlni peste o oră la barul lui Mooney?
— Ce pui la cale Tommy?
— Nu-ţi pot spune, Betty. Ne vedem la Mooney, da?
— Bine.
Betty Noian era actuala iubită a lui Tommy şi una dintre puţinele femei de care îşi îngăduise să se apropie, în afară de mama sa, care murise după o îndelungată suferinţă. Ea şi Malone împărţeau patul în weekend-uri, atunci când el nu punea la cale sau nu era implicat în vreo infracţiune.
Betty era văduva unuia dintre pungaşii Dublinului, care murise cu mulţi ani în urmă, dar nu din cauze naturale. Căsătoria ei fusese condamnată de la bun început, pentru că soţul ei trebuise să recurgă la un furtişag în chiar dimineaţa nunţii, pentru a plăti petrecerea. Avuseseră un singur copil, o fată pe nume Sharon, înainte ca Betty să devină văduvă la vârsta de 23 de ani. Un furt care trebuia să le asigure banii pentru o excursie în Spania se sfârşise tragic. Soţul ei fusese împuşcat mortal pe când încerca să fugă. Betty Noian se întorsese la zilele în care strângea punga pentru a ieşi la liman.
Tommy Malone vorbea singur, îndreptându-se prin ploaie spre autobuzele din strada D'Olier. Acţiunea aceasta trebuia să iasă. Era ultima şansă de a pune mâna pe o sumă mare de bani. Dacă îmi iese cum trebuie, mă car din ţară împreună cu Betty. Trebuie să iasă!
Cu gulerul ridicat, prin burniţă, Tommy Malone aşteptă să vină un autobuz care să-l ducă la barul lui Mooney, în suburbia Blackrock, din sudul Dublinului.
Tommy Malone mai încercase să dea lovitura în urmă cu doi ani. Se făcuse vâlvă în presă despre un tablou faimos, descoperit în casa unui iezuit de pe strada Leeson. Interesul

lui Tommy Malone fusese captat imediat şi le povestise membrilor bandei ceea ce citise în ziare.
— Este vorba despre o groază de bani. Este vorba despre o comoară nedescoperită, care atârnă pe peretele unor iezuiţi, de ani buni, iar ei n-au ştiut nimic despre tărăşenia asta. Idioţii! S-au dus cu el la Galeria Naţională din Dublin, ca toată lumea din Irlanda să se bucure.
Era un semn de mare prostie în ochii lui Malone.
— Adică, la dracu', valorează o avere. Milioane, face milioane! Un prăpădit de la televizor a spus că este inestimabil. Arată cât de multe ştie idiotul.
Tommy Malone nu se pricepea la pictură, nici măcar la vopsitorie ori decoraţiuni. Dar ştia când ceva avea valoare.
Aşa ajunse Tommy Malone să privească „Prinderea lui Hristos" a lui Michelangelo Merisi, cunoscut drept Caravaggio, în sala 9 a Galeriei Naţionale de Artă, într-o dimineaţă de miercuri a lui noiembrie 1994. Pusese la punct planul furtului.
Dar nu-şi putuse lua ochii de la tablou, îl impresionase atât de mult! Era Hristos, suferind, umil, pe punctul de a fi luat şi dus la judecată. Şi mai era Iuda care îl săruta pe obraz, în timp ce doi soldaţi înarmaţi îl apucau pe El, cu mâini şi unghii murdare. Întreaga pictură era întunecată, sumbră şi plină de prevestiri. Malone se îndepărtase de două ori, ultima dată ajungând chiar până la uşă, dar de fiecare dată se întorsese pentru a privi şi a se minuna. A doua oară se aşezase pe bancă şi examinase fiecare figură, fiecare expresie facială, fiecare detaliu al îmbrăcăminţii. Chipul lui Iuda era respingător, încruntat, cu ochii deschişi, cu buzele lipite de obrazul lui Hristos. Ticălosul, se gândi Tommy Malone, Iuda ăsta este un nenorocit. Apoi mai observă un soldat în fundal. Sunt trei! A fost nevoie de trei, la naiba! Şi

uită-te la omul acela! Nici măcar nu se luptă! Malone nu-şi putea lua ochii de la chipul lui Hristos. Îl privea fix, analizându-i faţa pe care erau întipărite trădarea, resemnarea şi tristeţea. Se ridică şi citi detaliile picturii: „Prinderea lui Hristos". Caravaggio 1573-1610.
Îl luau ca să-l crucifice şi el nu s-a împotrivit? îi privise mâinile împreunate, supuse. Apoi îi privise ochii. Erau închişi, nu strânşi şi nici înfioraţi de durere sau de teroare. Doar închişi. Acceptare. Ştia ce urma şi accepta. Nu opunea rezistenţă.
Era oare de mirare că nu credea în Dumnezeu? Se întorsese pentru a treia oară ca să privească tabloul, când gândul îl izbi brusc: îşi dădu seama de ce nu avea să mute niciodată tabloul din locul său, de ce îl tulbura atât de mult.
O scenă îi reveni în minte. Avea vreo nouă ani, iar familia lui locuia într-un apartament mizerabil de la etajul al doilea al unui complex de pe strada Steevens. Auzi din nou bătaia puternică în uşă. Îl vedea pe tatăl său care încerca disperat să se ascundă. Şi-o amintea cât se poate de clar pe mama lui care plângea şi îşi tot ştergea ochii cu şorţul pe care îl purta la brâu. Bătaia devenea tot mai puternică, iar ceilalţi copii începuseră să plângă şi să ţipe de frică. Cel mai bine îşi amintea acest sentiment de teroare. În cele din urmă, uşa fu spartă şi dădură buzna şase poliţişti cu bastoane. În bucătăria micuţă avu loc bătaia. Îl auzi pe tatăl său înjurând şi ţipând. Bărbaţii încercau să-l pună jos, lovindu-l peste cap, braţe şi umeri. Tatăl său reuşi să se elibereze, fugi pe uşă şi ieşi pe verandă strigând şi ţipând.
— N-o să puneţi mâna pe mine, tâmpiţilor!
Sări peste parapet şi căzu de la şase metri, în curtea de dedesubt. Muri din pricina loviturii puternice la cap. Craniul i se deschisese precum o nucă de cocos la impactul cu solul.

În tot acest timp, pe când copiii plângeau şi ţipau, iar vecinii se băteau cu acei poliţişti, mama lui rămase plângând şi ştergându-şi ochii cu şorţul murdar. Părea resemnată, ca şi cum ar fi ştiut că într-o bună zi avea să se ajungă aici.
Exact ca şi Hristos.
Tommy Malone stătuse cu ochii aţintiţi asupra picturii. Privirea i se tot întorcea la chipul lui Hristos cel trădat, cu ochii închişi.
— De ce nu ai fugit? murmurase el. Deschide ochii şi fugi. Ca tatăl meu.
Privi chipul lui luda, apoi pe cel al lui Hristos şi, în final, feţele soldaţilor.
— La naiba, îţi spun eu, se auziră nişte cuvinte şoptite. Nu mă vor crucifica. Sub nicio formă nu-i voi lăsa pe copoii ăia să pună iar mâna pe mine. Nu mă vor crucifica.
Deodată, îşi dădu seama că cineva stătea aproape de el şi privi în sus. O turistă americancă admira şi ea pictura. Era o femeie în vârstă, îmbrăcată în blue jeans.
— Aşa-i că este o pictură magnifică? întrebă ea.
— Nu vrei să te cari dracului de aici? răspunse criticul de artă.
Betty Noian dădu buzna înăuntru, scuturând apa de pe umbrelă.
Era puţin mai înaltă decât Malone. Părul blond, decolorat îi stătea pe cap precum un stup. Femeie frumoasă la vremea ei, începuse să se îngraşe. Rochia pe care o purta sub trenci se umflase în faţă şi în părţi. Se aşeză şi sorbi o dată din whiskey-ul lui.
— Iisuse, e îngrozitor de frig!
Malone zâmbi şi comandă un whiskey şi o apă minerală tinerei barmaniţe. Când consideră că nu puteau fi auziţi, Malone se întoarse spre Betty, spunându-i să vorbească în

şoaptă.
— Încă mai faci curat la firma lui Harry O'Brien?
Betty îşi miji ochii, suspicioasă.
— De ce vrei să ştii?
Malone evită întrebarea.
— Nu te-ai săturat să faci curat?
Barmaniţa îi întrerupse, aducând băutura. Malone puse cinci monede de câte o liră în mâna întinsă, refuzând cei câţiva peny oferiţi în schimb. Imediat ce rămaseră din nou singuri, Malone continuă.
— Ţi-ar plăcea să ai un milion de lire? Şi nu vorbesc despre câştiguri la loto.
Betty sorbi din whiskey-ul ei, apoi adăugă nişte apă minerală în pahar.
— Ce plănuieşti, Tommy?
— Îţi spun într-un minut. Mai faci curat acolo? Nu vrei să-mi răspunzi?
— Da. De două ori pe săptămână, joia şi vinerea, înainte ca biroul să se deschidă. De ce? Ce vrei să ştii despre Harry O'Brien?
Sorbi din nou, fără să-şi ia ochii de la Malone.
— Vrei să faci rost de un milion şi să te cari dracului din ţară într-un loc frumos şi însorit şi să trăieşti cum se cuvine?
Malone îşi termină băutura, ştergându-şi mustaţa.
— Să nu mai faci curat pentru alţii.
Betty nu spuse nimic. Stătea cu ochii aţintiţi asupra lui. Bău whiskey-ul amestecat cu apă dintr-o sorbitură, cutremurându-se apoi, când îl simţi ajungându-i în stomac.
— Ce ai de gând, Tommy?
Malone se ridică şi deschise uşa separeului pentru a se asigura că nimeni nu asculta. Îi făcu semn barmaniţei, care veni spre el.

— Te chem într-un minut.
Mulţumit, închise uşa separeului şi se aşeză pe scaun, luând mâna lui Betty într-a sa.
— Ce ai de gând. Tommy? şopti ea şovăitoare.

11

8.32 pm

Dean Lynch plecă din apartamentul său din Ballsbridge şi îşi duse maşina într-o parcare multietajată din centrul Ilac, la doar câteva minute de spital. Era o noapte foarte friguroasă. Puţini oameni se mai aflau pe străzi: cei care stăteau în pragurile caselor, protejându-se de vânt, în aşteptarea autobuzelor şi taxiurilor care să-i ducă spre case. Maternitatea Centrală din Dublin se afla în Piaţa Whitfield, cândva o piaţă uriaşă, situată la mică distanţă de strada O'Connell, principala cale de acces a oraşului. Piaţa căzuse în ruină de-a lungul anilor şi noile blocuri de birouri înlocuiseră vechile clădiri georgiene. În centru se afla o mică grădină, prost întreţinută.
Faţada spitalului era o structură impresionantă din piatră gri, care acoperea trei nivele. Uşa masivă din lemn de la intrare era flancată de coloane din granit, iar etajele superioare aveau câte şase ferestre uriaşe. Spitalul era divizat în patru aripi: de nord, de sud, de est şi de vest. Nu avea neapărat legătură cu geografia, ci cu confortul. Aripile fuseseră adăugate în timp şi arătau în cu totul altă direcţie decât sugerau numele lor.
Spitalul era protejat de pereţi înalţi şi, adesea, doar două intrări erau deschise în acelaşi timp, intrarea principală şi o uşă mică de serviciu în spate. Dean Lynch evită intrarea

principală şi se strecură în parcare printr-o poartă laterală, îndreptându-se spre uşa folosită de oamenii care făceau curăţenie. De obicei era deschisă şi, în câteva minute, Lynch ajunsese deja la subsol. Ascultă cu grijă înainte de a merge mai departe. Mai venise de multe ori pe aici. Ştia cum să se strecoare în şi afară din spital fără să fie observat şi adesea folosea acest drum când voia să meargă la depozit pentru a lua ace şi seringi.

Cu grijă, trecu pe lângă ţevi şi pe lângă turbinele generatorului, luând-o înspre scara ce ducea la etajele superioare. În câteva minute, ajunse la nivelul secţiei de ambulatoriu, în aripa de est şi se îndreptă spre camera sa de consultaţii.

Recepţia se afla în beznă totală, scaunele pacienţilor stând răspândite în toate direcţiile. Nişte reviste erau aruncate pe podea. Lynch îşi scoase pantofii şi îi lăsă în cameră, închizând uşa încet. O luă spre laborator. Nu era lumină în nicio sală de consultaţii. Biblioteca era goală. Lumina dintr-un colţ mai alunga întunecimea de dincolo de uşă. O stinse, închise uşa şi intră în laborator. Singurul zgomot care se auzea era cel produs de papucii lui.

În laborator, asistenta Mary Dwyer îşi termina ultimele analize de sânge. Îşi privi ceasul pentru cea de-a treia oară în câteva minute şi calculă mental cât de mult avea să-i ia ca să ajungă acasă la această oră. Părinţii ei erau foarte nemulţumiţi de orele suplimentare pe care le petrecea la spital. Se gândise să le dea telefon, dar apoi se răzgândi. Trebuiau să înţeleagă că era om în toată firea şi putea să-şi poarte singură de grijă. Există şi dezavantaje când eşti copil unic la părinţi, se gândi ea.

Prin uşa întredeschisă, Dean Lynch evaluă rapid situaţia. După cum se aştepta, la această oră din noapte o singură

asistentă rămăsese pentru a se ocupa de urgenţe. De unde stătea putea vedea halatul alb şi capul roşcat aplecat spre birou. Lynch se apropie şi mai mult, verificând dacă nu se mai afla şi altcineva în laborator.
Mary Dwyer se ridică pentru a lua nişte hârtii. Lynch îi observă silueta: era zveltă, dar nu slăbănoagă. Se uită la ceas. Era 9.16 pm. În ciorapi, îşi croi drum spre sala de consultaţii, ridică telefonul şi formă un număr.
— La naiba, se înfurie Mary Dwyer, punând telefonul în furcă. La naiba, la naiba, un test SIDA la ora asta din noapte! îmi va lua o oră să obţin rezultatul.
Era vizibil enervată când Dean Lynch intră în laborator şi puse o fiolă cu sânge pe masa din faţa ei.
— Dr. Lynch, chiar este necesar acest test în noaptea aceasta? îmi va lua o oră să obţin rezultatul. Nu poate aştepta până mâine?
Dean Lynch se străduí să-şi potolească dorinţa de a-i croi o palmă peste faţă.
Ticăloasa.
— Îmi trebuie rezultatul în această noapte, mulţumesc mult şi, nu, nu poate aştepta până mâine. Trebuie să decid imediat cum să procedez în cazul acestei femei.
Lynch îşi luase sânge şi îl pusese într-un flacon pe eticheta căruia scrisese Joan O'Sullivan. Completase o solicitare pentru un test HIV asupra unei anume Joan O'Sullivan, cu domiciliul în Crumlin, având grijă să printeze cererea fără să o semneze. Îşi fixă privirea asupra asistentei, iar ea observă.
— Sunaţi-mă într-o oră, murmură ea apucându-se de lucru.
— Voi suna.
Lynch închise uşa laboratorului în urma sa. Mary Dwyer înjură.
Întors în camera lui de consultaţii, Dean Lynch se aşeză pe

scaunul din faţa biroului şi începu să aştepte. Întreaga zi se întrebase cum putuse contacta virusul. Nu putea fi de la injectarea drogurilor, pentru că folosise întotdeauna ace şi seringi de unică folosinţă. Putea fi de la una dintre multele prostituate pe la care trecuse de-a lungul anilor.
Fusese extrem de precaut în privinţa sexului, dar ştia că, atunci când mintea îi era înceţoşată de heroină, nu mai avusese control asupra sa. Poate că împărţise vreo doză injectabilă cu vreuna dintre prostituatele pe care le vizitase în Amsterdam, Londra şi Bangkok.
Îngrozit şi nerăbdător în acelaşi timp, se ridică, îşi consultă ceasul şi începu să se gândească ce trebuia să facă. Dacă testul se dovedea a fi pozitiv.
Nimeni nu trebuia să afle că avea SIDA.
Indiferent ce avea să se întâmple.
Camera de examinare din capătul coridorului era rezervată procedurilor chirurgicale minore. Se afla la aproximativ cinci metri de laborator. Înăuntru, Dean Lynch îşi puse o pereche de mănuşi chirurgicale, trăgându-le pe degete. Apoi, deschise o trusă de instrumente sterile şi scoase un bisturiu. Pe un raft din spate se găseau lame de diferite mărimi. Lynch alese una de mărimea 23, cea mai mare disponibilă.
Deschizând folia, prinse lama în bisturiu şi îl vârî în buzunarul interior al halatului. Mototoli folia şi o introduse într-un buzunar al pantalonilor. Pentru o clipă, se sprijini de perete, adunându-şi toate forţele mentale şi fizice. Fruntea îi transpirase. O şterse cu mâneca.
Mary Dwyer stătea cu spatele la uşă, îngropată în hârţogărie. Aruncând o privire scurtă pe coridor, Lynch deschise şi închise uşa, trăgând zăvorul. Clicul acestuia îi atrase atenţia asistentei, care se întoarse brusc.
— E gata testul acela?

Vocea îi tremura. Îşi simţea gura uscată. Inima îi bătea mai mai să-i iasă din piept.
Mary Dwyer se întoarse cu spatele la hârtii, ignorând întrebarea.
— Nu există nicio Joan O'Sullivan la adresa pe care aţi trecut-o în formular, dr. Lynch. Cel puţin nu există în dosarele spitalului. Nu avem nicio înregistrare a acestei paciente, fie pentru tratament în spital, fie pentru tratament ambulatoriu.
Se răsuci în scaun, cu faţa spre Lynch.
— Am verificat în arhiva ultimilor cinci ani şi nu există nicio Joan O'Sullivan la adresa Crumlin Crescent nr. 249. Credeţi că v-a dat nume şi adresă false?
Dean Lynch îşi controlă furia.
Ticăloasa verificase cererea.
Deja este pe urmele mele.
— Este… posibil, cred… Vreau să spun… De unde să ştiu? Uneori este greu să-ţi dai seama dacă unii pacienţi îşi dau numele real.
Se bâlbâia şi îşi dădea seama. Mai mult, îşi dădea seama că şi ea ştia. Mary Dwyer îl privea fix, cu un uşor zâmbet pe buze.
— Pun pariu că este vorba despre o prostituată sau un drogat, spuse ea, apăsând pe butonul computerului de lângă ea.
Imprimanta de alături începu să lucreze. Dean Lynch privea cum se tipărea rezultatul analizei. Întâi ieşiră numele şi adresa false: Joan O'Sullivan, Crumlin Crescent nr. 249, Crumlin, Dublin. Apoi data naşterii: 27/2/76. După care apăru titlul testului solicitat: „Test sifilis şi HIV1\HIV2".
EVALUARE HIV.
VERIFICAT DE DOUĂ ORI CU SERODIA - HIV.
Imprimanta făcu o pauză, apoi porni din nou.

Apărură cuvintele REZULTAT FINAL.
Apoi rezultatul.
POZITIV.
Cu o mână, Mary Dwyer desprinse foaia de hârtie.
— Oricine ar fi, se duce direct la dracu'.
Telefonul din spatele ei sună. Sunetul îi sperie pe amândoi. O clipă îl priviră amândoi uluiţi. Pe când Dwyver ridica receptorul, o mână purtând mănuşă chirurgicală îl trânti la loc.
La celălalt capăt al firului, sora Sarah Higgins aştepta ca cineva din laborator să îi răspundă. În cele din urmă, cineva ridică receptorul.
— Alo… Alo… Este cineva acolo?
Urmă o pauză.
Zgomotul care urmă îl descrise apoi ca pe un urlet animalic, feroce şi plin de ură. Sângele îi îngheţase în vine şi, instinctiv, dusese mâna la gât. Receptorul fusese aruncat şi se auzeau sticle spărgându-se, o persoană fiind lovită, apoi o uşă trântindu-se.
Puse receptorul la loc încet şi formă rapid un număr.
— Aici, pavilionul patru, aripa de vest, sunt asistenta Sarah Higgins. Tocmai am auzit ceva foarte ciudat la telefon, s-a întâmplat ceva în laborator. Vrei să rogi paza să verifice?
Peste mai puţin de douăzeci de minute, Dean Lynch îşi pornea maşina. În acelaşi timp, doi gardieni spărgeau uşa laboratorului. Lynch ieşea cu BMW-ul din curtea spitalului, iar gardianul Pat O'Hara privea ochii inerţi ai lui Mary Dwyer.
Iisuse Hristoase, murmură el, dându-se înapoi. Iisuse Hristoase! Jim, cheamă poliţia! Repede! Cheamă poliţia!
Pentru Maternitatea Centrală din Dublin coşmarul abia începuse.

Ziua 3
12

1.15 am, miercuri. 12 februarie 1997
Biblioteca, aripa de est

Detectivul inspector Jack McGrath detesta spitalele.
Poate din pricina mirosurilor sau a instrumentelor, ori poate doar din cauza doctorilor. Oricare ar fi fost motivul, detesta spitalele. Motiv pentru care se simţea cât se poate de neplăcut în biblioteca spitalului, privind cum asistenta Sarah Higgins încerca să se liniştească. În dreapta, sergentul Tony Dowling, colegul său din divizia de poliţie. Garda de pe strada Store, discuta cu sergentul Kate Hamilton, unul dintre noii detectivi din Garda Sichoana, care se instruiau în investigaţiile criminalistice. Dowling termină de scris în carneţelul său, apoi ridică privirea şi dădu din cap.
— Bine, Sarah, începu McGrath, voi revizui întâmplările pentru ultima dată. Să-mi spui dacă totul este exact aşa cum îţi aminteşti. Bine? Dacă ai uitat ceva, orice, oricât de nesemnificativ, opreşte-mă şi spune-mi.
Sarah Higgins îşi şterse nasul şi dădu din cap. Avea lacrimi în ochi şi tot frământa o batistă în mâini, încă şocată de ceea ce descoperise. Îşi şterse ochii cu mâinile-i tremurânde.
— La aproximativ 10.55 pm ieri, ai sunat-o pe Mary Dwyer la laborator pentru un rezultat al unor analize de sânge.
McGrath făcu o pauză pentru a verifica terminologia.
— Când, în sfârşit, s-a răspuns la telefon, nimeni nu a vorbit pentru aproximativ 20 de secunde, apoi cineva a urlat. Ai închis imediat şi ai chemat paza.
McGrath se opri. Asistenta Higgins începuse din nou să

plângă.
Tony Dowling şi Kate Hamilton făcură schimb de priviri.
O bătaie în uşă întrerupse scena. McGrath se ridică şi deschise. Era dr. Noel Dunne, patologul.
— Domnule detectiv McGrath , eu am terminat aici şi aş dori ca trupul să fie dus jos la morgă. Mai doriţi să vedeţi ceva înainte de sigilarea camerei?
McGrath se gândi un moment, mângâindu-şi mustaţa şi barba grizonate.
— Un moment.
Se strecură înapoi în bibliotecă şi îi şopti ceva lui Dowling, apoi îi făcu semn cu degetul lui Kate Hamilton. McGrath se întorsese lângă Dunne.
— Vreo idee?
Noel Dunne avea 48 de ani şi se apropia de 100. Avea faţa obosită a cuiva care petrecea fiecare zi tăind cadavre, încercând să determine motivele morţii. Înalt, burtos, cu părul grizonat, avea un acid umor negru.
În acea dimineaţă nu încercă să facă nicio glumă. În acea dimineaţă, toată lumea îşi pierduse umorul. Entuziasmul obişnuit al lui Dunne se potolise acum. În spatele lui, McGrath simţea neliniştea din aer.
— O situaţie neplăcută, domnule inspector. O situaţie cât se poate de neplăcută.
McGrath îşi răsucea mustaţa gânditor.
— Vreun semn de agresiune sexuală?
— Nimic evident. Haine rupte, picioare uşor îndepărtate, dar nimic altceva. Îi voi analiza gura, vaginul şi rectul.
Făcu o pauză, aruncând o privire neliniştită în direcţia detectivului Kate Hamilton.
— Îmi cer scuze, spuse McGrath . Ar fi trebuit să fac prezentările. Acesta este detectivul sergent Kate Hamilton.

Dunne aruncă o privire rapidă asupra femeii înalte şi zvelte, pufni şi apoi îşi ridică ochii spre tavan, scurt, nu cât ea să-l vadă, dar cât să-i perceapă nemulţumirea. Dunne era un bărbat de modă veche, obişnuit să aibă numai colegi bărbaţi, stingherit de prezenţa femeilor. Fusese învăţat să trateze femeile ca pe nişte doamne, să se ridice întotdeauna de pe scaun când intrau ele în cameră, să le ofere locul, să le protejeze în faţa neplăcerilor vieţii. Să vezi o tânără care investighează o crimă este neliniştitor, în special la acea oră din dimineaţă. Se hotărî să o ignore complet. Puse reportofonul în buzunar.

— A văzut cineva ceva?

Nimic, răspunse McGrath , cu mintea încă la turaţie maximă. Nimeni nu l-a văzut pe tipul acesta venind şi nimeni nu l-a văzut plecând.

Dunne se încruntă.

— Putem să mişcăm cadavrul?

McGrath dădu din cap.

— Mai arunc o ultimă privire înainte ca detectivii să distrugă scena crimei.

Dunne rânji. Jack McGrath era un poliţist bun, un detectiv experimentat, dar era al naibii de enervant uneori. Întotdeauna verifica de două ori munca echipei de detectivi, căutând orice semn că se lucrase neglijent. Nu era tocmai detectivul lor preferat, dar avea reputaţie bună. Era considerat dur, dar cu o gândire liberă şi sclipitoare. Acţiona după deducţii inteligente şi avea în memorie o bază de date fără rival printre poliţişti. Dacă cineva avea nevoie de un profil rapid asupra unui infractor care dăduse o spargere, Jack McGrath era omul spre care trebuia să te îndrepţi. Informaţiile sale rareori dădeau greş, iar flerul lui făcuse ca o mulţime de criminali din Dublin să-şi regrete soarta.

McGrath se antrena la o sală din apropierea locuinţei sale şi îşi păstra o bună condiţie fizică. Nu avea nici probleme fizice, nici mentale.
Uşa laboratorului era uşor deschisă şi păzită de un singur poliţist în uniformă. O bandă adezivă galbenă fusese întinsă. Ignorând complet poliţistul, Dunne deschise uşa cu un pix, pentru a nu-şi lăsa amprentele şi îl împinse pe McGrath înăuntru. Încerca să închidă uşa la loc, dar Kate Hamilton o împinse înapoi cu putere, privindu-l. Dunne rânji. În laborator, luminile fluorescente ardeau puternic.
Dunne se aplecă pentru a se aşeza pe un scaun, apoi se opri şi i-l oferi lui Hamilton, fără niciun cuvânt. Ea ignoră gestul şi se sprijini de o masă pentru a privi mişcările lui McGrath . Dunne ridică din umeri şi se aşeză.
Trei membri ai echipei de detectivi se aflau încă acolo, unul potrivind aparatul foto.
Focaliză.
FLASH!
Mary Dwyer fu pozată, dar nu pentru albumul familiei.
McGrath se mişca încet, cu ochii sclipindu-i. Deliberat, evită trupul lipsit de viaţă, lăsat acolo unde fusese descoperit. Un raft cu flacoane pentru teste căzuse pe jos, iar sângele se răspândise, închegându-se. Mirosul de sânge şi de substanţe chimice îl deranja pe McGrath , care îşi puse în gură o bomboană de mentă. Un computer mic şi o imprimantă se aflau în celălalt colţ. Bucăţelele de plastic se răspândiseră prin jur. Hârtia din imprimantă fusese trasă afară. Alte două aparate rămăseseră acolo unde căzuseră. Pe mese era echipamentul obişnuit dintr-un laborator: arzătoare, răcitoare, lamele pentru teste, microscoape, vase Petri şi toate celelalte. Nu era nici urmă de echipamente chirurgicale.

Dunne îşi privi ceasul. Încercând să-şi dea seama de cât timp mai avea nevoie McGrath . Noel Dunne şi Jack McGrath lucraseră împreună în cazul multor investigaţii şi îşi cunoşteau foarte bine obiceiurile. După calculele lui Dunne, McGrath avea să mai stea o oră în laborator. Încercând să-şi dea seama ce se întâmplase. Ştia că McGrath venea adesea de unul singur la locul unei crime, după ce plecau detectivii şi nu-i mai distrăgea nimeni atenţia, doar pentru a încerca să retrăiască ultimele momente din viaţa victimei.

— Nu văd nicio lamă aici, spuse McGrath . Cum îi spuneţi voi chestiei aceleia care îi iese din gât?

Stătea pe vine, deasupra cadavrului, respirând furios.

— Bisturiu.

— Da, bisturiu. Nu văd nici urmă de aşa ceva pe aici. Tu?

— Nici eu şi m-am uitat bine.

Detectivul privi mai îndeaproape. Doar respiraţia lui se auzea mai tare decât murmurul maşinilor din laborator. Bisturiul era înfipt adânc în gâtul lui Mary Dwyer. Doar o porţiune de vreo trei centimetri din mâner era ieşită în afară. Faţa ei era vânătă şi uşor umflată încă. La suprafaţa pielii îi apăruseră hematoame. Ochii îi erau sticloşi, lipsiţi de viaţă, iar hemoragia conjunctivală făcuse ca albul lor să fie înlocuit de roşu. Pe podea era o baltă de sânge, curs dintr-o rană de la cap. Pe gât se vedeau urme de lovituri şi zgârieturi. Piciorul stâng atârna ciudat, într-o parte, cu genunchiul în sus. Fusta i se ridicase. Purta ciorapi. Un fir se dusese de la genunchi până sus. Una dintre unghii îi era ruptă şi îndoită.

Ridicându-se, McGrath observă o urmă de cretă galbenă în capătul biroului. Unul dintre detectivi văzuse ceva şi marcase locul. O urmă de sânge şi un smoc de păr rămăseseră pe lemn.

Luaţi-o. Voi suna mai târziu la morgă.
Privi ceasul de pe perete.
— La ce oră să sun?
— Pe la 10 sau 10.30. Voi încerca să încep devreme.
— Vorbim atunci.
Dunne căscă şi încuviinţă în acelaşi timp.
— Kate, spuse McGrath întorcându-se spre Hamilton, care lua notiţe într-un carneţel. Aş dori să revizuieşti singură scena. Detectivii îţi vor spune unde să te uiţi, ce să nu atingi şi alte lucruri de felul acesta. Vom discuta mai târziu impresiile tale. După ce termini întoarce-te în bibliotecă. Voi fi acolo cu Tony.
Kate Hamilton nu se mişcă din poziţia ei timp de vreo zece minute. Ochii erau fixaţi pe corpul lui Mary Dwyer. În laborator se lăsase o linişte ciudată. Până şi detectivii care periau, pozau şi măsurau vorbeau puţin. În cele din urmă, Hamilton îşi începu singură cercetarea.
Kate Hamilton era una dintre cele trei femei-detectiv din Garda Siochana care se instruiau în investigaţiile criminalistice. Se afla sub aripa lui Jack McGrath de aproape şase luni, iar el ajunsese să o accepte, de voie, de nevoie, apoi să o admire, recunoscându-i talentul înnăscut pentru investigarea crimelor.
— E isteaţă, are mintea ascuţită brici, îi spusese lui Tony Dowling într-o dimineaţă. Şi este extrem de ambiţioasă. Iisuse, n-aş rămâne surprins dacă ar intra curând în rândurile noastre.
Dowling răsese uşor, apoi îl privise pe McGrath drept în ochi.
— Spune-mi, Jack, soţia ta a văzut-o?
McGrath rânji. Era căsătorit şi avea doi copii aflaţi la vârsta adolescenţei.

— Nu şi, la naiba, nici n-o s-o vadă. Dacă aruncă o privire asupra ei, mă pune să mă transfer la circulaţia rutieră.
Kate Hamilton era şi frumoasă, pe lângă faptul că îi mergea mintea. Era o tânără încrezătoare, cu vreo zece centimetri mai scundă decât colegii ei din Gardă, cu păr negru, scurt, de obicei prins la spate în doi piepteni. Avea ochi albaştri, adânci, cu gene negre şi un chip foarte frumos, atât de frumos încât reprezentase punctul principal de atracţie în toate secţiile la care fusese trimisă. Se ştia însă că este de neatins, că suferă încă. Detectivul Kate Hamilton era mama unui copil de patru ani, pe care îl adora. Tatăl acestuia, de asemenea adorat cândva, murise.
Chiar înainte de a fi dată în grija lui Jack McGrath , discutase despre trecutul ei cu Mike Loughry, superiorul ei din aceeaşi divizie. Acesta era ataşat de echipa care investiga crimele grave, iar McGrath îi raporta toate acţiunile pe care le coordona.
— Are 32 de ani, îl informă Loughry, citind din dosar. S-a înscris la şcoala militară la vârsta de 24 de ani, după ce şi-a dat licenţa în istorie şi politică la UCD. A avut rezultate dintre cele mai bune la examenele finale şi a intrat direct la colegiul pe care îl are Garda la Templemore, stârnind admiraţia tuturor departamentelor. A manifestat un interes deosebit pentru latura judiciară şi detectarea infracţiunilor legate de stupefiante.
McGrath ascultase cu interes. Nu voia să aibă un novice care să-l urmărească la fiecare pas ca un pudel fără creier.
— S-a numărat printre cei cinci aleşi pentru bursă în Statele Unite şi a petrecut un an în Boston, la divizia care se ocupă de combaterea drogurilor.
Loughry făcuse o pauză. Apoi se aplecase spre McGrath , de parcă ar fi conspirat ceva.

— Din nefericire, a avut o relaţie cu unul dintre detectivii de acolo.
— Ce fel de relaţie?
— Amoroasă. Urmau să se căsătorească.
— Şi ce s-a întâmplat? A părăsit-o?
— Nu. A fost omorât.
— Hristoase!
— Exact.
— Cum s-a întâmplat?
— O acţiune de prindere a unor traficanţi, care s-a terminat prost. Capii bandei erau înarmaţi. Detectivul n-a avut nicio şansă.
— Aşa că a trebuit să se întoarcă şi să-şi găsească un irlandez drăguţ?
McGrath era surprins de propriul său cinism.
— Numai că era însărcinată.
— Hristoase!
— Exact. Aparent, a fost supusă multor presiuni pentru a face un avort. A refuzat şi a născut copilul aici, în Dublin.
McGrath îşi ţinea bărbia în mâini.
— O femeie care ia singură decizii.
— Într-adevăr. Provine dintr-o familie de poliţişti. Tatăl şi bunicul ei au făcut amândoi parte din poliţie. Ea face parte din noua generaţie de femei, cu un spirit independent, cu propriile opinii. Nu se lasă intimidată de faptul că este una dintre puţinele femei detectiv.
Astfel, Kate Hamilton se alăturase echipei care investiga crimele grave, o femeie al cărei trecut prevestea un viitor strălucit. După ce s-au studiat reciproc, ea şi McGrath au ajuns să se înţeleagă. Şase luni mai târziu, el a ajuns să o privească precum un membru al echipei sale. Chiar şi Tony Dowling îşi învinsese neliniştile iscate de gândul că o femeie

se ocupa de crimele grave şi făcuse tot posibilul pentru a o face să se simtă binevenită printre ceilalţi ofiţeri mai în vârstă şi mai duri.
Când Hamilton îşi termină investigaţia, se lăsă pe vine pentru a examina trupul lui Mary Dwyer, aplecându-se asupra ochilor îngheţaţi şi a bisturiului. Se cutremură involuntar. Dă, Doamne, să nu ajung aşa, se gândi ea. Cel puţin nu prea curând. Am un copil de crescut.
Dean Lynch terminase operaţiunea de curăţare a urmelor la 1.30 în acea dimineaţă. Toate hainele, până la chiloţi şi şosete, fură sigilate în pungi mici de plastic de la supermarket. Erau opt pungi, aşezate pe masa din bucătărie. Era obosit, dar nu epuizat. Somnoros. Se aşeză în pat, stinse veioza şi privi în tavan. Aşa cum se întâmpla adesea, gândurile se întorceau la ea, doamna Duggan, cea care îl chinuise atât de mult.
Elizabeth Anne Duggan fusese o nenorocire de psiholog, care nu ar fi trebuit să se apropie vreodată de copii şi cu atât mai puţin să aibă grijă de ei. Era o femeie înaltă, întotdeauna îmbrăcată în negru, cu părul sever dat pe spate, ceea ce îi scotea în evidenţă faţa plină de ciupituri şi tenul palid, nesănătos. Albeaţa pielii, hainele negre şi degetele albe, lungi, osoase făceau din ea o apariţie de care se speriau mai toţi copiii. Era o fanatică religioasă, care considera că misiunea ei în viaţă este să aducă pe calea Domnului copiii născuţi din mame păcătoase.
Elizabeth Anne Duggan era convinsă că aceşti copii se născuseră păcătoşi şi că păcatul le pârjolise sufletele. Îi forţa la acte de penitenţă şi adoraţie la orice oră din zi şi din noapte, dându-le mai multe sarcini de făcut decât celorlalţi copii.
— Aceasta este munca Domnului, ţipa ea adesea, când vedea

vreun copil lipsit de vlagă, Iisus a spălat picioarele unei femei păcătoase, iar voi veţi munci la fel cum a făcut-o şi El. Lăsaţi-l pe Dumnezeu Salvatorul să vă fie inspiraţie. Lăsaţi lumina Lui să vă călăuzească în viaţă.

Duggan nu-l plăcuse pe Dean Lynch de la început, de când îl văzuse ascunzându-se în bucătărie, cu buzunarele pline de pâine mucegăită. A fost prima dată când a simţit pe pielea lui pedeapsa ei preferată: camera întunecată de la subsol, un pătrat de un metru şi ceva, un colţ în care erau ţinute periile şi cratiţele. Micul Lynch, de numai şapte ani, fu târât, în ciuda ţipetelor şi plânsetelor, în cămăruţa aceea, fu aruncat şi lăsat în beznă totală ore în şir.

Din acea zi, Elizabeth Anne Duggan a început să bântuie viaţa lui Dean Lynch. La masă, îl scotea în faţa celorlalţi copii şi îl acuza că încearcă să fugă. Dacă băieţelul îngrozit nu nega acuzaţiile destul de repede, îi ordona să se întoarcă în „camera neagră", cum îi spunea ea. Câţiva membri ai personalului veneau şi îl luau, târându-l prin deschizătura îngustă. Cu toată puterea braţelor şi a picioarelor, cu toată greutatea trupului împingea în uşă, pe când ei, pe partea cealaltă, se străduiau să o închidă.

— Nu faceţi asta! îi ruga el întotdeauna, la început cu un scâncet îngrozit.

Picioarele începeau să-şi piardă din putere, iar uşa se închidea, ascunzându-i din nou lumina vieţii. Panica îl cuprindea, iar rugăminţile lui deveneau urlete deznădăjduite.

— Nu, vă rog, nu mă încuiaţi aici!

Şi, de fiecare dată, când rămânea în beznă totală, auzea vocea acelei femei.

— Poţi dormi în iad acum, Dean Lynch, poţi dormi în iad.

Elizabeth Anne Duggan ştia cum să răsucească în inimă

cuţitul fricii.

13

8.15 am

Kate Hamilton trebui să-l roage pe tatăl său să-l ducă pe Rory la şcoală şi apoi să strângă după el.
— Tată, am stat trează aproape toată noaptea. Ştii că am nevoie de experienţă. Dacă dau telefon acum şi spun că nu pot lua parte la investigaţia de la spital, pentru că nu găsesc pe nimeni care să aibă grijă de fiul meu, ce crezi că se va întâmpla? Vor renunţa la mine şi tu ştii prea bine acest lucru.
Tatăl ei începuse să protesteze, dar renunţase pe la mijlocul argumentaţiei ei. Ştia cât este de ambiţioasă, ştia că ar fi fost în stare să mute munţii din loc pentru a-şi păstra independenţa, copilul şi cariera.
— Ce să-i pregătesc la micul dejun? oftă el.
Kate Hamilton îl îmbrăţişă înainte de a ieşi pe uşă.
— Sunt clătite în frigider. Aruncă un ou ochi peste ele, aşa îi plac.
Apoi plecă.
Rory îşi privi bunicul şi se strâmbă.
— Detest ouăle ochiuri.
Bărbatul zâmbi şi îl duse pe băiat înapoi în dormitor ca să-l îmbrace pentru şcoală. Rory crescuse deja până la talia bunicului. Avea pielea smeadă, ochii căprui şi părul negru, moştenite de la tatăl său, de origine italiană. Era un copil zvelt, cu picioare lungi, care nu stăteau o clipă locului, epuizându-l pe bunic la sfârşitul zilelor în care făcea pe dădaca.
Kate şi Rory locuiau într-o casă din cărămidă roşie, situată

într-o fundătură din sudul Dublinului, în suburbia Ranelagh. Pentru a fi la zi cu plata ipotecii, cheltuia aproape tot salariul şi se bizuia pe tatăl ei ca să aibă grijă de Rory. Nu că l-ar fi deranjat acest lucru. Bunicul, aşa cum îi spunea Rory, era devotat copilului la fel de mult ca şi mama acestuia şi se mutase în Dublin când Kate s-a întors din Boston, tocmai pentru a fi mai aproape. Era singura lui fiică, singura familie pe care o avea – soţia îi murise de cinci ani. Cumpărase un apartament cu cinci dormitoare, la mai puţin de cinci minute de mers pe jos şi îşi organizase viaţa în funcţie de copil.

În majoritatea dimineţilor, Kate îl pregătea pe Rory pentru şcoală şi îl ducea cu maşina în apropiere de locuinţa bunicului. Acolo se jucau vreo jumătate de oră, până când bunicul îşi termina micul dejun, după care cei doi, ţinându-se de mână, se îndreptau spre şcoală. După ore, tot bunicul îl lua şi îl ducea acasă. Acolo, Rory îi povestea ce se întâmplase la şcoală. Bunicul pregătea ceaiul şi o masă caldă pentru mama lui. Întotdeauna aştepta până când venea Kate ca să mănânce în linişte înainte de a pleca.

Adesea, pe când se îndrepta spre apartamentul său pustiu, bunicului i se strângea inima de îngrijorare. Ce se va alege de cei doi? Sunt atât de legaţi unul de celălalt. Ce se va întâmpla cu ei? Ea are nevoie de un bărbat care să o ajute. Ar trebui să-şi caute un soţ. Băiatul are nevoie de un tată.

Dar a căuta un partener era ultimul lucru la care se gândea Kate Hamilton pe când conducea spre secţia de poliţie. Investigarea crimei era singura acţiune în care îşi permitea să se implice cu totul, în ciuda repulsiei şi a şocului provocat de violenţa atacului, nu putea să nu se simtă încântată de implicarea în cercetarea cazului. Fu încă şi mai bucuroasă când Tony Dowling o informă despre chestionarea personalului spitalului şi îi sugeră să facă ea acest lucru, în

timp ce el şi McGrath ascultau.
— Unde aţi fost între ora 10 şi miezul nopţii?
— Puteţi da numele oamenilor care să confirme unde aţi fost?
— Cunoaşteţi vreun motiv pentru care cineva ar fi dorit să-i facă rău?
— Avea vreun prieten sau iubit?
— Cu ce anume se ocupa în cadrul spitalului?
— Ce fel de teste făcea aseară?
— Este posibil ca ucigaşul să aibă legătură cu activitatea ei?
Hamilton punea întrebările una după cealaltă. Însă răspunsurile nu veneau atât de repede pe cât s-ar fi aşteptat ea sau echipa. Colegii lui Mary Dwyer erau şocaţi de moartea acesteia. Unii plângeau, alţii rămâneau muţi, uluiţi. Femeile vărsau lacrimi, iar bărbaţii erau aproape catatonici. Mâinile tremurau, pumnii se strângeau. Hamilton privi spre Dowling, apoi spre McGrath . Acesta dădea uşor din cap. Nu ajungeau nicăieri dacă se grăbeau.
Dean Lynch privea agitaţia din jurul camionului care transporta deşeurile. Gunoierii ridicau pungile de plastic, pubelele şi găleţile, punându-le în spatele vehiculului. Calculase că, la fiecare trei minute, şoferul apăsa pe un mâner care punea în funcţiune ghearele uriaşe care comprimau şi apoi trăgeau gunoaiele înăuntru.
Înaintând uşor cu BMW-ul, Lynch ajunse în faţa camionului. Opri şi sări cu cele zece pungi de plastic. Merse rapid pe trotuar, privi ghearele maşinii şi începu să numere. După două minute şi jumătate păşi înainte, aruncă pungile şi se dădu înapoi. Chiar la timp pungile fură prinse şi trase înăuntru.
Îşi permise să zâmbească uşor.
Ai reuşit din nou, Dean, băiete.

Ţine-ţi firea!
În ciuda vremii neiertătoare, era îmbrăcat subţire. Nu simţea frigul.
Dean Lynch îşi începuse răzbunarea. Ştia că are SIDA. Că se află într-un stadiu avansat al bolii, iar virusul îi distrugea trupul. Deşi boala putea avansa încet. În mintea lui se pregătise pentru tot ce era mai rău.
Era convins că avea să moară.
Se hotărâse să nu plece singur.
Mai avea de încheiat câteva socoteli.
Dar, înainte de aceasta, trebuia să-şi acopere urmele.

14

9.05 am

Biroul directorului

Sunt aproape cinci sute de oameni angajaţi aici.
Luke Conway încerca să explice implicaţiile investigării unei crime în Maternitatea Centrală.
Sunt 42 de doctori. 30 bărbaţi şi 12 femei. Avem 207 asistente, toate femei. Nu există asistenţi. Restul personalului este alcătuit din psihoterapeuţi, laboranţi, farmacişti, asistenţi sociali, personal administrativ, de pază, de curăţenie etc.
Conway era palid, tras la faţă, în stare de şoc. Nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Dar, odată cu sosirea dimineţii, văzând poliţiştii care rămăseseră şi laboratorul sigilat, începu să-şi dea seama de semnificaţia îngrozitoare a benzii adezive galbene.
— Am nevoie de o listă cu toţi bărbaţii angajaţi aici. De

asemenea, am nevoie de o listă cu toţi bărbaţii care telefonează regulat aici, în special la laborator. Mă gândesc la curieri, persoane care lucrează pentru florării, taximetrişti şi aşa mai departe. Vreau să vă aşezaţi acum, cât aveţi mintea proaspătă şi să faceţi o listă. Am nevoie de ea până la prânz.
Jack McGrath era eficienţa întruchipată.
De asemenea, s-ar putea să trebuiască să discut cu fiecare membru al personalului, în particular, dacă nu găsim cât de curând o pistă.
— Este vorba despre o mulţime de oameni, o mulţime de oameni foarte ocupaţi.
— Ştiu, murmură McGrath obosit.
Nu dormise prea mult. Imaginea bisturiului care ieşea din gâtul lui Mary Dwyer îl bântuia.
— Mii de oameni… La naiba, aşa de mulţi par.
Pentru o vreme, se lăsă tăcerea.
— Când se poate întoarce la lucru personalul laboratorului?
Conway era hotărât să păstreze un aer de normalitate în spital, dar îşi dădea foarte bine seama că ştirea se răspândise deja ca vântul.
— Sunt rezultate de laborator de care personalul are nevoie astăzi şi mâine. Trebuie să ştiu acum, altminteri va trebui să apelez la un laborator particular pentru analize.
McGrath îşi privi ceasul şi se ridică încet.
— Uitaţi de rezultatele acestea pentru restul zilei. Oamenii mei au o groază de treabă în laborator. Vă voi anunţa când se poate relua activitatea acolo.
Era gata să plece, când îi trecu prin minte un gând:
— Am putea folosi biblioteca spitalului pentru conferinţele noastre. Este destul de mare şi vom economisi timp, nemaitrebuind să pendulăm între secţia de poliţie şi spital. Este în regulă?

Conway ezită, apoi încuviinţă.
Mergând pe coridorul spre bibliotecă, McGrath trecu pe lângă Dean Lynch. Niciunul nu păru să-i acorde vreo importanţă celuilalt. Lynch închise uşa sălii sale de consultaţii.
Poate că se vor instala în bibliotecă.
Adică tocmai pe strada ta, Dean, băiete.
Vor fi cu ochii pe tine dar, în acelaşi timp, şi tu vei fi cu ochii pe ei.
Ţine-ţi firea.
Te descurci bine.
Mergi înainte cu planul.
Întotdeauna planificase totul cu grijă. Acesta fusese secretul succesului său. Aşa ajunsese să guste pentru prima dată dulceaţa răzbunării.
Elizabeth Anne Dugan avea astm, toată lumea din orfelinat ştia acest lucru. O auzeau venind înainte s-o poată vedea, horcăind, tuşind şi gâfâind. Adesea o vedeau sprijinindu-se de perete, grohăind, aşteptând să poată respira din nou, bâjbâind prin buzunarele rochiei negre după tabletele care o potoleau. Când vreunul dintre copii o vedea luând pastilele fugea să-i avertizeze pe ceilalţi, pentru că, orice s-ar fi aflat în ele, o scoteau din minţi. Cu puteri noi, mergea prin coridoare şi prin dormitoare, căutând zgârieturile de pe pereţi, paturile prost făcute, lacătele descuiate sau urme de murdărie. Cu mâini tremurânde, găsea un copil pe care să-şi verse furia. Cel mai adesea Dean Lynch era cel care suferea de pe urma furiei sale, pentru că stimulentul din tablete o scotea din minţi.
Dar el a pus-o la punct, în cele din urmă.
Se săturase, nu mai suporta. Mai important de atât, descoperise întâmplător cum poate pune capăt chinurilor,

acuzaţiilor false şi bătăilor. Când îşi dădu seama ce are de făcut fu uluit de simplitatea acţiunii.
Fură şase tablete roz pe care grădinarul le folosea pentru a-şi regla tensiunea ridicată. Le fură după ce citi eticheta de pe flacon. Se administrează două tablete pe zi. Contraindicate bolnavilor de astm.
Meditase asupra acelui avertisment timp de vreo două săptămâni înainte de a acţiona. Când îşi puse planul la punct, se simţi, pentru prima dată în viaţă, extaziat, ca şi cum un curent electric puternic i-ar fi străbătut întreg trupul, în timp ce mintea îi era acaparată de îndrăzneala şi de periculozitatea a ceea ce avea să se întâmple. Şi s-a şi întâmplat, după ce a schimbat tabletele.
După strigătele de pe coridoare, şi-a dat seama că acţiunea lui avusese succes. Urmându-i pe ceilalţi copii şi pe angajaţii orfelinatului, care alergau înspre locul de unde venea zgomotul, o văzu pe Elizabeth Anne Duggan, căzută la pământ, transpirată, pământie, luptându-se să respire. Printre toţi cei care se adunaseră, întrebându-se cum s-o ajute, Dean Lynch o privea. Şi zâmbea. Chiar înainte ca Elizabethe Anne Duggan să-şi dea duhul, îl văzu pe Dean Lynch, copilul de 12 ani care îi zâmbea.
Era un zâmbet plin de mândrie şi de satisfacţie, îşi îndeplinise misiunea cu succes.

15

9.55 am
Morga Centrală. Strada Store

Morga din Dublin era situată la intersecţia străzilor Store şi Amiens, în nordul oraşului. Clădirea era veche, făcând parte

dintr-un complex ce găzduia secţia de poliţie, biroul procurorului şi morga. Edilii oraşului nu prevăzuseră creşterea dramatică a numărului crimelor. Secţia de poliţie din strada Store avea cel mai mult de lucru, făcând până la zece mii de arestări pe an. La fel, morga era extrem de solicitată.
Mult mai solicitată decât anticipaseră constructorii.
Jack McGrath detesta morga chiar mai mult decât detesta spitalele. În afară de mirosul din spital, morga avea propriile „miresme", care rămâneau în haine şi în păr. Păşea încolo şi încoace în curtea care separa biroul procurorului de intrarea în morgă, pufăind cea de-a cincea ţigară din acea dimineaţă. De dincolo de porţi se auzea traficul aglomerat al dimineţii. McGrath stinse mucul de ţigară cu pantoful şi intră.
Sala principală de autopsii avea 20 de metri lungime, 10 metri lăţime şi era complet albă. Faianţa, vopseaua lemnăriei, mesele din marmură, toate erau albe. La capul fiecărei mese era un robinet, cu un scurt furtun ataşat, iar în partea opusă se găsea o chiuvetă adâncă. Camera era luminată natural printr-un tavan din sticlă mată, care accentua albul camerei.
Pe masa de autopsie din centru se afla trupul dezbrăcat şi disecat al lui Mary Dwyer, acum acoperit cu un cearşaf verde. Doi doctori stăteau în faţa unui panou luminos, cercetând nişte filme. Noel
Dunne stătea lângă cea de-a treia masă de autopsie, împreună cu Dan Harrison, fotograful. Harrison avea aparatul Nikon într-o mână şi era pregătit. Focaliză, apoi blitzul lumină intens camera pentru o clipă.
— Ah, detectivul McGrath , îl întâmpină Dunne, observându-l cu coada ochiului.
Vocea lui puternică bubui cu ecou.

Am muncit din greu aici, continuă Dunne. Aproape am terminat. Nu-i aşa, domnilor?
Bărbaţii rânjiră. Dunne se simţea în largul său. Dacă îi dădeai un public, făcea spectacol. Îşi mângâie mustaţa şi barba, privindu-l pe McGrath apropiindu-se. Era îmbrăcat în haine verzi, halat de protecţie, încheiat până la gât şi un şorţ lung, verde. Purta cizme din cauciuc.
Dunne luă un clipboard. Pe hârtie era schiţat un corp omenesc. Pe margine erau desenate săgeţi şi scrise observaţii. Îşi scoase mănuşile chirurgicale şi se aşeză pe un scaun de lângă panoul pentru radiografii, invitându-l pe McGrath să facă la fel. Imaginea celor doi contrasta puternic. McGrath era înalt şi bine făcut, iar Dunne era scund şi burtos, părând mai bătrân decât era din pricina bărbii şi a mustăţii albe. Doctorii se dădură într-o parte.
— Să începem, spuse Dunne punându-şi ochelarii pe nas.
Se încruntă privind spre clipboard.
Nici măcar propriul meu scris nu-l pot citi în această dimineaţă.
Cei din sală rânjiră.
— Aha, uite. Să începem.
Cu coada ochiului. McGrath zărea numai una dintre radiografii. Se vedea limpede mânerul bisturiului şi lama înfiptă în gâtul lui Mary Dwyer.
— Cazul nr. 1473, autopsia lui Mary Dwyer.
Dunne porni reportofonul, vorbind atât spre aparat cât şi spre ceilalţi.
— Femeie tânără, bine hrănită, continuă el, având cu puţin peste 20 de ani. Păr scurt, roşcat, ochi albaştri. Greutatea: 55 kg. Înălţimea: 1.70.
Dunne făcu o pauză scurtă. Cei din sală îl ascultau cu mare atenţie. Jack McGrath căuta prin buzunare o bomboană de

mentă.
— Prezintă o laceraţie de 12 centimetri în zona temporală stângă. Părul s-a umplut de sânge în această zonă. La locul crimei s-a găsit o baltă de sânge provenit din această rană.
Dunne puse clipboard-ul alături şi se uită spre o radiografie expusă la panoul luminos. Erau imagini frontale şi laterale ale gâtului lui Mary Dwyer. Întinse un deget şi arătă o linie gri.
— Sub acea rană se află o fractură la nivelul craniului. O puteţi vedea pe radiografie, dar eu am descoperit-o când am inspectat craniul. Trebuie să se fi lovit foarte puternic de masa aceea.
Pentru o secundă, Dunne îl privi pe McGrath .
— Nu îmi radiografiez întotdeauna pacienţii, domnule detectiv, explică Dunne. De obicei, numai atunci când am de-a face cu şrapnel sau gloanţe. Totuşi, m-am gândit că acesta ar putea fi un bun material didactic.
Se întoarse la notiţele sale şi continuă.
— Ambii ochi prezintă hemoragii conjunctivale. De asemenea, există hematoame la nivelul feţei. În privinţa danturii, am găsit trei plombe cu amalgam. Gâtul prezintă răni şi zgârieturi. Unele au forma circulară, altele sunt mai mari şi neregulate, sugerând mişcarea degetelor. Pe epiglotă şi pe pleură sunt hematoame.
Dunne făcu o pauză, oprind reportofonul şi strigă.
— Dan, vrei să faci o fotografie aici, te rog?
Arătă spre radiografia cu bisturiul în situ.
— Încearcă să obţii un prim plan al gâtului. Acesta chiar este un bun material didactic, adăugă el.
McGrath profită de ocazie ca să mai ia o bomboană de mentă.
Dunne îşi consultă din nou însemnările.

— În partea dreaptă a gâtului există o rană de 1.75 cm, curată, produsă prin înjunghiere. La scena crimei nu s-a găsit nicio urmă de sânge care să fi provenit din această rană. În gât a fost înfipt un bisturiu prin această rană.
Toţi ochii îl urmăreau pe Dunne, care privea din nou radiografia.
Pe mâner sunt gravate cuvintele Swann-Norton BS 2982. În partea de jos sunt gravate nişte cercuri. Mânerul bisturiului prezintă pete maronii.
Dunne opri din nou reportofonul.
— Voi reveni la aceasta într-un minut. Acele pete pot fi semnificative.
McGrath privea cu severitate, dar Dunne se pornise iar. Apăsă butonul ON al reportofonului.
— Pe umărul stâng şi pe piept sunt, de asemenea, plăgi. Unghia indexului de la mâna dreaptă este ruptă şi îndoită. Nu există nicio urmă de agresiune sexuală. Fata este virgină.
Se opri din înregistrare, cu ochii încă spre radiografii
— Unde ne duc toate acestea? întrebă McGrath în cele din urmă. Observă că în jurul lui Dunne se formase un grup, din care făceau parte şi doi poliţişti, precum şi Pat Relihan, expertul în amprente de la Kerry. Cu toţii aşteptau verdictul final.
Dunne oftă adânc, de parcă ar fi fost afectat personal de acest caz. McGrath nu-l mai văzuse atât de implicat de multă vreme. Dunne avea o filosofie foarte simplă. Era întâi de toate doctor, care se întâmpla să fie şi legist. Chiar dacă pacienţii săi erau deja morţi, datoria lui era să-i protejeze şi să descopere cauza morţii lor. Rareori făcea speculaţii cu privire la motiv sau intenţie. Lăsa aceste lucruri pe seama celor ca Jack McGrath .
Iată rezumatul: prima rană a fost cea de la cap. Craniul s-a

fracturat atunci când s-a lovit de masă, ameţind-o şi încetinindu-i reacţiile. În afară de unghia ruptă şi câteva zgârieturi la gât, nu există semne de luptă. Apoi a fost strangulată. Are răni şi fracturi severe la gât. Cartilajele sunt distruse. Toate constatările sugerează strangularea.
Făcu o pauză. Publicul respiră încet.
— Acum putem trece la detaliile sordide.
Toţi ochii îl fixară pe Dunne.
— Bisturiul a fost înfipt în gâtul ei după ce a murit.
— După? a izbucnit fără să vrea McGrath .
— Da, domnule inspector, după. Lama a tăiat, printre altele, carotida, adăugă Dunne laconic, apoi explică. Carotida este artera principală care poartă sângele la creier. Dacă lama o taie cât timp este în viaţă, cu alte cuvinte cât timp inima bate. Atunci ar fi fost mult mai mult sânge în zona gâtului. În ciuda unei scurgeri minore, nu a existat sânge în această zonă.
„Ticălosul", se gândi McGrath .
— Acum, mânerul bisturiul ui este foarte pătat.
Dunne scoase din buzunar o folie pe care o desfăcu.
— Acesta este un mâner standard. Puteţi observa că are o culoare gri argintie. Cel scos din gâtul fetei era aproape în întregime maroniu închis. Am mai văzut aşa ceva. Acel mâner a ieşit dintr-o etuvă veche. Majoritatea etuvelor moderne nu pătează instrumentele în procesul de sterilizare. Dar mânerul în cauză arăta de parcă ar fi stat o vreme îndelungată în etuva aceea veche. Găsiţi etuva şi este posibil să aflaţi de unde provine acel bisturiu.
McGrath scoase un carneţel şi făcu nişte însemnări.
Acum, domnule inspector, continuă Dunne, cu un rânjet superior pe faţă. Am făcut şi eu puţină muncă de detectiv în această dimineaţă. Asistat de priceputul poliţist Phelan, aici de faţă.

Puse o mână pe tânărul îmbrăcat în uniformă bleumarin.McGrath observă că aproape se înroşise.
Poliţistul Phelan a dat nişte telefoane ceva mai devreme. Spune-i domnului inspector McGrath ce anume ai aflat.
Phelan îşi drese glasul emoţionat.
— Ei bine, dr. Dunne a dorit să afle de unde provine acel bisturiu. Aşa că am sunat la departamentul de furnizare de echipament medical al Maternităţii Centrale. Mi s-a spus că toate echipamentele de mici dimensiuni provin de la un agent din Kells. Aşa că am sunat acolo şi am aflat că se ocupă de toate spitalele principale din Dublin. Mânerele şi lamele Swann-Norton sunt foarte răspândite.
— Să înţeleg, îl întrerupse McGrath , că în Dublin bisturiele sunt la fel de răspândite precum gunoaiele.
Dunne interveni.
— Răspândite precum gunoaiele, domnule inspector, numai dacă eşti doctor. Este un aspect important. Dacă eşti doctor. Nu m-aş fi gândit că bisturiul ne poate fi de prea mult ajutor, cu excepţia petelor. Cred că totul se rezumă la originea acestuia.
— Nu sunt amprente nici pe lamă, nici pe mâner, întrerupse Pat Relihan.
— Iar legiştii au descoperit ceva interesant la locul crimei.
Dunne se întoarse spre unul dintre băieţii în halat şi apoi îl privi pe McGrath .
— Legiştii fac o treabă de milioane, domnule inspector, spuse el mândru.
McGrath rânji plictisit.
Am găsit o bucăţică de latex, spuse tânărul legist, nu mai mare de 2,5 cm în lungime, pe podea, lângă mâna dreaptă a victimei. Mâna cu unghia ruptă.
— Şi? întrebă McGrath .

— Dr. Dunne crede că provine de la o mănuşă chirurgicală.
În cameră se lăsă liniştea. Singurul sunet care se auzea provenea de la robinetele de apă.
— Da, pare o bucată de latex dintr-o mănuşă chirurgicală. Totul se leagă. Nicio urmă de deget pe gât, nicio amprentă pe mâner. Cel care a omorât-o pe această fată purta mănuşi chirurgicale. I-am analizat gâtul şi am găsit nişte urme de pudră fină. Majoritatea mănuşilor chirurgicale sunt pudrate pe dinăuntru. Am trimis probele spre analiză pentru a vedea dacă am dreptate, dar, vă spun, totul se potriveşte.
Pentru prima dată Noel Dunne susţinu privirea pătrunzătoare a lui McGrath .
— Ce sugeraţi?
— Nu sugerez nimic, domnule inspector, absolut nimic. Aceasta nu este slujba mea, ci a dumneavoastră. Dar vă voi da câteva idei.
Dunne îşi împreună mâinile. Şi le privi pentru un moment, apoi continuă.
— Să vedem ce avem până acum: Mary Dwyer a fost omorâtă prin strangulare. Câteva minute mai târziu, bisturiul a fost introdus în gâtul ei. Cred că gestul a reprezentat un fel de marcă personală. Mânerul şi lama sunt instrumente folosite frecvent în spitale. Sentimentul meu este că acest aspect nu va fi de mare ajutor. Cu excepţia petelor.
Sprâncenele lui McGrath se arcuiră.
— Fii atent: un bărbat îşi face apariţia într-un laborator cu un bisturiu vechi. După poziţia mesei de care s-a lovit capul ei aş spune că l-a văzut şi l-a auzit înainte ca el să o atace. Faptul că a atacat-o la masa ei şi nu la uşă, sugerează că ea şi-a cunoscut atacatorul şi i-a permis să între. Cred că acest bărbat chiar o cunoştea pe Mary Dwyer, după cum şi ea îl

cunoştea. Prin urmare, nu a fost surprinsă văzându-l acolo la acea oră.
Dunne ridică privirea spre McGrath pentru a-l vedea cum reacţionează.
— Sunt de acord cu tine.
— Da. Aşadar, cine îşi face apariţia în laboratorul Maternităţii Centrale, la aproape 11 noaptea, fără ca ea să fie speriată?
Dunne îl privi din nou drept în ochi pe McGrath , care îi întoarse privirea:
— Nu ştiu, spuneţi-mi dumneavoastră.
— Nu vă spun nimic, domnule detectiv. Dar instinctul îmi spune că nu ar trebui să petreceţi prea mult timp căutând criminalul în afara spitalului.
— Chiar credeţi că lucrează acolo?
— Da.
Tăcere.
— Mai este ceva ce credeţi că ar trebui să ştim sau să căutăm? Dumneavoastră sunteţi doctorul. Ştiţi ce se întâmplă în aceste locuri.
— Căutaţi folia în care a fost lama bisturiului. Luaţi-o pe aceasta şi căutaţi una similară.
Dunne vârî din nou mâna în buzunar, scoţând o folie mică. L-o înmână lui McGrath , care o întoarse pe toate feţele, studiind dimensiunea şi scrisul. Lamă sterilă din oţel inoxidabil Paragon: Sterilizată prin radiaţie Gamma: Sterilizare garantată doar dacă pachetul este intact; Lamă nr. 23; Produsă în Sheffield, Anglia.
— Lama provine dintr-o asemenea folie. S-ar putea să se afle încă în laborator sau în vreuna dintre camerele de examinare aflate pe acel coridor. Căutaţi orice cameră de la acel nivel sau orice nivel care are o unitate veche de

sterilizare. Mai verificaţi orice ambalaje de mănuşi chirurgicale. Căutaţi în coşurile de gunoi, chiuvete, oriunde este posibil ca un om să fi fost neglijent şi să fi aruncat o folie sau un ambalaj.
McGrath îl privi pe Dunne vizibil descurajat.
Detest spitalele. Speram ca acesta să fie un caz simplu, vreun bărbat care caută droguri sau aşa ceva. Cu cât îmi spui mai multe, cu atât îmi place mai puţin ceea ce aud.
Dunne rânji. Nu-l mai văzuse pe McGrath atât de neliniştit şi ştia că legiştii vor savura fiecare minut al disconfortului său.
Gardienii au spus că ar fi putut intra şi ieşi pe la subsol. Cu siguranţă nu a folosit intrarea principală pentru că ar fi trebuii să treacă pe lângă ei. Până acum, nu avem nicio declaraţie cum că ar fi văzut cineva ceva.
Dunne se gândi un minut.
— Aş spune că a ieşit pe la subsol. Nu-mi pot imagina un om care să fi făcut ce a făcut, iar apoi să iasă prin vreuna dintre secţii. Pun pariu că a folosit subsolul.
McGrath îşi mângâie mustaţa.
— Atunci înseamnă că este cineva care cunoaşte foarte bine spitalul. Ştie cum să între şi cum să iasă fără a fi văzut. Ceea ce mă nelinişteşte.
Dunne încuviinţă încet.
— Acum, domnule inspector, ştiţi că nu sunt genul de om care să ia lucrurile în mod dramatic.
McGrath îl privi cu severitate.
— Şi nu intenţionez să par extrem de dramatic în această dimineaţă…
Dar…
— Într-adevăr. Dar am sentimentul că nu este una dintre crimele cu care sunteţi obişnuiţi. Acest bărbat este mult prea organizat. Îşi acoperă bine urmele. Ar putea oricând să

lovească din nou.
În cameră se lăsă o liniște mormântală. Deodată, se auzi un claxon din stradă, speriindu-l pe poliţistul Phelan.
McGrath puse folia în buzunar şi îşi întinse picioarele obosite. Privi cadavrul acoperit cu pânza aceea verde.
— Sper să vă înşelaţi, dr. Dunne, sper să vă înşelaţi. Detest spitalele. Aş vrea să scăpăm repede de acest caz.
— Veţi primi raportul meu complet în această după-amiază, spuse Dunne ridicându-se. Începu să-şi pună instrumentele în ordine.
McGrath trecu încet pe lângă masa pe care se afla cadavrul. O mână lipsită de viaţă, ca de ceară, se vedea de sub pânză. Sper să nu mai fie şi altele ca tine, se gândi el pe când pleca.

16

2.12 pm

Tommy Malone stătea într-una dintre camerele din faţă ale „Hal's Snooker Emporium", aşteptând să sosească echipa A. Între timp, scotea rotocoale de fum.
Hal's Snooker Emporium era locul preferat de întâlnire al micului grup de criminali din Dublin şi era situat deasupra a trei firme de pe o stradă din suburbia Monkstown. Prima firmă era un coafor condus de o fată pe nume Eileen („Late Of New York"), a doua era o curăţătorie, iar cea de-a treia aparţinea unui jurisconsult.
Intrarea în antrepozit se făcea printr-o poartă din oţel, situată în vârful unei scări. Chiar acolo Hal aşezase un birou şi un scaun unde stătea unul dintre acoliţii săi, care verifica dacă cei sosiţi aveau carnete de membru. De fapt, stătea de pază, ca să nu fie luaţi prin surprindere de raidurile poliţiei.

Antrepozitul era împărţit în sala principală, în care se aflau opt mese de snooker şi trei camere mai mici. Sala era în permanenţă folosită, în principal de către şomerii şi tinerii fără căpătâi din zonele învecinate. Aerul era de obicei sufocant din pricina fumului şi a mirosului de bere. Ocazional, se simţea mirosul dulceag de haşiş.

Uşa camerei din mijloc era ranforsată pe dinăuntru de nişte zăvoare mari. Focul ardea în cămin mai tot timpul, chiar şi vara. Focul era menţinut de însuşi Hal, un om mic de statură, cu dinţi galbeni din pricina nicotinei şi păr slinos. Hal închiria cu ora camera din mijloc, la preţuri piperate. Uşa cu zăvoare împiedica intrarea pe nepusă masă în cazul raidurilor poliţiei, în timp ce în focul din cămin erau arse dovezile incriminatorii. Tommy Malone folosise antrepozitul lui Hal de multe ori. Se ataşase de acel loc, despre care spunea că îi aduce noroc. Nu dăduse greş în nimic din ce plănuise acolo.

Îşi încălzi fundul la foc, încă făcând rotocoale de fum.

Martin Mullingan Moonface („Faţă de spate") fu primul care sosi. Avea 1,85 m şi 95 kg. Cu toate că avea vreo treizeci de ani, Moonface era aproape chel şi avea prostul obicei de a-şi pieptăna rămăşiţele de păr spre spate. Rotunjimea feţei îl făcea şi mai urât. Moonface era un om puternic, dar cu un temperament violent. Nimeni nu îi spusese vreodată Moonface drept în faţă. Era îmbrăcat într-un trening al echipei Manchester United, cu o eşarfă roşu cu negru în jurul gâtului. Moonface era un microbist înfocat. Manchester era echipa sa favorită din divizia A, dar pasiunea o păstra pentru echipa de fotbal a Irlandei, pe care o urma peste tot, aranjându-şi „lucrările" în funcţie de meciurile acesteia. Atunci când Irlanda a jucat în Cupa Mondială, în 1994, în SUA, Moonface a comis trei furturi în decurs de două

săptămâni, pentru a face rost de banii pentru călătorie. Pentru că echipa a jucat mai bine decât prevăzuse el, Moonface a trebuit să jefuiască o farmacie din Orlando, Florida. Moonface şi-ar fi dat viaţa pentru ei dacă ar fi trebuit. Până acum nu fusese nevoie. În ciuda reputaţiei de dur şi a activităţilor sale, Moonface locuia încă împreună cu mama sa, într-o casă din suburbia Rathmines. Pentru mămica Mulligan, Martin încă era copilaşul ei – îi spăla şi îi călca hainele, frângându-şi mâinile de îngrijorare când nu venea acasă devreme.

— Ce faci, Tommy? E un frig afară! spuse copilaşul Mulligan.

— Ce faci, Martin? Am dat o bilă, în aşteptarea celorlalţi.

Următorul care sosi fu Sam Collins, îmbrăcat în negru, ca de obicei. Avea pantaloni, pantofi şi ciorapi negri, precum şi un pulover negru sub jacheta neagră. Părul negru era prins într-o codiţă la spate. Singurul contrast coloristic îl constituia cercelul de argint din urechea stângă, pe care Collins avea obiceiul să-l frece între degete atunci când era nervos sau încântat.

— Cum o mai duci tu. Tommy? întrebă Sam Collins, cu puternicul său accent nord-irlandez.

Collins îl văzu pe Mulligan şi arătă înspre el cu un Daily Star pe care îl ţinea rulat în mână.

— Cum o mai duci tu. Martin?

— N-am nicio problemă.

Sam Collins era un personaj ciudat, cu toane. Se apropie de fereastră şi miji ochii, inspectând locul pentru a fi sigur că nu era nici urmă de poliţie. Nu ar fi fost un lucru surprinzător pentru Collins, fost expert în explozibili al IRA. Care văzuse o mulţime de percheziţii din casă în casă. Ştia ce înseamnă să fii pe fugă tot timpul. De fapt, era atât de obişnuit cu această situaţie. Încât devenise a doua lui natură. Când IRA declarase

încetarea ostilităţilor pe 31 august 1994, Sam Collins îşi dăduse imediat seama că va avea nevoie să lucreze pe cont propriu pentru a se putea descurca. De vreme ce nu se pricepea decât la arme şi explozibili, intră curând în lumea interlopă a Dublinului. Când IRA reluase ostilităţile pe 8 februarie 1995, Collins se retrăsese din activităţile organizaţiei, contribuind cu o sumă infimă pentru „cauză". Avea nişte provizii de arme şi explozibili. Le închiria celui care oferea mai mult. Atunci când IRA află despre toate acestea, se zvoni că Sam Collins era un trădător al cauzei şi că va fi eliminat dacă avea să continue activităţile antisociale. Collins se ascunse, nefiind încântat de ideea unui proces şi a execuţiei care, mai mult ca sigur, ar fi urmat. Ca şi Tommy Malone. Sam Collins căuta să dea „lovitura", să câştige o groază de bani şi să plece din ţară.

La loc. Sam, îi sugeră Malone. Mai trebuie sa vină unul.

Collins se aşeză pe o bancă lungă din lemn, aşezată de-a lungul peretelui şi deschise ziarul, prefăcându-se că citeşte. Urmărea însă scena de dincolo de paginile ziarului.

Se auzea doar tacul lovind bilele.

După un sfert de oră, o bătaie uşoară în uşă îl ridică pe Malone în picioare. Uşa se deschise încet şi o femeie scundă şi îndesată.

Îmbrăcată cu o haină care imita blana de leopard, se strecură înăuntru.

— Tu eşti. Tommy?

Malone deschise uşa şi mai mult.

— Intră, Peggy.

Închise uşa. Trase zăvoarele şi o fixă cu un scaun. Mulligan şi Collins se priveau uimiţi. Collins ridică din umeri şi se întoarse la ziarul lui.

— Ce face Monty? întrebă Malone.

— Nu prea grozav. De fapt. Nu face deloc bine în perioada aceasta.
— Peggy, aceştia sunt Martin Mulligan şi Sam Collins.Ţi-l aminteşti pe Sam, a făcut parte din acţiunea aceea cu Monty. În Cork, în urmă cu ceva vreme.
— Ce mai faci, Sam? E îngrozitor de frig.
Collins încuviinţă. Nu lua în seamă vremea. Prezenţa femeii îl neliniştea.
— Ia loc. Peggy. Martin, nu vrei să stai şi tu jos? I-am spus lui Hal că plec de aici până la patru.
Mullingan se aşează. Peggy Ryan se aşezase pe scaunul pe care Malone îl trăsese pentru ea.
— Aceasta este Peggy Ryan. Este soţia lui Monty Ryan. Monty se află în Mountjoy. Unde este închis 12 ani pentru un furt armat.
Malone povestea trecutul lui Peggy Ryan. Îşi dădea seama că tinerii erau nemulţumiţi de prezenţa ei.
— Peggy are un rol important în această acţiune. De fapt. Dacă nu îi place propunerea mea. Totul va cădea.
Încet. Collins lăsă în jos ziarul. O privi din nou pe femeie. De această dată. Cu mai mult interes. Collins era mai singuratic de felul său. Nu prea socializa cu femeile. Simţea însă că ar trebui să-i acorde o mai mare importanţă acesteia.
— Întâi voi prezenta cadrul. Începu Malone. Dacă nu vă va plăcea ceea ce voi spune, vă rog să mă întrerupeţi. Nu vreau să vă retrageţi la sfârşit. Aceasta este ultima acţiune de anvergură în care mă implic şi n-aş vrea să fie ratată din pricina cuiva care se retrage fără să spună.
Nimeni nu vorbi. Peggy Ryan îl privi pe Malone ca pe un erou.
— Fiecare va primi 600 de bătrâne, la cinci zile de la începerea acţiunii.

Făcu o pauză.
— Se retrage cineva acum?
Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Moonface se scobi în nas, studiind rezultatul acestei mişcări.
— Este vorba despre o răpire.
Urmă o pauză lungă.
— Acum se retrage cineva?
Iar nu vorbi nimeni. Sam Collins rulă ziarul şi îl puse la spatele său. Acţiunea suna bine.
— Va fi o acţiune de anvergură şi voi cere trei milioane. Aceasta înseamnă câte 600.000 de lire pentru fiecare dintre voi şi 1.200 de bătrâne pentru mine. Asta pentru că ştiu cum să facem şi am ascunzătoarea perfectă. Se retrage cineva?
— Nu, Tommy, şopti Peggy Ryan.
Era greu să renunţi în faţa unei asemenea sume. Acum făcea economii disperate, pentru că Monty era din nou la închisoare.
Totuşi, Collins şi Mulligan nu spuseră nimic, fiecare vrând să afle despre ce anume vorbea Malone.
— Vom răpi un copil.
Lăsă cuvintele să-şi facă efectul.
— Acum se retrage cineva?
Nimeni nu vorbi.
— Vreau să ştiu dacă sunteţi cu toţii de acord. Nu mai scot niciun cuvânt de aici înainte, dacă nu sunteţi cu toţii de acord. Martin, eşti de acord?
— La dracu', sigur că sunt. E mai tare decât să furi, râse Moonface.
— Dar tu, Sam?
— Şi eu sunt de acord. Sună bine.
Creierul lui Sam Collins mergea la turaţie maximă. Părea genul de acţiune pe care o aşteptase de multă vreme. Era

ideală. Ceea ce nu-i plăcea era Tommy Malone. Chiar dacă participase la două jafuri împreună cu el, care se terminaseră bine, cunoştea reputaţia acestuia de ratat. Se hotărâse să asculte cu atenţie. Nu era sigur însă că Malone era omul potrivit pentru o asemenea acţiune de anvergură.
— Dar tu, Peggy? Acum ştii de ce te afli aici.
Peggy Ryan crescuse unsprezece copii şi patru nepoţi. Monty Ryan îşi petrecuse aproape toată viaţa în închisoare. Libertatea şi-o petrecuse, pare-se, făcând sex.
— Sigur, Tommy. Cum spui tu. Mi-ar fi de mare folos banii aceia.
Malone îi privi din nou, apoi continuă.
— Harry O'Brien este multimilionar. Dumnezeu ştie câţi bani are, începu Malone să-şi dezvăluie planul. Este preşedintele Corporaţiei O'Brien, care valorează o avere. S-a căsătorit cu o femeie tânără, cu ceva vreme în urmă, iar ea tocmai i-a făcut un copil. În ziare scrie că el a promis să dea Spitalului Central două milioane pentru a marca evenimentul. Dacă poate da două milioane doar pentru atât, cu siguranţă poate da trei milioane pentru a-şi vedea copilul înapoi, îl vom răpi pe micuţul lui Harry O'Brien.
Ceilalţi ascultau impasibili.
— Fiţi atenţi, continuă Malone entuziast. Nu va trebui să purtăm măşti pentru ca bebeluşul să nu ne vadă feţele. Nu va trebui să ne preocupăm de faptul că ar putea să evadeze. Nu va trebui să schimbăm locaţia. Nu ne vom teme că ne-ar putea recunoaşte. Nu va trebui să ne agităm să-l dăm înapoi. Putem să-l lăsăm în faţa oricărui spital. Tot ce trebuie să facem este să-l hrănim şi să-i schimbăm scutecele.
Collins şi Mulligan începură să protesteze. Se puteau ocupa de o răpire, puteau chiar să apeleze la forţă, dacă era nevoie. Dar să schimbe scutece, ei bine, aceasta întrecea orice

măsură.
Aceasta va fi treaba lui Peggy, îi întrerupse Malone. Peggy ştie totul despre copii. Nu-i aşa, Peggy?
— Da, Tommy, ştiu tot.
Peggy Ryan era încântată.
— Iisuse, toţi aceşti ani în care am avut grijă de copii îmi vor fi răsplătiţi în sfârşit.
Rânjiră cu toţii.
— Peggy se va ocupa de copil, continuă Malone. Îi va da să mănânce, îl va schimba şi îl va îngriji. Noi, ceilalţi, îl vom lua şi îl vom duce în adăpost.
— Unde? întrebă Collins.
Reţinerea iniţială îi dispăruse şi îl privea pe Malone într-o cu totul altă lumină.
— Am un bordei dincolo de Newbridge. A fost al unchiului meu. A trăit acolo şi a lucrat la o fabrică Polaroid din Newbridge. A murit anii trecuţi, iar copiii săi se află în Anglia. Eu sunt singurul care ştie despre existenţa acestuia. Este retras şi înconjurat de câmpuri. Există o uliţă îngustă de vreo 250 de metri care duce acolo. Nimeni nu poate merge pe uliţă fără a fi văzut. Cea mai apropiată casă se află la vreo 800 de metri. Am folosit mult bordeiul acesta când a trebuit să mă ascund. Este la doar o oră de mers cu maşina de vila lui Harry O'Brien din Wicklow, dar destul de departe pentru ca poliţiştii să nu se gândească să caute acolo.
Malone făcu o pauză şi îi privi pe ceilalţi înainte de a continua.
Am un… Am prieten apropiat, care lucrează la sediul O'Brien din Dawson Street.
Felul în care Malone îşi prezentase prietenul sugera că ar fi fost un membru al consiliului director al Corporaţiei O'Brien. Collins păru impresionat. Chiar şi Moonface se opri din

scobit nasul.
Cine? întrebă Collins.
— Nu-ţi pot spune, Sam. Chiar nu-ţi pot spune acest lucru încă. Când se va termina totul, poliţiştii vor da casa cu fundul în sus şi nu vreau ca nimeni să-mi cunoască sursele. Ştiu că vă displace, dar va trebui să aveţi încredere în mine.
Collins se uită spre Moonface, care ridică din umeri.
Nu mă deranjează, spuse el îndreptându-se spre masa de biliard, ca să dea o bilă.
Collins nu era sigur.
— Tommy, dacă vrei să începem această acţiune, trebuie să ştim cu toţii, de la bun început, la ce ne înhămăm.
Vocea îi devenise dură.
— De unde să ştim noi ce faci tu pe la spatele nostru, dacă nu ştim cu cine lucrezi?
Lui Collins îi plăcea acţiunea şi faptul că participau puţini oameni, însă nu voia să rişte.
— Sam, nu-ţi pot spune, atâta tot. Suntem cu toţii în această acţiune. Nimeni nu va înşela pe nimeni pentru că nimeni nu va pune mâna pe bani până la sfârşit. Pur şi simplu, nu-ţi pot spune.
— Când ne vom muta în acea casă? se băgă Moonface în vorbă.
— Imediat ce vor aduce copilul de la spital, răspunse Malone.
Părea mulţumit de schimbarea subiectului.
— Ziarele spun că va fi adus în decurs de câteva zile. Vreau să dăm lovitura în prima noapte, înainte să-şi reia rutina. Cei de la pază vor fi confuzi din pricina schimbării. Cred că ar trebui să mergem acolo după miezul nopţii.
Se porni o discuţie despre cel mai bun mod de a intra şi de a ieşi din casă, cum să evite alarma şi cum să fugă. Sam Collins

se hotărâse să nu se mai ia de Malone pentru moment. Avea să afle mai târziu cine era legătura lui din Corporaţia O'Brien.
Vreau să furaţi două maşini bune, spuse Malone. Una puternică şi rapidă şi un sedan mai mic, de familie. Poate un Range Rover sau un Patrol din acela. Şi un Volvo 460. Tu poţi să faci asta, Sam. Pune-le numere noi. Pe Volvo pune număr de Kildare.
Collins încuviinţă din cap.
— Martin, continuă Malone, fă rost de o motocicletă. Să nu sară în ochi sau să fie prea mare. Vezi ce utilizează curierii şi fă rost de una de felul acesta. Ia-ţi şi un costum de curier. Când avem copilul, vreau să răspândeşti peste tot fotografii Polaroid cu el, pentru ca poliţiştii să ştie că trăieşte şi că este sănătos.
— Eu trebuie să fac ceva. Tommy? întrebă Peggy Ryan.
Malone zâmbi pentru prima oară.
— Da, Peg.
Duse mâna în buzunar şi scoase un teanc de bancnote. Numără zece.
— Du-te şi cumpără haine pentru copil, scutece, biberoane, suzete… Orice crezi că va fi de folos în următoarele cinci zile. Nu le cumpăra pe toate din acelaşi magazin şi ai grijă ca nimeni din familia ta să nu ştie ce cumperi. Ascunde cumpărăturile în garaj. Când termini, voi veni eu să le iau.
Ea încuviinţă, jucându-se cu o şuviţă de păr.
— Ar fi bine să spui familiei că vei pleca pentru o vreme.
Peggy se gândi.
— Le voi spune că plec la sora mea din Liverpool.
— Răspunde la telefon? Dacă sună vreunul dintre copiii tăi ar putea să te dea de gol.
— Nu există prea multe şanse. Tommy. Este la închisoare

pentru că a plasat cecuri false.
Cu toţii râseră.
— Dar restul familiei tale ştie că ea este la închisoare?
— Nu, am păstrat secretul faţă de ei. Este mătuşa lor preferată şi n-am vrut să-i stric reputaţia.
Din nou se râse.
Malone încheie întâlnirea. Fiecare ştia exact ce să facă şi ce era de aşteptat. Gheaţa fusese spartă, iar acum stăteau la taclale.
— Un ultim lucru, anunţă el. Este de importanţă vitală.
Se opriră şi ascultară cu atenţie. Chiar şi Moonface se opri din activitatea preferată – scobitul nasului.
— Din momentul în care punem mâna pe acel copil vreau ca nimeni să nu mai bea nici măcar o cutie cu bere. Trebuie să vă păstraţi mintea trează şi să vă ţineţi capetele în jos. Copilul nu trebuie să păţească nimic. Fără băutură, da?
Ei încuviinţară.
— Unde va fi lăsată răscumpărarea?
Sam Collins se interesa de toate aspectele acţiunii.
— Asta-i cea mai bună parte, Sam, zâmbi Malone. Am lăsat acest lucru pentru finalul discuţiei noastre. Am stat treaz toată noaptea şi m-am gândit la acest lucru. Staţi să vedeţi!
Nu-şi putu opri un zâmbet.
— Mai întâi, explică el, vom mai fura trei maşini. Apoi vom închiria şase telefoane mobile de la companii de telefonie diferite, în fiecare maşină va exista un telefon.
Sprâncenele lui Moonface se încruntară, pe când încerca să înţeleagă planul, iar Peggy părea deja pierdută în spaţiu. Continua să-l privească pe Malone ca pe un erou. Collins nu-şi luase niciodată ochii de la Malone, analizând şi procesând fiecare cuvânt.
— Maşinile vor fi parcate afară, în acele parcări etajate pe

care le vedeţi peste tot prin oraş. Când vor fi livraţi banii, îi vom spune individului să meargă la prima maşină şi să se urce în ea. Unul dintre noi va verifica ce se întâmplă de pe acoperişul parcării.
Malone făcu o pauză pentru a vedea reacţiile.
— Sunteţi atenţi?
Ceilalţi încuviinţară, cu toate că nu pricepeau o iotă din ce spunea Malone.
— Acum, dacă ne urmăreşte vreun poliţist sau vreun elicopter ori dacă prima maşină are microfon pentru a putea fi urmărită, atunci ne vor pierde imediat. În clipa în care individul schimbă maşina cu a noastră, noi îi transmitem unde să meargă prin telefonul mobil.
Pe când Malone îşi expunea planul magistral, Sam Collins devenise captivat. Suna foarte interesant. Acesta nu era planul unui ratat. Chiar putea funcţiona.
— Folosind telefoanele mobile, individul va fi direcţionat spre cea de-a doua parcare, unde îl va aştepta următoarea maşină. I se va spune să urce şi să pornească. Va ajunge la cea de-a treia maşină. De fiecare dată când schimbă o maşină, unul dintre noi verifică dacă este urmărit. Şi, în timp ce pleacă dintr-un loc în altul, Martin îl va urmări pe motocicletă, pentru a fi siguri că nu se întâmplă nimic ciudat pe drum, de exemplu, să fie oprit de poliţişti.
Malone îl privi mucalit pe Moonface.
— Sunt cu tine. Tommy, sunt cu tine.
Nu era, dar Sam Collins era şi simţea un fior de încântare, dându-şi seama că acţiunea avea şanse să devină un succes.
— Ce se întâmplă după ce se schimbă ultima maşină? întrebă Collins, frecându-şi cercelul. Nu putem să-l punem pe individ să meargă prin Dublin timp de o săptămână.
Malone zâmbi.

— Aici voiam să ajung, la partea cea mai frumoasa.
Îi privi pe fiecare în parte.
— Ştiţi vilele Hillcourt de pe chei?
Cei trei dădură din cap la unison. Toată lumea din Dublin ştia aceste vile, un complex de apartamente al corporaţiei, renumit pentru traficul de droguri, furturi şi violenţă. Poliţiştii îl declaraseră mai mult sau mai puţin un loc de care trebuie să stai la distanţă şi rareori se aventurau acolo dacă nu erau în număr mare. În Dublin, pentru bandele criminale, complexul Hillcourt era ca un fel de catedrală în care se putea căuta refugiu. Mulţi reuşeau să scape din ghearele poliţiştilor, ieşind printr-una din cele patru uliţe înguste care conduceau la străzile principale. Exista o singură şosea principală care ducea la complex, destul de lată încât să încapă o maşină sau o camionetă pe ea.
I se va spune să meargă la complexul Hillcourt, unde doi dintre noi îl vor aştepta pregătiţi. Imediat ce va ajunge, banii vor fi luaţi şi puşi în patru pungi mari. Apoi ne cărăm dracului de aici pe motociclete, luând-o pe acele uliţe. Ce părere aveţi?
Moonface rămăsese cu gura căscată.
— Este ingenios, zise el. Să trăieşti. Tommy, este al naibii de ingenios!
— Este un plan bun. Tommy, căzu de acord Sam Collins. Chiar foarte bun.
Se hotărâse chiar atunci să renunţe la suspiciunile sale în privinţa omului pe care îl avea Malone în Corporaţia O'Brien. Avea să se ocupe mai târziu de acest lucru, dacă era nevoie.
Peggy nu spuse nimic. Zâmbise fericită ascultându-l pe Malone.
— Acum, haideţi s-o luăm din loc, spuse Malone încrezător.
Malone îl plăti pe Hal, apoi începu să coboare scările,

fredonând uşor. Era încântat de felul în care mersese întrunirea şi mai ales de faptul că îl atrăsese de partea lui pe Sam Collins. Avea mare nevoie de el, pentru că acesta avea armele şi explozibilul.
Intrând în cabina telefonică dintr-un colţ al Monkstown Hill, Malone introduse o monedă de 20 de peny în aparat şi formă un număr.
— Betty?
— Tu eşti. Tommy?
Da.
— Cum a mers?
— Extraordinar!
— Deci se va pune în practică?
Absolut.
— Aşadar, ne vedem dimineaţă?
— Da, sigur. La cinci, nu?
Da, la cinci. Prin spate. Uşa neagră, după cum ţi-am spus.
— Corect.
Ne vedem atunci.
Da, spuse Malone. Ne vedem la cinci.
Mai aprinse o ţigară pentru a se încălzi.
Intraseră în afacere.
Pe când Tommy Malone punea receptorul la loc în furcă, ţinta sa era schimbată şi hrănită. Sandra O'Brien ţinea copilaşul în braţe, cântându-i uşor în ureche. În celălalt colţ al camerei, June Morrison testa apa din cada bebeluşului pentru prima baie a acestuia. Zâmbi privind-o pe Sandra, care ţinea copilul cu atâta stângăcie.
— Ţine-i capul în mâna ta stângă atunci când îl pui jos, o sfătui ea şi îi arătă cu blândeţe cum să facă.
Gordon O'Brien îşi întinse mânuţele şi, simţind imediat că altcineva îl ţinea în braţe, începu să dea din picioare. Sandra

şi Morrison se priviră zâmbind. În ciuda celor întâmplate mai devreme între ea şi Harry O'Brien, June Morrison se ataşase de Sandra şi acum se plimba în jurul ei ca o găină grijulie. Drama naşterii de urgenţă şi bucuria pe care o vedea de fiecare dată în ochii barosanului Harry când îşi băga nasul pe uşă o făcuseră să-l îndrăgească şi pe el.
June Morrison se hotărâse să lase în urmă neplăcerile şi să se concentreze acum asupra Sandrei, ajutând-o să devină încrezătoare şi să se obişnuiască să înţeleagă nevoile şi atingerile bebeluşului.

17

Bibliotecă, aripa de est. Maternitatea Centrală

Jack McGrath era îngrijorat.
Nu dăduse nicăieri în spital peste folia lamei de bisturiu sau peste ambalajul mănuşilor chirurgicale. Se căutase în coşurile de gunoi, în chiuvete, stăvilare, în spatele radiatoarelor. Cei de la pază l-au informat apoi că singura cale pe care ar fi putut-o urma criminalul pentru a intra şi a ieşi nevăzut la acea oră din noapte era subsolul. Toate pavilioanele fuseseră verificate şi reverificate. Nimeni nu plecase şi nu reapăruse la momentul crimei. Teoria lui Noel Dunne suna din ce în ce mai plauzibil.
Asistenta care se ocupa de pacienţii trataţi ambulatoriu îi arătase lui McGrath etuva folosită pentru toate echipamentele din aripa de est. Era de acord că păta instrumentele.
— Şi o mulţime de alte instrumente, adăugă ea, părând

plictisită. De luni bune cer să se instaleze o nouă etuvă, dar întotdeauna noi suntem departamentul lăsat la urmă.
McGrath întrebă de ce.
— Pentru că suntem aripa publică. Totul merge mai întâi în secţiile private.
— Aţi pierdut vreun mâner de bisturiu?
— Îmi pare rău, nu-mi dau seama. Nu ţinem niciodată evidenţa instrumentelor chirurgicale mici. Ne este imposibil, pentru că îşi iau tălpăşiţa atât de repede.
— Îşi iau tălpăşiţa?
— Da. Adică sunt furate.
Camera fu sigilată pentru a fi studiată de legişti.
O jumătate de oră mai târziu avu o dispută aprinsă cu Luke Conway, care făcea presiuni pentru a repune laboratorul în acţiune.
— Nu am terminat verificările, sări McGrath .
— Am nevoie de laborator, domnule inspector. Am nevoie de laborator. Am un spital de condus.
— Iar eu am o crimă de investigat.
Cei doi bărbaţi se priviră înfuriaţi.
Conway se afla sub o presiune continuă. Reputaţia spitalului trebuia păstrată indiferent de costuri, chiar dacă acest lucru însemna frustrare pentru detectivi. Încercarea de a întruni de urgenţă consiliul director al spitalului eşuase, pentru că fusese imposibil să-i anunţe pe toţi, într-un timp atât de scurt. Mingea se afla în terenul lui Conway, depindea de el să minimizeze pe cât posibil pagubele aduse reputaţiei spitalului.
Pentru ca lucrurile să fie şi mai complicate pentru McGrath , Tony Dowling raportase că trecutul lui Mary Dwyer era cât se poate de curat.
— Nimeni nu mi-a putut da un motiv pentru care să fi fost

atacată.
Dowling îşi inspectă din nou însemnările.
— Cunoaştem totul, cu excepţia numelui ticălosului care a comis această faptă şi a motivaţiei lui, adăugă el neajutorat.
Tony Dowling se apropia de 57 de ani, vârstă la care trebuia să se pensioneze. Mai avea doar şase săptămâni până atunci. Era de înălţime medie şi avea păr tot în cantitate medie. Vorbea cu un puternic accent Cavan. Hainele sale fuseseră la modă în anii 70. Dar ameninţau să revină în forţă. Dowling îşi petrecuse întreaga viaţă în Garda Sichoana, mai întâi în rândul poliţiştilor şi apoi al detectivilor. Abia aştepta să se întoarcă în casa lui din Cootehill, unde putea să pescuiască şi să se plimbe, să stea de vorbă cu oricine îi răspundea la salut, putea să facă orice în afară de a pune ticăloşii la zid şi de a-i căuta de pistoale şi cuţite. Dowling tânjea după viaţa liniştită pe care pensionarea i-o promitea.
McGrath rânji în ciuda dispoziţiei sumbre.
— Iisuse, Tony, nu este nici urmă de îndoială. Eşti un geniu.
Dowling rânji, la rândul lui. Erau în această echipă de aproape şapte ani şi lucrau bine împreună. Îşi cunoşteau tabieturile, obiceiurile alimentare şi familiile.
— Ceea ce mă îngrijorează pe mine, spuse McGrath , este faptul că Dunne are probabil dreptate. Totul indică faptul că individul cunoştea spitalul pe de rost. Şi-a acoperit foarte bine urmele. Va trebui să avem mare grijă cu ceea ce se află chiar sub nasul nostru. Va trebui să interogăm o mulţime de oameni.
— Unii dintre ei nu vor accepta foarte binevoitori acest lucru, comentă Dowling.
— Nu, fu de acord McGrath gânditor, mângâindu-şi mustaţa. Am putea întâmpina ceva probleme. Şi detest spitalele acestea blestemate.

— Ah, nu vrei să încetezi?
Dean Lynch nu se simţea bine. Pastilele Mycostatin contra aftei îşi făceau foarte greu efectul şi încă îşi simţea gâtul uscat.
Stătea dezbrăcat în faţa oglinzii cât peretele din sala sa de exerciţii, inspectându-şi corpul. Încercase să facă numărul obişnuit de flotări, dar obosise foarte repede, mai repede ca oricând în trecut. Transpira uşor. Pe podea erau borcănele nedeschise cu vitamine şi diferite pachete de capsule conţinând preparate minerale. Îşi flexă muşchii, apoi se întoarse într-o parte, pentru a-şi vedea mai bine stomacul.
Ai slăbit. Dean. Băiete, ai slăbit.
Începi să dispari.
Să nu dispari prea repede, Dean, să nu dispari prea repede. Mai ai multe de făcut.
Lynch avusese ocazia să se odihnească şi să-şi recapete forţele. Operaţiile sale fuseseră anulate pentru că laboratorul fusese închis. Vizitele pacienţilor trataţi ambulatoriu fuseseră şi ele amânate din pricina investigaţiei poliţiei. Cei care veniseră în acea zi friguroasă şi cărora li se spusese să plece acasă se enervaseră foarte tare. Lynch îi spusese colegului său să se ocupe de toţi pacienţii săi internaţi, iar el plecase devreme acasă.
Dar ai început să dispari, Dean, ai început să dispari.
Deocamdată te descurci bine, Dean. Rămâi în umbră cât mai mult. Te descurci bine.
Începu să facă din nou flotări, de data aceasta mult mai încet. Nu-ţi irosi puterea, mai ai multe de făcut.

Ziua 4
18

9.15 am, joi, 13 februarie 1997
Aripa de sud, Maternitatea Centrală

Profesorul Patrick Armstrong se născuse bătrân.
Acum avea 66 de ani. Singurul doctor din spital care nu era ginecolog avea reputaţia unui bărbat care ţine foarte mult la tradiţia medicinii irlandeze. Solemn şi distant, arogant şi detaşat, rece şi autoritar, avea un trup înalt, atletic şi se îmbrăca în costume negre, sumbre, cămăşi albe, apretate, purtând cravate plicticoase, în carouri. Avea o faţă de uliu, cu ochi mici, pătrunzători, care priveau de după sprâncenele groase, de parcă şi-ar fi căutat prada. Fiul unic al unui tată faimos şi nepotul unui bunic la fel de faimos în medicina irlandeză, avusese o copilărie plină de formalităţi, cât se poate de plicticoasă. Nu învăţase să zâmbească şi cu atât mai puţin să râdă. De ce ar fi râs? Viaţa este mult prea serioasă.
În dimineaţa de marţi 13 februarie 1997, Armstrong era livid. Ţinea o carte de vizită în mâna stângă, privind-o peste ochelari. Nu îşi ascundea dezgustul.
— Ce vrea să facă? se oţărî la secretara sa, o femeie între două vârste, plicticoasă, cu o faţă precum o secure.
— Vrea să vă interogheze cu privire la incidentul de ieri, din laborator.
Moartea lui Mary Dwyer nu avea să fie niciodată descrisă ca o crimă de către personajul medical mai în vârstă. Vorbeau despre „incident". Îi făcea să se simtă mai bine. Era o formă de negare.
— Vrea să mă interogheze pe mine? întrebă el incredul.
— Da, domnule.
Întotdeauna îi spunea „domnule", ştiind că îi face plăcere.
— Ei, bine, Mary, îi poţi spune detectivului inspector Jack McGrath de la echipa de investigaţii a secţiei situate pe

strada Store, spuse Armstrong, citind de pe cartea de vizită, că sunt un om foarte ocupat. Va trebui să-şi facă o programare, ca toţi ceilalţi, pentru a mă vedea. Când am următoarea fereastră, Mary?
Mary privi programările.
— Nu aveţi nicio fereastră în decurs de o lună, spuse ea zâmbind.
— Să-i spui acest lucru, Mary.
— Da, domnule.
Profesorul Armstrong ridică telefonul, deschise o agendă şi începu să sune.
Dean, sunt Paddy Armstrong. Îmi cer scuze că te deranjez atât de devreme, dar te reţin doar un minut. Este vorba despre incidentul din laborator.
Lynch îngheţă.
— Tocmai am primit o solicitare din partea detectivului McGrath de a răspunde unor întrebări, continuă Armstrong. Întreaga chestiune mi se pare extrem de neplăcută. Sunt sigur că şi ţie, Dean.
Lynch bâigui ceva.
— Cred că noi, membrii seniori, ar trebui să strângem rândurile puţin. Nu-i aşa, Dean? Este revoltător faptul că poliţia a trebuit să vină aici. Ne strică imaginea. Unde ajungem dacă poliţia interoghează un doctor senior?! Este strigător la cer. Nu eşti de acord?
— Absolut.
În cei cinci ani de când intrase în rândurile personalului medical de la Maternitatea Centrală, profesorul Armstrong nu-l băgase atâta în seamă pe Lynch. Îl ignorase pe coridoare, în pavilioane, la cantină, peste tot. Acum, brusc, îl acaparase cu totul, precum urticaria. Dean jubila.
— Ei, bine, Dean, cred că ar trebui să-i punem pe aceşti

poliţişti la locul lor. Vreau să spun că nu fac decât să piardă timpul, şi pe al nostru, şi pe al lor. De ce nu ies să-l caute pe ticălos printre drogaţii şi criminalii care au făcut ce-au făcut din ţara aceasta, îţi împărtăşesc pe deplin ideile.
— Excelent, Dean. Am sperat să fim de acord. Voi mai suna câţiva colegi şi vom încheia această chestiune înainte să iasă de sub control. Dacă vezi pe cineva în aripa de est, te rog, expune-le punctul nostru de vedere.
— Desigur.
— O dimineaţă bună, Dean. Din nou, îmi cer scuze pentru deranj. Ca şi mine, sunt sigur că te aşteaptă o zi plină şi n-ai timp de pierdut.
— Într-adevăr.
Lynch puse receptorul încet în furcă, zâmbetul de pe chipul său lărgindu-se.
Începe să fie extraordinar. Produce tot felul de valuri.
Un act atât de simplu.
Mary Dwyer n-ar fi trebuit să zâmbească. Pur şi simplu, n-ar fi trebuit să zâmbească. Dacă şi-ar fi văzut de treabă, n-aş fi fost nevoit să o omor.
Dar nu-şi văzuse de treabă.
Ştia prea multe.
Şi a zâmbit.
Iar acum uită-te la toată agitaţia aceasta.
Chiar este extraordinar.
Palpitant chiar.
În curând va trebui să repet gestul.
Acum, care este următoarea ticăloasă care vrea să-mi strice planurile?
McGrath se trezi pus la zid, indiferent ce mişcare făcea. Erau prea multe ego-uri care se simţeau atacate, care-şi riscau reputaţia.

Cum să te comporţi când se produce o crimă, în spaţiul în care activezi, nu se predă la facultatea de medicină. Să vii cu un alibi.
Absurd.
Telefoanele din birourile diverşilor jurisconsulţi începură să sune. Sfatul era acelaşi din partea tuturor: nu spuneţi nimic dacă avocatul nu este prezent. Fiţi politicoşi, dar fermi atunci când solicitaţi să vă consultaţi avocatul înainte de a răspunde la o întrebare. Jurisconsulţii erau empatici: întrezăreau bani buni aici.

19

10.22 am
Laboratorul, aripa de est

— Bine, vreau să-mi faceţi un tur al acestui loc şi să-mi spuneţi ce se întâmplă aici de obicei.
McGrath şi Dowling se întorseseră în laborator, acompaniaţi de Luke Conway. Kate Hamilton fusese desemnată să interogheze personalul de pază al spitalului.
— Aici este laboratorul de hematologie şi biochimie.
— Vă puteţi opri chiar aici. Toate acestea pentru mine înseamnă doar chineză.
— Sânge. Aici se fac toate testele de sânge al spitalului. Se verifică nivelul, compoziţia, grupa sanguină şi alte asemenea lucruri.
Conway încerca să fie politicos şi răbdător. Era la fel de hotărât să repună în funcţiune laboratorul, cât mai curând posibil.

— De asemenea, facem teste imunologice, teste SIDA şi altele.
McGrath întrebă:
— Ce fel de teste făcea Mary Dwyer?
— Am aflat care a fost ultimul test pe care l-a făcut. Este vorba despre o analiză de sânge pentru o pacientă din pavilionul patru, aripa de vest.
— Ceva neobişnuit aici?
— Absolut nimic. Pacienta este o femeie vârstnică, ce trebuia să fie operată. Cazul ei, precum şi testele, nu reprezintă nimic ieşit din comun sau complicat.
— Nu este ceva pentru care un om ar omorî?
Conway se cutremură.
Eu nu vă pot fi de ajutor aici, domnule inspector. Nu-mi dau seama ce ar fi putut Mary Dwyer să ştie sau ce anume făcea aici încât să devină victima unei crime. Sunt la fel de marcat şi de uluit ca şi restul personalului. Acest gen de lucruri nu se întâmplă des în spitale.
McGrath şi Dowling făcură un schimb de priviri.
— Ar fi putut să facă nişte teste pe ascuns? Ceva mai puţin obişnuit, pentru un prieten? întrebă Dowling.
Conway îşi strânse buzele, gândind adânc.
— Este posibil. Politica spitalului interzice efectuarea testelor neautorizate, însă ştiu că acest lucru se mai întâmplă. Este foarte greu să faci pe poliţistul.
— Aşadar, ar fi putut să lucreze la ceva despre care nimeni să nu fi ştiut.
— Este posibil, fu de acord Conway, dar nu-mi dau seama ce anume ar fi putut să facă atât de important încât cineva să o omoare pentru acest lucru.
McGrath privi un raft care căzuse pe podea şi sticlele sparte, care-şi vărsaseră conţinutul.

— De ce ar fi spart toate acestea?
Conway ridică din umeri, încercând să-şi ascundă plictiseala.
— Sunt ginecolog, domnule inspector. Nu vreau să par că nu vă ajut, dar chiar n-am nici cea mai mică idee.
— Puteţi afla ce fel de teste se făceau asupra acestor mostre? întrebă Dowling.
— Sigur. Sticlele individuale sunt etichetate cu numele pacientului. Păstrăm câte o copie – a treia – din fiecare mostră.
— Unde?
— Într-un birou din spate.
Conway arătă direcţia dând din cap.
— Bine, spuse McGrath brusc. Întocmiţi o listă cu toţi pacienţii şi testele. Poate fi gata într-o oră?
Conway încuviinţă din cap.
— Am pus să se verifice computerul şi imprimanta, adăugă McGrath. Sunt făcute praf şi nu ne vor fi de niciun ajutor. Vreţi să verificaţi birourile şi să vedeţi dacă există hârtie scoasă din această imprimantă? E atâta hârtie aici încât nimeni nu ştie ce este cu adevărat gunoi şi ce anume încercase ticălosul acela să ascundă sau să distrugă.
— Va trebui să rog tehnicianul şef să facă acest lucru, el şi-ar da seama mai bine decât mine. Este în regulă?
McGrath se gândi puţin, apoi dădu din cap aprobator. Tehnicianul şef fusese eliminat de pe lista suspecţilor.
— Aveţi vreo idee cu privire la celelalte lucruri pe care le-a distrus?
Conway ridică din umeri.
McGrath privi o uşă care făcea legătura dintre prima cameră a laboratorului şi celelalte camere.
— Ce este acolo, jos?
— Citologia şi histopatologia. O mulţime de microscoape

pentru verificarea lamelelor de sticlă. Specimene patologice.
Sprâncenele lui McGrath se ridicară a uimire.
— Mostre de uter, mostre de ţesut mamelar, mostre de ţesut ovarian, mostre de…
— Bine, bine, am înţeles.
McGrath se simţea din nou copleşit. Luă o bomboană de mentă. Dowling rânji.
— Mai sunt camere?
McGrath începea să-şi arate iritarea.
— Trei, spuse Conway. În capăt este un birou. Alături este o cămăruţă unde sunt procesate documentele rezultate în laborator. Acolo sunt păstrate toate cererile către spital.
Făcu o pauză, văzându-l pe Dowling mâzgălind ceva în carneţel.
— Apoi vine camera pentru autopsii.
— Camera pentru autopsii?
McGrath fu cât pe ce să-şi scape bomboana din gură.
— Este o maternitate. Pentru ce naiba aveţi nevoie de o cameră pentru autopsii?
Conway îşi drese glasul.
— Şi aici mor oameni, domnule detectiv. Uneori copiii nu vin pe lume vii. Alteori, mamele lor nu supravieţuiesc travaliului. Ne ocupăm de o mulţime de femei care au cancer: cancer uterin, cancer ovarian. Uneori nu reuşim să le vindecăm. Se întâmplă să moară femei şi atunci sunt necesare autopsii. Trebuie să ştim de ce mor unii copii, atunci când noi considerăm că ar fi trebuit să trăiască. Trebuie să ştim cum progresează bolile.
În cameră se lăsase linişte. McGrath şi Dowling erau vizibil şocaţi. Maternităţile păruseră întotdeauna locuri ale vieţii şi ale bucuriei. Copiii se nasc, taţii vin purtând flori şi trabucuri scumpe.

Viaţă. A trăi.
Viitor.
Nu moarte.
— Trebuie să disecaţi bebeluşi morţi? murmură McGrath .
— Într-adevăr, se întâmplă în unele ocazii. Mie nu mi s-a întâmplat. Este unul dintre lucrurile pe care personalul le găseşte extrem de dificile. A te ocupa de un copil care nu a avut nicio şansă de a trăi.
Se părea că Luke Conway atinsese o coardă sensibilă în ambii detectivi. Acum era timpul să facă ceva presiuni, se gândi el.
— După cum vedeţi, acest spital trebuie să se ocupe atât de viaţă cât şi de moarte, tot timpul. Lumea crede că nu facem decât să aducem copii pe lume. Este vorba despre mult mai mult. Avem o unitate ginecologică de 50 de paturi, un pavilion cu opt locuri pentru terapie intensivă a nou-născuţilor şi un pavilion cu opt locuri pentru îngrijiri speciale. Rata noastră de succes în stabilizarea şi îngrijirea acestor copii este printre cele mai ridicate din lume. Facem treabă foarte bună aici.
Făcu o pauză. Reuşise să-i impresioneze pe McGrath şi Dowling. Pe feţele lor se puteau citi admiraţia şi umilinţa. Acesta chiar era un loc sfânt.
Conway se gândi să profite de moment.
— De aceea această crimă este atât de obscenă. Noi ne ocupăm şi cu moartea aici, suntem obişnuiţi. Dar numai dacă apare din motive naturale. Să vii într-un spital, orice spital – este un teren inviolabil – şi să omori un om atât de nevinovat şi de frumos precum Mary Dwyer este un gest diabolic, o obscenitate.
Vocea îi părea silită.
— Cu toţii vrem să-l găsiţi pe cel care a făcut acest lucru şi

să-l aduceţi în faţa justiţiei. Dar trebuie să ne gândim şi la restul pacienţilor din pavilioane. La mame şi la copiii lor. Femeile aşteaptă în sala de operaţii. Toate. Trebuie să aducem spitalul la o stare de normalitate. Trebuie să repunem în funcţiune acest laborator.
După ce ieşiră, McGrath se întoarse spre Dowling.
— Pentru un moment, aproape l-am crezut.
— Iisuse, Jack, dar eşti de un cinism îngrozitor.
— Trebuie să fii cinic în acest joc, Tony. Făcea foarte bine până când a început să se văicărească pentru laboratorul lui. Individul acesta ar fi bun de avocat.
Detectivul Jack McGrath se decisese deja că detestă atât doctorii, cât şi spitalele. Erau la fel de neplăcute ca şi criminalii cu care avea de-a face tot timpul.
Îşi dădea seama că se află pe o rută descendentă.
Avea dreptate.
Cu mintea alergându-i, Conway nu o observase pe Kate Hamilton privindu-l fix pe când se apropia de ea. Femeia se opri şi se aşeză brusc pe o bancă, mâinile tremurându-i. Îşi aranjă haina, apoi inspiră de câteva ori adânc pentru a-şi recăpăta sângele rece. Privi din nou silueta care se oprise pentru a sta de vorbă cu un doctor în halat alb. Conway, prins în conversaţie, întoarse capul spre holul unde se afla ea. Kate îi văzu faţa clar, nu era nicio greşeală. Cunoştea acele trăsături, trupul înalt, părul roşu, ochii pătrunzători. Şi-l amintea cât se poate de bine. Toate amintirile îi veniră în minte şi se abţinu să nu alerge spre el şi să-l lovească drept în nas.
— Nu crezi că ar trebui să-ţi dai copilul spre adopţie?
Ea stătea întinsă pe masă şi plângea. Trecuseră doar 30 de minute de la naştere. Din trupul ei ieşise trupul perfect al unui băieţel.

Nu fusese o naştere uşoară. Fizic poate că fusese uşor, dar emoţional trăise un coşmar. Încă îl mai vedea pe bărbatul înalt, îmbrăcat în verde, purtând mască şi o bonetă peste păr. Cu blândeţe se ocupase de ultima etapă a naşterii, amăgind-o şi linguşind-o.

Împinge… nu împinge… respiră adânc… relaxează-te… împinge… nu împinge… respiră adânc… te descurci bine… mai împinge o dată… asta este. Îi văd capul. Nu împinge până nu îţi spun eu. Asta este… bravo… minunat. Îi iese capul. Mai respiră o dată adânc şi apoi împinge puternic, lung… excelent. Asta este. Foarfeci, soră, te rog. Lognocainã… respiră adânc în mască. Vei simţi o înţepătură puternică… perfect… a ieşit capul… încearcă să te relaxezi. Mai simţi una? Bine, respiră adânc şi împinge.

Brusc, se terminase tot. Uşurare. Apoi bucurie, când copilaşul murdar de sânge fu pus în braţele ei, învelit într-o pânză verde, dându-şi ochii peste cap, uluit de călătoria lui spre viaţă.

Chiar aşa cum arăta, nu era loc de greşeală. Era copilul tăticului său.

Numai că tăticul nu avea să-l vadă niciodată, nu avea să mai vadă pe nimeni, niciodată. Doar trupul acesta mic rămăsese pentru a marca existenţa lui pe lume.

Pe când Rory era luat pentru a fi cântărit, Kate începu să plângă necontrolat. Nu avea cu cine să împartă acest moment special, nu avea o familie spre care să se grăbească şi căreia săi arate copilul ei. Mama ei murise, iar tatălui îi interzisese să se apropie de spital. Dar cel mai mare chin i-l dădea faptul că ştia că nu exista acel tată care să vină cu flori şi să împartă trabucuri, dansând cu asistentele.

Era doar o mamă singură.

Treptat, deveni conştientă de figura care se aplecase peste

pat, cu masca dată jos şi boneta pentru păr scoasă. Dr. Luke Conway înţelesese totul greşit, umilitor de greşit.
— Nu crezi că ar trebui să-ţi dai copilul spre adopţie?
Ea începu să ţipe. Luptându-se să se dea jos din pat.
— Unde este copilul meu? Unde este copilul meu?
El trebuise să o pună cu forţa în pat şi să o sedeze.
De atunci nu-l mai văzuse. Până acum.
Kate Hamilton se ridică încet, îşi aranjă uniforma şi îşi şterse ochii cu un şerveţel. Adunându-se, porni spre bibliotecă unde aştepta restul echipei de investigaţii. Relaxează-te, relaxează-te, relaxează-te, nu trebuie ca ceilalţi să te vadă supărată. Nu lăsa pe nimeni să ştie problemele legate de acest spital.

20

1.05 pm

După ora unu a după-amiezii, o echipă a RTE NEWS TV îşi pregătea materialul în faţa Maternităţii Centrale, reporterul subliniind evenimentele dramatice care avuseseră loc în spital, începând cu naşterea în regim de urgenţă a lui Gordon O'Brien şi încheind cu descoperirea trupului lui Mary Dwyer la mai puţin de 36 de ore. Avea să fie primul material filmat la Maternitatea Centrală, primul dintr-o lungă serie.
În interiorul spitalului, Luke Conway şi profesorul Patrick Armstrong erau adânciţi în conversaţie. De când Conway devenise directorul spitalului şi se ocupa de administrarea de zi cu zi a acestuia, discuta foarte des cu Armstrong. Cel mai în vârstă fusese detaşat la acest spital de aproape 23 de ani şi făcea parte din consiliul director. Cunoştea pulsul spitalului şi îşi manipula cu inteligenţă subordonaţii.

Lasă-mă să stau de vorbă cu Ministrul Sănătăţii, sugeră Armstrong. Mă înţeleg bine cu el. Vom face nişte presiuni asupra detectivului inspector McGrath . Până mâine, laboratorul ar trebui să fie repus în funcţiune.
Luke Conway încuviinţă uşurat. Poate că, până la urmă, exista o lumină la capătul acestui tunel întunecos. Îl privi pe Armstrong cum formează numărul.

3.45 pm
Tommy Malone conducea un Volvo 460 spre Kilcullen. Pe bancheta din spate se afla Peggy Ryan. Sam Collins furase o maşină din faţa unui bar din Donnybrook şi îi schimbase plăcuţele de înmatriculare cu unele pe care Moonface le luase de la o Toyota Corolla parcată în faţa aeroportului. Moonface mai furase şi un set de plăcuţe de la un BMW înregistrat în ’95. Îl tentase teribil să fure şi maşina, dar fusese instruit să fure numai ce i se ordonase.
Pe când Malone şi Ryan conduceau spre sătuc, arătă cu degetul spre o băcănie, o cabină telefonică şi o tavernă. La mai puţin de o milă de ultimul bungalou, Malone o luă pe o şosea lăturalnică, apoi făcu brusc stânga pe un drum care mergea printre câmpuri. Peggy miji ochii pentru a vedea în întunecime. Abia reuşea să vadă partea de sus a gardului viu. Malone încetini când maşina o luă pe o uliţă noroioasă. În cele din urmă, apărură luminile din faţa unei căsuţe albe, cu două ferestre şi o uşă neagră.
— Am ajuns, mormăi Malone şi opri motorul.
Ieşi primul din maşină, sfătuind-o pe Peggy să nu se clintească din loc până când deschide uşa.
— Vei îngheţa afară. Aşteaptă numai să deschid uşa şi să aprind lumina.
Peggy îşi ridică gulerul hainei şi aşteptă. Întunecimea nopţii

era atenuată de o lună palidă, care se lupta să iasă de după nori. Malone căută de zor cheia, apoi căută lacătul. Cu o lovitură şi o înjurătură, uşa se deschise încet, scârţâind şi gemând. Prin beznă, Peggy îl privi pe Malone păşind de-a lungul zidului. Deodată, un bec slab se aprinse, luminând veranda.

După ce intrară, cei doi priviră cu atenţie prin bordei. Era simplu, cu trei dormitoare, o bucătărie-cameră de zi şi o toaletă. În bucătărie se afla un şemineu. Celelalte camere erau încălzite cu trei radiatoare electrice. În bordei era foarte frig – le ieşeau aburi din gură când vorbeau.

— Va trebui să încălzim casa. Tommy. Nu poţi aduce un nou-născut în peştera asta. Iisuse, n-ar rezista nicio oră.

Malone încuviinţă din cap, adâncit în gânduri.

— Acum vom aprinde focul din bucătărie, spuse el. Vom aprinde şi radiatoarele din dormitoare. Ar fi bine să aducem şi pături electrice.

Lui Peggy nu-i plăcea prea mult ceea ce vedea. Bordeiul era o dărăpănătură, evident nelocuită de luni bune. Un miros puternic de mucegai se simţea peste tot. Iar sofaua din bucătărie era umedă la atingere.

— Iisuse, Tommy, sper că nu va trebui să stăm aici mult timp, se plânse ea. Vom muri cu toţii de frig aici.

Malone o ignoră şi continuă să care cutiile cu produse de băcănie, conservele cu mâncare pentru copii, aprinzătoarele, cărbunii tip brichetă, legăturile de vreascuri şi, în final, un pachet mare cu Mini Pampers pentru băieţi.

După o jumătate de oră, ieşi primul fum. Dăduseră foc la hârtii şi la vreascuri. Încă nu ninsese, dar se vorbea despre o iminentă ninsoare. Bătea doar puţin vântul, chiar dacă nori întunecaţi se plimbau pe cer. Câmpurile care înconjurau bordeiul erau îngheţate. În afară de câteva oi şi vite care

râmau în pământul tare, nu se vedea nicio mişcare.
La jumătate de milă depărtare, Brian O'Callaghan era îngrijorat din pricina unei oi, care – era sigur – avea să fete. Îmbrăcat cu patru pulovere şi o haină lungă şi slinoasă din piele, tot simţea frigul pătrunzându-l. Oaia părea liniştită. Scurma în pământ după vreun fir de iarbă.
Intrat în cel de-al 70-lea an al existenţei sale, după ce fusese fermier întreaga viaţă, O'Callaghan se gândise că orice miel născut acum, sub cerul liber, avea puţine şanse de supravieţuire. Nu era deloc fericit privind oaia, cu burta umflată, care îşi schimbase locul în căutare de iarbă.
Pe când se întorcea spre casă observă fum. Ciudat, se gândi el, nu mai văzuse pe nimeni folosind bordeiul acela în această perioadă a anului.

21

6.27 pm
Biblioteca, aripa de est

Atmosfera era încărcată de furie şi frustrare.
— Stai s-o auzi pe următoarea.
Unul dintre detectivii care lucrau la caz povestea experienţa pe care o trăise încercând să interogheze un doctor.
— Am fost politicos şi am sunat-o pe secretara lui, spunându-i cine sunt şi că vreau să-l văd pe măreţul om. Ştiţi ce mi-a răspuns?
Cei din echipa lui McGrath ascultau. Unii zâmbeau, dar alţii, care trecuseră prin întâmplări asemănătoare, aveau chipurile aspre.
— „Ei, bine", mi-a zis ea, „voi verifica să văd dacă există vreo fereastră în agenda sa pentru săptămâna viitoare". O

fereastră în agenda sa! o imită el. Şi încă pentru săptămâna viitoare. Încerc să investighez o crimă şi primesc asemenea mizerii. O fereastră în agenda sa pentru săptămâna viitoare!
Mai multe voci se porniră deodată, povestind experienţe similare.
— Bine, bine, întrerupse McGrath gălăgia.
Un ultim venit intră, trase un scaun şi se aşeză lângă masa din mijlocul camerei. McGrath şi Dowling stăteau la masă, înconjuraţi de rafturi înţesate cu lucrări despre medicină. Kate Hamilton îşi privea ceasul. Îşi mută scaunul pentru a face loc. Îi promisese tatălui ei că avea să fie acasă până la ora şapte. După cum mergeau lucrurile, existau mici şanse ca acest lucru să se întâmple.
— Se pare că suntem cu toţii respinşi, spuse McGrath , deschizând un carneţel şi aruncând o privire peste notiţe. În orice caz, înainte de a discuta despre acest lucru, vreau să trecem în revistă ceea ce ştim despre caz în acest moment.
Membrii grupului se mişcară în scaune, pentru a se aşeza mai comod. Fiecare îşi consulta carneţelul.
— Ştim că Mary Dwyer a fost ucisă între 10.45 şi 10.55 noaptea, marţea trecută. Este aproape sigur că cel care a comis crima cunoaşte foarte bine spitalul. A intrat şi a ieşit fără a fi observat de cineva. Nimeni nu a văzut nimic, în spital, curte, parcare sau ieşirea spre Piaţa Whitfield. Ori a intrat prin spate pentru a face ceea ce face de obicei în acest spital şi a continuat apoi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic ori…
Un murmur dezaprobator întrerupse prezentarea lui McGrath .
— Ori… Ori, spuse el ridicând vocea, ceea ce pare mai probabil, a venit dintr-o cameră pe care doctorii o folosesc pentru ceea ce ei numesc intervenţii chirurgicale minore.

Cineva făcu un comentariu despre intervenţia chirurgicală minoră care, în cazul lui Mary Dwyer, ieşise niţel de sub control. Se auziră chicoteli, iar Kate Hamilton trebui să-şi acopere faţa cu mâna pentru a-şi ascunde un zâmbet.
— Pe bisturiu nu există amprente, continuă McGrath , ignorând diversiunea, iar detectivii spun că marcajele şi pudra de pe gâtul ei sugerează că omul nostru purta mănuşi. Mănuşi chirurgicale.
Făcu o pauză pentru ca toată lumea să priceapă.
— Individul a spart un raft plin cu mostre de sânge, un calculator, o imprimantă şi alte două aparate. Cei din personalul laboratorului au dubluri ale mostrelor şi spun că nu au găsit ceva care să facă legătura între crimă şi aceste teste. Hârtia din imprimantă este numerotată individual şi lipsesc opt pagini, care nu sunt de găsit nicăieri. N-ar fi putut ieşi din spital în modul obişnuit, pentru că am pus să fie verificate coşurile de gunoi, stăvilarele şi toate celelalte. Pubela de gunoi de la subsol a fost cercetată în amănunt şi nu s-a găsit nimic.
Se opri din nou şi privi oamenii adunaţi. Toţi ochii îl urmăreau.
— S-au uitat în fiecare coş şi pubelă de gunoi pe o rază de o milă. Fiecare şofer de taxi a fost interogat. Zero. Nimic.
Făcu o pauză şi îl privi pe Dowling, care încuviinţă din cap.
— Mary Dwyer este cât se poate de curată. Nu s-a găsit nimic dubios în legătură cu ea. Locuia cu părinţii şi nu se droga. Nimic legat de vreun cont în bancă, de vreo preferinţă sexuală mai ciudată. Nimic.
McGrath se ridică încet, punându-şi ambele mâini pe masă, privindu-şi carnetul.
— În orice caz, nimic evident. Dar instinctul îmi spune că ea a ştiut ceva. Este posibil să fi avut nişte informaţii. Ceva atât

de important încât a meritat să fie omorâtă. Poate că ea nici nu ştia cât sunt de importante aceste informaţii, dar el nu a putut să rişte. A trebuit s-o omoare.
În cameră se lăsă liniştea.
McGrath continuă:
— Acum, se pare că suntem refuzaţi de unele cadre medicale de aici. Unii dintre aceşti oameni consideră că este sub demnitatea lor să fie interogaţi de poliţie.
— La naiba, exact aşa îşi închipuie, strigă o voce.
Kate Hamilton se întoarse pentru a vedea cine vorbise. Era încântată în secret că membrii echipei de investigaţii erau indignaţi de atitudinea doctorilor. Acum ştiţi şi voi, băieţi, prin ce trecem noi, fetele, tot timpul.
McGrath ridică o mână.
— Daţi-mi voie să vă spun un lucru. Nu mă deranjează dacă veţi scăpa această informaţie unor persoane care credeţi că s-ar bucura. De data aceasta, mingea este în terenul nostru. Din câte am aflat, au fost anulate nişte operaţii, pacienţii au fost trimişi acasă, iar nişte femei au fost duse la Spitalul Rotunda pentru a naşte. Toate aceste lucruri din pricină că a fost închis laboratorul.
Uralele umplură camera. Urmară nişte încercări de oprire a zgomotelor. Se auzeau chicoteli înfundate.
— Până când nu vom obţine cooperare din partea lor, laboratorul va rămâne închis.
Aclamaţiile se puteau auzi de pe coridor.
Pe când detectivii se aflau în bibliotecă, Dean Lynch privea din camera de consultaţii, aflată pe acelaşi coridor, prin uşa întredeschisă doar câţiva milimetri. Numărase 12 oameni intrând. Tot atâţia ieşiră. Erau 11 bărbaţi şi o femeie tânără. 11 bărbaţi şi o femeie tânără, care arăta foarte interesant. O privise îndeaproape, studiindu-i limbajul trupului şi

mişcările mâinilor.
Mi-ar plăcea să facem cunoştinţă într-o bună zi.
Singuri.
Când ultimul murmur de conversaţie se risipi, ieşi din cameră şi intră în bibliotecă.
Evaluă rapid scena. Toate scaunele fuseseră trase în jurul mesei de lectură. La birou erau doar două scaune, aşezate cu faţa la celelalte. Privi rafturile aşezate de fiecare parte şi, folosind un metru din pânză, măsură grosimea mai multor cărţi înainte de a alege patru. Părăsi spitalul cu aceste cărţi.
Comisarul Thomas Quinlan, responsabil pentru controlul şi administrarea secţiei Sichoana, stătea în living-ul său şi se uita la televizor, când sună telefonul. Întinse pe covor, la picioarele sale, se aflau cele două ziare de seară, fiecare purtând câte un titlu de-o şchioapă despre investigaţia crimei.
— Domnule comisar, sunt Alice Martin.
Quinlan se îndreptă din umeri şi stinse televizorul din telecomandă.
— Doamnă Ministru, cu ce pot să vă ajut?
— Sursele mele mi-au spus că detectivul Jack McGrath a dat spitalul cu fundul în sus, iar doctorii sunt revoltaţi la culme.
Quinlan nu spuse nimic. Experienţa îi spunea că Ministrul Justiţiei era mai puţin îngrijorat de crimă sau de investigaţia acesteia şi de Jack McGrath şi mai mult de publicitatea proastă. Guvernul era format dintr-o coaliţie şubredă, care se ţâra dintr-o criză prost gestionată în alta. Legea şi ordinea – sau, mai bine zis, lipsa legii şi a ordinii – reprezentau subiectul politic fierbinte la ordinea zilei.
— M-ai auzit, domnule comisar?
Vocea lui Martin lovea precum un bici.
— Desigur, doamnă Ministru. Dar am impresia că doriţi ca

eu să fac mai multe, decât să vă spun ceea ce păreţi deja a şti. Poftim, muşcă de aici, căţea ce eşti.
— Cred că detectivul McGrath ar trebui să fie scos din această investigaţie.
Quinlan prevăzuse această mişcare.
— Ar fi o greşeală, doamnă Ministru, dacă îmi daţi voie. Ar părea o reacţie de panică la publicitatea proastă.
— Îl vreau scos din acest caz.
Era un ordin rece, nu o sugestie.
— Doamnă Ministru, daţi-mi voie să dau nişte telefoane în această seară şi vă voi da un răspuns mâine dimineaţă, la prima oră. Trebuie să existe şi alte căi.
— Domnule comisar Quinlan, mă văd nevoită să vă reamintesc: eu sunt Ministrul Justiţiei. Îmi răspundeţi direct mie.
— Cu tot respectul, doamnă Ministru, nu încetaţi să-mi amintiţi acest lucru încă din prima zi în care aţi preluat Ministerul.
— Îl vreau pe inspectorul McGrath scos din acea investigaţie.
Receptorul fu trântit.
Quinlan îl privi pentru câteva clipe.
— Târfă, murmură el şi începu să dea telefoane.
Dean Lynch tăie cu grijă interiorul celor patru cărţi, în funcţie de adâncimea şi forma pe care o dorea. Închise fiecare carte pe rând şi inspectă rezultatul. Cărţile arătau la fel. Când erau deschise, un spaţiu bine „sculptat” ieşea la iveală. Aici introduse un reportofon cu declanşare la semnale sonore, Panasonic. Ataşat la acest reportofon era un microfon Vivanco EM 116. Când erau închise, cărţile nu dezvăluiau nici urmă de microfon.
Lynch îşi admiră lucrarea înainte de a o testa. Puse cele

patru cărţi în picioare, pe diferite rafturi din bucătărie şi apoi se aşează la masă. Începu să citească tare dintr-o carte de bucate. După cinci minute se opri. Cărţile fură date jos, iar casetele din interiorul reportofoanelor, verificate. Toate se porneau la vocea lui, sunetul fiind preluat de microfoane. Derulă şi ascultă. Vocea se înregistrase clar. Derulă din nou şi repoziţionă cărţile. Cartea de bucate fu lecturată din nou, cu voce tare. De data aceasta însă, făcu o pauză de un minut la fiecare trei minute. Dădu iar cărţile jos şi ascultă înregistrarea.
Perfect.
Sistemul cu declanşare la semnale sonore funcţionase perfect. Se înregistrase numai atunci când se vorbise.
Perfect.
Totul arată bine, Dean, băiete, arată bine. Pune-le în patru locuri diferite, ca să nu ratezi nimic. Aşa vei putea să fii la curent cu tot ce se întâmplă în bibliotecă.
Nu există nici cea mai mică îndoială, eşti un geniu.
Îşi pregăti o doză pentru a sărbători.

Ziua 5
22

6.47 am, vineri, 14 februarie 1997
Bordeiul, la o milă de Kilcullen, Co. Kildare

Farurile jeepului străpungeau întunericul dimineţii.
Tommy Malone şi Sam Collins duceau artileria grea. Malone era preocupat de evenimentele care avuseseră loc la Maternitatea Centrală şi de zvonurile că Harry O'Brien şi-ar putea duce soţia şi copilul acasă. Voia să dea lovitura cât mai repede.

În ziua precedentă, la 5 dimineaţa, Malone mersese la sediul din strada Dowson al Corporaţiei O Brien. Bătuse uşor de trei ori, repetând la intervale de 30 de secunde, anunţând-o astfel pe Betty, care îl aştepta. Câteva minute mai târziu, se afla în clădire.

Betty îl ghidase bine. Gardianul nu-l văzuse. Ajunse în biroul personal al barosanului Harry. Aici, în spatele unui fotoliu din piele, atârna o fotografie cu Beechill, rezidenţa familiei O'Brien din Wicklow.

Tommy Malone o privise mai bine de o oră, studiind porţile din faţă, drumul care ducea spre ele şi mai ales drumul lateral, noroios. Analizase grădinile şi tufişurile din apropiere. O ascunzătoare perfectă, se gândise el. Apoi observase copacii mari, răspândiţi pe întreaga proprietate. Genial! La dracu', e chiar şi mai bine! Betty venise de două ori pentru a-l anunţa că totul este în regulă şi că nimeni nu avea să-l deranjeze. După ora 6.30, când plecă. Tommy Malone cunoştea locul pe de rost. De asemenea, cunoştea numerele personale de telefon ale barosanului Harry şi ale lui Theo Dempsey. Le găsise într-un carneţel dintr-un sertar al biroului. În mintea lui, îl alesese deja pe Dempsey ca intermediar şi curier pentru răscumpărare. Toate afacerile cu barosanul Harry aveau să fie făcute prin Dempsey, toate telefoanele aveau să fie efectuate la numărul lui de telefon. Poliţaii, se gândise el, vor pune microfoane la Beechile, ajungând la Dempsey abia atunci când vor vedea că cererea de răscumpărare nu-i va fi dictată barosanului Harry prin telefonul propriu.

Malone mai aflase ceva foarte interesant de la Betty.

— Va da câteva zile libere întregului personal pentru a sărbători naşterea copilului.

Lui Malone nu-i venea să creadă ce noroc picase pe capul lui.

— Când?
— Mâine. L-am auzit pe unul dintre gardieni vorbind despre acest lucru. Era supărat că nu primea şi el nişte zile libere.
Tommy Malone o îmbrăţişă pentru aceste informaţii.
Mai târziu, în acea după-amiază, Sam Collins trecuse pe lângă Beechill într-un jeep Cherokee proaspăt furat, al cărei număr provenea de la o maşină din Kildare. Collins observase porţile mari din fier forjat, prinse într-un zid de granit, înalt de vreo patru metri. Zidul se întindea pe vreo 150 de metri, de-a lungul unui drum. Văzând că nu este nimeni de pază, sări repede din maşină şi testă trăinicia porţilor, hotărându-se pe loc de cât Semtex avea nevoie pentru a le scoate din ţâţâni.
Apoi merse cu jeep-ul pe drumul noroios despre care îi spusese Malone. Acesta ducea de la un capăt al zidului din faţă până la un perete mai vechi, construit cu 60 de ani înainte, terminându-se în dreptul apei de la Vartry Reservoir. Collins descoperi că drumul se continuă încă vreo 45 de metri. Ajunse la poarta de lemn. Fusese folosită, de către proprietarii anteriori, drept cale directă de acces pentru pescuit. Collins testă balamalele, întâi cu degetele, ca să vadă cât sunt de ruginite, apoi cu puterea umărului. Zâmbi văzând cât de uşor cedează. Pe când se întorcea în Dublin, îşi notă în gând să facă rost de un baros.
Barosul fu primul obiect pe care îl scoase din jeep, când ajunse la bordei. Urmă o puşcă de vânătoare, două pistoale Smith & Wesson de calibru 38 şi o mitralieră AK47 de fabricaţie libaneză. Collins intrase cu totul în ascunzătoarea cu provizii a IRA. O cutie de vodkă Smimoff plină cu cagule, patru perechi de mănuşi de piele şi destulă muniţie pentru a purta un mic război. Malone se întinse peste scaunul şoferului pentru a deschide şi cealaltă uşă, când apăsă din

greşeală pe butonul claxonului. Zgomotul neaşteptat îi făcu pielea de găină şi o trezi pe Peggy Ryan, care dormea în bordei, înfăşurată într-un sac de dormit.
Zgomotul îl trezi şi pe Brian O'Callaghan.
Acesta se dădu jos din pat şi privi prin bezna dimineţii, tocmai pentru a vedea farurile unei maşini stingându-se.
O'Callaghan îşi scărpină capul, apoi fundul şi se întoarse în pat.
— Ce dracului se întâmplă acolo? se întrebă el moţăind, încercând să găsească un loc mai bun în pat.
— Vom da lovitura în seara aceasta, spune Tommy Malone, aplecat peste o cană cu ceai tare. Vom lua copilul diseară. Am aflat de la sursa mea că barosanul Harry îl va aduce astăzi acasă şi că va da câteva zile libere personalului pentru a sărbători. Nici că ar fi putut să ne convină mai mult aceste planuri. Nu-i aşa?
Malone o privi pe Peggy Ryan, iar ea făcu semn din cap că este pregătită.
— Mie îmi convine, spuse Collins, jucându-se cu un pistol. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Sunt gata.
În camera trei, aripa de nord a Maternităţii Centrale, Sandra O'Brien tocmai îşi hrănise copilul, iar acum îi schimba scutecul. Continua să fredoneze şi să zâmbească privindu-i faţa, năsucul care se strâmba şi braţele care parcă protestau. Plânse preţ de câteva secunde, iar Sandra îl ridică sărutându-l pe frunte. Plânsetul încetă. Apoi îl îmbrăcă şi îl aşeză în coşuleţ.
Îi privi ochii sclipitori, înainte să adoarmă iar. Ce băieţel frumos! Doamne, ajută-l să crească mare şi puternic precum tatăl său.
De pe coridor venea plânsetul altui nou-născut, care era dus într-una dintre camerele învecinate. Ascultând, Sandra se

aşează înapoi în pat, ungându-şi cicatricea operaţiei cu Vitamina E, pentru a se vindeca mai repede. Nu se simţise niciodată atât de mulţumită şi de împlinită în întreaga sa viaţă.
Dean Lynch se afla şi el în spital. Venise mai devreme decât de obicei. Nu că ar fi fost prea mult de lucru, având în vedere faptul că laboratorul era încă închis, iar pacienţilor care nu trebuiau internaţi le fuseseră anulate vizitele. Femeile care trebuiau să nască fuseseră direcţionate spre alte maternităţi, unele duse chiar cu ambulanţele, dacă situaţia o cerea.
Lynch ducea cu el o servietă pe care o purta de parcă ar fi fost uşoară. Ignorând pe toată lumea, merse spre camera lui de consultaţii.
Coridoarele, sălile pentru examinări şi sălile de aşteptare erau pustii. Biblioteca era goală.
Se hotărâse deja unde avea să plaseze dispozitivele de ascultare şi nu pierdu nicio secundă. Îndepărtându-se de rafturi, verifică dacă sunt aşezate bine, astfel încât microfoanele să nu se vadă. Zâmbi mulţumit.
Întorcându-se în camera sa, formă combinaţia de numere a servietei sale şi scoase conţinutul pe un pat de examinare. Erau 8 microcasete de câte două ore şi 16 baterii Panasonic LR6. Nu voia să rişte.
Cele patru reportofoane şi microfoanele fuseseră cumpărate din magazine diferite. La fel şi casetele şi bateriile. Toate fuseseră şterse de amprente. Pe când examina casetele şi bateriile, purta mănuşi chirurgicale.
Nu are niciun sens să rişti, Dean, băiete.
În ultimele două zile, studiase cu atenţie rutina detectivilor şi observase că se adună în bibliotecă pentru o scurtă întâlnire pe la
8.45 am. Tot aici luau şi masa, când – Dean era sigur –

discutau progresele făcute şi strategia, în timp ce mâncau porcăriile acelea comandate la cantina spitalului. Mai era o întrunire la şase seara, între aceste întruniri aveau loc interogatoriile, tot în bibliotecă.
Acum putea auzi fiecare cuvinţel care se rostea. Putea verifica cine intra şi cine ieşea prin acea infimă deschizătură a camerei de consultaţii şi putea înlocui casetele şi bateriile atunci când i se ivea ocazia. Şi aveau să se ivească o mulţime de ocazii. Din cauză că laboratorul, de obicei extrem de ocupat, fusese închis, camerele de examinare şi coridoarele care duceau aici erau aproape pustii.
Poţi privi şi asculta, făcând propria ta investigaţie, Dean, băiete.
Ce distractiv!
Imediat după 8.30, Harry O'Brien închise radioul pe care îl asculta şi îl fixă cu privirea pentru un moment, adâncit în gânduri. Desfăcut pe biroul din faţa lui se afla tabloidul Daily Post. Pe prima pagină se afla un articol EXCLUSIV, acompaniat de o fotografie cu banda adezivă galbenă care fusese pusă la intrarea în laboratorul Maternităţii Centrale.
SPITAL ÎN CRIZĂ! scria pe manşetă.
Programul de ştiri al postului RTE, Bună dimineaţa, Irlanda, se deschisese cu crima din spital, incluzând un material extins, de şase minute.
Harry O'Brien se săturase.
La câteva minute după ora nouă, comisarul Thomas Quinlan se întâlni cu directorul Michael Loughry la sediul de poliţie din Phoenix Park. Avu loc o discuţie aprinsă, care dură peste o oră şi care se încheie cu decizia motivată politic de a-l înlătura pe Jack McGrath din investigarea cazului Mary Dwyer.
Loughry fu cel care sugeră preluarea conducerii investigaţiei

de către o femeie.

23

12.37 pm
Amfiteatru, Maternitatea Centrală

Jack McGrath se hotărî să-şi scoată asul din mânecă.
Se săturase de atitudinea medicilor.
Era îngrijorat pentru că nu făcuse nicio descoperire în privinţa cazului. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că ucigaşul făcea parte din personalul spitalului şi, prin urmare, cu atât era mai îngrijorat.
— Ticălosul ar putea lovi din nou, îi spuse el lui Dowling. Ar putea să se plimbe prin pavilioane, să râdă de încercările noastre nereuşite de a-l prinde. Ei bine, este timpul să scoatem mănuşile. Este timpul să-i punem pe aceşti ticăloşi la locul lor. O fi spitalul lor, dar aceasta este investigaţia mea. Este timpul să dăm nişte şuturi în nişte funduri.
Doctorii stăteau pe scaunele din amfiteatru. Vorbeau în şoaptă, aruncând priviri neliniştite spre detectivii care păreau atât de nelalocul lor şi care priveau cu atenţie toate chipurile. McGrath îşi poziţionase strategic întreaga echipă. Kate Hamilton stătea pe la jumătatea sălii, străduindu-se din răsputeri să pară dură.
Luke Conway şedea alături de McGrath şi observa lumea adunată. Dean Lynch se afla pe al treilea rând din spate şi privea fiecare mişcare. Deodată, o zări pe Hamilton şi un uşor zâmbet apăru pe faţa lui, apoi dispăru. Se aşeză în aşa fel încât s-o aibă tot timpul sub ochi.
Conway vorbi primul.
— Acesta este detectivul inspector Jack McGrath . Împreună

cu echipa sa, investighează incidentul care a avut loc în laborator marţea trecută.
Incidentul! se gândi McGrath . Incidentul! Fata a fost ucisă! Simţea că i se urcă sângele la cap.
— După cum ştiţi, continuă Conway, se pare că ne aflăm într-un impas în ce priveşte felul în care ar trebui să se desfăşoare investigaţia în spital.
Conway făcu o pauză şi-l privi pe McGrath cu condescendenţă.
— Domnul inspector, este de înţeles, vrea să găsească autorul acestei crime cât mai curând posibil. Noi, pe de altă parte, trebuie să păstrăm spitalul în stare de funcţionare. După cum ştiţi cu toţii, aici se munceşte 24 de ore din 24. Boala nu loveşte doar în timpul orelor de program şi, dacă experienţa nu mă înşală, copiii au prostul obicei de a veni pe lume la cele mai nepotrivite ore din noapte.
Se auziră nişte râsete politicoase, iar câţiva încuviinţară din cap. Conway îşi permise să afişeze o jumătate de zâmbet.
— Cu toate acestea, continuă el, nu ne putem continua activitatea fără un laborator pe deplin funcţional. Inspectorul McGrath a considerat potrivit să-l ţină închis în continuare, din diverse motive. Însă, după discuţia pe care am avut-o în această dimineaţă, m-a informat că există şanse ca banda aceea adezivă să fie dată jos, iar laboratorul repus în funcţiune.
Se auzi un ropot de aplauze.
— Desigur, trebuie să ne reluăm activitatea cât mai repede, adăugă Conway imediat. Publicitatea negativă are un efect îngrozitor asupra încrederii pacienţilor şi a moralului personalului.
Făcu o pauză semnificativă, întorcându-se spre McGrath .
— Chiar în această dimineaţă am primit un telefon de la

Ministrul Sănătăţii, care vrea să ştie cum stăm şi de ce nu lucrăm ca de obicei. A trebuit să-i spun că investigaţia poliţiei ne îngreunează eforturile de a intra în normal. Voi da cuvântul domnului detectiv, care doreşte să vă adreseze câteva cuvinte.
Conway se aşeză în primul rând şi aşteptă.
Întreruperea fusese organizată cu grijă. O uşă laterală a amfiteatrului se deschise cu zgomot şi toate capetele se întoarseră spre profesorul Patrick Armstrong, urmat de un om scund, burtos, îmbrăcat într-un costum cu dungi. În mâna dreaptă purta o servietă maro. Cei doi merseră în faţa platformei şi se aşezară pe rândul al doilea. Ceilalţi se mişcară pentru a le face loc.
Armstrong se ridică.
Îmi pare extrem de rău că am întârziat. Traficul este îngrozitor. Sunt profesorul Patrick Armstrong, iar acesta este Peter Harrington de la Harrington and Partners, reprezentanţii legali ai spitalului.
Armstrong se aşeză. Harrington desfăcu servieta cu zgomot şi scormoni înăuntru. Scoase un reportofon şi făcu un adevărat spectacol din ataşarea unui microfon la acest aparat. Duse mâna în buzunarul jachetei preţ de o secundă, pentru a porni un cronometru. Avocaţii Harrington and Partners erau plătiţi cu ora. Avea nevoie să ştie câţi bani va cere la sfârşitul micii sale diversiuni. Bani pentru bruiaj, se gândi el, aşezându-se comod pentru a asculta.
McGrath începu.
— Vă mulţumesc, dr. Conway. Nu voi intra în detaliile acestei investigaţii, cu toţii trebuie să le cunoaşteţi deja. Vă voi spune însă că este pentru prima dată de când lucrez la acest departament că mă izbesc de un asemenea zid al tăcerii. Solicitările făcute de oamenii mei de a interoga personalul

dumneavoastră au fost întâmpinate cu răceală. Nu ni s-a răspuns la telefon. Întrebările ne-au fost refuzate. A trebuit să smulgem informaţiile cu cleştele. Am aflat mai multe din ziare.
Un murmur de protest se ridică din sală. Înainte ca cineva să-l poată întrerupe, McGrath îşi scoase asul din mânecă.
— Îmi pot petrece restul anului cercetând prin laborator după probe. Şi va rămâne închis până când voi da eu alte dispoziţii.
Se auziră proteste vehemente. Stând liniştit, în fundul sălii, Dean Lynch zâmbi. O privi pe Kate Hamilton, apoi se uită repede în altă parte, ca să nu fie observat.
McGrath ridică o mână pentru a face tăcere, dar murmurul continuă minute bune. Se gândise ore în şir la următoarea mişcare. Era un joc de noroc, dar venise vremea să se joace. Vârî mâna în buzunar şi scoase un plic lung, maro, din care ieşi o foaie de hârtie împăturită. Toţi ochii îl urmăreau. McGrath desfăcu hârtia, o aşeză pe masă şi o netezi.
— Noaptea trecută am primit anumite informaţii.
Făcu o pauză. Publicul era captivat.
— Chiar în aceste momente, informaţiile sunt verificate. Dacă se dovedesc a fi adevărate, vom putea face o arestare cât de curând.
Se auziră sunete de uimire.
Dean Lynch zâmbi. În sinea lui râdea. Ascultase deja primul rând de casete: ştia că ei nu ştiu nimic.
— Cu toate acestea, spuse McGrath repede, disperat să profite de ocazie, nu putem dezvălui informaţia înainte de a interoga fiecare bărbat care face parte din personalul spitalului. Dacă dumneavoastră cooperaţi cu oamenii mei, voi permite ca laboratorul să fie redeschis.
Puse hârtia înapoi în plicul maro, pe care îl vârî la loc, în

buzunar.
Dowling îl trase alături pe când amfiteatrul se golea.
— Ce informaţii am primit azi-noapte?
— Gogoşi. Hârtia aceasta conţine meniul pe care l-am comandat ieri.
Dowling oftă.
Se dăduseră dispoziţii ca laboratorul să fie redeschis la ora 3, în acea după-amiază.
În holul spitalului se ţinea o şedinţă foto, organizată de urgenţă, la ora 5.30, în aceeaşi după-amiază. Veniseră o echipă TV de la RTE, jurnalişti şi fotografi de la posturi de radio, ziare şi reviste. Chiar şi de la revista Hello! venise un fotograf.
Luke Conway intră primul în hol şi citi după un script pregătit dinainte.
— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc pentru că aţi venit astăzi, în ciuda vremii şi a anunţului făcut pe ultima sută de metri. V-am promis o ocazie de a vedea fericitul cuplu, îmi cer scuze, fericita familie înainte de a părăsi spitalul.
Camerele bâzâiră, blitz-urile luminară.
În imagini apărea Harry O'Brien care o împingea pe tânăra sa soţie, aşezată într-un cărucior cu rotile. Coafeza şi machioza lucraseră toată dimineaţa, aşa că Sandra arăta bine. Părul ei lung, blond, era prins la spate, evidenţiindu-i pometii, buzele pline şi zâmbetul uimitor, iată-l pe cel mai faimos manechin al Irlandei! Frumuseţea ei rămăsese neatinsă de recenta sarcină şi de naşterea complicată.
Îi urma June Morrison care îl purta pe Gordon O'Brien, înfăşurat într-un şal din dantelă. Chipul mic şi şuviţa de păr blond abia se vedeau. Morrison îi dădu cu multă grijă copilul mamei sale, care îl întoarse spre camerele de luat vederi.
Din nou bâzâiră camerele, din nou luminară blitz-urile.

Harry O'Brien se aşeză apoi în spatele scaunului pentru o poză de familie. Fotograful de la revista Hello! schimbă filmul şi făcu o nouă rundă de fotografii.
Apoi începură întrebările.
O'Brien răspunse la cât de multe putu, cu umor şi zâmbind tot timpul. Era impozant în costumul gri cu dungi, cămaşa albă şi cravata cu buline. Părul creţ fusese pieptănat, iar din buzunarul de la piept îi ieşea o batistă roz. Barosanul Harry era un bărbat stăpân pe situaţie. Tot timpul cât vorbi ţinu mâinile pe mânerul scaunului cu rotile.
Nu, Sandra şi Gordon nu părăseau spitalul din cauza investigaţiei poliţiei. Previziunile meteorologilor nu erau tocmai bune şi îşi dorea ca soţia şi fiul să se afle acasă, în caz că va ninge.
Nu, nu se hotărâse să-i mute din spital mai devreme pentru că s-ar fi temut pentru siguranţa lor.
Da, avea deplină încredere în membrii personalului de la Maternitatea Centrală. Nu lua vreunul dintre ei cu sine, la Wicklow, ca să aibă grijă de Sandra şi de copil? O trase pe June Morrison spre el şi un potop de blitz-uri lumină încăperea. Morrison zâmbi către camere.
Da, era încântat să fie din nou tată. Era absolut încântat că avea din nou o familie. Îi zâmbi cald Sandrei, care îi răspunse cu unul dintre acele zâmbete care opreau inimile în loc. Fotografii aproape se călcară în picioare pentru a surprinde momentul.
Da, aprecia din suflet grija şi atenţia pe care el, Sandra şi micul Gordon le primiseră din partea Maternităţii Centrale. Era în mod special încântat de felul în care personalul medical răspunsese atunci când micuţul avusese probleme. Dorea să-i mulţumească dr. Tom Morgan pentru că avusese grijă de Sandra de-a lungul sarcinii. Morgan apăru din

spatele unui grup de privitori şi dădu mâna cu O'Brien. Din nou blitz-uri. Tom Morgan arăta atât de bine încât aproape că nimeni nu se mai uita la Sandra.
Numele dr. Dean Lynch nu fusese menţionat nici măcar o dată.
De asemenea, voia să mulţumească echipei de pediatri care jucaseră un rol atât de important în naşterea copilului său. Silueta înaltă a lui Paddy Holland se alătură cu bucurie grupului pentru o şedinţă foto. Îşi trecu degetele prin părul scurt, negru şi îşi aranjă ochelarii. Părea jenat să se afle în centrul atenţiei şi se înapoie în grupul de privitori, imediat ce îşi putu permite.
Cu mulţumiri finale şi alte câteva fotografii, Harry O'Brien îşi conduse soţia şi copilul pe coridor, înspre automobilul Mercedes care îi aştepta. June Morrison avea să-i urmeze într-un Range Rover, condus de Theo Dempsey.
Dempsey se simţea foarte uşurat, acompaniindu-şi şeful acasă. Aflând de crimă, fusese neliniştit în privinţa Sandrei. Wicklow avea să ofere mult mai multă siguranţă.
Era conferinţa finală a acelei zile.
Toţi bărbaţii care făceau parte din rândurile personalului spitalului fuseseră interogaţi. Opt dintre ei nu aveau niciun alibi pentru momentul în care se comisese crima. Era vorba despre cinci doctori şi trei membri ai personalului auxiliar. Printre cei cinci doctori se numărau dr. Dean Lynch şi dr. Tom Morgan.
Unul dintre detectivii care verificaseră povestea lui Morgan era nemulţumit.
— Este un ticălos pişicher. Foarte evaziv. Murmură şi se bâlbâie. Spune că a fost la cinema. „Singur?" l-am întrebat. A părut foarte jenat şi a mormăit că se duce de foarte multe ori la cinema de unul singur.

— L-ai întrebat ce film a văzut? spuse Dowling.
— Da. A dat un răspuns valabil. Dar tot nu sunt mulţumit. Merită o investigaţie mai amănunţită.
McGrath îşi notă acest lucru.
— Dar ceilalţi?
— I-am verificat pe dr. Dean Lynch şi dr. Paddy Holland, spuse Kate Hamilton.
— Şi?
— Amândoi mi-au părut foarte cumsecade şi deschişi. Lynch este unul dintre ginecologi şi locuieşte singur în Ballsbridge.
Kate îşi consultă carneţelul.
— Apartamentul 23, într-un bloc aflat chiar lângă strada Baggot. Spune că a petrecut toată noaptea acolo, uitându-se la televizor.
— L-ai întrebat ce a văzut? o întrerupse Dowling.
— Sigur. A trebuit să se cam gândească, dar mi-a dat câteva nume de programe. Voi verifica ghidul TV mai târziu.
Bine.
Ghidul TV avea să confirme povestea lui Lynch. Îşi programase aparatul video să înregistreze diverse programe în ziua de marţi, 11 februarie. Chiar se uitase pe înregistrări. Mereu grijuliul Lynch se hotărâse, cu mult timp înainte de a pleca de acasă, că îi trebuie un alibi în caz că va trebui să recurgă la lucruri mai serioase.
— Dr. Paddy Holland este un pediatru care are grijă de nounăscuţi. Mi s-a părut un tip cât se poate de cumsecade.
— La fel ca şi Crippen. Murmură cineva.
Se auziră câteva râsete. Apoi se reveni la normal.
— A spus că s-a aflat singur în casa din Donnybrook, strada Angelsea Terrace nr. 4. Locuieşte acolo împreună cu cei doi copilaşi ai săi.
— Nu are soţie? întrebă McGrath .

— A murit de cancer în urmă cu trei ani.
— La naiba, murmură cineva.
Capetele se înclinară în semn de compasiune.
— Iar copiii? S-au aflat împreună cu el?
— Nu. Au fost la o petrecere în pijama, la nişte prieteni din Blackrock, răspunse Hamilton, frunzărindu-şi carneţelul. A trebuit să-şi petreacă noaptea singur.
Verifică-l din nou, ordonă McGrath .
Unul câte unul, cei rămaşi fără alibi fură luaţi în discuţie. Unul dintre bucătari păruse cam evaziv la întrebările detectivului şi se hotărî să i se acorde o mai mare atenţie. Jumătate dintre detectivi fură trimişi să-şi confirme alibiurile primite. Ceilalţi ajutară şi ei. Tocmai plecau, când telefonul mobil al lui McGrath sună.
— Jack, sunt Mike Loughry. Cum merge investigaţia?
Instinctul de conservare al lui McGrath ieşi imediat la suprafaţă.
Loughry suna rareori şi numai atunci când avea ceva foarte serios de comunicat.
— Foarte bine. În sfârşit, am avut parte de ceva cooperare.
— Bine. Jack, aş vrea să discut cu tine despre caz.
— În regulă.
McGrath se zburli tot. Oare ce vrea?
— Când?
— Mâine. Ştiu că este sâmbătă, dar am de vorbit cu tine nişte lucruri. Ce-ai zice să vii la mine la birou la ora 10?
— Este în regulă.
— Bine. Ne vedem atunci.
Loughry închisese. McGrath îşi mângâie mustaţa. Ceva se întâmplă, se gândi el. Ceva nu e în regulă.
Lynch aşteptă o oră până când se putu strecura în bibliotecă pentru a-şi recupera casetele. Puse altele noi, înlocui

bateriile, aşează cărţile la locul lor şi mai verifică totul încă o dată.

24

Beechill, rezidenţa O Brien, Roundwood, Co. Wicklow

Beechill, o clădire în stil Victorian, se aflase de generaţii în posesia unei familii anglo-irlandeze, Burges. De-a lungul anilor, aici avuseseră loc unele dintre cele mai extravagante şi risipitoare petreceri din ţinutul Wicklow. Pe lângă această construcţie impunătoare, mai erau cei 12 acri de pământ, în parte transformaţi în grădini, în parte păstrându-şi naturaleţea. Timp de ani buni, vânătoarea din Ziua Sfântului Ştefan începea de pe treptele acestei case şi se sfârşea cu balul anual al vânătorilor, la care lua parte lumea bună din întreaga Irlandă. Această tradiţie s-a încheiat în 1991, anul în care Harry O'Brien şi-a pierdut întreaga familie.
Acum, stând în biroul său şi privind fulgii de zăpadă, Harry O'Brien se hotărî să reia tradiţia balului vânătorilor. Era timpul pentru un nou început.
Harry O'Brien nu era un om care să se întoarcă prea mult în trecut. Era din nou mulţumit, făcuse pace cu lumea, în sfârşit. Zilele întunecate, când bea şi îşi plângea de milă, disperarea trecuseră. Viaţa trebuia să meargă înainte.
Fiul său tocmai fusese hrănit şi dormea liniştit în camera sa, înconjurat de imagini cu personajele Winnie, Eeyore şi Piglet. Frumoasa şi tânăra lui soţie dormea în camera alăturată. Sedativele care îi alinau durerea cicatricei o adormeau. Niciodată nu păruse mai strălucitoare, iar Harry nu fusese niciodată mai îndrăgostit de ea, văzând-o cum doarme, cu părul risipit pe perne.

Apoi intrase în camera copilului şi rămăsese mut de admiraţie în faţa lui, gândindu-se la misterele universului. Nu-şi putea aminti ultimul moment în care mai fusese atât de interesat de ceva, atât de puternic implicat, atât de grijuliu. Nici măcar cu prima sa familie. Fusese mult prea ocupat cu afacerile. Ei, bine, de această dată nu avea să mai lase acest lucru să se întâmple, îi promise el micuţului. De data aceasta, vom fi cu adevărat împreună. Şi ne vom distra.
Se aplecă şi aranjă păturica bebeluşului. Pentru o clipă, se temu că-l va trezi din somn. Apoi deveni mai încrezător: îl sărută pe frunte. Recunoscu imediat mirosul inconfundabil al copilăriei şi trebui să se retragă. I se pusese un nod în gât, amintindu-şi când simţise ultima dată acel miros.
De această dată, Gordon, vom merge la pescuit, vom călări şi vom face curse cu bicicleta. Da, ne vom distra atât de bine împreună! Ai să vezi! Aşa că fă bine şi papă-ţi piureul ca să te faci mare şi puternic. Dumnezeu va avea grijă de tine, Gordon. Dumnezeu te va proteja. Nu vor mai fi accidente de maşină, voi avea eu grijă de acest lucru. Dumnezeu şi tăticul tău vor avea grijă de tine.
Harry O'Brien îşi întorsese de curând faţa spre religie, la scurt timp după ce fusese confirmată sarcina Sandrei, realizând că va avea din nou o familie. Simţi că Dumnezeu îi dăduse o a doua şansă, că Dumnezeu nu va permite să treacă din nou prin acele chinuri. Nimeni nu mai suferise ca el. Fusese în iad şi se întorsese. Era timpul s-o ia de la început, era timpul să trăiască din nou. Avea un copil pentru care să trăiască. Dumnezeu avea să-i protejeze familia.
Se înşela.
Tommy Malone nu credea în Dumnezeu.
Echipa A se hotărâse să dea lovitura înainte de miezul nopţii. Prognoza meteo era sumbră: veneau ninsori puternice.

Aceasta însemna că uliţa avea să devină periculoasă.
Malone conducea autoturismul Volvo spre parcarea hotelului Stand din Curragh, chiar la ieşirea din Newbridge, în ţinutul Kildare. Prinsese volanul cu două lanţuri, legate de o bară aflată sub scaunul şoferului. Scoase şi bujiile şi le puse în buzunar. Erau prea mulţi hoţi de maşini în Kildare.
După ce termină, se urcă în jeep-ul Cherokee şi dădu la maximum căldura. Sam Collins se afla pe scaunul pasagerului, iar Peggy Ryan stătea în spate, împreună cu Moonface. Inima lui Peggy bătea puternic. Simţea încântare şi teamă în acelaşi timp. În spatele lor, în zona generoasă pentru bagaje, se aflau un baros, arme, muniţie, tot felul de echipamente electrice, mănuşi de piele, cagule şi un pătuţ pentru copil. În pătuţ se afla o jumătate de kilogram de explozibil Semtex.
Am făcut bine că am luat maşina aceasta, murmură Collins, privind fulgii care cădeau. Drumul avea să se acopere curând de zăpadă.
Da, spuse Malone. Vom ajunge în curând.
Tommy Malone era îngrijorat. Nu din pricina vremii, ci a acţiunii înseşi. Pentru un om care fusese implicat în tot felul de infracţiuni de-a lungul timpului, inclusiv crime, şantajuri şi răpire, această acţiune n-ar fi trebuit să-i dea emoţii. Avea să fie uşor de dus la îndeplinire. Ceea ce îl îngrijora pe Malone era ţinta. Un nou-născut.
Îşi repetă în minte motivele pentru care un copil era ţinta ideală într-o răpire.
Vom lua copilul, va fi uşor, se gândi el. Vom face rost şi de bani, sunt convins. Barosanul Harry va coopera. Dar care va fi reacţia acestuia? Iată ce-l îngrijora.
Niciunul dintre ei nu mai răpise vreodată un copil. Afacerişti, bancheri, industriaşi, neveste de oameni bogaţi, chiar şi un

dentist fuseseră ţintele lor. Dar niciodată un copil.
Îşi strânse toate forţele pe când jeep-ul intră în Roundwood, la 11.17 pm.
Pentru toate exista întâia oară. Când banii vor fi plătiţi, iar copilul va fi redat familiei sale, întreaga tevatură se va încheia.
Echipa A o luă spre Beechill. Nimeni nu vorbea, fiecare era adâncit în propriile gânduri.
Planul fusese repetat de multe ori în bordei, analizându-se hărţile domeniului Wicklow şi un desen al vilei. Se discutaseră etapele şi timpii acţiunii, punându-se la punct fiecare detaliu. Erau pregătiţi să dea lovitura.
Pe când mergeau spre Roundwood dinspre Annamoe, un Mitsubishi încetini pentru a face loc jeep-ului Cherokee. Fusese singurul vehicul pe care îl văzuseră în întreaga noapte. Ca şi în cazul lor, şoferul acelui Mitsubishi nu văzuse decât o singură maşină.
Sam Collins opri în faţa porţilor ruginite şi verifică din nou mecanismul de închidere. Îşi miji ochii privind printre bare, apoi se retrase încet.
— Vreo problemă? întrebă Malone neliniştit.
— Nu. E simplu ca bună-ziua. Pur şi simplu nu vreau ca porţile să-mi blocheze drumul. Nu este nicio problemă, Tommy.
Pe scaunul din spate, Moonface îşi scobea nasul întrebându-se dacă va avea ocazia să folosească pistolul pe care i-l dăduse Collins. Avea chef să omoare pe cineva, pe oricine. Doar pentru a trăi experienţa.
Alături de el, Peggy Ryan clănţănea de frig şi emoţie. Cu toate că soţul ei fusese implicat în infracţiuni din chiar ziua în care îl cunoscuse, aceasta era prima ei „acţiune". Pe când jeep-ul o luă pe drumul noroios din capătul zidului de granit,

Ryan îşi simţea picioarele tremurând.
— În regulă, Martin. Tu stai cu Peggy până când îţi dau de veste.
Malone şi Collins ieşiră din jeep şi scoaseră echipamentul.
Moonface dădu din cap, iar Peggy îşi strânse haina în jurul trupului.
— Când veniţi, aveţi grijă să vă puneţi mănuşile şi cagulele.
— Da, replică Moonface, privind cele două umbre dispărând.
Eşti în regulă? se întoarse el spre Peggy.
Femeia dădu din cap prin întuneric.
Balamalele ruginite ale porţii învechite ieşiră uşor, după ce, la 11.17 pm, Sam Collins le lovi cu barosul. Un minut mai târziu. Tommy Malone se afla deja după zidul care înconjura Beechill. Purta mănuşi negre din piele şi cagulă şi avea la el un Smith
Wesson de calibru 38. În spatele lui, la fel, purtând mască şi mănuşi, venea Sam Collins, înarmat cu un AK47 şi purtând o geantă în care se afla aparatura electronică şi echipamentul pentru spargeri.

11.21 pm

Harry O'Brien stinse luminile din biroul său, se întinse, căscă şi privi pe geam câmpurile albe. Nu văzuse cele două siluete care treceau pe sub copaci, îndreptându-se spre seră.
Sam Collins puse două ventuze pe unul dintre geamurile serei. Semănau cu două mânere de uşă. Folosind un aparat de sudură mic, portabil, topi PVC-ul până când întregul geam căpătă joc în ramă. Îl scoase. Alarma în caz de furturi nu sună. La acea fereastră nu existau senzori. Firma de protecţie pusese senzori numai la ferestrele mobile. Nu se gândiseră la Tommy Malone.

11.32 pm

Malone şi Collins erau gata să între. Folosind o staţie, Malone îl informă pe Moonface, iar acesta îi răspunse.

11.43 pm

În ciuda frigului înţepător, Moonface transpirase sub cagulă până când ajunse în seră. Îşi vârâse arma în cureaua pantalonilor şi mai avea o puşcă pe care i-o dădu lui Malone. Făcându-şi semn din cap, intrară în casă toţi trei. Collins oprise deja sistemul de alarmă. Linia telefonică fusese şi ea oprită. Pe când Collins tăia firele, Harry O'Brien auzise un scurt zgomot venind dinspre telefonul din birou. Era mult prea obosit, aşa că îl ignoră.

Se mişcară după cum plănuiseră. Collins şi Malone merseră la nivelele mai joase, unde văzuseră lumini, iar Moonface – sus, unde era o singură lumină.

— Dacă scoate un sunet, îi spulber creierii pe pereţi.

Paşii puternici ai lui Harry O'Brien de-a lungul coridorului, îndreptându-se spre dormitor, îi alertară pe Malone şi Collins. Ţintindu-l cu puştile, îl forţară să între înapoi în birou, unde i se puse căluş, iar apoi i se legară mâinile şi picioarele de un scaun.

Tommy Malone întotdeauna folosea o şmecherie, pentru a-şi impune autoritatea încă de la bun început şi pentru a-şi determina victima să i se supună.

Stând în faţa lui O'Brien, cu picioarele şi mâinile desfăcute pentru efect, armă deliberat pistolul Smith Wesson, lipi ţeava de fruntea lui O'Brien şi, încet, apăsă pe trăgaci. Ochii înnebuniţi se închiseră.

Clic. Glonţul fusese orb.
— Data viitoare va fi real, Harry, ameninţă Malone, când ochii lui O'Brien se deschiseră încet. Fără acte de eroism, altfel o păţeşti.
Harry O'Brien abia putea zări ochii ce clipeau pe faţa aceea acoperita de cagulă.
Theo Dempsey fu trezit de răceala altui Smith Wesson, care îl apăsa pe cap. Collins îl duse repede jos, unde îl aşeză lângă şeful său. Fură legaţi spate în spate, pe scaune diferite.
June Morrison era pe jumătate adormită când Moonface şi Collins dădură buzna în dormitorul ei. Începu să ţipe, dar nişte mâini îi acoperiră faţa. Alte mâini o ridicară din pat, aşezând-o pe un scaun, într-un minut, atât mâinile, cât şi picioarele ei fură legate împreună. La gură îi puseseră o legătură. O lăsară luptându-se disperată să tragă destul aer pe nas.
Fusese decizia lui Malone de a nu o forţa pe Sandra O'Brien. Cei trei se aplecară asupra ei şi începură să o lege, dar ea nu răspunse în niciun fel. Goni ţeava puştii pe care i-o puseseră la ureche de parcă ar fi fost o muscă ce o deranja. Malone o scutură, întâi încet, apoi violent. Ea îl împinse, se întoarse pe partea cealaltă şi începu să sforăie.
— Las-o, ordonă el.
Gordon O'Brien era încă adormit când mâinile aspre ale lui Moonface îl ridicară din pătuţ. Se agită puţin, desfăcu mâinile şi scânci. Dar nu se trezi.
Harry O'Brien auzi zgomotul pe care îl făcuse Semtexul pus de Sam Collins la poartă. Ferestrele zdrăngăniră puternic. Moonface verifica toate camerele. Când auzi bubuitura se întoarse la Sandra. Nu se mişcase din loc.
Din locul unde stătea, Theo Dempsey putu vedea autoturismul Cherokee care se îndreptă spre casă. Auzi uşa

din faţă deschizându-se, zăvoarele mari fiind desfăcute din interior.
Apoi, cei patru conspiratori purtând cagule intrară în cameră.
Dempsey simţi cum şeful său înţepeneşte în scaunul din spatele său. Îşi întoarse capul chiar la timp pentru a vedea bebeluşul trecând din mâinile lui Moonface în cele ale lui Peggy Ryan.
Rămaseră în faţa lui Harry O'Brien pentru a spori efectul. Acesta privea disperat de la unul la altul, oprindu-se în cele din urmă asupra copilaşului său. Ochii săi spuneau totul.
Disperare.
Disperare.
Copilul meu!
Politica lui Tommy Malone era de a face cât mai puţine schimburi de cuvinte, preferând semnele din cap. Cei patru rămaseră tăcuţi, dar ameninţători, mascaţi, cu armele în direcţia lui O'Brien, în sfârşit, Malone vârî mâna în haină şi scoase un plic maro format A4.
— Totul este aici, Harry. Nu vei mai auzi nimic de noi până când vei plăti răscumpărarea.
Flutură arma spre copilul adormit.
Totul este foarte simplu, Harry. Cu cât ne dai mai repede banii, cu atât mai repede îţi vei primi copilul înapoi.
Ochii lui O'Brien implorau. Îşi scutură violent capul dintr-o parte în alta.
Malone dădu din cap, iar Moonface goli ambele încărcătoare în tavan, acoperindu-i pe Dempsey şi O'Brien cu ghips. Gordon
O'Brien se trezi şi începu să plângă de frică. Dădea din mânuţe.
— Nu dai banii, nu ai copilul, fură cuvintele de despărţire ale

lui Tommy Malone.
Peggy Ryan puse o suzetă în gura copilului, dar acesta nu se opri din urlete. Harry O'Brien îl auzi până când fu urcat în spatele Cherokee-ului, care porni.
Se întoarseră la Kilcullen prin valea Sally, între dealurile mai înalte din Wicklow, trecând pe podul Cloghleagh şi Manor Kilbride. La 48 de minute după miezul nopţii ajunseră în Newbridge, după ce parcurseră drumurile acoperite cu zăpadă. Transferul în parcarea hotelului fu amânat doar din pricina încercărilor disperate ale lui Peggy Ryan de a potoli plânsetele micuţului Gordon O'Brien.
Sam Collins puse o bombă lângă canistra de benzină, care să detoneze la 15 minute după plecarea lor de lângă Cherokee.
Urcară în Volvo şi o luară pe drumul îngust către bordei. Se auzi bubuitura. Jeep-ul fusese aruncat în aer, trezindu-i pe toţi cei care stăteau în hotel.
Chiar după 1 am, sâmbătă, 15 februarie 1997, echipa lui Tommy stătea în bucătăria bordeiului. Beau ceai, pe feţele lor reflectându-se optimismul. Gordon O'Brien sugea mulţumit dintr-o sticlă de lapte special pe care Peggy Ryan îl încălzise. Nu mai plângea, cel puţin pentru moment.
Tommy Malone ridică o cană cu ceai pentru a toasta.
— Bravo, echipă! Felicitări!
Zâmbiră cu toţii.
La Wicklow, strigătele înnebunite ale Sandrei răsunau prin toată clădirea.

ZIUA 6
25

6.45 am, sâmbătă, 15 februarie 1997

6.45

Kate Hamilton se trezise deja pe jumătate când sună telefonul.
Lângă ea se afla Rory, care se urcase în pat la 4.17 am – se uitase la ceasul digital. Îşi petrecuse restul nopţii încercând să găsească un loc în pat în care picioarele lui să nu ajungă. Apucă receptorul înainte să sune încă o dată şi să-l trezească pe copil.
— Alo!
— Sunteţi Kate Hamilton, sergentul Kate Hamilton?
— Da. Cine întreabă?
— Detectiv Hamilton, sunt Mike Loughry.
Ea sări drept în picioare, acoperind cu mâna microfonul.
— Cine?
Vocea ei reflecta neîncrederea. Mike Loughry să mă sune pe mine?
— Mike Loughry.
Pentru o fracţiune de secundă se gândise că cineva face glume, apoi se hotărî să fie serioasă, pentru orice eventualitate.
— Da… Cu ce pot să vă ajut?
Atât reuşi să spună şi încă pe şoptite.
— Kate, se hotărî Loughry să lase formalităţile, îmi pare rău, dar trebuie să vii la muncă astăzi. Azi-noapte s-a întâmplat ceva serios şi trebuie să chemăm pe toată lumea. De asemenea, domnul comisar vrea să discute cu tine.
— Comisarul? Vreţi să spuneţi comisarul Quinlan?
Hamilton fu întâi uluită, apoi îngrijorată. Ce dracu' oi fi făcut?
Sper să fie o glumă. Fac moarte de om dacă cineva îmi înscenează ceva.
— Da. Este legat de cazul de la maternitate. S-ar putea să ţi se solicite să preiei cazul.

— Să preiau cazul?! aproape strigă Kate.
— Uite, Kate, nu pot să discut aceste lucruri la telefon. Îmi pare rău. Comisarul vrea să facă nişte schimbări majore şi rapide, iar tu eşti inclusă în acest proces. Nu îţi pot spune mai multe în acest moment şi trebuie să închid. Am de sunat jumătate de secţie.
— Ce s-a întâmplat azi-noapte?
— Ascultă ştirile de la şapte.
Clic. Telefonul se închise. Nici nu-şi reveni bine că telefonul sună din nou, iar vocea lui Loughry tună:
— Camera 24, Garda HQ din Parcul Phoenix, la 10 fix. Nu întârzia, pentru numele lui Dumnezeu!
Încă se mai holba la telefon când Rory se trezi.
Kate Hamilton nu apucă să vadă ştirile de la ora şapte. Rory făcu un adevărat scandal când ea încercă să-i explice că trebuie să plece la muncă. Din nou. Astăzi, în sfârşit, era ziua ei liberă, după ce muncise zece zile la rând. Pentru Rory sâmbetele şi duminicile erau preţioase, zile în care mama sa îi permitea să stea lângă ea până la micul dejun. Apoi aducea la pat o tavă pe care erau două castronele cu fulgi de porumb, pâine prăjită şi ceai. Cei doi stăteau împreună, în timp ce Rory se uita la desene animate. Televizorul portabil stătea nesigur pe o măsuţă de toaletă. Iar el stătea lângă ea, sugându-şi degetul mare. Kate îl privea îndelung, minunându-se de misterele vieţii, admirându-i trăsăturile feţei micuţe.
În acea dimineaţă, faţa lui micuţă era plină de lacrimi şi de furie. Urla. Urlă atunci când ea îşi făcu duş, atunci când mâncă, atunci când îl sună pe bunicul lui, rugându-l să vină şi să aibă grijă de Rory. Urlă chiar şi când se uită la Sesame Street.
— La naiba! înjură Hamilton, încercând să-şi usuce părul, pe

când Rory se agăţa de capotul ei. Bucuria de a fi mamă singură!
Copilul se opri din urlat doar atunci când îl mitui cu o excursie la grădina zoologică împreună cu bunicul. Acum trebuia să găsească o cale să-l convingă pe tatăl ei să-l ducă pe Rory la zoo.
— Detest grădina zoologică. Şi ninge, tu nu ştiai?
Bunicul nu era uşor de impresionat.
— E frig de crapă pietrele, mormăi el.
— Tată, aproape a făcut o criză de nervi când i-am spus că trebuie să mă duc la muncă astăzi. I-aş fi oferit şi o excursie pe lună ca să-l fac să tacă.
— Poate ar fi fost mai cald decât la blestemata aia de grădină zoologică.
Ea stătu în faţa singurei oglinzi înalte din întreaga casă, încercând să se decidă cu ce să se îmbrace. Într-un final, alese o fustă bleumarin, o bluză albastră şi o jachetă bleumarin. Arăt ca o poliţistă, îşi spuse ea. Fă-i să creadă că-ţi ştii locul! Se mai privi o dată în oglindă, aranjându-şi cămaşa, şi şterse dinţii, pentru a fi sigură că nu au urme de ruj, apoi îşi ţuguie buzele.
Tot bine arăţi, îşi spuse ea. Nu mai era nimeni altcineva care să o admire.
Îi sărută pe Rory şi pe tatăl ei şi ieşi repede pe uşă, conştientă de figurile încruntate pe care aveau să le afişeze. În câteva secunde fu înapoi.
— Ai grijă de el, pentru numele lui Dumnezeu, dacă mergeţi la zoo! Nu-l pierde din ochi. Ai grijă ca Ted să fie cu el şi să nu-l piardă.
Ted fusese cândva un ursuleţ de pluş, iar acum era un fel de zdreanţă la care Rory încă ţinea. După patru ani de spălat, strâns în braţe şi târât pe jos, Ted devenise o grămadă de

cârpe gri. Cu toate acestea, copilul nu pleca nicăieri fără Ted şi nici nu putea fi consolat fără el. În timpul acceselor şi crizelor lui de furie, era de ajuns ca Hamilton să-i arate zdreanţă: Rory se potolea ca prin minune. Nu concepea viaţa fără Ted.

Bunicul şi Rory priviră cu gura căscată cum ea dispare din nou.

— Rory, haide să aranjăm casa şi apoi să luăm micul dejun.

Bunicul privi dezordinea şi oftă. Trenul lui Rory stătea în mijlocul livingului, vagoanele ajunseseră până în bucătărie, sub masă. Erau gări cu oameni micuţi purtând steaguri în mâini, staţii în care fusese răsturnat cărbunele şi două ateliere unde se reparau locomotivele.

— Mă ajuţi să fac ordine?

Rory era deja în genunchi şi manevra o locomotivă.

— Într-un minut, bunicule, într-un minut. Mergi şi ia-ţi micul dejun întâi.

Bunicul zâmbi şi îngenunche lângă băiat, simţindu-i nefericirea.

— Stai liniştit, Rory, ne vom distra de minune la grădina zoologică.

Rory nu spuse nimic şi continuă să împingă locomotivele şi vagoanele pe şine. Nu-şi privi bunicul decât atunci când acesta se ridică în picioare.

— Bunicule, de ce a trebuit mami să plece la muncă?

Bunicul vru să răspundă, apoi se gândi că este mai bine să evite întrebarea.

— Mă duc să pregătesc micul dejun.

— Bunicule, unde este tăticul meu?

Rory se oprise din manevratul locomotivelor şi îşi privea bunicul în ochi. Era o întrebare importantă pentru băiat, una pe care pesemne o pregătise de ceva timp.

Bunicul oftă adânc. Voia să-i dea un răspuns sincer, aşa cum îi ceruse Kate să facă dacă vreodată copilul va aduce subiectul în discuţie. Fusese autoritară: voia ca băiatul să ştie totul despre viaţă, sincer şi deschis. Bunicul nu era însă pregătit pentru aşa ceva.

— Îţi spun după micul dejun, minţi el.

Rory se întoarse la manevrele sale.

Alice Martin, Ministrul Justiţiei, era o femeie scundă, îngrijită, care îşi păstra tinereţea mergând săptămânal la tratamente care să-i ascundă cele 52 de primăveri. Timp de 12 ani stătuse pe băncile opoziţiei plângându-se de activitatea celor trei guverne. Când coaliţia din care făcea parte ajunsese la putere, descoperise că este mult mai uşor să critici din opoziţie decât să produci schimbări de la nivel de guvern. Portofoliul ei o adusese în contact permanent cu comisarul Quinlan. Cei doi nu se străduiau prea mult să-şi ascundă dispreţul pe care îl nutreau unul pentru celălalt. Quinlan era înalt şi distins, arătând întotdeauna bine în uniforma de comisar. Ea, dimpotrivă, părea adesea nelalocul ei, îmbrăcată în haine demodate. Ca să compenseze pentru această diferenţă fizică profundă, îşi ascuţise limba ca pe un instrument.

La 9.15 am, lui Martin îi fură aduse la cunoştinţă mai multe evenimente. Imediat decise că nu era o zi pentru răfuieli personale.

Ştirea despre răpirea lui Gordon O'Brien începuse să facă valuri prin Garda HQ, chiar după 3 am. La toate nivelurile se luă decizia de a fi informaţi superiorii. Comisarul Quinlan fu sunat la ora 4 am. Acesta ascultă detaliile, simţind că-l ia durerea de cap. Apoi acţionă.

O întâlnire cu toţi ofiţerii de rang superior şi cu unitatea specială Jaguar fu aranjată pentru ora 10, în acea dimineaţă,

la sediul din Phoenix Park. Unitatea de intervenţie rapidă Jaguar apăruse ca urmare a valului de infracţiuni ce străbătuse ţara în 1996. Atunci, o serie de crime brutale şocase opinia publică, fiind nevoie de o intervenţie guvernamentală pentru a se opri aceste nelegiuiri. Cu toate acestea, în acelaşi an, două alte evenimente şocară întreaga lume.

Înainte de începutul verii, pe 7 iunie, un membru al Gărzii Siochana, Jerry McCabe, fusese împuşcat mortal de către un membru al IRA implicat în furtul unei dube a poştei. Câteva săptămâni mai târziu, Veronica Guerin, jurnalist de investigaţii la ziarul Independent, a fost împuşcată mortal de un ucigaş plătit, pe când se afla în maşina ei, la un semafor. Revolta pricinuită de moartea ei a dat guvernul peste cap şi un set de ordonanţe de urgenţă a fost anunţat în parlament. O altă criză izbucni în octombrie. În ziua în care capii bandelor din Dublin au fost aduşi în faţa justiţiei, martorul cheie al acuzării a fost cât pe ce să fie răpit. Au venit o mulţime de critici pentru felul în care membrii Gărzii făcuseră faţă situaţiei. Atunci din partea opoziţiei, acum a guvernului. Alice Martin fusese cea mai blândă.

Au fost identificaţi 20 detectivi seniori, cu experienţă în crimele majore şi activităţile subversive. Aceştia au petrecut zece săptămâni pregătindu-se în manevre de intervenţie rapidă cu folosirea armelor de foc. Fiecăruia dintre ei i-a fost desemnat un domeniu de activitate. 8 dintre ei petrecuseră atunci două luni împreună cu un pluton israelian antiterorist. Ceilalţi 12 petrecuseră Crăciunul la un poligon al FBI din Virginia, SUA, fiind antrenaţi în utilizarea ultimelor tipuri de armament. La întoarcere, întreaga unitate Jaguar a ţinut o serie de întâlniri strategice la colegiul de antrenament din Templemore, înainte de a se întoarce la

îndatoririle obişnuite. S-au reacomodat repede şi puţini din rândul poliţiei au ştiut vreodată motivul absenţei lor. Unitatea a fost menţinută în permanentă stare de alertă, pentru a interveni în caz de necesitate.
Formarea unităţii Jaguar fusese mai degrabă o mişcare politică decât o decizie operaţională, guvernul care accedea la putere promiţând o asemenea unitate în programul electoral. Era copilul lui Alice Martin.
Este timpul să-ţi cunoşti copilul, se gândi Quinlan, pe când îi telefona lui Martin, chiar înainte de 6 am.
Detaliile răpirii erau mai mult sau mai puţin adunate. Quinlan făcu legătura între evenimentele şi informaţiile pe care le deţinea. Era îmbrăcat în uniformă şi avea o pălărie din paie pe masă. Martin îl ascultă impasibilă, observând cât era de obosit şi de tras la faţă. Nici el nu avea chef de ceartă. Degetele lui Martin strângeau un pix care nu scrisese niciun cuvânt pe hârtia albă din faţa ei.
— Şi acum ce se va întâmpla? întrebă ea într-un final.
— Secţia din Wicklow ia deja măsuri, sub comanda şefului Peter Andrews. Este un om bun, foarte experimentat. Vila lui O'Brien a fost sigilată, iar echipa de detectivi deja strânge probe. În vilă s-au aflat doar patru oameni atunci când banda a dat lovitura. Cinci, dacă punem şi copilul la socoteală. De obicei, personalul are zece membri.
Unde s-au aflat ceilalţi azi-noapte?
Din câte am înţeles, Harry O'Brien le-a dat drumul pentru a sărbători naşterea copilului. Trebuie să se întoarcă mâine dimineaţă.
Martin îşi masă tâmplele.
— Îmi sună ciudat. Să fie ceva din interior?
Totul este posibil. Orice este posibil.
— Continuă.

— I-am ordonat grupului de la unitatea Jaguar să vină aici la ora 10. Vom parcurge întâi detaliile operaţionale şi apoi ei vor merge la Wicklow imediat, pentru a sprijini şi sfătui comandamentul local.
Martin îşi privi ceasul. Era 9.50.
— Iisuse, încotro se îndreaptă ţara aceasta?
Oftă, de parcă ar fi durut-o ceva.
Quinlan scutură din cap aprobator şi se lăsă pe spate în scaun. Apoi se aplecă din nou spre birou.
— Veţi avea şansa de a-l întâlni pe Jack McGrath în persoană. Detectivul căruia aţi insistat să-i fie preluat cazul de la maternitate. Este expertul nostru în materie de răpiri. Poate fi mutat acum, fără ca cineva să-şi dea seama.
— Şi cine va prelua cazul?
— Tocmai voiam să vă spun, doamnă Ministru. O vom promova pe una dintre cele mai bune femei detectiv şi o vom însărcina pe ea cu investigaţia de la spital.
— Cine este?
— Detectivul Kate Hamilton.
Quinlan deschise un dosar şi îi prezentă detaliile. Martin ascultă cu atenţie, fără să întrerupă. Îi plăcea ceea ce auzea.
— Sună foarte impresionant, spuse ea în cele din urmă. Cu adevărat foarte impresionant. O femeie independentă şi puternică.
— Aşa şi este, vă spun, fu de acord Quinlan. Nu ezită când vine vorba despre un ordin sau o decizie care nu îi este pe plac.
— Vrei să spui că nu acceptă mizerii din partea conducerii, care este formată majoritar din bărbaţi.
Quinlan zâmbi. Mai auzise toate acestea. Întâi în discursurile electorale, apoi în multele afirmaţii sarcastice pe care Martin le făcuse de când devenise Ministru al Justiţiei.

— Cu excepţia dumneavoastră, doamnă Ministru.
Martin se încruntă, apoi îşi privi din nou ceasul.
— Este aproape 10. Unde se ţine întrunirea?
Quinlan se ridică şi deschise uşa. Cu o reverenţă, îi arătă coridorul.
— După dumneavoastră, doamnă Ministru. Camera 24, în dreapta. După dumneavoastră.
Păşind, Martin se strâmbă.
— Nu încerca să faci glume, Quinlan. Nu ţi se potriveşte.
Imediat după ora 10, Jack McGrath începu să parcurgă istoria răpirilor din ţară.
Venise primul şi îi privise pe ceilalţi sosind şi ocupându-şi locurile la masa de stejar din centru. Erau prezenţi comisarul Quinlan şi subcomisarul său, căpitanul Mike Loughry, Ministrul Justiţiei, Tony Dowling şi Kate Hamilton.
McGrath îl privi uluit pe Dowling, care ridică din umeri. Apoi o privi pe Hamilton, dar ea îşi menţinea privirea fixată pe masa din faţa ei. Ce dracului caută ea aici? se gândi el.
— Din informaţiile pe care le-am parcurs până acum, aceasta poate fi ori acţiunea unor infractori serioşi, ori a unui grup de amatori care încearcă să dea lovitura. Ţinta este atât de cunoscută încât ar fi putut la fel de bine să răpească omul din lună. Luând acest copil, conştient sau inconştient, au riscat să-şi ridice întreaga lume interlopă în cap. Va veni un cutremur puternic. Am pus deja filtre de control peste tot. Vor avea loc raiduri în lăcaşurile bandelor criminale cunoscute. Nu va exista răufăcător, de la mafiot la găinar, care să nu-i înjure pe aceşti răpitori. Răpirile nu sunt bune în afaceri.
— Aveţi idee cine ar fi putut face aşa ceva? întrebă Martin.
— Încă nu. Cei implicaţi au fost în număr de patru. Foarte bine înarmaţi. Locul trebuie să fi fost studiat cu ceva vreme

înainte pentru că au ştiut unde şi când să dea lovitura. Sau cineva din interior le-a dat informaţiile de care au avut nevoie. Harry O'Brien a fost pe prima pagină a ziarelor în ultimele zile, aşa că nu le-ar fi fost greu să afle când să dea lovitura.
Cineva de la masă murmură aprobator.
— Ni s-a raportat prezenţa unui jeep în Roundwood cu puţin timp înainte de raid, iar noi ştim că un asemenea autovehicul a fost folosit în răpirea copilului. Au utilizat un soi de explozibil pentru a deschide porţile de la intrare, ceea ce sugerează implicarea unui exmembru al IRA, cineva care a folosit explozibilii.
Quinlan îi şopti ceva subcomisarului din stânga sa. Care dădu din cap.
McGrath continuă:
— S-a mai raportat explozia unui jeep într-o parcare a hotelului Stand. Poliţiştii locali spun că există urme de cauciucuri şi de pantofi care sugerează că o a doua maşină a fost parcată aici. Este un loc bun pentru un asemenea schimb. Ar fi putut ajunge la Dublin în câteva minute sau s-o ia la sud, spre Portlaoise. Ar putea fi oriunde.
Se lăsă tăcerea. Alice Martin asculta cu atenţie, ţinându-şi ochii fix asupra lui McGrath .
— Aveţi cumva idee unde ar putea fi? întrebă ea încet.
McGrath se lăsă pe spate, coborându-şi ochii în timp ce se gândea.
— Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aş spune că este vorba despre o bandă din Dublin. Au folosit arme şi explozibili. Asemenea indivizi nu se simt bine în afara Dublinului, urăsc zona rurală. Aş spune că s-au întors în oraş.
Cei din cameră începură să facă presupuneri.
— Mai este un lucru.

În cameră se lăsă liniște brusc. Toate capetele se întoarseră spre
McGrath .
— Cum va merge totul depinde mult de Harry O'Brien: dacă are asigurare în caz de răpire. Mulţi afacerişti de seamă au poliţe de „management al riscului", care includ asigurarea în caz de răpire. Dacă O'Brien are o astfel de asigurare, ne-am putea afla în situaţia de a încerca să fim cu un pas înaintea lui şi a sfătuitorilor săi. Experienţele anterioare sugerează că aceste tranzacţii se fac în spatele nostru.
În cameră se auziră oftaturi.
— Altceva?
— Nu în acest moment.
Quinlan interveni.
— Jack, vrem să mergi imediat în Wicklow. Peter Andrews este însărcinat cu toate operaţiunile, dar a cerut ajutor din partea unităţii Jaguar.
Nu ceruse. Nu fusese vorba niciodată despre o asemenea solicitare. Copilul lui Alice Martin trebuia să meargă la muncă.
McGrath încuviinţă şi începu să vorbească, dar fu întrerupt de Quinlan.
— Sergentul Dowling va rămâne să investigheze cazul de la spital.
Se ridică şi începu să înconjoare masa până ajunse în dreptul lui Kate Hamilton.
— Aş dori să v-o prezint pe Kate Hamilton, detectiv sergent. Mulţi dintre dumneavoastră o cunoaşteţi deja.
Îşi puse o mână pe umărul ei drept.
— Sergentul Hamilton îl va însoţi pe Dowling. Ea deţine acum controlul total asupra investigaţiei. Daţi-mi voie să repet: ea deţine controlul total asupra investigaţiei. Îi va da

raportul, ca de obicei, lui Loughry. Sergentul Dowling va rămâne să lucreze la acest caz pentru a păstra continuitatea şi a furniza experienţa necesară.
Lui Kate Hamilton nu-i venea să-şi creadă urechilor. Înghiţi adânc. Păstrează-ţi calmul, ţine capul sus. Îşi fixă ochii undeva, la distanţă, încercând să pară liniştită. Acest gen de lucruri se întâmplă tot timpul, domnilor, nu vă aşteptaţi să par surprinsă.
Alice Martin nu putu rezista tentaţiei.
— Dacă îmi daţi voie, domnule comisar, rareori unei femei i se dă ocazia să-şi arate calităţile.
Ai grijă, se gândi Hamilton. Eşti pusă la încercare.
Nici Quinlan nu rezistă tentaţiei.
— Sunt sigur că doamna Ministru va urmări cu un interes deosebit felul în care va decurge investigaţia de aici înainte.
Dumnezeule, se gândi Hamilton. Sunt la mijloc aici. Este un fel de joc al puterii.
Martin consideră că era cazul să aibă ultimul cuvânt.
— Nu va fi nevoie, domnule comisar. Am încredere deplină în detectivul Hamilton. Va aduce instinctul feminin în ceea ce s-a dovedit a fi o investigaţie prost condusă până în acest moment.
Îl privi direct pe McGrath . Toţi cei aflaţi în cameră urmăriră această confruntare deliberată. McGrath se pregătea să răspundă, apoi observă un semn de avertizare din partea lui Mike Loughry. Se hotărî să-şi amâne răspunsul pentru o altă zi.
Martin, din nefericire, consideră acesta un semn de slăbiciune. Scoase din geantă un Daily Post.
— Am citit în ziarul de astăzi, domnule inspector McGrath , că ieri aţi anunţat o descoperire importantă în acest caz.
Puse ziarul pe masă, cu faţa în jos. Răpirea avusese loc prea

târziu ca să mai poată fi comentată de jurnalişti. Pe prima pagină se afla încă investigaţia de la spital.
— Ne puteţi împărtăşi această informaţie? Ne putem aştepta la o arestare în viitorul apropiat?
McGrath îşi arcui mâinile, apoi le puse pe masă, cu degetele răsfirate. Le privi un moment, de parcă ar fi fost pe cale să facă vreo magie. Îşi alese cu grijă următoarele cuvinte, conştient că toţi ochii îl fixau.
— Doamnă Ministru, cu tot respectul, există tactici operaţionale pe care fiecare detectiv le foloseşte din când în când pentru a mişca din loc o investigaţie. Nu cunosc vreuna mai bizară ca aceasta. Avem o tânără femeie ucisă în mod brutal într-un spital, iar întregul personal se poartă de parcă ar fi un inconvenient major. Nu-mi amintesc alt caz în care să fi avut de-a face cu o asemenea lipsă de cooperare. Am primit mai multe informaţii de la infractori decât de la doctorii de acolo.
Făcu o pauză pentru ca vorbele sale să-şi facă efectul. Se lăsă o linişte mormântală. Kate Hamilton privea fiecare mişcare, începând să înţeleagă de ce fusese solicitată în acest caz.
McGrath văzu privirea pătrunzătoare a lui Alice Martin.
— Am citit ziarul, doamnă Ministru. Cuvintele mele sunt redate verbatim. Niciunul dintre oamenii mei nu a furnizat acele detalii presei. Dar cineva a făcut-o. În spital se întâmplă lucruri pe care nu le bănuim. Sunt multe interese personale acolo. Sergentul Hamilton va avea mult de muncă pentru a le scoate la iveală.
După întâlnire, Kate Hamilton se întrebase cum de reuşise să scoată acele vorbe.
Dar nu era o femeie care să accepte să i se vorbească de sus sau să i se dea sfaturi atunci când nu le ceruse. Întotdeauna a spus ce gândeşte, adesea impulsiv.

— Sunt convinsă că voi reuşi să menţin standardele înalte pe care detectivul inspector McGrath le-a impus. Cu toate acestea, cazul trenează, ştim cu toţii acest lucru. Dar uneori este util să privim din nou probele şi să încercăm o abordare diferită.
Îl privi pe McGrath direct în faţă, sfidându-l. McGrath îi rânji. Touche. Pentru un scurt moment îşi zâmbiră unul altuia.
Alice Martin ar fi sărit s-o sărute. Însă doar zâmbea triumfătoare. Chiar şi comisarul Quinlan era impresionat.
Mike Loughry interveni.
— Mi-e teamă, Kate. Vei lucra cu o echipă mică. Aproape toată lumea lucrează la cazul răpirii. Va fi vorba despre multe interogări acasă la suspecţi, supravegherea criminalilor cunoscuţi, verificări ale drumurilor şi aşa mai departe. Vom avea nevoie de toţi oamenii disponibili. A trebuit să-ţi reduc echipa operaţională la şase oameni pentru viitorul apropiat. Voi reveni asupra acestei decizii dacă nu vor exista răsturnări de situaţie.
Hamilton încuviinţă. Dowling ridică din umeri şi făcu schimb de priviri cu McGrath . Întâlnirea se încheiase.

26

12.06 pm
Maternitatea Centrală

Luke Conway auzise chiar de la Ministrul Sănătăţii că Jack McGrath fusese scos din investigaţia de la spital. Era singura veste bună din acea dimineaţă.
Spitalul fusese ca lovit de fulger când se află despre răpirea lui Gordon O'Brien. Angajaţii urmăreau nerăbdători fiecare

buletin de ştiri, devenind încă mai iritaţi când aflară că June Morrison, un om de-al lor, fusese dusă la spital în stare de inconştienţă. Doctorul care o internase declarase că acel căluş care îi acoperise gura o împiedicase să respire cum trebuie şi că leşinase din pricina lipsei de oxigen.

Televiziunile prezentară imagini din elicopter cu proprietatea Wicklow. Se căuta peste tot, câinii poliţişti adulmecau locul. Uniformele negre ale celor din Gardă ieşeau în evidenţă pe zăpada imaculată. Erau parcate maşini pe toate laturile casei. Teleobiectivele surprinseseră legişti în halate albe, care treceau prin dreptul ferestrelor. Doi poliţişti în uniformă stăteau lângă o maşină care bloca intrarea, mişcându-se doar atunci când o solicita personalul autorizat. Buletinele de ştiri prezentau şi investigaţia care avea loc la spital, existând suspiciunea unei legături între cele două cazuri. Luke Conway urlă enervat când auzi acest lucru. Experţi în răpiri, pediatri, foşti poliţişti, orice şi oricine putea oferi vreo expertiză sau avea o opinie era adus în studio şi intervievat. Imagini cu Harry O'Brien purtându-şi soţia aflată în căruciorul cu rotile fură trimise agenţiilor de ştiri din întreaga lume.

Cred că această femeie va aduce o schimbare binevenită în investigaţia începută de detectivul inspector McGrath , dr. Conway. Va putea profita de intuiţia specific feminină. La urma urmelor, este un spital pentru femei.

Luke Conway îi mulţumise ministrului.

Dar era încă preocupat. Spitalul se afla din nou în centrul atenţiei. Sperase ca acest gen de publicitate să dispară. Acum era însă şi mai puternică. Iar moaşa sa preferată, June Morrison, se afla la terapie intensivă, aflată încă în stare de inconştienţă, potrivit ultimelor ştiri.

Poate că detectivul Kate Hamilton va fi o persoană cu care se

poate ajunge la o înţelegere. Mi-am petrecut aproape întreaga viaţă având de-a face cu femeile. Ştiu cum gândesc, ştiu cum se comportă. Curând o voi avea sub controlul meu.
Chiar înainte de ora 1, Kate Hamilton aştepta în faţa biroului directorului împreună cu Tony Dowling. Cei doi parcurseseră deja detaliile cazului, descoperirile legiştilor şi progresele făcute. McGrath îi dăduse toată hârţogăria strânsă până atunci, iar mai târziu Tony Dowling îi explicase dificultăţile pe care le întâmpinaseră, dându-i anumite detalii pe care doar el şi McGrath le cunoşteau.
Se încruntase când auzise strategia lui McGrath de a sparge zidul tăcerii, jucând acea carte, practic inexistentă, a unei descoperiri extraordinare şi a unei arestări. Abia atunci aflase că asul din mânecă nu reprezenta nimic. Cu cât se gândea mai mult la felul în care fusese investigat cazul, cu atât devenea mai îngrijorată. Era timpul pentru o nouă abordare.
— Dr. Conway, sunt sergentul Kate Hamilton, de la secţia din strada Store. Îl cunoaşteţi deja pe detectivul Dowling.
Conway se ridică şi dădu mâna cu ea. Îi făcu semn din cap lui Dowling. Nu avu niciun licăr de recunoaştere în ochi atunci când o inspectă pe tânăra care şedea de partea cealaltă a mesei.
— Dr. Conway, mi s-a cerut să preiau investigaţia asupra crimei lui Mary Dwyer.
Conway se înfioră auzind cuvântul „crimă”.
— Detectivul Dowling m-a informat cu privire la progresele în acest caz.
Conway o întrerupse.
— S-a făcut vreun progres? Ne apropiem de acea arestare promisă de inspectorul McGrath ?
— Din motive operaţionale nu pot furniza detalii, dr.

Conway. Daţi-mi voie să vă spun că suntem la fel de nerăbdători ca şi dumneavoastră şi restul personalului să ajungem la o concluzie în acest caz. Din cauza răpirii de azi-noapte, echipa mea a fost redusă la şase oameni.
— Îmi pare rău să aud acest lucru, minţi Conway.
— Cu tot respectul, dr. Conway, este un motiv în plus să vă cerem cooperarea totală. Având mai puţini oameni, va trebui să lucrăm mult mai mult. Aş dori să primesc din partea dumneavoastră asigurarea că vă veţi convinge personalul să coopereze cu noi cât mai mult posibil. În acest fel, vă veţi putea continua activitatea, iar noi vom găsi criminalul.
Conway îşi întinse degetele lungi şi le puse pe birou. Hamilton le privi câteva secunde fascinată. Aceste degete lungi au scos copilul din trupul meu.
— Vă asigur că eu şi personalul meu vom muta munţii din loc pentru a ajuta ca această investigaţie să ia sfârşit.
Zâmbi dulce, mult prea dulce, atât de dulce încât te îngreţoşa.
— Vă deranjează dacă vă adresez chiar acum câteva întrebări?
— Absolut deloc.
Hamilton puse o servietă pe masă, din care scoase un carneţel negru pe care îl deschise. Alături de acesta, puse toate documentele pe care le strânsese McGrath .
Dowling se aşeză lângă ea, mut.
— Am aruncat o privire pe lista cu personalul medical.
Kate făcu o pauză şi privi în sus.
Conway dădu din cap, sprijinindu-şi bărbia în mâini.
— Da.
Părea precaut.
— Nu există nicio femeie doctor.
Conway păru că nu înţelege.

— Îmi pare rău. Nu pricep.
— Nu există femei doctor printre angajaţii acestui spital.
— Şi?
— Nicio femeie nu a solicitat să se angajeze aici vreodată pe un asemenea post?
Tony Dowling se lăsă pe spate brusc, părând amuzat.
— Ba da, au aplicat femei atunci când s-au ivit posturi libere.
— Atunci de ce nu există femei doctor?
Conway începea să se zbârlească.
— Pentru că aplicantele nu s-au dovedit a fi la înălţimea standardelor pe care le avem în acest spital.
Răspunsul fusese tăios ca lama.
— Dar bărbaţii s-au dovedit întotdeauna a fi la aceste standarde?
Conway îşi aranjă papionul, încercând să-şi controleze furia.
— Detectiv sergent Hamilton, doriţi să-mi spuneţi ce Dumnezeu are a face politica spitalului privind aplicanţii cu investigaţia crimei?
Dowling se întoarse în scaun pentru a o privi mai bine pe tânăra femeie. Pe chipul lui se vedea clar uimirea.
— S-ar putea să nu aibă nicio legătură, dr. Conway. Dar s-ar putea să şi aibă. Mă întrebam dacă există o politică deliberată de a împiedica femeile să obţină un post de doctor aici.
Mint. De fapt vreau să te văd chinuindu-te, ticălosule! Nu mi-am dat copilul spre adopţie. Mă întreb dacă ai aflat.
— Este o sugestie scandaloasă. Ce dracului vreţi să spuneţi?
Conway era livid.
— Mă întreb de ce un spital vechi de 200 de ani, care se ocupă exclusiv de femei şi copii, nu a angajat niciodată o femeie într-un asemenea post. Nu mi se pare o întrebare chiar atât de ciudată. Ţie ţi se pare ciudată. Tony?

Dowling îşi ridică ochii spre tavan.
Conway deschise gura ca să răspundă, când ea interveni:
— Vedeţi, din momentul în care am fost chemaţi să ne ocupăm de acest caz ne-am izbit de un zid de tăcere. Detectivul inspector McGrath mi-a spus că niciodată, în întreaga sa carieră, nu a mai pomenit aşa ceva. Şi are o carieră îndelungată şi remarcabilă în spate.
Conway clocotea ascultând.
— Dar, aşa cum am spus la început, va trebui să lucrez din greu la acest caz, cu oameni foarte puţini. Am doar şase detectivi care să facă treaba unei echipe de doisprezece oameni. Aşa că ar fi bine să stabilim nişte reguli chiar acum. Solicităm cooperare deplină din partea dumneavoastră până atunci când cazul va fi încheiat. Altminteri, voi avea grijă ca ziarele să ştie cu ce anume ne confruntăm. Nu cred că vă mai puteţi permite publicitate negativă.
Lui Tony Dowling nu-i venea să creadă ce auzea. Conway sări în picioare şi se aplecă peste masă ameninţător, cu faţa roşie de furie:
— N-am auzit în viaţa mea ceva mai scandalos. Îl voi suna imediat pe Ministrul Justiţiei. Voi avea grijă ca acest caz să vă fie luat atât de repede încât nici nu veţi avea timp să vă pudraţi nasul înainte de a ieşi de aici.
Hamilton îşi strânse carneţelul şi hârtiile. Mişcările îi erau lente în mod deliberat. Când vorbi, vocea îi fu calmă şi controlată. Dar rece ca gheaţa.
— Ei, bine, dr. Conway, nu cred că ar fi chiar atât de înţelept din partea dumneavoastră. Vedeţi, am fost aleasă special pentru a mă ocupa de acest caz. Vin de la o întâlnire cu doamna Ministru al Justiţiei. A fost încântată să ştie că o femeie are în grijă această investigaţie importantă. Cred că nu va fi prea mulţumită să mă scoată din caz de vreme ce

tocmai am fost numită. Este o feministă convinsă şi îi place să vadă femei în posturi înalte. Nu cred că va fi încântată să afle că noi am pornit de pe picior greşit din cauză că v-am întrebat de ce nu există femei doctor în acest spital. Ar putea începe să-şi pună aceeaşi întrebare. Ar însemna şi mai multă publicitate negativă pentru dumneavoastră.
Conway se lăsă încet în scaunul său, înfuriat.
— De fapt. Există un motiv întemeiat pentru care v-am adresat întrebarea referitoare la femeile doctor din acest spital.
Ochii lui Conway se strânseră suspicioşi. Dowling aproape sări de pe scaunul său de nerăbdare.
— Dacă există o politică, deliberată sau nu, de a ţine femeile la locul lor în acest spital, atunci acest lucru îmi va cauza mari probleme. Nu suport gesturile condescendente sau privirile aruncate de sus. Când adresez întrebări vreau răspunsuri. Nu vreau ca cineva să creadă că, doar pentru că sunt femeie, vor scăpa mai uşor de mine decât de inspectorul McGrath . Aş dori să faceţi cunoscut acest lucru, domnule Conway. Voi rămâne aici până când cazul se va încheia. Şi aş dori să-l închei cât de curând.
Conway o privi uluit.
— S-a muncit deja mult la acest caz, dr. Conway, continuă Hamilton, arătând cu mâna spre teancul de hârtii pe care le vârâse la loc în servietă. Să nu stricăm totul doar pentru că nu ne convin noile reguli. Sunt aici şi voi rămâne aici. Să ne punem pe treabă, da?
Îi zâmbi, încântată de stinghereala lui. Apoi îşi luă geanta şi întinse mâna spre el. Conway îi răspunse instinctiv, surprins de fermitatea strângerii.
Împreună cu sergentul Dowling, voi merge în laborator pentru a adresa din nou întrebări personalului. Mi-ar plăcea

să ne acompaniaţi şi aş prefera să nu-i avertizaţi despre acest lucru.
Se îndreptă spre uşă, urmată de Dowling, precum un căţel.
— Iisuse. Kate… începu Dowling afară, dar ea îl apucă de braţ şi îi făcu semn să tacă. El îi privi degetele strânse de umărul lui.
Kate numără până la 20. Apoi deschise din nou uşa.
— Chiar mi-aş dori mult să nu-i avertizaţi, dr. Conway. După cum v-am rugat. Şi atunci când sunteţi pregătit, vă aştept în faţa laboratorului.
Conway rămase cu gura căscată, cu receptorul în mână.
Pe când Kate Hamilton şi Tony Dowling se îndreptau spre laborator, după ora 1, Jack McGrath străbătea coridoarele rezidenţei Beechill, încercând să pună cap la cap detaliile răpirii. Ajunsese la mijlocul zilei şi discutase imediat cu ofiţerii atribuiţi cazului. La ce oră aţi fost sunaţi? Cum arăta locul când aţi ajuns aici? A auzit cineva din împrejurimi explozia? A văzut cineva ceva ciudat? Cum au intrat? Unde şi când au fost instalate primele filtre? Munca de teren fusese de bună calitate. Cei ajunşi primii la faţa locului făcuseră totul cum se cuvine. O ambulanţă o transferase pe June Morrison la primul spital la o jumătate de oră după ce poliţiştii intraseră în casă. McGrath îi complimentă pentru rapiditate şi minuţiozitate. Dar acum întâmpina primul obstacol major al investigaţiei – Harry O'Brien. Barosanul Harry îşi pierduse minţile.
Sandra O'Brien se dăduse jos din pat pentru că fusese trezită de presiunea şi durerea laptelui din sâni, nu de plânsetele copilului flămând. Acest lucru o îngrijoră imediat. Merse întâi în camera lui şi descoperi pătuţul gol, apoi se grăbi spre camera în care June Morrison ar fi trebuit să doarmă şi o descoperi la pământ, fără cunoştinţă. Repede, îi scoase

căluşul şi, nevenindu-i să creadă ce se întâmpla, fugi în jos pe scări. Îi găsi pe Harry şi pe Theo Dempsey legaţi spate la spate în birou, luptându-se să scape de căluşuri, cu părul şi hainele acoperite de tencuială. Când reuşi să-i elibereze şi află ce se întâmplase, fu atât de disperată încât alergă din cameră în cameră, deschizând uşile şi strigându-şi copilul. Barosanul Harry ieşise din casă şi fusese descoperit o jumătate de oră mai târziu de către prima maşină de poliţie. Vorbea incoerent, era îngheţat şi tremura.

Doar Theo Dempsey reuşise să-şi păstreze calmul. Fostul sergent, care văzuse multe la viaţa lui, era antrenat ca să se ocupe de asemenea urgenţe. Dempsey fusese cel care dăduse imediat telefon la poliţie şi care avusese inspiraţia să contacteze sediul oficial al Gardei pentru a da alarma generală. Tot el îi dăduse primul ajutor lui June Morrison, aşa cum învăţase în armată. O reţinuse pe Sandra care voia să fugă în noapte şi îi telefonase doctorului local să vină şi să ajute.

Când înnebunitul Harry O'Brien fusese adus într-un final la Beechill, Theo Dempsey se ocupase de el. Stătuse cu el şi îl convinsese să-şi pună haine călduroase. Nu-l mai văzuse niciodată pe şeful său atât de agitat, atât de distrus, ca atunci când îl aduse în casă. Chiar şi în zilele sale negre de beţie, barosanul Harry îşi păstrase aspectul de om sănătos la minte. Acum însă nu. Doctorul fusese atât de îngrijorat încât îi injectase un sedativ puternic şi cu efect de lungă durată, ordonând să fie dus în pat. Sandra O'Brien fusese convinsă, în sfârşit, să se întoarcă în camera ei la o oră după ce poliţiştii aflaseră câte informaţii consideraseră că pot cere.

Jack McGrath se plimbă prin cameră, ascultându-l pe Theo Dempsey povestind din nou evenimentele petrecute în acea noapte. Dempsey nici nu mai ştia de câte ori relatase

întâmplările.
— Au fost patru. Doi înalţi, unul de înălţime medie şi unul scund. Eşti sigur că persoana scundă era o femeie? îl întrebă McGrath.
— I-am văzut ciorapii, gleznele grase şi pantofii. Tălpile îi erau prea mici pentru a fi de bărbat. Ştiu că nu înseamnă mult, însă atât vă pot spune.
— Bărbatul mai scund părea să fie şeful lor, reluă McGrath prima afirmaţie a lui Dempsey.
— Da, dar aproape că nu au vorbit deloc. Cât timp s-au aflat împreună cu noi şi-au făcut semne din cap. Bărbatul scund a fost cel care a vorbit în final.
— Cu accent dublinez?
— Absolut. Un accent foarte puternic.
— Dar l-aţi auzit pe unul dintre ceilalţi vorbind cu accent nordic. Sunteţi sigur de acest lucru?
— Da. Am locuit mult timp în nord, pentru că dl. O'Brien a avut afaceri acolo şi pot recunoaşte acest accent atunci când îl aud. Avea în mod cert accent nordic, încă unul foarte puternic.
McGrath nu era surprins de acest lucru. Se aşteptase la aşa ceva după ce inspectase porţile. Se folosise Semtex, ceea ce sugera implicarea unui fost membru al IR A. Se potriveşte cu accentul nordic, se gândi el. Trebuie să investighez niţel în această direcţie. Nu sunt prea multe lucruri pe care să nu le ştim despre aceşti oameni.
— Altceva?
— Nimic ieşit din comun. Totul s-a terminat atât de repede.
Dempsey arăta ca vai de lume. Părul îi lucea de transpiraţie şi prestanţa de cadru militar îl părăsise. Nu dormise, nu se spălase, nu se bărbierise şi nu mâncase. Nu îl văzuse niciodată pe barosanul Harry într-o stare atât de gravă. Era

foarte îngrijorat pentru el.
McGrath se aşează pe scaunul lui O'Brien. Pe birou se afla o hârtie format A4. Pe ea fuseseră lipite litere tăiate dintr-un ziar. COPILUL LUI HARRY… 3ML… SAU MOARE COPILUL LUI HARRY. MIŞCARE RAPID… SAU MOARE COPIL.
— Sunteţi sigur că doar atât au lăsat? Nu au menţionat un mijloc de legătură, n-au spus când se vor întoarce?
Dempsey scutură din cap.
— Nu, nimic.
Au pomenit ceva despre vreo dată limită?
— Nimic. Singurele informaţii pe care le-au lăsat s-au aflat în acel plic. Nu i-au spus nici domnului O'Brien nimic, altminteri aş fi auzit. Am fost legat de scaun împreună cu el.
Uşa biroului se deschise încet. Sandra O'Brien, răvăşită şi înnebunită, sprijinindu-se cu o mână de ramă, intră şi aproape se prăbuşi. Theo Dempsey se grăbi să o prindă.
Aduceţi-mi copilul, murmură ea. Aduceţi-mi copilul înapoi!
Doi poliţişti o luară încet din braţele lui Dempsey şi o conduseră cu grijă în dormitorul ei.
McGrath şi Dempsey se priviră.
— Stai aici, ordonă McGrath . Mă întorc într-o oră. Rămâi aici în caz că ticăloşii încearcă să între în contact. Tu eşti singurul care cunoaşte acest loc, pentru moment.
Dempsey se aşează într-un scaun şi îşi luă capul în mâini. Ce noapte! Ce noapte îngrozitoare!
Dempsey încă mai auzea plânsetele lui Gordon O'Brien pe când era dus în maşină. Încă îi mai răsuna în ureche vocea Sandrei care se repezise în fiecare cameră, întrebând unde era copilul ei.
Se simţi lipsit de vlagă, complet epuizat, complet lipsit de apărare. Unde era copilul ei?

27

2.24 pm
Laboratorul, Maternitatea Centrală

Personalul spitalului acceptase să lucreze în weekend pentru a recupera. Blocurile operatoare îşi reveniseră la normal, pavilioanele zumzăiau din nou.
Laboratorul era extrem de aglomerat. Analize de sânge, de urină, probe de secreţii şi de ţesuturi: toate trebuiau strânse, analizate şi raportate. Personalul se întorsese la treabă. Aveau nevoie de Kate Hamilton ca de un glonţ în creier.
Dar de ea dăduseră, la ora 2.30, acompaniată de un Luke Conway încruntat.
— Aş dori să adresez câteva cuvinte personalului, îi spusese ea pe coridor. Apoi aş vrea să ştiu dacă pot vorbi cu fiecare în parte.
Conway oftă adânc, părând resemnat.
— Chiar trebuie să faceţi acest lucru acum? Abia se întorc şi ei la normalitate. Am rămas foarte mult în urmă cu lucrul, să ştiţi.
Hamilton îl încolţi furioasă.
— Acum, în acest minut. Nu mâine sau săptămâna viitoare. În acest minut.
Conway nu fu surprins de reacţia ei. Ştia că se află în faţa unei tinere formidabile, care se afla în poziţie de conducere.
Angajaţii se întoarseră cu toţii când cei trei intrară în laborator. Aveau priviri îngrijorate. Hamilton şi Dowling merseră până la locul unde fusese găsit trupul lui Mary Dwyer. Privind cu atenţie, Hamilton îşi scoase carneţelul negru pentru a compara ceea ce scrisese în prima noapte. Se înfioră. Dowling o privi şi un uşor zâmbet apăru în colţul

gurii lui.
Când se lăsă liniște, Conway își drese glasul.
— Oameni buni, vom face o pauză de un minut. Vă puteți opri din lucru.
Hamilton privi toate fețele, cu mintea zbârnâindu-i. Numărase opt oameni în halate albe, care lucrau la mese.
— Aș dori să v-o prezint pe Kate Hamilton, sergent detectiv, începu Conway. Se va ocupa de incident… De investigarea crimei.
Cuvintele aproape îi rămăseseră în gât. Făcu o pauză, de parcă ar fi căutat o cale mai bună de a continua. Apoi își dădu seama că stătea exact în locul în care fusese găsită Mary Dwyer și nu se putu opri să-l privească. Opt perechi de ochi îl urmăriră. Toată lumea se înfioră involuntar. Două fete își duseră mâinile la gât, de parcă mâinile unor fantome le-ar fi atins.
— Detectivul Hamilton vrea să spună câteva cuvinte, încheie Conway.
Hamilton așteptă până când se asigură de atenția tuturor.
— Bună ziua. Îmi pare rău că vă întrerup din treabă. Știu că încercați cu toții să readuceți normalitatea în spital. Mai știu că a munci sâmbăta și duminica pentru a recupera nu este tocmai distractiv.
Făcu o pauză, observând câteva zâmbete nervoase.
— Cu cât am analizat mai mult informațiile care s-au strâns până în acest moment, cu atât sunt mai convinsă că ne scapă ceva. Ceva care se află chiar sub ochii noștri. Și mai cred că are legătură cu acest laborator.
Oamenii își aruncară priviri îngrijorate.
— Ceea ce aș dori eu este să revizuiți informațiile pe care i le-ați oferit inspectorului McGrath . Mai există vreun lucru, oricât de insignifiant, pe care nu l-ați menționat?

Se opri pentru a lăsa întrebarea să-şi facă efectul.
— Vă puteţi gândi la vreo modalitate de a afla ce fel de teste făcea Mary Dwyer în noaptea în care a murit? Oare era vorba despre o favoare făcută vreunui prieten? De ce a fost distrus computerul la care lucra? Au fost mai multe hârtii luate din imprimată. Are cineva idee de ce? De ce a fost distrusă şi imprimanta? De ce a spart ucigaşul toate acele mostre de sânge? De ce au fost distruse unele dintre celelalte aparate? Au fost distruse la întâmplare sau au fost alese în mod special, pentru a distruge informaţiile pe care le conţineau?
Se opri pentru a le privi din nou feţele. De data aceasta, privi cu foarte mare atenţie. La fel cum făcu şi Dowling. Amândoi aveau să fie de acord mai târziu că, dacă făptaşul se aflase printre ei, se prefăcuse bine. Feţe mai amorţite şi mai neliniştite decât în acel grup erau greu de găsit.
Hamilton continuă.
— Computerele dumneavoastră sunt legate în reţea? Dacă da, au facilităţi de stocare a informaţiilor în serverul central?
O voce se auzi:
— Da, au.
Toţi ochii se întoarseră spre chipul unui tânăr, disperat, desfigurat de acnee. Avea păr lung, negru, prins într-o codiţă. Îşi ţinea mâinile încrucişate la piept şi era îmbrăcat într-un halat care arătase cu siguranţă mai bine cândva.
El continuă:
— Am încercat să explic acest lucru celuilalt detectiv.
Hamilton îl privi pe Dowling.
— Nu, nu lui. Celuilalt. Cel cu mustaţă.
— Inspectorului McGrath ?
— Cum l-o fi chemat. Am început să-i explic, dar a început să se certe cu cineva la telefon. Pasul următor a fost închiderea laboratorului, fără ca cineva să poată intra sau ieşi. Ce rost

are să soliciţi cooperarea dacă nu ai de gând să asculţi ceea ce avem de zis?
Luke Conway rânji.
Hamilton nu voia să zăpăcească şi mai mult grupul acela. Ai grijă, îşi spuse ea.
— Îmi pare rău să aud. Scuze, cum te numeşti?
— Hogan, Ben Hogan. Toate testele sunt computerizate. Primim cererea tip împreună cu mostra şi introducem toate detaliile în computerele de pe aceste mese. Toate acestea ajung la serverul central. Se fac automat copii în caz de sistare a energiei electrice. Aşa că, deşi computerul de aici a fost distrus, informaţia este încă înregistrată şi păstrată. Este la fel în cazul tuturor aparatelor.
— Aşadar, orice ar fi lucrat Mary Dwyer în ziua de marţi este stocat şi poate fi recuperat?
— Absolut.
Hamilton se întoarse spre Conway şi îi zâmbi dulce.
— Dr. Conway, credeţi că aş putea să apelez la cunoştinţele de informatică ale lui Ben? Acum?
— Toate aceste lucruri s-ar fi putut rezolva mult mai devreme, să ştiţi, se plânse Conway, dacă detectivul McGrath şi-ar fi făcut treaba cum se cuvine.
— Să lăsăm aceste lucruri pentru moment.
Se îndreptă spre Hogan.
— În regulă, Ben. Să trecem la treabă.
Dowling ascultase cu atenţie tot şi ajunsese la două concluzii. Prima: era fericit că se va pensiona în curând. Toate aceste discuţii despre reţele şi informaţii computerizate îl depăşeau. Încă folosea vechea maşină de scris pentru a-şi întocmi rapoartele. A doua: Kate Hamilton era o fată dată naibii de deşteaptă. Îi trecu prin minte o a treia concluzie: Jack McGrath ar putea deveni ţapul ispăşitor

dacă această investigaţie eşuează.

28

5.07 pm
Bordeiul, Kilcullen, Co. Kildare

Gordon O'Brien, în vârstă de cinci zile şi cinci ore, era un copil foarte nefericit.
Un nou-născut este cea mai delicată şi mai vulnerabilă fiinţă de pe pământ. În ultimele nouă luni, Gordon O'Brien crescuse şi se dezvoltase într-un copilaş. Se legănase încetişor în uterul mamei sale. Auzise bătăile inimii ei, îi simţise mişcările, îi auzise până şi vocea. Se aflase într-un mediu călduros, plin de iubire. Fusese mulţumit. Nenăscut, dar fericit, crescând şi dezvoltându-se normal. Nu-i fusese niciodată foame sau frică.
Toate acestea se schimbaseră luni, 10 februarie 1997, ziua în care se născuse. Se luptase pentru viaţă şi aproape pierduse. Fusese adus brusc pe lume şi simţise durere pentru prima dată, când acele îi străpunseseră pielea. Auzise voci puternice, nervoase şi realizase că nu era vorba despre sunetul liniştitor al bătăilor inimii mamei sale, nici despre vocea ei.
Strigase în felul său, se chinuise să ţipe, se luptase disperat să capete suflare pentru a ţipa. Reuşise în cele din urmă.
Apoi ea se întorsese. Se hrănea de la sânul ei, îi auzea din nou inima, vocea. Simţise pentru prima dată atingerea ei atunci când ea îi mângâiase faţa, trupşorul şi îi aranjase părul.
Fusese din nou mulţumit. Fericit. O avea pe mama lui.
Acum ea nu mai era. Din nou. Ţipase în felul său.

— Poţi să-l faci pe blestematu’ ăla de copil să tacă?
Sam Collins ajunsese la capătul puterilor sale. Niciunul dintre ei nu reuşise să doarmă prea mult în noaptea de dinainte. Bucuria reuşitei îi ţinuse treji, adrenalina încă le curgea prin vine. Încă auzeau sunetul exploziei, încă retrăiau încântarea pe care o simţiseră pe când parcurseseră drumul de întoarcere.
Dar copilul nu se oprea din plâns. Din ţipat, mai bine zis. Sam Collins se săturase. Nu îi plăceau copiii nici măcar în timpurile bune, iar acesta începea să-l calce pe nervi.
— Peggy! La dracu’, fă-l să tacă!
Erau cu toţii irascibili. Tommy Malone se tot uitase la buletinele de ştiri. Voia să ştie absolut totul despre investigaţie. Ca toţi infractorii, adora să citească în ziare, să vadă la televizor sau să asculte la radio reportaje despre ultima lui faptă. De această dată, niciuna dintre aceste surse nu avea să-l dezamăgească.
Ştirea fusese prezentată în tonuri sumbre, acordindu-i-se spaţiu suplimentar. Se făcuseră apeluri către răpitori pentru întoarcerea în siguranţă acasă a copilului. Se făcuseră apeluri şi către public, pentru ajutor. Ministrul Justiţiei avea să dea un anunţ la nivel naţional, în această seară, la ştirile de la 6.01. Sandra O’Brien şi soţul ei se aflau sub paza poliţiei şi atenţia medicilor. Amândoi fuseseră sedaţi şi nu puteau apărea în public în aceste condiţii.
La dracu’, murmură Tommy Malon.
Nu se gândise că barosanul Harry avea să fie atât de afectat.
— Poate îşi va reveni mâine. Ar face bine să se grăbească, nu pot să-l sufăr pe urlătorul de acolo. Sper ca Peggy să facă faţă situaţiei.
Peggy Ryan făcuse faţă. În urmă cu cincisprezece ani. Acum, chiar şi ea era agitată din pricina plânsetului neîncetat al

copilului, îi şoptea la ureche, dar degeaba. Încercă să-l legene, dar acţiunea nu avu niciun efect. Se chinui să-l hrănească. Tot degeaba. Fu tentată să-i dea câteva scatoalce. Dar nu atâta timp cât Tommy Malone era prin preajmă.
Gordon O'Brien era foarte înspăimântat. Mângâierile catifelate ale mamei sale fuseseră înlocuite de nişte mâini aspre, iar în locul căldurii sânului mamei lui avea parte acum de un biberon rece din cauciuc. Vocea ei dispăruse. Nu auzea decât strigăte. Voci furioase.
Nasul şi pieptul i se iritaseră deja şi începuse să tuşească: rezultat al inhalării fumului de la ţigările lui Tommy Malone.
Malone închise radioul. Copilul adormise. În sfârşit, câteva momente de linişte, la dracu'. Îi aruncă o privire ameninţătoare lui Peggy Ryan. Să-l faci să tacă, altminteri o încasezi – părea să spună ochii lui.
— În regulă. Din câte văd, barosanul Harry nu va fi în stare să se ocupe de bani până luni, cel mai devreme. Adică peste două zile. Puteţi ignora toate prostiile de la televizor. Sunt ceva obişnuit după ce se dă o lovitură de proporţii. Mâine vor cânta o altă melodie. Barosanul Harry îşi va dori copilul înapoi.
— Este binevenit să şi-l ia. Al naibii scandalagiu!
Moonface era şi el sătul. Îşi scobea nasul şi îşi ştergea degetele de pantaloni. Malone îl ignoră.
— Suntem obligaţi să stăm aici până când vin banii, aşa că să încercăm să o ducem cât mai bine. Voi merge să mai cumpăr nişte alimente. Scrieţi pe o hârtie ce vreţi. Ţineţi minte: fără băutură. Peggy, stai tot timpul cu copilul.
La dracu', se gândi Peggy.
— Vreau ca nimeni să nu părăsească bordeiul. Ori ieşiţi, dar numai până la jumătatea aleii. Nu vreau să vadă cineva că suntem aici sau să-şi bage nasul în ceea ce facem. Bine?

Capetele încuviinţară. Aceleaşi capete îşi înjurară norocul. Al dracului copil urlător! Şi nu-i nici măcar o bere cu care să-ţi calmezi nervii.
— Pot să vin cu tine? întrebă Moonface. Am nevoie să iau puţin aer. Ţigările tale mă omoară.
Collins nu era sigur dacă să-i piardă pe cei doi din ochi, dar se hotărî să-i lase. Doar n-aveau să dispară fără copil. Păcat, totuşi, se gândi el.
Moonface umplea portbagajul autoturismului Volvo cu alimente, mâncare pentru copil şi scutece.
— Hristoase, Tommy! De ce trebuie să le iau eu?
— Pentru că eu aş părea suspect cumpărând produse pentru copii la vârsta mea. Toată lumea se uită chiorâş la cei care cumpără aşa ceva acum. Tu ai vârsta potrivită. Eu, nu.
Aşa că Moonface făcu paradă pe culoarele măreţului magazin Quinnsworth din Newbridge, căutând conserve şi Pampers pentru băieţi. Nu se descurca deloc la mărimi.
În maşină, Tommy Malone aruncă o privire pe toate ziarele. Ajunsese pe prima pagină, cu litere de o şchioapă. FURAT! RĂPIT!
Ziarele Evening Heald şi Evening Post prezentau pe prima pagină o fotografie a familiei, făcută în holul Maternităţii Centrale, în paginile din interior povestea continua, susţinută de alte fotografii şi prim-planuri cu Gordon O'Brien, dormind fericit în braţele mamei lui. Mai erau o hartă a Wicklow, imagini cu Beechill luate din elicopter şi poze cu poliţiştii aflaţi în acţiune. Articolele conţineau reportaje „de la faţa locului", cu fotografii ale reporterilor aflaţi „la faţa locului", imagini ale carelor de reportaj, chiar şi un prim-plan cu o echipă a CNN. Materialele despre răpirea copilului fuseseră transmise live în întreaga reţea CNN, împreună cu un portret al lui Harry O'Brien. Fiecare buletin

era acompaniat de o istorie a răpirilor precedente din ţară.
Malone nu citi pentru a nu fi enervat sau speriat. Nu-i plăceau proporţiile pe care le căpăta întreaga acţiune. Îl privi pe Moonface cum împinge căruciorul gol înapoi în magazin, apoi ieşi din maşină şi băgă ziarele într-un coş de gunoi.
— Ai adus ziarele cu tine.
— Ah, la naiba. Trebuie să le fi lăsat lângă maşină, când am plecat. Or fi rămas acolo.
— Da, spuse Moonface.
Nu le-am văzut, totuşi, se gândi el suspicios.
Brian O'Callaghan ajunsese prea târziu şi nu mai văzuse decât spatele Volvo-ului care o lua pe uliţă.
Încă sunt aici, se gândi el. Mă întreb cine-or fi.
Ben Hogan privi monitorul, uluit.
Dăduse un print cu toate testele care fuseseră făcute în laborator, în ziua de marţi, 11 februarie 1997, apoi le comparase cu cererile tip oficiale. Toate se potriveau, cu excepţia uneia. Nu exista nicio cerere pentru acest test.
Dădu o căutare prin dosare, ceea ce avu ca rezultat ceva şi mai ciudat. Nu exista nicio pacientă înregistrată pe acel nume. Numele la care se uitau acum pe ecran: Joan O'Sullivan, adresa Crumlin Crescent nr. 249. Data naşterii: 27/2/76.
Căută după nume, apoi după iniţiale şi după data naşterii. Nimic. Nu era nici urmă de Joan O'Sullivan la acea adresă, cu acele date, prin dosarele spitalului.
Dar ceea ce era şi mai ciudat era faptul că nu fusese trecut numele tehnicianului. Ori al doctorului care comandase testul. Ceea ce era cât se poate de neobişnuit. Nu existau însă îndoieli în privinţa persoanei care efectuase testul. Trebuia să fie Mary Dwyer. Pentru că înregistrarea fusese făcută la 21.23, pe data de 11/2/97, atunci când Mary Dwyer fusese

de serviciu. Singură.
Ben îşi simţi inima luând-o la goană pe când se îndrepta spre biroul din fund. Trase un sertar cu dosare şi le frunzări până când găsi ceea ce căuta: lista numelor şi a testelor solicitate pentru probele care se aflaseră pe raftul ce fusese spart. Apoi se aşeză şi începu să compare numele cu testele. La sfârşitul primei verificări, ieşi o nepotrivire. Verifică din nou. La fel. Îl sună pe Luke Conway şi îl rugă să vină în laborator. Imediat.
Conway ajunse cât putu de repede.
— Mai ţineţi minte că a trebuit să strâng toate numele aflate pe mostrele distruse marţea trecută?
Conway îl studie pe Hogan îndeaproape, întrebându-se ce anume descoperise exact.
— Da.
Şi a trebuit să comparăm numele cu testele comandate.
Da.
— Ei, bine, aici este ceva ciudat şi nu-mi dau seama ce. Unul dintre teste nu se potriveşte.
— Explicaţi-mi încet. Foarte, foarte încet.
Kate Hamilton îşi chemase întreaga echipă în bibliotecă pentru a discuta ultimele evenimente.
Ben Hogan şi Conway expuseră problema. Comway era marcat, conştient de semnificaţia lucrurilor care aveau să fie revelate.
— Mary Dwyer a făcut un test SIDA la exact ora 9.23 pm, marţea trecută, începu Hogan.
— Exact?
— Acum, când completăm cereri, trecem numele doctorului care solicită testul şi pavilionul. Ori, dacă este vorba de pacienţi din afară, scriem OPD. De asemenea, trecem şi iniţialele tehnicianului. Adică cine face testul. Mă urmăriţi?

Hamilton încuviinţă din cap.
— Când începem un test trebuie să ştim dacă este pentru un pacient aflat deja în dosarele spitalului sau pentru un pacient nou. Dacă acesta este deja înregistrat, avem mai puţin de scris. Doar adăugăm cererea la dosar.
Făcu o pauză pentru a o privi pe Hamilton. Aceasta îi făcu semn să continue.
— Atunci când Mary Dwyer a pornit testul, continuă Hogan, trebuie să fi căutat în dosare pentru a vedea dacă pacienta se află sau nu în sistem. N-a găsit-o.
Se opri şi inspiră adânc, simţind că toţi îl ascultau cu mare atenţie.
— Aşadar, era o pacientă nouă, spuse Dowling.
— Nu la 9.30 în acea seară. S-ar fi aflat în salon, dacă ar fi fost o pacientă nouă şi chiar dacă ar fi fost internată abia atunci, tot s-ar fi aflat în sistem. Toate detaliile ar fi fost introduse la recepţie. Încă şi mai important, nu înţeleg de ce ar comanda cineva un test SIDA la acea oră din noapte. Solicitările venite după programul obişnuit se fac numai pentru urgenţe.
— Iar un test SIDA nu este o urgenţă? întrerupse un poliţist, părând foarte surprins.
— Nu. Ştiu că vi se pare ciudat, însă testele SIDA sunt costisitoare şi necesită mult timp. Încercăm să le facem în timpul programului normal. Nu am auzit de nimeni care să solicite un astfel de test după program.
— Poate că era o pacientă nouă? întrebă Hamilton.
— Tot nu s-ar face un test la 9 seara.
Hogan se gândise bine. Ştia despre ce vorbeşte.
— Analizele pacienţilor externi sunt finalizate până la ora 6, cel mult 6.30.
— În regulă, întrerupse Hamilton.

Ştia deja că dăduse peste o informaţie valoroasă, foarte importantă.
— Se apucă de un test SIDA la 9.30 sau în jurul acestei ore, ceea ce este neobişnuit, dar care este problema? Din câte am înţeles, unii dintre voi mai fac teste pe ascuns pentru prieteni şi familie. Doar ştii, se întâmplă tot timpul aşa ceva.
Luke Conway interveni:
— Da, se întâmplă, dar nu în afara programului. Ar fi foarte uşor de depistat. Facem verificări în mod regulat, ca parte a procedurilor spitaliceşti, încercând să menţinem bugetul pe linie. Majoritatea acestor teste se fac atunci când laboratorul este aglomerat. În acest fel, se amestecă printre celelalte.
Hamilton remarcă schimbarea de atitudine a lui Conway.
— Altceva? întrebă ea.
— Da. Nu există o cerere tip. Ben nu a găsit solicitarea formulată pentru acest test. Nu ştim care doctor a comandat testul. Şi dacă îl făcea pentru vreun prieten sau chiar pentru ea însăşi, nu ar fi introdus un nume şi o adresă false în sistem. Nu ar fi introdus nicio informaţie, ar fi făcut doar testul. Dar ea l-a făcut pentru un pacient.
— De ce nu a introdus numele doctorului şi propriile iniţiale? Ai spus că aşa se obişnuieşte.
— Dacă cererea tip nu este completată cum se cuvine sau dacă numele doctorului nu este inteligibil, ceea ce – vă rog să mă credeţi – se întâmplă foarte des, nu introducem datele până când nu este totul corect.
Dowling părea confuz. Chiar era confuz.
— Tot ce aflăm de aici este că ea nu a terminat de trecut datele pentru că nu a găsit pacienta în dosarele spitalului. Tot nu pricep. Care-i marea chestie?
— Marea chestie, din câte înţeleg eu, este după cum urmează, întrerupse Conway, explicând. Unu, Dwyer a

început un test SIDA după program, ceea ce este neobişnuit. Doi, testul a fost făcut pe numele unei paciente care nu este înregistrată în arhiva spitalului. Trei, cererea tip lipseşte. Şi patru, unde voiam să ajung, mostra de sânge lipseşte, de asemenea.
— Lipseşte?
Vocea lui Hamilton se ridicase cu o octavă.
— Da, lipseşte. Toate mostrele sunt păstrate şi stocate. Ben şi cu mine ne-am gândit că mostra ar trebui să se afle printre cele sparte, trântite jos de pe raft. Dar am verificat şi răsverificat. Nu se află printre acestea.
Hamilton şi Dowling făcură schimb de priviri, ca şi restul echipei, de altfel.
— Aşadar, unde a dispărut?
— Nu ştiu. Cu siguranţă nu se află în laborator. S-a căutat peste tot în noaptea respectivă şi în ziua următoare. În fiecare coş de gunoi, în fiecare pubelă, în spatele fiecărui radiator. Peste tot. Ştiu acest lucru sigur pentru că inspectorul McGrath a închis aproape jumătate de spital pentru a o căuta. Cu siguranţă nu s-a aflat în laborator.
— Atunci criminalul a luat mostra cu el?
— Aşa cred.
— Care era adresa pacientei? întrebă John Doyle, unul dintre detectivi, sprijinindu-se de un raft.
Ben Hogan citi de pe print.
— Crumlin Crescent nr. 249, Crumlin.
Este în Dublin? Dublin 12?
Hogan privi în jos.
— Aşa cred. Atenţie, pe print scrie Dublin 16.
Doyle se îndreptă în spate şi spuse cu severitate:
— Este complet greşit, Kate. Am lucrat în zona Crumlin. Cunosc bine Crumlin Crescent. Sunt doar vreo douăzeci de

case aşezate faţă în faţă, în acea fundătură. N-ar putea exista un număr 249. Sub nicio formă. Numărătoarea trebuie să se termine pe la 19 sau 20.
Tăcere.
Luke Conway stătea stingherit în scaun. Descoperirea lui Ben Hogan însemna un singur lucru, pe care nu-i venea să-l rostească. Dar Kate Hamilton nu lăsă loc interpretărilor.
— Care este părerea dumneavoastră despre acest lucru, dr. Conway?
Conway îşi umezi buzele şi îşi arcui degetele. Deliberat evită să ridice privirea când vorbi:
— Singura concluzie pe care o pot trage este că cineva din interiorul spitalului a ucis-o pe Mary Dwyer.
Se lăsă din nou tăcerea.
— De ce? întrebă încet Kate Hamilton.
Conway îşi ordonă gândurile.
— Mary Dwyer era o fată muncitoare, foarte corectă. Avea bun simţ şi era foarte realistă. Ar fi început un test SIDA la acea oră doar dacă i s-ar fi cerut în mod expres. Se poate ca solicitarea să fi venit din partea doctorilor, chiar a unuia dintre portari, a oricui. Dar trebuie să fi fost cineva din interiorul spitalului. Oricine ar fi putut să vină fără cererea tip, să-şi aducă mostra de sânge şi să spună că doctorul cutare l-a trimis şi că doreşte acest test imediat. Era o fată foarte îndatoritoare. O şi văd făcând testul, alături de celelalte pe care le avea de făcut şi lăsând partea de hârţogărie pentru la sfârşit.
Pentru un moment, nimeni nu mai vorbi.
— Deci spuneţi că orice angajat al spitalului ar fi putut să vină în laborator, marţea trecută şi să-i solicite lui Mary Dwyer un test SIDA. Numai că ea şi-a dat seama că ceva nu este în regulă şi a încercat să verifice pacienta în arhiva

computerizată a spitalului.
— Aşa cred şi eu.
— Dar de ce a fost omorâtă?
Dowling pusese o întrebare evidentă. Cu toţii se gândeau la acelaşi lucru, dar aşteptau ca cel care să rostească răspunsul să fie Conway. De ce fusese omorâtă?
— Cred că din cauză că ea a descoperit ceva ce el nu voia să se afle.
— Cum ar fi? întrebă Kate Hamilton îndârjită.
— Că are SIDA. Testul a fost pozitiv.
Fiecare cuvânt fusese înregistrat pe microcasete. Porneau la fiecare sunet. Se opreau la fiecare tăcere.
Dean Lynch ştia cum să asculte. Şi ascultase.
— Este un ticălos foarte periculos.
Vocea înregistrată a lui Kate Hamilton părea extrem de furioasă.
— Este un ticălos foarte periculos. Sper să putrezească în iad.
Când Dean Lynch ascultase mai târziu aceste cuvinte, se simţise rănit: „sper să putrezească în iad".
Le ascultase de multe ori.
— Sper să putrezească în iad.
Ca un animal rănit, Dean Lynch începu să urle.
— Opt membri ai personalului nu au alibiuri pentru marţea trecută.
Kate Hamilton îşi citea notiţele.
— Ştiu că este duminică şi că am dori cu toţii să ajungem acasă, dar haideţi să luăm trei dintre ei şi să-i ducem la secţie pentru interogări.
Urmă o mulţime de înjurături rostite în gând.
— Bucătarul a fost foarte evaziv cu privire la locul unde s-a aflat în noaptea crimei. Aduceţi-l. Faci tu aceasta, John?

Doyle încuviinţă.
— Paddy Holland nu are niciun alibi. Este unul dintre doctori.
Kate făcu o pauză, simţindu-se tulburată în mod inexplicabil.
— Îl voi interoga eu împreună cu Tony. Este în regulă?
Da.
— Mai este un dr. Tom Morgan al cărui alibi scârţâie. Să-l sunăm întâi.
Tony Dowling o privi îngrozit.
— Ai de gând să te ocupi de amândoi în seara aceasta?
Hamilton se încruntă. Nu mai voia să facă ore suplimentare în weekend, dar simţea că trebuie să bată fierul cât era cald.
Îşi luă geanta.
— Voi restul puteţi merge acasă. Aş vrea să ne întoarcem cu toţii aici mâine, la ora 1.
Aerul se umplu de oftaturi.
— Da, ştiu că este weekend, dar trebuie să ne mişcăm cât subiectul este încă fierbinte.
Făcu o pauză.
Fără ca ea să ştie, microcasetele se opriră.
Apoi vorbi din nou. Microcasetele porniră iar.
— De asemenea, cred că trebuie să intervievăm din nou asistenta care a auzit vocea individului. Aduceţi-o să asculte toate interogările. Putem pune un ecran într-o cameră aflată la secţie. Puneţi întrebările şi lăsaţi-o să asculte. Poate aude din nou acea voce. De asemenea, vreau să obţin aprobare pentru a face teste SIDA tuturor bărbaţilor din cadrul personalului. Am putea încheia acest caz foarte repede dacă îi luăm pe toţi la verificări.
Mai târziu, ascultând toate acestea, Dean Lynch începu, pentru prima dată, să se îngrijoreze.
Înainte de a pleca, Hamilton se apropie de Luke Conway,

care stătea pe coridor. Omul era evident îngrijorat. Coşmarul se adâncea, nu dispărea.
— Aş dori să se organizeze un test SIDA pentru toţi bărbaţii angajaţi în acest spital. Am putea ajunge foarte repede la sfârşitul acestei investigaţii dacă obţinem această informaţie.
Coonway dădu încet din cap.
— M-am tot gândit la acest lucru, încă de când mi-a vorbit Ben Hogan.
O privi şi ea simţi preocuparea lui profundă.
— Totuşi, există două probleme, continuă el.
Hamilton asculta cu atenţie.
— Prima: dacă se află că cineva care lucrează aici are SIDA, se va dezlănţui dezastrul. Saloanele se vor goli în câteva minute.
Făcu o pauză, lovit de însemnătatea propriilor cuvinte.
— În al doilea rând, cei cărora li se va face testul SIDA trebuie să-şi dea acceptul înainte şi s-ar putea să vă loviţi de probleme legale aici. Va trebui să mă consult cu avocaţii în această privinţă.
Se ridică să plece.
— V-aş sugera să consultaţi şi dumneavoastră un avocat. Legea ar putea să vă încetinească ancheta. Ştiu câţiva doctori care vor dori să-şi consulte reprezentanţii legali înainte de a accepta aşa ceva. Nu se va întâmpla peste noapte.

29

6.01 pm
Studioul 4. Televiziunea RTE, Donnybrook, Dublin 4

— Dă drumul la jingle!

Jingle-ul ştirilor de la 6.01 porni, împreună cu logo-ul.
— Treci pe clipul intro!
Clipul cu Harry O'Brien care îşi purta soţia aflată în cărucior, în holul Maternităţii Centrale apăru, difuzat cu încetinitorul. Pe ecranele din toată ţara clipul apăru, cu sunet, dar fără voice-over.
Pe ecran, Harry O'Brien se opri şi se aşeză în spatele scaunului cu rotile. Bliţurile le luminau feţele. June Morrison apărea şi ea, purtându-l pe Gordon O'Brien, înfăşurat într-un şal. Sandra O'Brien îl luă cu grijă în braţele ei. Chipul ei plin de iubire se aplecă asupra copilaşului. Harry O'Brien privi peste umărul ei şi dădu şalul uşor deoparte, într-un colţ, pentru a-l vedea mai bine pe micuţ.
FLASH! FLASH! FLASH! FLASH! FLASH!
Telespectatorii văzură fulgerele, dar nu auziră încă tunetele.
Harry O'Brien se ridică şi îşi puse ambele mâini pe spătarul scaunului. Camerele prezentară un primplan cu faţa Sandrei. Atunci veni acel zâmbet care valora un milion de dolari.
FLASH! FLASH!
Urmă o imagine de familie. Barosanul Harry, frumoasa lui soţie şi copilaşul.
— Opreşte cadrul! Voice-over!
— Copilul nou-născut al lui Harry şi al Sandrei O'Brien a fost răpit din casa acestora, aflată în ţinutul Wicklow, în această dimineaţă.
Ştirea era citită cu o voce care semăna cu a unui preot la o înmormântare. Puţini telespectatori din întreaga ţară urmăreau altceva. În baruri şi săli de jocuri, cluburi şi centre sportive, oamenii se adunaseră în jurul televizoarelor.
— Trei bărbaţi mascaţi şi înarmaţi au intrat în casă chiar după miezul nopţii, i-au legat pe locatarii vilei şi l-au luat pe copil din pătuţul său. Poarta din faţa vilei familiei O'Brien a

fost detonată, probabil cu un explozibil din plastic. Răpitorii s-au îndreptat spre un jeep, pe care l-au abandonat şi i-au dat foc în parcarea din faţa hotelului Stand din Curragh, ţinutul Kildare. O moaşă de la Maternitatea Centrală care locuia în casă a fost găsită în stare de inconştienţă şi se află la terapie intensivă la Spitalul din Wicklow. Poliţiştii apelează la publicul larg pentru a deţine informaţii care pot duce la prinderea acestor oameni, despre care se crede că sunt membrii unei bande de infractori din Dublin. Un al patrulea membru, care se pare că este o femeie, a fost implicat în acţiune. Până acum, poliţiştii nu au dat niciun detaliu despre vreo cerere de răscumpărare.

Femeile îşi ţineau strâns copilaşii, bărbaţii înjurau. Era cea mai gravă infracţiune din istoria naţiunii, mai gravă chiar decât bombardamentele din Monaghan şi Dublin, de la mijlocul anilor ’70, mai gravă decât împuşcăturile, înjunghierile şi loviturile. Este doar un bebeluş, pentru numele lui Dumnezeu! Are doar câteva zile bietul de el! Se discuta deschis despre spânzurarea sau chiar împuşcarea infractorilor, atunci când aveau să fie găsiţi.

Publicul era înfuriat. Ne-am făcut din nou ţara de râs. Ştirea a făcut înconjurul lumii, tocmai când credeam că intrăm într-un soi de normalitate. Ei ne-au făcut de râs în faţa globului întreg. Ticăloşii!

Jurnalul continuă cu relatarea evenimentelor în ordine cronologică. Veneau imagini ale poliţiştilor care survolau cu elicopterul proprietatea Wicklow, încă albă de zăpadă. Arăta atât de frumos, încât ar fi putut fi un documentar de călătorie.

Reportajele erau acompaniate de imagini de la Beechill, relatări din centrul de criză de la Wicklow, imagini cu Jack McGrath urcându-se într-o maşină a poliţiei, ignorând

microfoanele care i se vârau sub nas.
— Este implicată unitatea Jaguar?
— Poliţiştii au vreo pistă?
— Cum se simte Harry O'Brien?
— Soţia lui se află în siguranţă?
— A fost cineva rănit?
— S-a cerut vreo recompensă?
Singurul său răspuns a fost:
— No comment.
Imaginea se schimbă. Acum se transmitea din studio, unde se aflau membri ai opoziţiei care dădeau interviuri, care îi cereau Ministrului Justiţiei pedepse aspre pentru răufăcători. Începură disputele, analiştii politici nefiind de acord cu felul în care guvernul se ocupa de întreaga afacere. Multă pasiune în aceste controverse, dar nici urmă de bun simţ. Interesele politice erau atât de importante încât nimănui nu-i păsa dacă micul Gordon O'Brien avea să fie găsit mort. Ba chiar ar fi fost de ajutor un asemenea eveniment nefericit: opoziţia ar fi avut muniţie serioasă cu care să lovească în guvern.
Alice Martin, neînduplecată şi purtând un costum foarte sobru, făcu apel către naţiune din studioul Dáil TV. Vorbea frumos, aproape poetic, plină de pasiune. Pe când se apropia de sfârşit, faţa i se schimonosi, de parcă s-ar fi chinuit să-şi oprească lacrimile. Privea dincolo de cameră. Vârî mâna în buzunar şi scoase o batistă albă. Îşi şterse ochii şi îşi lăsă să se vadă umerii tremurând. Continuă cu alte apeluri către naţiune şi încheie cu o rugăciune.
— Vă mulţumesc. Dumnezeu să te aibă în grijă, Gordon O'Brien, oriunde ai fi.
Fusese o interpretare magnifică, demnă de Oscar.
— Iisuse! Să-mi aducă cineva ceva de băut, spuse Alice

Martin, Ministrul Justiţiei, după ce termină. Mă întreb cum a mers. Sper că nu mi-am distrus machiajul.
Dean Lynch privea ştirile.
Cineva îmi fură luminile rampei.
— Tăticul tău este acasă?
Hamilton şi Dowling stăteau în uşa unei superbe case din cărămidă, în Sandymount, unde locuia dr. Tom Morgan sau se presupunea că locuieşte. Desigur, aceasta fusese adresa pe care o dăduse. Pe când aşteptau, amândoi dădeau din picioare pentru a mai scăpa de frigul înţepător.
— Cine este la uşă? se auzi vocea unei femei.
Băieţelul privi peste umăr.
— Nu ştiu.
Se auziră paşi grăbiţi.
— Intră în casă.
O mână apucă umărul copilului, care fu tras înăuntru. Uşa se deschise mai mult, în faţa ei apărând o femeie care arătase bine cândva, însă cu siguranţă nu acum. O ţigară îi atârna de buză, iar într-o mână ţinea o sticlă cu vodcă. Îi privi de sus în jos.
— Cine sunteţi?
Înainte ca Hamilton să apuce să răspundă, femeia începu să tuşească, sprijinindu-şi mâna de genunchi, atentă să nu verse băutura.
— Ce doriţi?
— Îmi pare rău că vă deranjez. Sunt sergentul Kate Hamilton de la secţia din strada Store. Acesta este sergentul Tony Dowling. Ne întrebam dacă soţul dumneavoastră este acasă. Am dori să discutăm puţin cu el, dacă se poate.
Un râset de om beţiv le răsună în urechi. Când femeia termină cu amuzamentul, începu din nou să tuşească, dând drumul uşii, care se deschise în întregime şi scoase la iveală

chipurile speriate a trei copilaşi: doi băieţi, cu vârste de aproximativ 7 şi 5 ani şi cea mai frumoasă fetiţă din lume, nu mai mare de 3 ani. Cu toţii plângeau, evident înspăimântaţi.
— De ce nu aruncaţi o privire în adăpostul animalului? Probabil şi-o trage cu prima mâţă pe care a întâlnit-o pe alee. Glasul ei era plin de amărăciune şi de furie. Uşa le fu trântită în nas. Evident, dr. Tom Morgan nu era acasă.
Hamilton ciocăni din nou şi aşteptă. Dowling bătu din picioare şi suflă în mâini pentru a mai alunga frigul. Uşa se deschise din nou, iar femeia se sprijini de cadru.
— Cât aveţi de gând să mă enervaţi? Nu este aici, v-am spus.
Hamilton păşi în faţă şi apăsă uşor uşa. Simţea cum femeia îi opunea rezistenţă.
— Uitaţi, ne pare sincer rău că trebuie să vă deranjăm, dar va dura numai un minut. Vrem să vă adresăm nişte întrebări. Putem să intrăm?
— Nu.
Chiar dacă vocea îi era tremurată, tonul era autoritar.
— Dacă aveţi ceva de întrebat, întrebaţi aici.
— Iisuse, Kate. Termină mai repede, mormăi Dowling. Am degerat aici.
— Doamnă Morgan… Am dreptate, sunteţi doamna Morgan?
— Da, aşa este. Eu sunt doamna Morgan. Deşi nu ştiu la ce-mi foloseşte.
— Ei, bine, doamnă Morgan, continuă Hamilton repede, profitând de cooperarea ei, câtă era, noi încercăm să punem cap la cap nişte informaţii. Este vorba despre o tânără care a fost ucisă la Maternitatea Centrală. Sunt sigură că aţi auzit vorbindu-se despre acest caz.
Dacă auzise, cu siguranţă nu lăsa să se întrevadă. Se clătină încet, iar Hamilton o văzu cum se prinde de tocul uşii pentru a se susţine.

— Vrem doar să verificăm ceva ce ne-a spus soţul dumneavoastră.
— Ce anume v-a spus?
Hamilton deschise un carneţel şi se încruntă privindu-l în umbră. Brusc, lumina de pe verandă se aprinse, iar Hamilton o văzu pentru prima dată cu adevărat pe soţia lui Tom Morgan.
Avea aproape aceeaşi înălţime cu a lui Kate, dar faţa îi era obosită, ridată. Părul blond, drept, îi atârna ca nişte laţe pe umeri, iar treningul pe care îl purta mirosea a tutun şi a vodcă. O văzu pe Hamilton măsurând-o şi se dădu mai în spate. Hamilton zâmbi văzând lumina aprinzându-se.
— Mulţumesc.
— Lăsaţi-o baltă. Acum treceţi la ce vreţi să ştiţi. Mi-e frig.
Din casă se auziră strigătele copiilor care se dondăneau, iar femeia se întoarse şi îi înjură. Gălăgia încetă imediat. Femeia se întoarse spre vizitatori.
Treceţi la subiect, pentru Dumnezeu!
— Soţul dumneavoastră a spus că se afla la film în noaptea în care Mary Dwyer a murit. Vă amintiţi noaptea aceea? Poate că aţi fost cu el sau vă amintiţi când a plecat.
Râsul de om beat începu din nou.
— La film. Iisuse, nu-mi vine să cred. Auzi, la film! Ticălosul ăla nu rezistă la un întreg film nici dacă îl plăteşti. Nu ştiu unde a fost în noaptea aceea, dar vă pot spune unde nu a fost şi, la dracu', vă zic sigur că nu a fost la film.
Uşa le fu trântită din nou în nas.
Tony Dowling îşi frecă din nou mâinile.
— Este o doamnă încântătoare, nu-i aşa?
Kate Hamilton se încruntă. Dr. Tom Morgan trebuia interogat din nou.

9.47 pm

Într-o cabină telefonică din Sandymount Green, Dean Lynch, purtând mănuşi chirurgicale, formă un număr.
— Alo?
— Vreau să stau de vorbă cu John.
Pauză. Se auzea cineva respirând la celălalt capăt al firului.
Sunt John.
Era o voce precaută, îngrijorată.
— Salut, John. Sunt Bobby.
Se auzi un râs uşor.
— M-am gândit eu că eşti tu, Bobby, băiete. Mi s-a părut că-ţi recunosc accentul. Ai venit devreme. Nu mă aşteptam să aud prea curând veşti de la tine.
— Am o problemă.
— Nu avem probleme cu toţii, Bobby, băiete? Trăim în timpuri grele. Ce s-a întâmplat?
— Am nevoie de o armă.
O pauză lungă. În sfârşit, un răspuns:
— Nu este nicio problemă, Bobby, băiete. Dacă preţul îţi convine, poţi obţine tot ce vrei. Îţi dau un tanc Sherman, dacă ştii să-l conduci.
Lui Lynch i se păru că celălalt râde.
— Am nevoie de o armă mică.
— Cum ar fi un pistol?
— Da.
— Pentru apărare sau atac? Te gândeşti să porneşti propriul tău război. Bobby, băiete?
— S-ar putea să am nevoie să fiu optimist.
Chicotit.
— Să ai nevoie să fii optimist. Îmi place, Bobby, băiete, zău că-mi place asta.

— Îmi poţi face rost de unul?
— Cât ai zice peşte, Bobby, băiete. Nu e nicio problemă. Ştiu unul perfect pentru tine. Îl vei lua cu tine acasă?
— Da.
— Atunci vei avea nevoie de ceva în care să-l porţi, ca să nu dai de bănuit.
Da.
— Lasă totul pe mine, Bobby, băiete. Lasă pe mine.
Pauză scurtă.
— Pentru ce îţi trebuie? îl pot avea mâine?
— Este neobişnuit din partea ta. De obicei. Îmi laşi ceva timp înainte. Se întâmplă ceva serios?
— Să zicem.
Foarte bine, Bobby, băiete. Sună-mă de îndată ce ajungi la aeroport. La ce oră crezi că vei ajunge?
— Dimineaţa.
— Ne vedem atunci, Bobby, băiete. Adu o „bătrână" cash pentru armă şi încă o „bătrână" pentru muniţie şi geanta de voiaj.
Ne vedem mâine.
— Îţi mai trebuie şi altceva?
— Nu.
Convorbirea luă sfârşit.
Dean Lynch se întoarse în apartamentul său, adâncit în gânduri. Erau gânduri profunde, negre, foarte negre.
Se simţise rău întreaga zi, transpirase chiar şi în frig. Cavitatea bucală îi dădea din nou dureri, îşi pierduse pofta de mâncare. Se simţea îngrozitor.
Sunt pe moarte.
Nu avea de gând să plece singur.
Soneria de la uşa casei din cărămidă a dr. Paddy Holland sună la 10.30. Casa era despărţită de trotuar printr-o mică

grădină în care se chinuiau să supravieţuiască nişte trandafiri. Era împrejmuită cu un gard negru şi, printr-o poartă mică, pe jumătate deschisă, se ajungea la uşa casei. Kate Hamilton şi Tony Dowling veniseră aici imediat după interogarea soţiei lui Tom Morgan. Căzuseră de acord că vor suna la uşă doar dacă vor vedea lumină la ferestre. Dowling gemu când maşina se apropie. Nu numai că era lumină la ferestre, dar draperiile erau date deoparte şi silueta lui Paddy Holland putea fi lesne văzută stând la masă.
Îi invită înăuntru, cerându-şi scuze pentru dezordine şi avertizându-i să nu vorbească prea tare.
— Veţi trezi copiii, şopti el.
Kate Hamilton se linişti în preajma lui, la fel cum făcuse şi prima dată când îi adresase întrebări. Şi casa îi dădea un sentiment plăcut: recunoştea haosul lăsat în urmă de copii. Două biciclete rămăseseră în hol, iar pe scări stăteau nişte coifuri. O uşă ducea la bucătărie şi, chiar şi în lumina slabă, Hamilton zări o masă pe care se aflau vase ce nu fuseseră încă strânse. Un suflet pereche, se gândi ea. Lată un om care seamănă cu mine, se luptă să le creeze un cămin copiilor şi să aibă o slujbă în acelaşi timp.
— Câţi ani au copiii? întrebă ea, încercând să spargă gheaţa. Simţise imediat în tonul lui îngrijorarea pentru că fusese vizitat la o oră atât de târzie.
— Anna are şapte ani, iar Laura, nouă. Sunt copii foarte buni, dar ştiu cum să mă păcălească.
Holland zâmbi.
— Mi-a luat o groază de timp să le conving să se culce şi nu am decât aceste câteva ore, înainte să mă culc, pentru a ajunge din urmă cu munca de la spital.
Îşi scoase ochelarii, aburi lentilele, apoi le şterse cu vârful cravatei.

— Îmi pare rău, spuse Hamilton. Vom termina repede.
Doctorul le oferi ceai, dar ei refuzară. Dowling revizui declaraţiile lui Holland. Se potriveau. Orice îngrijorare privind locul unde se aflase Holland în noaptea în care Mary Dwyer fusese ucisă dispăru imediat. Holland menţionă faptul că dăduse un număr de telefoane în acea noapte, două dintre ele în jurul orei evenimentului. Când Dowling îi ceru voie să verifice înregistrările convorbirilor la compania de telefonie, Holland nu avu nicio obiecţie şi păru uşurat că exista o modalitate de a confirma cele spuse de el.
— Presupun că această crimă cauzează tot felul de probleme la spital, sugeră Dowling în final, aruncând undiţa după ceva bârfă.
— Este îngrozitor, fu de acord Holland.
Stătea pe o canapea, cu picioarele încrucişate.
Părea obosit. Paddy Holland era mai înalt decât Kate Hamilton şi arăta tânăr la cei 42 de ani ai săi. Era îmbrăcat în blugi şi o cămaşă în carouri. Deasupra avea o jachetă de lână destul de roasă. În cămin ardea focul, iar Dowling îşi trase scaunul mai aproape.
Holland îşi scoase o cizmă din piele întoarsă şi îşi mişcă degetele de la picior pentru a le încălzi, înainte de a-şi pune cizma la loc.
— Asistentele sunt foarte îngrijorate. Două fete au refuzat deja să lucreze noaptea, sunt prea îngrozite să vină singure pe întuneric.
O privi pe Hamilton şi observă că, brusc, femeia îşi luă ochii de la el. Se uită la mâinile ei, care nu purtau niciun inel şi care se jucau cu pixul şi carneţelul.
— Şi, continuă el, a trebuit să stau cu Anna şi cu Laura, pentru a încerca să le explic totul. Cineva de la şcoală a venit la ele şi le-a băgat prostii în cap. Aşa că fetele mele au stat să

mă aştepte plângând pentru că li se spusese că eu voi fi următorul ucis.
Dădu din cap cu tristeţe.
— Copiii scornesc nişte poveşti teribile uneori.
Hamilton scoase câteva murmure pentru a-şi arăta compasiunea.
— Are un efect îngrozitor asupra unor angajaţilor şi a familiilor acestora, adăugă el în final, privind-o pe Kate Hamilton care îl urmărea îndeaproape.
De data aceasta, femeia nu mai întorsese privirea.
— Nu aveţi copii, aşa că presupun că întreaga tărăşenie nu vă afectează prea mult, spuse el.
Tony Dowling încercă să camufleze gafa tuşind.
— Greşit, foarte greşit, spuse Hamilton, ridicându-se să plece. Am un băiat de patru ani.
Holland păru a se frământa, jenat şi începu să se scuze.
— Staţi liniştit. Nu aveaţi de unde să ştiţi. Tatăl lui şi cu mine intenţionam să ne căsătorim, dar a murit.
În cameră se lăsă tăcere. Dowling îşi studie mâinile preţ de câteva secunde. Fu o tăcere scurtă, dar plină de durere.
— Te pot întreba cum? spuse Holland.
Hamilton îşi luă carneţelul şi pixul, vârându-le în jachetă. În cele din urmă îl privi pe Holland, controlându-şi emoţiile. Obosită cum era, tot reuşi să vadă compasiunea în ochii lui.
— A fost împuşcat pe când prindea nişte drogaţi în Boston. Am lucrat o vreme acolo. Trebuia să fie o operaţiune simplă, dar s-a dovedit altfel. A murit pe loc.
— Îmi pare rău.
— Nu trebuie. Ştiu că şi dumneavoastră v-aţi pierdut soţia. Am văzut acest lucru în dosar. Ştiţi ce înseamnă să te străduieşti să-ţi păstrezi slujba, să ai grijă de copii, să fii lângă ei când au nevoie de tine şi, în acelaşi timp, să-ţi menţii

independenţa.
Holland păru surprins de aspectele pe care Hamilton le cunoştea despre viaţa lui.
— Oare merită, doamnă detectiv? întrebă el. Uneori îmi pun această întrebare. Dar dumneavoastră? Credeţi că merită?
— Pentru dumneavoastră merită?
Hamilton se simţi nesigură pe ea şi jenată pentru că discuta atât de deschis despre viaţa ei în faţa lui Tony Dowling.
— Da. Spitalul şi copiii sunt viaţa mea, sunt tot ce am. Iar spitalul este mai mare decât noi toţi, mai mare decât fiecare membru al personalului, mai mare chiar şi decât egourile unora dintre doctorii care străbat coridoarele. Spitalul acesta s-a aflat în slujba oamenilor din Dublin de secole. Nu de 10 ani sau de 50 de ani. Nici chiar de 100 de ani. Ci de două secole. Pentru săraci şi bogaţi deopotrivă. Este mai mult decât o maternitate, este o instituţie naţională. Iar acum un ticălos a îngenuncheat-o.
Vocea lui era plină de furie.
Tony Dowling privi şi ascultă în tăcere. Simţea emoţiile amândurora şi aproape simţea compasiunea pe care şi-o împărtăşeau.
E un tip de treabă, spuse Dowling când se aflară din nou în maşină. Kate Hamilton era bucuroasă că întunericul îi ascundea roşeaţa obrajilor. Aşteptând la semafor pentru a o lua pe strada Donnybrook, Dowling rânji:
— Şi este singur.
Hamilton aşteptă până când maşina intră pe drum în siguranţă.
— Tony, ai sărit calul de data aceasta.
Cei doi îşi zâmbiră scurt.
Tommy Malone stabili contactul pentru prima dată chiar după miezul nopţii. Conduse până în Kilcullen şi parcă lângă

un telefon public, stingând farurile maşinii. Aşteptă 20 de minute, timp în care nimeni nu apăru pe stradă. Doar două maşini trecură pe lângă el.
Telefonul sună o dată în gol, iar Malone formă din nou numărul, într-un final, o voce somnoroasă se auzi la celălalt capăt al firului.
— Theo Dempsey este acolo? întrebă Malone, cu gura acoperită de o pânză, pentru a-şi modifica vocea.
Urmă o pauză.
— Nu, nu este. Cine sunteţi?
— Îi puteţi transmite un mesaj?
— Da. Cine sunteţi, vă rog?
Persoana de la celălalt capăt al firului nu mai era somnoroasă.
— Ascultaţi cu foarte mare grijă ceea ce vă voi spune. Nu voi spune de două ori. Sunteţi atentă?
Urmă o tăcere de aproape un minut.
— Mai sunteţi acolo?
Malone nu-şi ascunse enervarea.
— Da.
— Spuneţi-i lui Theo să-i transmită acest mesaj şefului său. Dacă îşi vrea copilul înapoi, va trebui să vină cu 3 milioane de lire cash. Trei milioane. Cash. Spuneţi-i lui Theo că îl voi suna mâine la acest număr. Spuneţi-i să-l urnească pe barosanul Harry pentru că vrem banii cel mai târziu până marţi. Când voi suna mâine îi voi spune lui Theo cum vom lua banii.
Închise.
La celălalt capăt al firului, soţia lui Theo Dempsey, Marie, mâzgălea furioasă, încercând să-şi amintească fiecare cuvânt. Apoi sună la Beechill.

Ziua 7
30

4.37 am.
Duminică. 16 februarie 1997

O mână micuţă mângâie faţa lui Kate Hamilton.
— Mami, mi-e frică.
Pe jumătate adormită, ea întinse mâna şi îl îmbrăţişa pe Rory. Acesta îşi băgă din nou degetul în gură şi adormi. Hamilton se chinui să găsească mai mult loc în pat şi se întoarse pe spate, privind în tavan. Afară se auzeau tunete. Câteva minute mai târziu, începu să plouă în geamuri. În asemenea momente se simţea atât de singură!
Întoarse niţel copilul pentru a avea mai mult loc şi îşi ţinu respiraţia, privindu-l prin întuneric. Tu eşti tot ce am, Rory. Tu eşti tot ce am. Tu şi bunicul. Lacrimile îşi făcură loc printre genele ei şi, pentru o clipă, imaginea lui Paddy Holland îi apăru în minte. Se întoarse pe o parte, închise ochii şi încercă să adoarmă din nou.
O mână micuţă îi întoarse faţa. Rory se trezise din nou.
— Închide ochii. Este foarte devreme. Mami vrea ca tu să dormi.
Rory începu să-l mângâie pe Ted, peste faţa mamei lui.
— Rory. Culcă-te. Încetează! Mami este foarte obosită.
Aruncă un ochi înspre ceasul digital şi gemu.
— Culcă-te, Rory.
Rory îşi puse un braţ pe umărul ei şi închise ochii din nou. Era mulţumit. Era cu mama lui. Îi putea simţi căldura, o auzea respirând.
Gordon O'Brien nu putea dormi. Plângea. Era flămând şi speriat, în lumea lui mică, simţea că ceva nu era în regulă. Nu

era căldură, nu era tandreţe, nu erau mângâieri. Nu avea laptele mamei lui, nici căldura sânului ei, nu auzea bătăile inimii ei, nu simţea respiraţia ei pe obrazul lui. Plângea tare. Prea tare.

— Ia asta, ticălos mic!

Peggy Ryan începea să regrete întregul episod. Iisuse, nu mai am vârsta potrivită să mă trezesc noaptea, să hrănesc bebeluşii, să schimb scutecele. Vârî un biberon cu lapte pe jumătate încălzit în gura copilului şi îşi trase sacul de dormit în jurul umerilor. Iisuse, e frig de crapă pietrele. Sper că vom scăpa curând de şandramaua asta, altfel vom muri cu toţii aici. Mirosul de mucegai începea să o exaspereze. Fumul ţigărilor lui Tommy Malone o îneca. Ce şandrama împuţită!

În acelaşi timp, Dean Lynch îşi privea trupul gol în oglinda mare din sala de exerciţii, iritaţia se răspândea. Observase acest lucru pentru prima dată în urmă cu două zile, dar ştia că putea să fi avut acele bube de mai mult timp. Erau roşii şi solzoase, mici şi mari. În special pe piept, acoperindu-i tatuajul şi pe o parte din spate. Observă câteva şi pe frunte şi sprâncene.

Boala progresează. Te-a ajuns din urmă, Dean, băiete. Va trebui să te mişti ceva mai repede. Mai ai câteva lucruri de terminat. Cum ar fi asistenta aceea. Apoi domnişoara detectiv.

Da. Mai ales ea.

Să putrezesc în iad. Nu?

Ne vom întâlni în liftul care ne va coborî în străfunduri.

Telefonul sună. Iar el tresări. Cu inima bătându-i puternic, smulse receptorul.

— Dr. Lynch?

— Da. La telefon.

— Domnule doctor, îmi pare rău că vă trezesc atât de

devreme, dar avem o situaţie foarte gravă în sala de naşteri din pavilionul 3, aripa de est. Dr. Sharif face o cezariană în acest moment. Nu mai este nimeni în spital care să se poată ocupa de această pacientă.
— Vin în zece minute.
Lucrurile mergeau în avantajul său.
Ce om norocos!

5.32 am

Fusese o naştere dificilă, dar încheiată cu îndemânare şi succes. Mama, o femeie de 33 de ani, aflată la a doua sarcină, încerca să dea naştere unui copil de 4,05 kg şi se epuizase. Capul copilului rămăsese prins la mijlocul pelvisului. Numai un obstetrician priceput şi experimentat putea întoarce capul pentru a asigura o naştere normală. Din fericire, fusese sedată şi nu simţise mişcările care avuseseră loc în trupul ei.
Lynch obosise foarte tare. De obicei nu se simţea atât de epuizat, mai ales că pentru el nu fusese un caz deosebit. Transpirase abundent.
Înainte de a ieşi din pavilionul de naşteri, luă trei mânere de bisturiu şi trei lame de bisturiu mărimea 33 din camera de materiale.

6.12 am

Se strecură în bibliotecă şi scoase una dintre cărţile conţinând microcasetele. Avea nişte planuri.

6.27 am

Încet, deschise uşa biroului asistentei şefe, care era gol şi

neluminat. Verificase cu grijă ca nimeni să nu se afle pe coridor. Închise uşa încet. Cu o lanternă mică, privi pereţii până când găsi ceea ce căuta. Registrul de serviciu al asistentelor. Stinse lumina pentru o clipă şi ascultă. Singurele sunete pe care le auzea erau respiraţia sa şi bătăile inimii. Aprinse din nou lanterna, citi şi ajunse, în sfârşit, la numele pe care îl căuta. Asistenta Sarah Higgins, apartamentul 7, Hawthoms, Rock Road, Blackrock. Scrise adresa şi numărul de telefon pe spatele mâinii. Apoi căută mai departe. Duminică 16/2/97: tura 2-11 pm.
În întuneric, zâmbi uşor.

7.49

Se întorsese în apartamentul său. Îşi privea din nou reflecţia în oglindă. Era perfect. Deghizarea lui obişnuită. Îşi pieptănase părul sever, spre spate. Îşi pusese peruca, ce îi acoperea gulerul. Dispăruse orice fir din părul său grizonat. Îşi lipi o mustaţă stufoasă, neagră. Apoi îşi puse pe nas o pereche de ochelari cu rame groase. Lentilele erau din sticlă obişnuită. Era îmbrăcat într-o jachetă obişnuită, helancă şi pantaloni, toate negre. Îşi pusese un fular peste faţă pentru a se proteja de frig şi a-şi completa deghizarea. Îşi trase mănuşile negre de piele pe mâini şi îşi puse un palton gros.
Sunt îmbrăcat potrivit pentru a ucide. Dean Lynch zâmbi.
Era ceva obişnuit pentru el să-l viziteze pe John din Londra, întotdeauna fusese atent, pe faţă, deghizat cu măiestrie. Făcuse călătorii la Londra de două ori în aceeaşi zi, deghizat în mod diferit şi nimeni din aeroport sau din avion nu l-ar fi fi putut recunoaşte. John din Londra îi sugerase acest lucru, în urmă cu mult timp. El îi şi făcuse rost de perucă, ochelari, mustaţă.

— Nu lăsa pe nimeni niciodată să-ţi cunoască afacerile, Bobby, băiete. Ţine totul pentru tine. Nu lăsa fetele să-ţi vadă faţa.
Niciodată nu i-au văzut-o. Tot ce au văzut au fost peruca, mustaţa şi ochelarii. Şi ochii. Aceştia le înspăimântau cel mai tare.
Lăsă un mesaj pe robot, pentru a se asigura. Dar deja vorbise cu dr. Sharif să acopere toate urgenţele, ceea ce era un lucru obişnuit în practica ginecologică. Le spusese tuturor că îşi ia o zi liberă pentru a se relaxa, poate pentru a vedea un film. Acesta începuse la 10.15 şi dură până după miezul nopţii, ceea ce îi convenea de minune. Menţionase acest lucru, ca în treacăt, doctorului Sharif şi celor câteva asistente care îşi beau ceaiul, după operaţia complicată. Îşi aranjase alibiul.
Verifică pe vizorul uşii. Nu era nimeni pe coridor. Porni alarmele anti-furt şi închise uşa încet în urma lui. Apoi coborî scările şi o luă pe ieşirea în caz de incendiu. Introduse o bară mică de metal în rama interioară a uşii. Aceasta se închise, dar încuietoarea nu se declanşă. Mai făcuse acest lucru, de multe ori. Ştia cum să între şi cum să iasă din apartamente fără să folosească uşa principală. Era un truc folositor.
Merse repede pe strada Baggot şi chemă un taxi.
— La aeroport, vă rog!
Acestea fură singurele cuvinte pe care le auzi de la el şoferul în timpul celor 30 de minute de drum, în ciuda încercărilor lui obişnuite de a face conversaţie. Fu plătit, cu bani lichizi, fără să i se spună niciun cuvânt. Ce ticălos, se gândi taximetristul, pe când se îndepărta fără să fi primit vreun bacşiş.
Lynch cumpără un bilet la următorul zbor, un Aer Lingus spre Heathrow, folosind numele Julian Nutley.

Se aşează pe un loc la fereastră, privi norii tot timpul zborului, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta, ignorând stewardesele.
— Cafea, domnule?
— Nu.
— Hârtie, domnule?
— Nu.
Ciudat individ, se gândiră ele.

11.24 am

— Alo?
— Vreau să stau de vorbă cu John. Pauză. Respiraţie.
— John la telefon.
— Salut, John. Sunt Bobby. Am ajuns.

1.17 pm

John din Londra stătea în foaierul hotelului Hilton de pe Park Lane, citind Sunday Times. Era plin cu detalii despre răpirea lui Gordon O'Brien, scrise cu literă de o şchioapă. Jumătate din prima pagină fusese dedicată acestei poveşti. John din Londra citi cu interes. Nu dădea doi bani pe toată povestea, dar întotdeauna era fascinat de lucrurile pe care le făceau alţii pentru a pune mâna pe bani.
John din Londra era un bărbat înalt, arătos, care se apropia de 60 de ani. Părul grizonat îi era scurt în faţă şi puţin mai lung în spate, acoperind gulerul cămăşii albe. Purta un costum bleumarin, un palton din lână, tot bleumarin şi un fular roşu. O cravată cu dungi îi întregea imaginea. Părea că e pe cale să urce într-un Mercedes decapotabil şi să plece în weekend la rezidenţa sa din estul Angliei. Numai că John nu

ştia unde se află estul Angliei nici dacă îi puneai o hartă în faţă.
John trăise în Londra întreaga sa viaţă şi rareori părăsise acel loc. Plecase doar în Amsterdam şi în Turcia pentru afaceri. John din Londra era un om de afaceri puternic: avea sub control aproape toată piaţa pornografiei şi a drogurilor din sudul Londrei. Începuse ca infractor, la sfârşitul adolescenţei, intrând în lumea viciilor londoneze. Urmaseră pornografia şi proxenetismul. Îşi atrăgea de partea lui tineri şi tinere din Soho, oferindu-le bani şi cumpărându-le încrederea. La scurt timp, ajungea să fie proprietarul lor. În decurs de 10 ani, îşi consolidase o reputaţie formidabilă în zona afacerilor cu sex. Apoi trecu la droguri. Până în 1996, John din Londra ajunsese să poată obţine orice, la orice preţ. Putea furniza fete, băieţi şi droguri de orice fel. De asemenea, putea face rost de arme.
Dean Lynch se întâlnise pentru prima dată cu John din Londra într-un sex shop din Soho. Tocmai se interesa despre un dealer bun, care nu l-ar jupui de bani. John îl auzise printre rafturi şi se interesase în privinţa lui. Când spionii l-au declarat pe Lynch curat, a aranjat o întâlnire cu el. Aceasta s-a încheiat cu o afacere cât se poate de convenabilă. Nu şi-au dat nume, ci numai coduri. John din Londra. Bobby. Simplu şi plăcut.
În schimbul banilor, John îi furniza lui Dean Lynch heroină şi fete. Lynch era un client bun, întotdeauna dând banii la timp. Veniturile sale de la Maternitatea Centrală erau serioase şi nu cheltuia mai nimic pe călătorii, aşa că îşi putea permite aceste răsfăţuri. De obicei, suna cu două săptămâni înainte de orice achiziţie, la numărul pe care John din Londra i-l furnizase. Cererile erau clare: la început heroină, în cantităţi exacte, la date precise. Apoi, ajungând să aibă încredere în

furnizorul său, a început să ceară mai mult. Fete. Întotdeauna fete ceva mai în vârstă, mai brunete şi mai înalte decât Lynch.
Pentru John din Londra, aceste cereri erau cât se poate de normale. De fapt, avea de-a face cu atâţia ciudaţi încât Lynch era reconfortant de normal.
— Aş dori o fată cu părul negru, între 35 şi 40 de ani. Vreau să fie dată cu mult ruj roşu închis.
— Cum spui tu, Bobby, băiete, tu dai banii. Întotdeauna obţii de la mine ceea ce doreşti.
Cererile nu variau. Unele fete refuzau să mai meargă la el, în timp ce altele considerau că pot câştiga foarte uşor nişte bani.
— Pur şi simplu stă şi se holbează la mine timp de două ore, îi spusese una dintre fete lui John din Londra.
Fusese una dintre puţinele norocoase. Toate declaraţiile fetelor aveau un lucru în comun. Lynch le speria îngrozitor. Ticălosul era periculos. Ochii lui erau plini de ură.
Apoi Lynch a devenit violent. Nu foarte dur la început, însă încetul cu încetul a devenit atât de brutal încât John trebuia să le drogheze pe fete înainte de a le trimite la Lynch. Disperate să câştige bani, fetele acceptau aproape orice. Dar ultima dintre ele fusese bătută crunt. Îi trebuiseră lui John peste 300 de lire pentru a o vindeca într-o clinică privată pe care o folosea pentru toţi băieţii şi fetele lui. Chirurgul era şi el un client.
— Cel care a făcut aşa ceva s-a ambalat prea tare, i-a povestit el lui John. I-a spart nasul şi aproape a scalpat-o. Mi-a luat câteva ore să o repar.
Atunci, John se hotărâse să discute puţin cu Bobby. Îl urmărise şi observase un anumit tipar la el. Acum folosea mai multă heroină, telefoanele erau mai frecvente. De la o

doză o dată la două luni Bobby progresase în patru ani, ajungând la o doză o dată la două săptămâni. Dar nici chiar acest lucru nu îl deranja pe John din Londra. Este ceva obişnuit, consideră el, după telefonul din seara precedentă. Cunoaşte regulile, cunoaşte jocul. Fetele nu înseamnă nimic, oricum sunt nişte gunoaie. Însă nu-mi place să le văd bătute. Mă costă bani şi le scoate de pe piaţă pentru multă vreme. Bobby începe să mă coste bani, ceea ce este ridicol. Va trebui să-i spun acest lucru. N-am să fiu prea dur, este duminică şi sunt într-o dispoziţie bună, iar el îmi este client de multă vreme, de mai multă decât majoritatea celorlalţi. Întotdeauna vine cu banii, fără nici cea mai mică ezitare. Dar ticălosul merită să fie pus la punct. Trebuie să ştie că îmi afectează profitul.

John din Londra continua să citească. Observă o legătură între răpirea lui Gordon O'Brien şi o întâmplare care avusese loc la spitalul la care acesta se născuse. Era vorba despre o crimă. În ziar apăreau şi fotografii. Una dintre ele arăta doi oameni care coborau scările din faţa spitalului. John privi cu atenţie.

Merse spre fereastra din holul hotelului pentru a vedea mai bine. Privi fotografia din cinci unghiuri diferite, înainte de a arunca ziarul în coşul de gunoi. Dacă m-aş ocupa de pariuri, aş pune la bătaie o sumă mare că acesta e Bobby.

Lynch stătea lângă John, pe canapeaua scumpă din holul hotelului. John se prefăcea că îşi examinează mâinile, întinzându-şi degetele.

— Mă bucur să te văd din nou, Bobby, băiete. Mergem să luăm masa?

— Nu mi-e foame.

John se întoarse şi îl privi pe bărbatul mult mai mic de statură care stătea tăcut şi nemişcat pe sofaua de lângă el.

— Ar trebui să mănânci, Bobby, băiete. Ai slăbit de când ne-am văzut data trecută. Ţii cură de slăbire?
— Pur şi simplu nu mi-e foame.
John din Londra chemă un taxi şi se aşezară amândoi în spate, fără să schimbe niciun cuvânt. Coborâră în spatele magazinului Harrods. Merseră pe jos, alături, până la Saabul lui John. Urcară şi plecară spre casa cu două etaje a acestuia. Aici aveau loc întâlnirile sale de afaceri şi tot aici îşi păstra mărfurile. Asemenea altor gangsteri de mare calibru, John locuia departe de „birou". Avea un apartament de lux în Holland Park, unde îşi petrecea tot timpul liber în compania femeii care îi era pe plac în momentul respectiv şi care nu îi folosea principalele surse de venit, heroina şi cocaina.
Biroul din Hammersmith avea pereţi dubli din cărămidă, izolaţi acustic. Includea o cameră în care John îşi testa artileria.
Şi îşi ucidea duşmanii.
— Ţi-am adus un pistol Walther PPK, îi explică John.
Lynch privea pistolul din palma stângă a lui John.
— Este un pistol automat de calibru 38, cântăreşte sub un kilogram, este rezonabil ca greutate. Este destul de mic, are doar 20 cm şi este ideal pentru a fi purtat cu tine. Este un model vechi, dar foarte demn de încredere. A fost popular în rândul poliţiştilor, prin anii '70. Mie îmi place. Mic, nu prea greu, uşor de ascuns şi de purtat. Demn de încredere.
Accentul din Cockney îşi făcuse din nou apariţia, pe când prezenta calităţile armei, ca un comis voiajor care vinde cuptoare cu microunde.
— Există însă o problemă.
Lynch ridică privirea, ochii îngustându-i-se.
John din Londra îl privi scurt în ochi. E dus cu capul, se gândi.

— Se poate bloca. Gloanţele se pot bloca în încărcător şi, deci, nu intră pe ţeava. Arma trebuie curăţată des, la fel şi gloanţele. Orice urmă de praf interferează cu arcul, iar glonţul poate rămâne pe loc. Mă urmăreşti?
Lynch încuviinţă.
— De asemenea, trebuie să ai grijă şi de gloanţe. Să nu se încălzească prea tare, dar nici în frig să nu le laşi. Curăţă-le. Nu pune niciodată un glonţ necurăţat în încărcător. Eşti atent?
Lynch încuviinţă din nou. Tot timpul ţinuse ochii aţintiţi asupra armei din mâna lui John.
John din Londra îi dădu un încărcător de rezervă şi îi arătă cum să pună gloanţele. Intrau uşor.
— Pune doar şapte gloanţe în încărcător. Nu încerca niciodată să mai forţezi încă unul, vei presa arcul. Dacă vrei să-l încarci din nou, pune întâi piedica.
Lynch ridică privirea spre John. În ochii lui se citea îndoiala.
— Vei umple încărcătorul aşa cum ţi-am arătat. Apoi bagi un glonţ pe ţeavă. În felul acesta, pistolul va fi pregătit. Apoi scoţi încărcătorul, în care mai sunt şase gloanţe. Deci îţi mai rămâne loc pentru unul.
Degetele lui lungi, delicate manevrau arma cu dexteritate.
— Acum ai opt gloanţe pe care le poţi trage unul după altul. Grozav, nu-i aşa?
Lynch păru impresionat.
— Când îl foloseşti, încearcă să nu tragi gloanţele unul după celălalt, aşa cum vezi în filmele western. Ia-o încet. Apasă încet pe trăgaci şi aşteaptă două secunde înainte să tragi din nou. E nevoie de control.
Lynch îşi scărpină nasul. Ochii îi străluceau.
Luă arma şi o cântări, întâi într-o mână, apoi în cealaltă, încercând să se obişnuiască. O inspectă cu atenţie.

— Acum, Bobby, băiete, dacă vrei să fii pozitiv, aşa cum spuneai, ar fi bine să încerci arma de câteva ori înainte.
Lynch ridică privirea. Încă muta arma dintr-o mână în alta.
John din Londra scoase dintr-un dulap două seturi de căşti antifonice. Îi dădu una lui Lynch, pe cealaltă oprind-o pentru el. În mâna dreaptă avea o cutie cu gloanţe. Încet, le puse în încărcător şi băgă unul pe ţeavă. Lynch privea cu mare atenţie.
— Acum, Bobby, băiete, când vei trage, adoptă poziţia pe care o vezi în filme: picioarele desfăcute, două mâini pe armă. Una pe trăgaci, alta pentru a susţine arma.
John din Londra adoptă poziţia corectă.
— Această poziţie este cunoscută sub numele de „ceaşca şi farfurioara". Mâna-ceaşcă ţine arma cu indexul pe trăgaci. Mâna-farfurie stă dedesubt, susţinând arma. Ai înţeles? Ţinteşte spre piept. Nu încerca să tragi spre cap. Respectivul se poate lăsa în jos foarte uşor. Este mai greu să te dai deoparte însă.
Dean Lynch era numai ochi şi urechi.
London John adoptă din nou poziţia trăgătorului, vorbind din colţul gurii cu studentul său. Amândoi îşi dăduseră hainele jos. Erau gata pentru afaceri.
Afaceri de ucigaşi.
— Dacă ţinta stă cu spatele la tine, trage chiar atunci. Dacă este cu faţa, ţine arma jos, lipită de picior, până în ultimul moment. Întotdeauna strigă puternic, pentru a-i distrage atenţia. Va fi atât de mirat de ceea ce se întâmplă încât nu va avea timp să se lase în jos.
Lynch nu se mişcă. Ochii îi erau aţintiţi asupra armei.
— Strânge trăgaciul, nu-l înşfăca. Strânge-l încet şi ferm. Poate ţi se va părea o neghiobie, Bobby, băiete, dar vei fi surprins să afli cât de repede pornesc drăciile astea. Nu grăbi

arma. Va face ea toată treaba. Doar să nu te grăbeşti. Altminteri ratezi ţinta. Nu anticipa sunetul, altfel te va deruta şi vei trage în jos sau lateral.
Pentru prima dată, Lynch ridică privirea. Nu-şi mai pusese ochelarii falşi, iar John îi putu vedea ochii foarte clar, chiar şi în întunericul acela din pivniţă. Pentru prima dată începu să nu se mai simtă în largul său.
Pune-ţi căştile.
John din Londra ţinti spre sacul cu nisip şi trase încet. Privi pentru a vedea reacţia lui Lynch. Nu avusese niciuna. Pur şi simplu se uita la armă şi la gaura din sac.
— Priveşte din nou, îi spuse John lui Lynch.
John luă din nou poziţia trăgătorului şi trase alte trei gloanţe, repede, unul după altul. Pereţii căptuşiţi nu putură opri zgomotul şi Lynch îşi simţi urechile zbârnâindu-i.
— Încearcă şi tu.
Lynch încărcă, arătându-i lui John fiecare mişcare. Se aşeză în poziţia recomandată. Cu arătătorul apăsă pe trăgaci.
Bine, spuse John.
Lynch trase, iar arma îi zbură din mâini.
John zâmbi şi îşi puse ambele mâini peste a lui Lynch pentru a-i arăta cum să rămână nemişcat.
— Dă-i drumul.
Lynch apăsă din nou şi, de această dată, ambele mâini simţiră şocul, însă arma nu mai sări.
— Acum singur.
Lynch trase patru gloanţe, balansându-se în urma reculului şi ajustându-şi poziţia înainte de fiecare foc.
John îşi scoase căştile, iar Lynch îl imită.
— Bine. Încarcă din nou. De data aceasta, fără căşti.
John i le luă, observând cât de uşor încarcă Lynch arma, trăgând, învăţase repede.

Lynch se întoarse din nou spre sacul cu nisip, ţinti şi trase încă două gloanţe. Apoi se opri şi spuse că vrea din nou căştile protectoare. Cu ele pe cap, mai trase patru focuri.
— Arăţi bine, Bobby, băiete. Chiar arăţi bine. Ţi se potriveşte.
John din Londra era foarte mulţumit de studentul lui.
— Ţi-am adus o geantă specială ca să ai în ce să-l pui, Bobby, băiete.
John merse în fundul camerei şi aduse o geantă neagră din piele, marca Samsonite.
Apăsă pe încuietoare şi deschise partea din faţă. Înăuntru, era echipată ca un diplomat obişnuit al unui om de afaceri. Avea o carte de vizită pe numele unui Andrew Kelly, având adresa în Hammersmith. Erau trecute şi nişte numere false de telefon şi de fax. Conform cărţii de vizită, Andrew Kelly era un agent comercial în domeniul softurilor pentru computer, care lucra pentru o companie din Southampton, care nu exista, de fapt. Mai erau nişte broşuri lucioase despre softuri şi informaţii despre Microsoft Windows ’95. Un caiet format A4, pixuri şi markere colorate umpleau restul de spaţiu. Într-un buzunar erau hârtii mâzgălite. Fundul genţii părea drept, fiind acoperit cu material textil.
— Zona din fund se scoate uşor. Vezi găicile micuţe din fiecare colţ?
Lynch inspectă şi încuviinţă, privind din nou atent.
— Acestea se scot, spuse John, arătându-i.
Sub acele găici se aflau patru şurubele.
— Şuruburile ţin această parte la locul ei.
Îi dădu lui Lynch o mică şurubelniţă. Şuruburile ieşiră cu uşurinţă, iar Lynch ridică placa. Ieşi greu. Astfel, ieşi la iveală un mulaj în care încăpea perfect pistolul. Mai era un spaţiu pentru cutia cu muniţie. Designul era perfect, astfel încât

nicio manevrare mai bruscă sau mai brutală să nu descarce arma.
— Ce părere ai, Bobby, băiete? Grozav, nu-i aşa?
Lynch dădu din cap aprobator. Fără să vorbească, puse arma şi muniţia în lăcaşurile special destinate. Stăteau fix. Se putea trage o foaie de velero peste, pentru a asigura stabilitatea.
John din Londra privea.
— Orice ai face, când mergi cu avionul, nu lua această geantă cu tine, ca bagaj de mână. Scannerele o vor detecta. Lasă-i să o pună în hală şi ia-o doar din locul de unde se colectează bagajele. Încuietoarea are cifru. Combinaţia este scrisă pe colţul acestei broşuri.
Îi arătă, iar Lynch se apropie pentru a observa numărul.
Închise servieta şi formă o combinaţie la întâmplare. Încercă să deschidă servieta, însă nu reuşi. Apoi formă combinaţia corectă, iar încuietoarea se deschise.
John din Londra privea fiecare mişcare, încercând să se decidă când să ajungă la afacerea adevărată.
— Când te gândeşti să priveşti lucrurile pozitiv, Bobby, băiete?
Lynch nu spuse nimic. Puse o cutie cu gloanţe Browning FN Court de 9 mm în locaşul special destinat. Puse deasupra foaia de velero.
— Am citit ziarul din această dimineaţă, Bobby, băiete. Ţara asta a ta se duce de râpă. Acum se răpesc nou-născuţi.
Lynch nu spuse nimic. Puse din nou arma în locaş şi se minună cât de fix intra. Apoi o scoase şi verifică încărcătorul. Mai era un glonţ înăuntru. Nefolosit. Viu.
— Şi mai era vorba acolo şi despre o crimă dintr-un spital, Bobby, băiete. Am văzut o imagine cu doi ţipi pe scări. Unul dintre ei semăna foarte mult cu tine.

Lynch se întoarse şi ridică privirea către John, cu un uşor zâmbet pe chip.
— Zău? Semăna?
— Da. Arăta ca tine. Întocmai ca tine. Nu te gândeşti să fii pozitiv la spital, nu-i aşa? Din nou?
Poate dacă nu ar fi spus „din nou”, lui Lynch nu i-ar fi păsat atât de tare. Dar spusese „din nou”, iar Lynch îşi dădu seama că John ştia deja.
Fii atent!
Strigătul îl luă pe John prin surprindere şi se întoarse încet să vadă dacă era cineva în spatele lui. Se întorsese doar pe jumătate când îşi dădu seama că interpretase complet greşit gestul lui Bobby. Complet greşit.
Ecoul se auzi din nou, dar de data aceasta nu sacul cu nisip fu găurit, ci capul lui John. Creierul îi sări cât acolo: glonţul intrase chiar sub urechea lui stângă şi ieşise prin spatele craniului.
— Nu dezvălui nimănui niciodată afacerile tale! strigă Lynch spre trupul cuprins de spasme, întins pe jos, cu sângele curgându-i din răni.
Puse pistolul şi muniţia în geantă, ignorând grohăielile şi încercările disperate ale lui John de a supravieţui. Puse la loc şuruburile, închise geanta şi formă combinaţia de numere. Privi în jur, găsi cheile de la maşină şi îi spuse adio lui John înainte de a ieşi în aerul rece, cu fularul pus în jurul gurii. Urcă la volanul Saab-ului şi merse până la Heathrow, unde cumpără două bilete de avion spre Dublin, pe numele Andrew Kelly. Geanta fu înregistrată la bagaje şi ajunse în hala avionului.
Mângâie grămada de bani din jachetă, cele 2.000 de lire de care John din Londra nu avea să mai beneficieze niciodată. O parte din aceşti bani rămase în magazinele din aeroport.

— Cafea?
— Nu?
— Ziare?
— Nu.
Ce individ ciudat, se gândi stewardesa.

31

3.17 pm
Camera de interogări, Secţia de poliţie din strada Store

În după-amiaza duminicii de 16 februarie 1997, în camera de interogări, Kate Hamilton şi echipa de investigaţii credeau că sunt pe cale să facă o descoperire.
Apelul fusese înregistrat la 9.30 în acea dimineaţă, iar detaliile fuseseră notate de un poliţist care fusese de serviciu. Femeia sunase la linia de telefon privată. Era extrem de tulburată şi îl rugase pe poliţist să nu-i dezvăluie identitatea. El promise că va face tot posibilul.
— Ce informaţie aveţi?
— Este vorba despre fata aceea care a fost ucisă în spital.
— Da.
— Am văzut înmormântarea ei la televizor, aseară. Dumnezeu să-i aibă în pază pe părinţii ei. Erau distruşi.
— Da, aşa este. O tragedie îngrozitoare.
La capătul celălalt al firului se auzeau plânsete. Poliţistul nu spuse nimic, însă înregistrarea merse mai departe. În cele din urmă întrebă:
— Ştiţi ceva despre această fată sau altceva care ne-ar putea ajuta în investigaţie?
Alte plânsete.
— Sigur este confidenţial ceea ce voi spune?

— Absolut. Este o linie de telefon privată. Orice îmi spuneţi rămâne între noi.
— Cred că soţul meu a omorât-o pe fata aceea. Iisuse!
Izbucni din nou în lacrimi.
— Îmi puteţi spune cine sunteţi?
Răspunsul nu putu fi înţeles din pricina suspinelor. Caseta mergea înainte.
— Vă rog, îmi puteţi spune numele dumneavoastră?
Alte suspine se auziră. Apoi femeia începu să se descarce:
— Este violent, foarte violent. Bea mult şi mă bate mereu. Lipseşte regulat şi în unele nopţi nu vine deloc. Mă tachinează spunându-mi de asistentele pe care le regulează la spital, unde lucrează. Este bucătar acolo. Uneori vine acasă, mă leagă şi îmi descrie în detaliu ce a făcut. Sau ce spune că a făcut. N-a fost acasă în noaptea în care a fost ucisă fata aceea. A venit noaptea următoare, beat criţă. M-a bătut. M-a avertizat că o să primesc acelaşi tratament ca fata aceea. Mi-a strigat să am grijă. Cică: „O să sfârşeşti şi tu cu un bisturiu înfipt în gât. Aşa cum i-am făcut şi ticăloasei celeilalte”.
Poliţistul îşi notă toate acestea. Caseta continua să înregistreze.
— Mă va omorî dacă află ce v-am spus. Să nu ziceţi nimănui că eu v-am spus. M-ar omorî.
Acesta era motivul pentru care Anthony Francis O'Loughlin, bucătarul care nu putuse justifica unde fusese în noaptea crimei, se afla acum în camera de interogări.
Dowling petrecuse prima oră cu el, discutând un alibi care nu avea niciun fundament şi care era complet diferit de cel pe care îl dăduse iniţial. Aşa că Dowling îi spuse că fusese auzit lăudându-se că o ucisese pe fată.
Bărbatul rămase cu gura căscată. Dowling îşi dădu seama că

îl lovise în moalele capului.
— Cine v-a zis aşa ceva?
O'Loughlin era un bărbat slab, care mirosea a ulei de prăjeală. Era încă îmbrăcat în hainele de lucru: pantaloni în carouri şi o cămaşă albă, peste care purta o jachetă de jeans pătată şi soioasă.
Dowling îşi acoperi nasul.
— Sursele, Tony. Sursele mi-au spus că ştii totul despre felul în care Mary Dwyer a fost ucisă. Ştii mai multe decât noi. Nimeni nu pare să cunoască atâtea detalii ca tine. Aşa că spune-mi, Tony, de ce ai făcut-o?
— Du-te dracului! ţipă Anthony Francis O'Loughlin, care făcea pe durul acasă.
Dowling se aşează în faţa lui, de cealaltă parte a mesei de interviu. Kate Hamilton stătea în spatele bucătarului, sprijinită de perete. John Doyle fuma şi privea din colţul celălalt. Îl vedea pe O'Loughlin şi avusese grijă ca şi acesta să îl vadă. Doyle şi Dowling făceau cu rândul. O'Loughlin începea să obosească. Era epuizat, de fapt. Băuse toată noaptea trecută şi se simţea îngrozitor. Acum se afla într-o secţie de poliţie, fiind investigat pentru o crimă pe care nu o comisese. Cel puţin din câte îşi amintea.
— De ce ai făcut-o, Tony? Ce a făcut ea ca să merite aşa ceva? Te-a refuzat? Ţi-a spus că nu eşti de nasul ei?
Pe măsură ce interviul progresa, începură cu toţii să-şi dea seama că n-ar fi putut-o omorî O'Loughlin. Numai gura era de el. N-avea pic de creier. Ar fi lăsat dâre de la sticlele sparte din laborator până pe treptele casei sale.
Fusese o zi irosită.
Dar nu şi pentru Dean Lynch.
În timp ce Kate Hamilton şi echipa ei hărţuiau pe cine nu trebuia, adevăratul criminal se întorsese în apartamentul

său şi îşi planifica următoarea mişcare, fără să se laude prin baruri cu ce avea de gând să facă.
Telefonul lui Tommy Malone acasă la Theo Dempsey, în noaptea precedentă, aruncă o lumină în cazul răpirii. Jack McGrath şi oamenii săi ştiau acum că aveau de-a face cu o bandă hotărâtă.
— Puţini sunt cei care au numărul meu de telefon, le spuse Dempsey. Nu sunt în cartea de telefon şi n-am fost de ani buni. Oricine vrea să mă contacteze o poate face prin biroul din strada Dawson. În afară de familie, puţini cunosc acel număr de telefon.
Soţia lui Dempsey şi cei trei băieţi adolescenţi au fost atunci interogaţi la sânge de către unul dintre membrii unităţii Jaguar. Cine vă cunoaşte numărul de telefon? Vă amintiţi să fi sunat de curând vreo persoană necunoscută? A sunat cineva de curând, spunând că a greşit numărul? Aţi dat numărul de telefon vreunei prietene, vreunui coleg sau antrenorului de fotbal? Răspunsurile au fost verificate şi reverificate, iar numele menţionate au fost căutate în arhiva electronică a poliţiei.
Apoi, întregul personal de la Beechill şi de la sediul corporaţiei O'Brien a fost interogat, pentru a se vedea dacă au avut vreo implicare sau dacă au dezvăluit informaţii confidenţiale. Au fost aduşi să lucreze la acest caz încă 20 de detectivi. Betty Noian şi restul personalului care se ocupa de întreţinere au trecut doar printr-o evaluare rapidă.
A fost analizată şi ipoteza conform căreia răpirea ar fi doar o manevră pusă la cale de vreun competitor în afaceri pentru a-l destabiliza pe Harry O'Brien. Pagina de finanţe din Evening Post relatase despre o licitaţie pentru una dintre fabricile de medicamente şi despre rezistenţa la acest demers. Să fi fost această răpire planificată şi finanţată de

undeva din centrul financiar al Londrei? Evening Post recomandase prudenţă înainte de a se ajunge la o asemenea concluzie, dar reuşi să speculeze bine subiectul.
Apoi, unul dintre foştii manageri ai lui Harry O'Brien, concediat de către barosan cu nişte luni în urmă, îşi deschisese gura într-un bar, sugerând că era implicat în răpire şi că ştia exact unde se afla banda respectivă. Cineva fusese atent şi, înainte de a apuca să se trezească din beţie, fostul manager se trezi stând la masa de interogări cu un membru al unităţii Jaguar. Fu eliberat abia şase ore mai târziu.
Trebuiau urmărite toate pistele, explorate toate unghiurile. Jack McGrath şi oamenii săi îşi tociseră pantofii căutând în stânga şi în dreapta. Casele din jurul Roundwood au fost vizitate, iar locatarii – întrebaţi dacă au văzut ceva suspect ori li s-au pus întrebări ciudate de către străini, cerându-li-se indicaţii. De asemenea, au fost cercetate casele şi bordeiele pe o rază de 8 km. Caravanele parcate în Roundwood au fost cercetate, iar proprietarul a fost întrebat despre noii veniţi. Registrele motelurilor din jur au fost şi ele cercetate. La fel şi cele ascunse, pentru a evita plata impozitelor. Mai mulţi criminali din vecinătate au fost interogaţi şi eliberaţi, însă puşi sub supraveghere. Telefoanele le-au fost urmărite.
În Beechill şi la casa lui Theo Dempsey, telefoanele au fost puse sub ascultare, înregistrându-se toate apelurile.
Jack McGrath voia ca Dempsey să se întoarcă la el acasă şi să aştepte următorul telefon al răpitorilor.
— Te vor folosi ca mijloc de comunicare, sunt sigur. Nu există alt motiv pentru care ar fi sunat la tine acasă. Va trebui să stai lângă telefon şi să-i ţii de vorbă data viitoare când vor suna.
Dempsey nu era foarte încântat de sugestie.

— Nu pot. Pur şi simplu nu pot. Aţi văzut în ce stare este şeful meu. Este pe punctul de a ceda nervos. L-am prins lângă dulapul cu băutură, iar el n-a mai pus gura pe o picătură de alcool de trei ani. Sandra a pus să fie scos tot alcoolul din casă, pentru orice eventualitate.
În ciuda semnalelor pe care i le dădea trupul ei, Sandra rezista. Sânii ei ţipau după o gură pe care să o hrănească. Cicatricea îi dădea dureri. Mai important însă, inima ei plângea după acel copil căruia îi dăduse naştere şi pe care îl pierduse atât de devreme. Îl voia înapoi, indiferent de costuri.
— Harry, trebuie să plătim răscumpărarea aceea.
Stătea împreună cu Harry, aşezată pe marginea patului din dormitor, încercând să-l convingă.
— Este prea mic, Harry. Este un nou-născut. Dacă nu vor avea grijă de el cum trebuie, ar putea muri înainte ca poliţia să-l găsească. Harry, trebuie să le dăm ce vor.
Se aşezase în genunchi în faţa soţului ei, frângându-şi mâinile, implorându-l. Era pentru prima dată când îl ruga ceva. Ochii lui erau înceţoşaţi, lipsiţi de viaţă, la fel ca şi inima sa. Nu spunea nimic. Se uita în gol.
— Haide, Harry, haide, îl scutură ea de umeri. Trebuie să ne mişcăm repede. Trebuie să ne luăm copilul înapoi.
Disperarea o copleşise.
— Adu-l pe Theo.
Acestea erau primele cuvinte rezonabile pe care Harry O'Brien le grăise în ultimele zile.
— Spune-i lui Theo să urce. Va şti ce să facă.
Jack McGrath îl privi pe Theo Dempsey urmând-o pe Sandra. Apoi văzu un Theo Dempsey nou coborând scările, un sfert de oră mai târziu. Părea grăbit. Dispăru în biroul barosanului Harry. În câteva minute un fax fu trimis spre Londra.

Jack McGrath simţea că înţelegerile se vor face pe la spatele său.

32

5.17 pm
Bordeiul, Kilcullen

Primul spasm îl apucă pe Gordon O'Brien după ce fu hrănit a treia oară, înainte de prânz. Criza era blândă faţă de ceea ce avea să urmeze. Speriat şi agitat cum era, tot avea nevoie să fie hrănit la ore regulate şi plângea de foame din patru în patru ore. Însă la prânz, când Peggy Ryan îi puse biberonul în gură, copilul păru neliniştit. Capul i se clătina încoace şi încolo, de parcă ar fi încercat să scape de tetină. După ce supse de câteva ori, braţele începură să i se agite. Faţa îi era schimonosită de durere.
Urletele străbătură bordeiul, iar Peggy Ryan trebui să-l plimbe timp de o oră până când copilul reuşi să adoarmă, epuizat. Îi schimbă scutecul, murmurând şi înjurând, întâi încet, apoi mai tare.
Moonface privea.
La fel şi Sam Collins.
Amândoi se săturaseră de Peggy. Avea biberonul? Nu putea grăbi niţel pasul? Nu putea să tacă dracului din gură? Se săturaseră şi de bordei. Chiar dacă focul din bucătărie ardea tot timpul, iar caloriferele electrice încălzeau dormitoarele, casa tot mirosea a mucegai. Un geam spart dintr-un dormitor permitea frigului să între, aşa că trebuiau să stea cu toţii îmbrăcaţi în haine groase. Uşile făceau curent, ceea ce amplifica senzaţia de disconfort. Apoi, Moonface a văzut un şoarece în toaletă şi a început să lovească în pereţi.

— Ieşi de acolo, ticălos mic! strigase el, vârând un pistol printr-o gaură pe care o văzuse în perete.
Doar mirosul de şuncă şi ouă, pe care le pregătea Peggy Ryan la ceai, mai ridicau moralul şi făceau casa cât de cât acceptabilă.
Tommy Malone ieşise ceva mai devreme, întorcându-se cu braţele pline de ziare. Ştia că nu prea avea sens să încerce să ascundă faţă de echipă isteria generală care cuprinsese ţara. Mai devreme sau mai târziu tot aveau să afle şi era mai bine să le controleze reacţiile, dându-le interpretarea pe care o voia.
— Iisuse, am dat lovitura cea mare!
Lăsă un Sunday Independent în mâinile lui Moonface, îi dădu un Sunday Post lui Collins, iar el devoră Sunday Tribune. Peggy Ryan fusese lăsată să se uite peste paginile de sport. Începu din nou să vorbească singură.
Plini de vervă, ceilalţi făceau schimb de ziare, lăudându-se cu fiecare cuvânt care fusese scris despre răpire, râzând de descrierile lor, prezentate diferit. Într-una, Sam Collins era creierul, descris ca un fost membru al IR A, expert în explozibili, din Derry. Moonface era considerat „animalul" care o lovise pe June Morrison, lăsând-o în comă. Se râse mult pe marginea acestui subiect, iar Collins începu să latre la Moonface pentru a-l goni.
Peggy Ryan îi zise vreo două vorbe.
Dacă trezeşti copilul, n-ai decât să-l legeni tu.
Collins se uită urât la ea, primind în schimb aceeaşi privire. Tommy Malone observă şi interveni pentru a menţine pacea. În secret, erau cu toţii îngrijoraţi de starea lui June Morrison. Aşa ceva nu trebuia să se întâmple. Cei trei bărbaţi verificaseră înainte de a pleca şi fiecare ştia că este de condamnat la fel de mult ca şi ceilalţi.

Dacă lui Peggy Ryan nu i se dăduseră ziarele să le citească nu era pentru că ar fi fost ignorată de reporteri. POLIŢIŞTII CAUTĂ FEMEIA MISTERIOASĂ DIN RĂPIRE. CE FEL DE FEMEIE AR FACE AŞA CEVA? TICĂLOASA HOAŢĂ DE COPII!
Unul dintre tabloidele englezeşti prezentau o fotografie cu Gordon O'Brien înfăşurat în faimosul şal. Deasupra erau două mâini care păreau că vor să-l răpească. POLIŢIA IRLANDEZĂ O CAUTĂ PE TICĂLOASA HOAŢĂ DE COPII!
Nu era un joc de cuvinte. Pur şi simplu era o ştire uriaşă, plină de dramă.
Bordeiul era tăcut. Membrii echipei se adunaseră în faţa focului din bucătărie, absorbiţi de ziare. Moonface trecuse la paginile de sport şi citea despre meciul internaţional dintre Irlanda şi Anglia, care urma să aibă loc miercuri. Moonface avea bilete la acest meci. Spera ca toată afacerea să se încheie până atunci.
Peggy Ryan făcu un ibric de ceai. Erau cu toţii adânciţi în gânduri. Tommy Malone citea ceva care nu-i plăcea despre barosanul Harry, care putea să încetinească toată treaba. Nu aşa ceva vreau să aud, îşi spuse el în gând. Tommy Malone era foarte conştient de tensiunea care-şi făcuse loc în echipă. Bordeiul era prea mic, se loveau cu toţii între ei, copilul urla continuu. Nu se gândise la treaba asta. Deloc nu se gândise. Aruncă o privire furişă spre fiecare.
Moonface rezista. Collins se săturase, dar încă mai avea forţă să reziste. Peggy arăta îngrozitor. Urletele copilului o epuizaseră. Iisuse, avem copilul de doar două zile, iar ei vor deja să scape de el.
Citi din nou partea despre barosanul Harry. Îl îngrijoră mai mult decât prima dată.
Tommy Malone trebuia să ia nişte decizii. Era nevoie să grăbească lucrurile, înainte ca barosanul Harry să cedeze

nervos. Trebuie să-l trezim, să-l facem să vină cu banii. Nu putem sta în bordeiul ăsta pentru totdeauna. E timpul să trecem la faza următoare.
Îl privi pe Collins şi se hotărî să-l ia pe el în locul lui Moonface, la care se gândise iniţial. Se gândi că Sam Collins avea nevoie să iasă din bordei, să schimbe aerul, mai ales dacă bebeluşul începea să plângă din nou.
— Bine, sparse Malone tăcerea. Este timpul să zorim niţel lucrurile.
Cu toţii ridicară privirea.
— Şedinţă foto. Martin, pune-ţi cagula. Vom face câteva poze Polaroid.
Peggy Ryan nu voia să deranjeze copilul adormit, dar Malone voia să facă fotografiile cu el în această stare. Nu voia nişte poze cu un copil care urlă. Iisuse, dacă ziarele pun mâna pe o imagine cu el plângând, vom fi linşaţi.
Aşa că Moonface îşi puse cagula, Peggy Ryan îl ridică pe Gordon în faţa pătuţului său de parcă ar fi fost din cristal şi puse golomoţul adormit în braţele lui Moonface. Copilul nu se trezi, doar îşi aruncă braţele în aer, se strâmbă şi strănută.
Tommy Malone făcu o poză. Aşteptară. Ieşi o fotografie bună, cu Moonface ţinând copilul, lângă el fiind ziarul Sunday Post pe care Collins îl ţinuse, fără a intra însă în cadru. Titlurile ziarului confirmau data la care fusese făcută poza.
— Ar trebui să fie înfăşurat în şal, Tommy, spuse Peggy Ryan. Aşa ar putea fi orice copil. Pune şalul în jurul lui şi îşi vor da seama că despre el e vorba.
Malone, Collins şi Moonface fură luaţi prin surprindere. Erau impresionaţi.
— Bravo, Peggy, bine gândit! spuse Malone.
Tommy mai făcu trei poze, de această dată cu şalul. Moonface chiar părea un răpitor, cu braţele lui mari,

prinzând ferm copilul. Braţe mari, cap mare cu cagulă. Creier mare, care se gândeşte dacă se va termina totul până la meci…
Malone îi spuse lui Collins să-l urmeze.
— Iisuse, Tommy, ai spus că mă iei pe mine, protestă Moonface.
— De mâine încolo. De mâine vom răspândi fotografii Polaroid prin tot Dublinul. Vom avea nevoie de motocicletă atunci. Vei fi plecat mai toată ziua. Sam are nevoie de o pauză.
— La naiba, câtă dreptate ai! căzu Collins de acord.
— Cred şi eu că am.
Se îmbrăcară gros şi urcară în Volvo. Coborâră uliţa. La volan era Collins, dându-i timp lui Malone să gândească.
Brian O'Callaghan zări farurile din bordeiul său. Sunt tot aici. Mă întreb cine sunt. Luă din nou ziarul şi continuă să citească. În afară de povestea cu răpirea şi crima de la spital, nu prea avea ce. Scuipă printre dinţi şi începu o rugăciune tăcută pentru întoarcerea în siguranţă a lui Gordon O'Brien.
Malone se hotărî să lase patru fotografii, toate în Dublin şi departe de Kilcullen, pentru a-i băga în ceaţă pe poliţişti. Una intră într-o cutie de scrisori din strada Gardiner, alta într-o cutie a ziarului Sunday Post, iar a treia într-o cutie de scrisori a sediului corporaţiei O'Brien, din strada Dawson.
Apoi, dintr-un telefon public aflat în centrul Tallaght, Tommy Malone sună la poliţie, pe linia privată. Mulţumit că sticletele de la celălalt capăt al firului pricepuse informaţiile, sună apoi la numărul lui Theo Dempsey.
— Aveţi timp până mâine să aduceţi banii. Dacă vreţi copilul înapoi, aţi face bine să vă grăbiţi. Voi suna mâine la prânz şi vă voi spune ce să faceţi cu ei.
Apoi, autoturismul o luă înapoi spre Kilcullen. Sirenele

maşinilor de poliţie se auzeau la toate punctele de control, iar Jack McGrath asculta înregistrarea cu vocea deformată a lui Tommy Malone.
Gordon O'Brien plângea din cauza colicilor.
Peggy Ryan se plimba din nou de colo-colo prin cameră, sătulă, vorbind singură. Moonface îşi pusese căştile şi asculta la Walkman o casetă cu U2. Îşi scobea nasul energic. Ba chiar îi dădu sângele.
În Beechill, Harry O'Brien stătea mut şi nemişcat lângă uşa din faţă. Se aşezase acolo după ce aflase despre cel de-al doilea telefon al răpitorilor.
— Îmi aştept copilul să vină acasă, îi spuse el unui poliţist care îl întrebase dacă se simte bine.
Sus, Sandra O'Brien era păzită şi îngrijită de o tânără poliţistă, care avea propriul ei copil şi care nu se putea opri să sune acasă. Aproape din oră în oră.
Acest lucru se întâmpla peste tot în ţară. Toate buletinele de ştiri erau urmărite, în speranţa unui deznodământ fericit. Unele mame nici nu se mai puteau uita la televizor, atât erau de tulburate. Era un coşmar.
Industriaşii de top începuseră să-şi contacteze companiile care îi oblăduiau, solicitând transferul din Irlanda, soţiile lor refuzând să mai rămână. Se dublase numărul gărzilor de corp.

8.27 pm

— Mami, îmi citeşti o poveste?
Rory strângea în braţe cartea pe care i-o cumpărase mama lui – compensaţie pentru că fusese plecată toată ziua. Bunicul se uitase la ceas când ea sosise, epuizată. În casă era o dezordine de nedescris. Jucăriile erau aruncate peste tot.

— Nu începe. Am avut o zi îngrozitoare. Sunt obosită şi mi-e foame. M-am săturat.
Kate Hamilton avea motive întemeiate să se fi săturat. Jurisconsulţii o informaseră că testul SIDA se poate face numai voluntar. Dacă vrea să verifice anumite persoane, trebuie să le permită să consulte un sfătuitor legal mai întâi. Tot ce aflase era frustrant şi nu părea decât să amâne investigaţia.
Se lăsă într-un fotoliu, gata să plângă, iar Rory i se urcă pe genunchi. Ea îi mângâie obrajii şi părul, îi sărută fruntea. Apoi îşi scoase pantofii uzi şi şosetele, aruncându-le pe podea.
Rory simţea că ceva nu era în regulă. Îşi puse degetul în gură, îl scoase pe Ted din pijama şi îl trecu peste faţa mamei sale. Ea îl sărută din nou, încercând să alunge imaginea tatălui lui mort, pe care o vedea tot mai des acum, când el creştea.
— Rory şi-a băut ceaiul?
Bunicul pregătea şunca şi ouăle în bucătărie. Strigă de acolo un „da". Mirosul de prăjeală îi producea un concert în stomac, iar Rory chicoti. Amândoi chicotiră. Se îmbrăţişară, iar ea îl strânse puternic.
— Mami, nu, mă doare! Văzu ziarul cu titlul despre răpire şi nu se putu abţine să nu-l strângă şi mai tare pe copil. Se ţinură în braţe, fericiţi.
Bunicul aduse şunca şi ouăle, dar îi găsi pe amândoi adormiţi unul în braţele celuilalt. Îi privi şi se hotărî să nu-i trezească. Mâncă singur. Îi privi din nou, de la masă.
Dumnezeule, ce viaţă pentru ea! Cât o mai poate duce aşa fără să cedeze?
Stând în faţa oglinzii din camera sa de exerciţii, Dean Lynch se gândea să-i uşureze munca lui Kate Hamilton. Ţinea pistolul în mână şi apăsa pe trăgaci, neavând niciun glonţ pe

ţeavă. Făcea acest lucru de o oră, obişnuindu-se cu arma, învăţându-i mecanismul. Se pregătea pentru cea de-a doua fază a atitudinii sale pozitive. Şi era nerăbdător.
Încet, coborî arma şi îşi inspectă trupul. Slăbesc. John din Londra are dreptate.
John din Londra avea dreptate.

33

10.05 pm
Cinema Savoy, strada O Connell

Dean Lynch stătea la rând, strălucitor ca un stâlp de telegraf. Purta un trening verde aprins, o helancă galbenă şi o şapcă roşie pe care scria „Chicago Bears". Avea tenişi albi şi mănuşi galbene, toate cumpărate din magazinele din aeroportul Heathrow, cu banii pe care ar fi trebuii să-i dea lui John din Londra. De asemenea, mai cumpărase de acolo o geantă sport ieftină, complet neagră, care stătea la picioarele lui, pe când înainta în rând. Înăuntru se afla peruca lui neagră, ochelarii falşi, mustaţa, helanca neagră, treningul negru, şosete şi tenişi negri. Se mai aflau acolo două perechi de mănuşi chirurgicale, pistolul Walther PPK şi 20 de gloanţe, împachetate cu grijă, astfel încât să nu se descarce din greşeală. Înfăşurat cu grijă într-un prosop se afla un ciocan de 3 kg. Cumpărat mai devreme din Woodies, împreună cu un metru de sfoară groasă, rezistentă. O transformase deja într-un fel de lasou. Era gata de acţiune.
Mai avea ceva. Piesa lui de rezistenţă, marca sa.
La Savoy se difuza o serie de tributuri aduse lui Francis Ford Coppola. În această seară se prezenta seria Naşul. Era aglomeraţie mare. Lynch le zâmbea oamenilor, ca un nătâng.

Ar fi fost imposibil să nu îl remarce.
— Îmi pare foarte rău, nu am mărunţiş, îi spuse el casierei dându-i o bancnotă de 50 de lire pentru un bilet care costa doar 4.5.
Femeia îl privi lung, iar el zâmbi dulce, scoţându-şi şapca pentru a-i îngădui să-l vadă mai bine. O să mă ţii minte, nu? Când vor întreba, o să-ţi aduci aminte de mine?
— Nu aveţi nici măcar o monedă de 50 de penny?
— Îmi pare rău. Nimic. Am venit tară mărunţiş.
Oamenii de la coadă începeau să se neliniştească, iar el se întoarse spre ei ca să le ceară scuze şi ca să le dea ocazia să-l vadă îndeaproape. O mulţime de priviri piezişe îi fură aruncate, în timp ce casiera îl măsura cu dispreţ.
Lynch îşi luă, în sfârşit, biletul şi restul şi se îndepărtă cu geantă cu tot. Aşteptă până când alţi câţiva îşi cumpărară bilet, după care zâmbetul îi dispăru de pe faţă. O luă spre toaletă. Nu era nimeni. Avea noroc.
Ce norocos!
Din nou.
Când foaierul se umplu de lume, Dean Lynch era deja pregătit. Hainele stridente erau în geantă. Un om mic, îmbrăcat în negru, ieşi dintr-o toaletă. Se privi în oglindă şi se asigură că nu-l vedea nimeni. Apoi ieşi în strada O'Connell, croindu-şi drum prin mulţime, ţinând capul în jos. Nimeni nu dădu atenţie acestui om cu haine negre, pantofi negri, suflet negru şi intenţii negre.
Ajunse la colţul cu strada Eccles, unde era parcat BMW-ul său şi verifică alarmele. Apoi făcu semn spre un taxi. Cu voce schimbată, ceru să fie dus la clinica Blackrock, spunând că vizitează o prietenă aflată în spital.
L-a fost scos apendicele, adăugă el repede, înainte ca taximetristul să ceară detalii.

Tot drumul se gândi că avea să piardă scena din Naşul în care Luco Brazzi era omorât pe la spate.
Mă întreb dacă va fi la fel.
Îşi privi ceasul.
Era aproape 11.30 pm.
Oare va fi la fel?
Ochii îi vor ieşi din orbite?
Pe drum, rămaseră o vreme blocaţi în trafic. Poliţiştii îi căutau pe răpitorii lui Gordon O'Brien. Le făcură semn să treacă fără să-i privească măcar, iar Lynch oftă uşurat. Taximetristul începu să dea înainte cu gura despre răpire, despre starea naţiunii şi despre ticălosul de guvern. Toate comentariile i-au fost ignorate, pasagerul gândindu-se în altă parte. Lynch uitase complet de faptul că atenţia întregii lumi era concentrată asupra copilului pe care el îl adusese pe lume. Era preocupat de alte evenimente. Avea propriile treburi de rezolvat.
Fu lăsat în faţa spitalului Blackrock. Se făcu a o lua spre intrare, pe când taximetrul se îndepărta. Apoi o luă spre Hawthoms, unde locuia asistenta Sarah Higgins. Era frig, îi ieşeau aburi din gură când expira.
Verificase înainte clădirea. Era o vilă veche, impunătoare, transformată în 8 apartamente. În parcare, fiecare loc era numerotat. Locurile 7 şi 8 erau despărţite de un castan gros, desfrunzit, îngheţat.
Dăduse telefon înainte, în diferite momente ale zile, după ora două, când sora Higgins ar fi trebuit să plece de la muncă. În niciuna dintre ocazii nu răspunsese nimeni. Acum dădu un ultim telefon, din cabina telefonică a barului, aflată la vreo 200 de metri de apartament. Nu răspunse nimeni.
Îşi privi ceasul. Era 11.05 pm.
— E timpul, domnilor. Nu aveţi şi voi o casă la care să

mergeţi?
Barmanul încerca să elibereze localul şi să meargă acasă să se odihnească. Să doarmă liniştit. Exact ceea ce plănuia Lynch pentru asistenta Higgins.
Mai mult sau mai puţin.
Se hotărâse mai devreme să nu folosească pistolul. I-ar fi plăcut să-l folosească şi era foarte dezamăgit pentru că nu putea. Teribil de dezamăgit. Furios chiar. Dar considerase că ar fi făcut prea mult zgomot şi nu avea niciun rost să atragă atenţia, ba chiar să se supună riscului inutil de a fi prins.
Mai sunt multe de făcut după această noapte, îşi spuse el. Foarte multe.
Stătea în spatele castanului masiv, cu o geantă neagră la picioare, cu pistolul încărcat. Îşi pusese mănuşile chirurgicale şi strângea într-o mână ciocanul. Lasoul albastru stătea pe jos.
Nişte faruri străpunseră deodată întunericul din parcare. Îşi privi repede ceasul. Era 11.17. Iisuse Hristoase, a venit mai devreme. Inima îi bătea puternic. Doamne, nu se îndreaptă spre locul ei. O Toyota Corolla intră pe spaţiul 3 şi doi oameni ieşiră, un tânăr şi o tânără. Uşile maşinii se închiseră, iar Lynch auzi clicul închizătorilor. Bărbatul o cuprinse pe femeia care chicotea. Un minut mai târziu se sărutau cu pasiune, gemând de plăcere.
La dracu'! aproape că ţipă Lynch. La dracu'!
Femeia se sprijinea de maşină, iar bărbatul o acoperise cu totul, mângâind-o.
Lynch se aplecă şi luă pistolul, pregătindu-se pentru atitudinea pozitivă.
Brusc, ea se eliberă şi cu un râs senzual se prefăcu a fugi. El o luă după ea. Se îndreptară spre intrarea în clădire.
Lynch se relaxă. Când auzi uşa închizându-se în urma lor,

puse arma înapoi în geantă, verificând dacă mai intrase cineva în parcare.
Aşteptarea începea să-l enerveze. Era cumplit de frig. Se uită la ceas. Era 11.37 pm. Haide, soră Higgins, unde eşti? O lumină apăru brusc la un apartament şi îi văzu pe cei doi iubăreţi trăgând draperia.
Chiar când lumina de la geamul lor se stinse, în parcare apăru o Mazda 626, condusă de sora Higgins.
Maşina înaintă uşor pe locul 7, în spatele castanului. Farurile fură stinse. Sarah Higgins ieşi din maşină, o încuie şi porni alarma. Tuşi uşor şi îşi strânse hanoracul pe trup. O luă spre clădire, apoi se opri. Se auzi o nuia rupându-se, în urma ei, apoi un freamăt uşor.
Un sfert de oră mai târziu, Dean Lynch se afla într-un taxi care îl ducea înapoi, în centrul Dublinului. Îl luase de pe Rock Road şi mormăise indicaţiile şoferului înainte de a se aşeza în spatele maşinii, cufundându-se în tăcere. Taximetristului puţin îi păsa de tăcerea pasagerului. Era ultima lui cursă şi era mulţumit că pleacă apoi acasă
Lynch ajunse lângă Savoy tocmai la timp pentru a se amesteca în mulţimea care ieşea de la film. Ţinând capul în jos, se îndreptă spre cele mai apropiate toalete. Într-una dintre cabine se schimbă din nou, punându-şi hainele stridente. Ieşi, spunându-i noapte bună unuia dintre controlorii de bilete care îl priveau.
— Excelent film, spuse Lynch, plin de entuziasm.
— Du-te dracului, îi sugeră controlorul. Idiotule!
Lynch merse cu BMW-ul până la Ballsbridge, oprindu-se pe drum pentru a arunca probele incriminatorii în diferite pubele.
Pentru Dean Lynch se încheiase cu bine încă o zi de muncă.

Ziua 8
34

5.17 am.
Luni, 17 februarie 1997

Ai întârziat, se gândi Kate Hamilton, când Rory îşi făcu simţită prezenţa. Fusese din nou trezită dintr-un somn adânc.
— Mami, putem să ne luăm un căţeluş?
Ea gemu şi se întoarse pe partea cealaltă.
— Culcă-te, Rory. E prea devreme. Culcă-te.
Era prea devreme şi în Kilcullen, dar echipa A era trează. Toţi înjurau, plini de nervi.
Gordon O'Brien nu dormise bine. Fusese hrănit chiar după miezul nopţii, fără niciun fel de probleme. La 4.47 am se trezi însă, flămând, ţipând să fie hrănit din nou. Peggy Ryan ţinea sticla încălzită şi fu gata în câteva minute. După ce supse o dată, copilul începu să aibă spasme din pricina colicilor. Dădea din picioruşe şi strângea din pumni.
— Iisuse, murmură Peggy Ryan. Nu din nou!
Începu să se plimbe prin cameră, ţinându-l în braţe şi murmurând. Legănă copilul încoace şi încolo, îi făcu masaj pe burtică, îl puse pe umăr, bătându-i uşor spatele cu palma. Degeaba. Gordon O'Brien plângea de mama focului. Urletele lui răsunau în tot bordeiul, trecând prin pernele pe care Tommy Malone, Moonface şi Sam Collins şi le puseseră peste cap, încercând disperaţi să scape de gălăgie. Peggy intră în camera lor, ţinând copilul în braţe.
— Să-l ia cineva înainte să-l omor!
Nimeni nu se oferi.
Cei trei se sculară, înjurând, trântind şi mârâind. Moonface

se duse la toaletă pentru a scăpa de zgomot şi începu să dea cu piciorul în gaura şoarecelui.
— Vino încoace, ticălos mic, vino încoace!
Sam Collins se aşeză la masa din bucătărie, acoperindu-şi urechile cu mâinile, întrebându-se cum avea să se sfârşească întreaga tărăşenie. Peggy Ryan duse copilul pe uşa din spate, pentru a scăpa de privirile sumbre pe care i le aruncau ceilalţi. Dacă n-ar fi fost atât de frig afară, şi-ar fi luat tălpăşiţa şi nu s-ar mai fi întors niciodată.
— Tommy, n-ar fi mai bine să înapoiem copilul şi să mergem acasă?
Moonface se săturase. Ar fi preferat să dea o duzină de atacuri la bancă, decât să continue cu acţiunea asta. Măcar se va termina totul în curând, banii vor fi împărţiţi şi fiecare va putea pleca să se distreze. Acţiunea aceasta e pur şi simplu ridicolă.
Sam Collins se juca nervos cu cercelul. Îl privi pe Tommy Malone pentru a-i vedea reacţia, întrebându-se cum va rezolva criza.
— Nu, nu. Ne-am implicat prea mult. Poliţiştii oricum vor fi pe urmele noastre. Ce rost are să pornim ceva şi să nu fim plătiţi?
Moonface ridică din umeri. Era nefericit, foarte nefericit. Deja vedea toată nefericirea prelungindu-se pentru încă o săptămână. Iar meciul avea loc miercuri. Se aşeză la masa din bucătărie, acoperită de vase murdare. Mucurile de ţigară se odihneau în cutiile goale de lapte. Moonface mirosi laptele acru dintr-o sticlă şi se strâmbă.
— Trebuie să facem ceva. Tommy, se hotărî Sam Collins să facă pace. Urletele alea ne-au scos pe toţi din minţi. Dacă ar fi fost mai mare, i-aş fi tras una. L-aş fi făcut să tacă.
Părea nervos. Din spatele casei, plânsetele izbucniră din nou,

de data aceasta mai violente. Peggy Ryan scutură copilul cu putere. Şoaptele ei blânde se transformaseră în înjurături. Copilul păru a deveni încă şi mai agitat. Urla cât îl ţinea gura. Peggy Ryan îi trase o palmă peste faţă. Uluit, copilul tăcu pentru moment. Apoi se puse pe urlete.
Pentru Dumnezeu!
Peggy Ryan îşi pregătea palma pentru încă o lovitură, dar se opri văzându-l pe Tommy Malone privind-o din uşă.
— Pune copilul în pătuţul lui, Peggy. Lasă-l să urle cât vrea.
Femeia evită să privească ochii iscoditori ai lui Malone.
Nu era pentru prima dată când Tommy Malone se întreba cum aveau să se termine toate. Echipa părea să dea semne de nerăbdare. Era timpul să mai facă o serie de fotografii şi să-l preseze pe barosanul Harry. Întreaga tărăşenie trebuia să se termine curând.
La Beechill, Harry O'Brien plănuia să încheie afacerea. Aflase despre data limită de predare a răscumpărării de la Theo Dempsey şi se înţelesese împreună cu Sandra să dea banii. Jack McGrath întrebase dacă Sandra avea să facă un apel emoţionant la televizor pentru eliberarea copilului, dar primise un răspuns negativ. Harry O'Brien se hotărî că era timpul să dea banii şi contactă compania de asigurări Security Risks la care încheiase poliţa de asigurare în caz de răpire. La început poliţa fusese făcută doar pentru barosan, apoi şi pentru Sandra, când se căsătoriseră. Cu două luni în urmă, îl adăugaseră şi pe copil în poliţă, ba chiar făcuseră glume pe marginea acestui subiect.
— Dumnezeule, nici nu s-a născut încă şi tu iei în calcul riscurile, spusese Sandra într-o dimineaţă, pe când stăteau în pat şi analizau mişcările copilului în pântece.
Ştiu, ştiu. Sunt un prost. Dar la felul în care evoluează lucrurile în această ţară, cred că m-aş simţi mai în siguranţă

aşa.

7.27 *am*

Uneori, când Rory era profund adormit, iar ea avea câteva minute libere înainte de a pleca la serviciu, Kate Hamilton stătea întinsă lângă el, ascultându-i respiraţia, mângâindu-i părul, uluită de misterele vieţii. Se gândea la ziua în care îl născuse, când îi văzuse pentru prima dată chipul. Actul naşterii o schimbase pentru totdeauna.
Avea un partener. Acum, întreaga ei viaţă se concentra în jurul lui.
— Mami, putem să ne luăm un căţeluş?
Discutară despre aceasta tot timpul cât făcu duş, îşi uscă părul, se machie şi luă micul dejun.
— Nu, Rory. Pentru ultima dată, nu. Nu este loc pentru un căţel aici şi eu n-am timp să-l dresez şi să fac ordine în urma lui.
— Dar voi avea eu grijă de el. Fac eu curat.
Ea puse jos lingura, autoritară şi privi copilul drept în ochi.
— Nu, Rory. Hotărât, nu. Acum încetează cu acest subiect. Mănâncă. Vom întârzia.
Lacrimi mari umplură ochii copilului. Stătea cu faţa aplecată peste castronul cu fulgi de porumb, cutremurat de plâns. Apoi o atinse drept în inimă:
— Eu nu am cu cine să mă joc. Tu eşti tot timpul la slujbă. Nu am cu cine să mă joc.
Cei doi plânseră unul în braţele celuilalt până când se făcu prea târziu. Apoi se grăbiră să se îmbrace, să facă sandviciurile. Kate i-l dădu pe Ted şi îl privi cum începe iar să-şi sugă degetul. Se hotărî să-l ducă la grădiniţă chiar ea şi îl sună pe bunicul pentru a-i spune. Acesta avea să-l ia mai

târziu, să-i facă ceaiul, să stea şi să se joace cu el pentru o vreme. Apoi să pregătească masa pentru ea. Dumnezeule, se gândi ea. Nu cred că mai rezist mult timp aşa.
Imediat după ora nouă, în biblioteca din Maternitatea Centrală, Kate Hamilton stătea la masă, împreună cu Tony Dowling.
— Rory vrea un căţeluş.
— Kate, nu vreau să fiu ticălosul care să-i strice ziua, dar nu-i lua niciun căţeluş dacă ai capul pe umeri.
Dowling provenea dintr-o familie din Cavan şi, pe când era copil, avusese câini adevăraţi.
— Nu-i poţi oferi o viaţă decentă unui câine la oraş. Câinii au nevoie de spaţiu, vor să alerge liberi, să fugă după iepuri şi vulpi. Nu să se ferească de maşini.
Hamilton asculta doar pe jumătate. Asistenta Higgins trebuia să vină la 9 fix. Îşi privi ceasul, apoi se întoarse spre Dowling, atentă.
— Câinii de la oraş sunt chinuiţi. Compară-i cu cei de la ţară, care au personalitate, au stil. Cei de la oraş arată de parcă ar avea nevoie de psihiatru.
Râse puţin de propria sa glumă.
Ai ou pe cravată, îl informă Hamilton, uitându-se pentru a treia oară la ceas.
— Unde naiba e asistenta aia?
Dowling se uită la pata de pe cravată.
— Ştii la ce mă gândeam azi-dimineaţă, venind aici?
Hamilton formă numărul asistentei pe telefonul mobil.
La ce?
— Poate ar trebui să ne plimbăm puţin prin spital, să ne facem o părere. Este ceva ce încă ne scapă. Tot am impresia că doctorii aceştia ştiu mai multe decât vor să spună.
Telefonul suna fără ca cineva să răspundă.

— Poate că este pe drum. Traficul este îngrozitor la ora aceasta. Mai ales că se caută copilul acela.
— Da, poate că ai dreptate.
Hamilton îşi studie notiţele.
— Sunt doi doctori cărora cred că ar trebui să le facem test SIDA cât mai repede.
— Numai doi? întrebă Dowling râzând. Este mai bine. Jack McGrath nu putea suferi pe niciunul dintre ei.
Hamilton zâmbi.
— Morgan şi Lynch. Morgan minte, sunt sigură de acest lucru. Soţia lui a spus acest lucru, mai mult sau mai puţin. L-am trimis de două ori pe John Doyle ca să-l aducă şi nu a fost de găsit. Povestea celuilalt individ, Lynch, este cam prea exactă pentru gustul meu. Cred că ar trebui să le cerem amândurora să vină astăzi la secţie. Să o punem pe asistentă să le asculte vocile şi, în acelaşi timp. Să-i întrebăm de ce ezită să facă testul SIDA.
Hamilton îşi luă geanta.
— Mă duc să studiez locul până când vine. Ne întâlnim aici la 10.
— Unde te duci, în caz că am nevoie de tine?
Hamilton era deja la uşă.
— Vreau să-l studiez puţin pe dr. Tom Morgan, să-l văd în acţiune.
Dowling chicoti.
— Din câte am auzit, vei fi foarte norocoasă dacă nu-l vezi în acţiune.
Dr. Tom Morgan se afla în cabinetul său privat. Hamilton fusese îndrumată de un îngrijitor, apoi redirecţionată de o asistentă. Deschise încet uşa sălii de aşteptare, nevoind să se facă prea remarcată de pacienţii care, fără îndoială, ştiau că prezenţa poliţiei şi a lui Jack McGrath îi deranjase pe atâţia.

Dumnezeule, îşi spuse ea, ultima dată când am fost la un ginecolog, am avut grijă să-mi epilez picioarele.
Primul lucru care o izbi fu acela că nu se afla câtuşi de puţin într-o sală de aşteptare. Deschise iar uşa şi citi numele. Dr. Tom Morgan, Clinică Privată.
Aflându-se înăuntru nu putu să nu asocieze locul acela cu o agenţie de modă. Aşezate pe scaunele din sala de aşteptare erau cinci femei cu picioare lungi, lungi, care păreau că nu se mai termină. Era clar că fiecare se străduise să arate cât mai atrăgător posibil. Una purta o fustă scurtă de piele. Stătea cu picioarele încrucişate seducător. Alte două aveau gene lungi, care fluturau deasupra revistelor. Purtau jeanşi mulaţi pe corp. Alta purta haine Paul Costelloe şi îşi tot flutura părul, neputându-se hotărî în ce direcţie să-l lase. Toate cinci o priviră pe Hamilton intrând, examinând-o cu atenţie, din cap până în picioare. Se măsurau cu toatele, ca nişte tigroaice cu ghearele scoase, gata de luptă. Dacă s-ar fi ivit ocazia şi-ar fi scos ochii una alteia.
Secretara dr. Tom Morgan apăru în uşă. Era o blondă superbă, cu părul ondulat, care îi acoperea umerii. Purta un body de culoare crem, care îi punea în evidenţă sânii. Spre invidia celor din cameră.
Purta o fustă scurtă şi pantofi sexy, cu cureluşe şi diamante mici, care atrăgeau atenţia. Şi cel mai mult îi atrăgea atenţia dr. Tom Morgan. Toate femeile care veneau la el îi urau secretara, gândindu-se ce făceau ei doi atunci când nu mai aveau pacienţi. Umblau zvonuri cum că ar fi fost văzuţi îmbrăţişaţi la o petrecere dată în spital sau că ea ar fi ieşit în fugă din camera din consultaţii, roşie şi stânjenită, atunci când un vizitator neaşteptat intrase.
— Anne Cantwell? Dr. Morgan este gata să vă primească.
Una dintre femei se ridică, îşi aranjă fusta, îşi scutură părul şi

intră în camera de consultaţii. Mergea ca o felină în căutarea prăzii.
Kate Hamilton se simţi aproape atrasă de această menajerie, fascinată şi, în acelaşi timp, dezgustată.
— Vă pot ajuta cu ceva?
Ochii se întoarseră spre ea.
— Da. Aş dori să stau de vorbă cu dr. Morgan.
— Aveţi o programare.
— Nu.
Puse o carte de vizită pe biroul de recepţie, iar blonda o studie rapid. Apoi ridică privirea:
— Dacă doriţi să aşteptaţi, voi vorbi cu el de îndată ce termină cu pacienta care tocmai a intrat.
Femeile se întoarseră spre Hamilton. Cine o fi frumoasa asta, cu trupul ei ferm, îmbrăcată în uniforma aceea bleumarin? în sala de aşteptare se lăsă tăcerea, tulburată doar de degetele blondei, care băteau darabana pe masă.
Sala de consultaţii a lui Tom Morgan reflecta generozitatea industriei farmaceutice din Irlanda. Un calendar de pe perete, aşezat în spatele scaunului său, nu arăta numai data, ci şi rolul terapiei cu hormoni la femeile aflate în pre-menopauză. Carnetul de pe biroul său avea logo-uri ale unor companii specializate pe probleme ginecologice. Pixurile erau şi ele inscripţionate cu virtuţile ultimelor medicamente pentru dismenoree. Până şi săpunul şi prosopul aveau mărci. Doar constrângerile de ordin etic împiedicau industria farmaceutică să pună logo-uri până şi pe costumele, cămăşile şi cravatele Armani, împiedicându-l să arate ca lin pilot de Formula 1.
Bună dimineaţa, detectiv Hamilton. Cred că m-aţi căutat deunăzi. Secretara mea mi-a spus că unul dintre poliţiştii dumneavoastră a încercat să mă contacteze. Ceva legat de un

test de sânge?
Morgan părea uluit şi dispus să coopereze. Faţa lui frumoasă exprima îngrijorare.
Am fost plecat din oraş ultimele zile şi n-am avut când să iau legătura cu dumneavoastră.
Kate Hamilton trebuia să recunoască: Morgan arăta minunat. Avea faţa şi trupul unui Adonis şi probabil şi toate celelalte dotări. Fiecare mişcare a lui emana sexualitate. Îşi odihnea bărbia pe degetele lungi, delicate, privind-o provocator în ochi.
Acum m-aţi găsit, continuă el încet. Cu ce pot să vă ajut?
Hamilton era pe cale să-şi înceapă discursul, când uşa fu deschisă brusc de Tony Dowling. Era negru la faţă.
— Kate, trebuie să-ţi vorbesc imediat. Trebuie să vii. S-a întâmplat ceva.
Îndrăgostiţii din parcare fuseseră cei care îşi dăduseră seama că s-a întâmplat ceva neobişnuit cu asistenta Higgins. Telefonul care suna continuu în apartamentul ei îi trezi, după o noapte de pasiune. Suna. Apoi se oprea, după care începea din nou. Începuse să-i enerveze.
— De obicei este plecată la această oră. Spuse el.
Simţi mâna ei pe coapsă.
Din nou?
Da.
— Eşti o tigroaică.
— Da.
Dar telefonul sună din nou, stricând momentul. El se strecură din pat şi se uită pe geam să vadă dacă maşina asistentei mai era în parcare. Era tot acolo.
E acasă încă.
Apoi observă ceva. Şterse fereastra cu draperia şi miji ochii. Vedea clar o pată roşi lângă maşina parcată. Ceva, care

semăna mult cu un ciocan, stătea lângă pata roşie. Era uluit. Alarmat, se mai uită o dată.
— Mă duc să verific maşina de afară. Mă întorc într-un minut.
Ea rămase în pat.
— Grăbeşte-te! Te aştept.
El îşi puse un halat, îşi luă papucii şi îşi trase un pulover pe cap. Ea merse la fereastră, ca să privească.
Îl văzu scoţând aburi pe gură în frigul dimineţii. Îi bătu în geam. Dar el nu ridică privirea. Se îndrepta încet spre maşină, foarte încet, având în vedere frigul de afară. Se apropie de maşină şi privi înăuntru, ştergând geamul cu o mănuşă. Geamurile erau îngheţate. Deodată, se dădu înapoi, speriat, gâfâind. Privi din nou înăuntru.
Apoi alergă ca un om posedat, pierzându-şi un papuc.
Ce dracu' face? Unde fuge? Ce a văzut?
Hamilton şi Dowling ajunseră chiar înainte de 11. Trei maşini ale poliţiei erau deja în parcarea complexului de apartamente. Şase poliţişti în uniformă se mişcau încoace şi încolo pentru a-şi face cald. Portiera uneia dintre maşini era deschisă. Se auzeau informaţiile despre crimă transmise prin staţie.
Kate Hamilton ştia deja că era vorba despre maşina asistentei Higgins. La telefon i se spusese că înăuntru se afla un cadavru. Putea fi văzut prin geam. Unul dintre scaunele din spate fusese împins în faţă şi se vedea un picior îmbrăcat într-un ciorap alb, cu pete roşii. În inima ei, Hamilton ştia că este vorba despre asistenta Higgins.
În depărtare se auzeau nişte sirene. Veneau legiştii.
Dowling vorbea cu un poliţist. Acesta îi arăta spre unul dintre apartamentele complexului. Acolo, privind înspre ei, se aflau cei doi porumbei, care îşi pierduseră ardoarea

dinainte. În ciuda hainelor groase, lui îi clănţăneau dinţii. Ea stătea mută pe un scaun din bucătărie, fumând ţigară după ţigară.
— Kate! Mă duc sus, să discut cu tânărul care a văzut sângele.
Hamilton îi făcu semn din cap şi îşi strânse haina în jurul trupului. Maşina legiştilor se apropie şi îşi opri sirenele. Portierele se deschiseră şi din ea coborî echipa: doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb, fotograful Dan Harrison, cu Nikonul deja pregătit şi dr. Noel Dunne.
Dunne avea două genţi. Deschise una, înjurând şi mormăind până găsi ceea ce căuta. Apoi luă din maşină o haină de piele, pentru a se proteja de frig. Cu dictafonul şi clipboard-ul în mâini, începu lucrul.
— Aduceţi nişte paravane pentru maşină! strigă el şi doi poliţişti alergară să aducă ce le ceruse.
Unul dintre detectivi înconjura zona cu bandă galbenă. În câteva minute, automobilul Mazda 626 al asistentei Higgins fu ascuns privirilor.
— Dr. Dunne, sunt sergentul Kate Hamilton. Ne-am întâlnit fugitiv în noaptea în care aţi fost chemat la Maternitatea Centrală.
Dunne o măsură de sus până jos, fără să-şi ascundă neplăcerea. Ea ignoră acest lucru.
— Am preluat investigaţia crimei de la spital.
Făcu o pauză pentru a se asigura că el auzise şi înţelesese cuvântul „preluat”.
— Am motive să cred că trupul din maşină are legătură cu acea investigaţie.
Dunne se holbă la ea. Aburii pe care îi scotea pe gură îl făceau să semene cu un dragon.
— Aţi preluat cazul de la inspectorul McGrath ?

— Da. A fost transferat să investigheze răpirea copilului. Este expertul în răpiri din unitatea Jaguar.
— Zău? mormăi Dunne, pornind spre maşină. Chiar este?
Se opri brusc şi o privi pe Hamilton:
— Şi dumneata în ce eşti expertă?
Încerca să o intimideze deliberat.
Hamilton îi cunoştea reputaţia legendară. Ştia că detestă nou-veniţii, detectivii tineri, considerând că nu fac altceva decât să-i irosească timpul cu întrebări inutile. Mai mult, detesta femeile care încercau să facă o slujbă de bărbat. Ea îşi dădu seama că el ar fi preferat să discute cu altcineva.
— În gătit. Fac o omletă grozavă.
Înghite asta, moş tâmpit!
Dunne rânji.
— Bine, detectiv sergent Hamilton, să ne punem pe treabă.
Dădu deoparte unul dintre paravanele galbene, ţinându-l până când intră şi ea. Apoi îl închise la loc.
Un car de televiziune apăruse deja la faţa locului. Jurnaliştii se pregăteau de lucru. Un poliţist le făcu semn din mâini, interzicându-le să se apropie mai mult.
— Uşile sunt încuiate.
Unul dintre legiştii îmbrăcaţi în alb, purtând mănuşi chirurgicale, luă amprente de pe mânerele maşinii. Apoi încercă să deschidă portierele. Toate portierele erau încuiate.
Dunne începu să dicteze. Plimbându-se în jurul maşinii, făcu observaţii despre tipul acesteia, numărul de înregistrare, culoarea, aburul din interior, zgârieturile de pe caroserie. Apoi se lăsă pe vine şi privi balta de sânge, măsurând-o şi descriind-o. La vreo 70 cm se afla un ciocan murdar de sânge. Dunne îl inspectă îndeaproape, dictând. Dan Harrison îl urma îndeaproape, fotografi ind tot ce i se ordona. Apoi,

Dunne examină urmele de paşi şi picăturile de sânge de lângă maşină. Dimensiunile şi formele urmelor de paşi fură notate, măsurate şi fotografiate. Kate Hamilton îl privea.
Dunne termină examinarea exterioară a maşinii şi a împrejurărilor acesteia. Era gata să se ocupe de restul.
— Dan, ai fotografiat tot?
Harrison, legist fotograf de primă mână, dădu din cap. Dan Harrison nu era vorbăreţ de felul lui. Avea genul de slujbă despre care nu mulţi ar dori să audă şi despre care nu îi făcea plăcere să vorbească.
Dunne avea propriul fel de a înregistra datele de la locul crimei.
NUMELE DECEDATULUI. Nu completă pentru moment.
ADRESA SCENEI.
— Unde suntem?
Privi în jur şi unul dintre poliţişti îi strigă adresa exactă. Dunne o notă.
DATA ŞI ORA CONTACTULUI. Îşi privi ceasul şi scrise 17-297 la 9.57 am.
DATA Şi ORA SOSIRII. 17-2-97 la 10.32 am. Fusese la morgă pentru a inspecta un cadavru pescuit din Liffey. Drumul spre Blackrock nu îi luase mult. Având în vedere escorta poliţiei şi sirenele pornite.
OFIŢERUL DE SERVICIU. O privi pe Kate Hamilton.
— Cum spuneai că te cheamă?
Pe când Kate îşi spunea din nou numele, clar şi răspicat, Dunne murmură ceva în barbă, făcându-şi din nou cunoscută dezaprobarea. Oftă adânc şi toată lumea se întoarse să-l privească. Părea neobişnuit de obosit în acea dimineaţă.
ULTIMA DATĂ LA CARE DECEDATUL A FOST VĂZUT ÎN VIAŢĂ. Lăsă loc liber.
TEMPERATURA RECTALĂ. Nu completă.

TEMPERATURA ÎN ATMOSFERĂ. Luă termometrul şi îl puse pe capota maşinii, peste o bucată de pânză.
RIGOR MORTIS. Spaţiu gol.
LIVIDITATE LIPOSTATICĂ. Spaţiu gol.
SUMAR AL LEZIUNILOR. Făcu o pauză, puse clipboard-ul sub braţul stâng şi oftă din nou adânc.
— Deschideţi maşina.
Unul dintre legişti îi făcu semn din cap altuia. Îşi scoase mănuşile chirurgicale, le puse într-un buzunar, apoi scoase o altă pereche pe care o trase pe mâini. Toţi cei prezenţi se apropiară de autoturism. Păreau cu toţii că ezită să facă următorul pas. Ce-aţi zice să mergem cu toţii să bem o cafea şi să ne încălzim, poate chiar să bem o tărie? Orice în afară de următorul pas.
Medicul legist îl privi pe Dunne şi încuviinţă, cu o privire resemnată.
Kate îşi strânse haina pe trup. Nu era sigură că voia să vadă ce urma, dar se pare că era nevoită. Nu se putea retrage. Tipic, ar spune ei, tipic pentru o femeie.
Legistul verificase deja mecanismul de închidere al maşinii, iar Dan Harrison îşi schimbase filmul din aparatul foto.
Delicat, mecanismul fu deschis. În tăcere sună ca o împuşcătură de pistol.
La naiba!
Iisuse!
Dumnezeule!
Noel Dunne nu spunea nimic. Doar privea. Kate Hamilton nu spunea nimic, dar nu putu să nu-şi întoarcă privirea. Trupul asistentei Sarah Higgins fusese forţat să stea în poziţie de fetus. Faţa îi era presată de o geantă sport, ascunsă – slavă Cerurilor de privirile celor din jurul maşinii.
Nu fusese însă ascunsă privirii lor sfoara albastră din jurul

gâtului, strânsă atât de tare încât intrase în piele. În zona urechii se vedea sânge. În gâtul ei, cândva voluptuos. Fusese înfipt un bisturiu.
Dan. Fă cât mai multe prim-planuri. Fotografiază şi picioarele, atât din stânga cât şi din dreapta. Vreau o fotografic de ansamblu, una din faţă şi una de sus.
Se întoarse spre unul dintre poliţişti.
Cum te cheamă?
Poliţist Carter.
Ei, bine, poliţist Carter, mergi la dubiţă. În spate vei găsi o scară mobilă. Fii de treabă şi adu-o aici. Orice ai face. Nu te apropia de balta de sânge sau de ciocan. Ocoleşte.
Apoi se întoarse spre Harrison.
— Dan. Fă cât de multe fotografii poţi de sus. Înainte să mutăm cadavrul. Şi fă cât mai multe prim-planuri cu mânerul acela de bisturiu. Voi ceilalţi, staţi în spate. Daţi-i tot spaţiul de care are nevoie.
O privi pe Hamilton:
— Detectiv sergent, aş dori să schimbăm câteva vorbe.
Hamilton şi Dowling îl urmară pe Dunne la câţiva metri de maşină. Pentru un moment, Dunne nu spuse nimic. Îl privea pe Harrison. Îi mai strigă câteva instrucţiuni. În cele din urmă, se întoarse spre Hamilton, în timp ce Dowling îl privea şi îl asculta cu respect.
— Acesta este al doilea cadavru, examinat în decurs de o săptămână, care are înfipt un bisturiu în gât. Ambele victime sunt femei tinere. Ştii cine este această fată?
— Seamănă cu cu o asistentă de la Maternitatea Centrală, pe nume Sarah Higgins.
— De unde ştii?
— Trebuia să ne întâlnim cu ea la ora 9, pentru a asista la nişte interogări. Acelea sunt maşina şi uniforma ei.

— Este cea care a auzit vocea la telefon săptămâna trecută? Jack McGrath mi-a spus acest lucru.
— Da.
— Ai recunoaşte-o dacă aş întoarce cadavrul?
Hamilton înghiţi.
— Da, am stat de vorbă cu ea.
— Bine. Să aruncăm o privire. Două bisturiuri înfipte în gât, în decurs de o săptămână, reprezintă un record, chiar şi pentru mine.
Dunne se apropie de maşină. Harrison stătea pe scară şi făcea fotografii.
— Am terminat.
Fotograful coborî şi derulă filmul.
Dunne mută scara şi se aplecă pentru a privi mai bine cadavrul, începu să dea ordine. Peste câteva minute se întoarse spre Hamilton, care stătea în spatele lui.
— Eşti gata?
Ea încuviinţă. O trecu un fior şi se luptă să nu arate sentimentul neplăcut care o cuprinsese.
Dunne îşi puse o pereche de mănuşi chirurgicale şi împinse încet trupul, expunând întâi zona gâtului, apoi acea parte a feţei care se putea vedea fără a fi deranjată. Apoi îi îndoi genunchii.
Nu are rigor mortis, murmură el, apoi se întoarse spre Dowling.
— Care este temperatura termometrului de pe acoperiş?
— Patru grade.
Slavă Domnului că nu e vânt, altfel am fi îngheţat cu toţii, murmură Dunne.
— Aveţi idee de cât timp ar murit? întrebă Hamilton.
Fără să ridice privirea, Dunne o împinse mai departe.
— Încă nu, detectiv sergent. Din cauza frigului încă nu s-a

instalat rigor mortis. Voi putea să-ţi spun după ce voi măsura temperatura rectală. Vreau să-i priveşti chipul şi să-mi spui dacă este asistenta de care mi-ai vorbit.
Încet, întoarse capul ca de ceară.
Pentru un moment, Kate Hamilton nu putu fi sigură. Chipul frumos şi plin de viaţă al fetei, care discutase despre iubiţi, dans şi trupe rock în timp ce ea încerca s-o convingă să coopereze în timpul interviului, era acum fără viaţă, fără spirit. Trăsăturile de bază rămăseseră aceleaşi, dar sclipirea vieţii dispăruse pentru totdeauna.
— Ea este, spuse Tony Dowling.
Privea peste umărul lui Dunne.
— Ea este, nu-i aşa, Kate?
Hamilton se îndreptă.
Da, ea este, din nefericire. Cu siguranţă.
— Ei, bine, sergent, cred că a folosit un bisturiu curat de data aceasta, dar se pare că este din nou vorba despre prietenul nostru din spital. Ai o investigaţie a dracului de grea în mâini.
Bună dimineaţa, aici Southside Town Houses. Lesley Cairns vă stă la dispoziţie.
Bună dimineaţa. Speram să închiriez una dintre casele dumneavoastră pentru o săptămână.
— Desigur, domnule. Aveţi o zonă preferată sau un preţ peste care nu vreţi să treceţi?
— Ei, bine, este pentru un client de afaceri venit în Dublin pentru o săptămână. Va avea treabă mai mult în sudul oraşului şi va locui singur. Îmi puteţi sugera ceva?
— Avem un complex de apartamente noi în Dun Laoghaire. La preţuri cât se poate de rezonabile.
— Nu, este prea departe.
— Hmm, să vedem. Ce-aţi spune de Booterstown? Avem un

complex de case şi apartamente cu unul sau două dormitoare în Mourne Court, chiar la ieşirea din Booterstown Avenue. Este plasat central. Şi nici nu este foarte scump.
— Da. Sună bine. Aveţi un apartament cu un singur dormitor?
— Da. Avem un apartament care include şi o bucătărie. De asemenea, are baie, toaletă şi o cameră de zi. Este liber până la începutul lui martie.
— Sună bine. Cât costă.
— 300 de lire pe săptămână. Are contoare pentru electricitate şi gaze, aşa că se va plăti în funcţie de consum. Trebuie depusă o garanţie de 300 de lire, care se înapoiază la sfârşitul săptămânii.
— Sună perfect. Pot să fac rezervarea şi să trec pe acolo într-o oră ca să plătesc?
Desigur, domnule. Veţi plăti cash, cu cec sau prin carte de credit?
— Voi plăti cash, dacă nu vă deranjează. Dacă îmi daţi o chitanţă, fondurile îmi vor fi rambursate de către companie.
— Bineînţeles, domnule. Pe ce nume să fac rezervarea?
— Andrew Kelly. Este un agent de vânzări din Southampton. Se ocupă de softuri pentru calculatoare. Are o afacere la filiala Microsoft din Sandyford. Vă voi lăsa cartea sa de vizită când voi veni.
— Când veţi veni, veţi primi cheile şi o hartă, ca să ştiţi cum să ajungeţi acolo. Birourile noastre sunt în strada Mount. Nu aveţi cum să nu ne găsiţi. Chiar la intrare se află un panou mare cu numele firmei.
— Grozav. Ne vedem peste o oră.
Lynch mai frunzări o dată prin Paginile Galbene până când găsi rubrica de maşini la mâna a doua. Ridică receptorul şi

formă un număr. Zece minute mai târziu ştia că la Donnie's Motors din Ringsend îl aştepta o maşină cu doar 70.000 kilometri la bord, în stare perfectă, cu baterie şi cauciucuri noi.
Luă un taxi până la Donnie, deghizat din nou cu mustaţa, peruca şi ochelarii. Avea costumul negru. Donnie îl tot bătea la cap, vânzându-i gogoşi despre kilometraj, foştii proprietari, numărul de accidente şi de reparaţii.
Lynch ştia că minte. Era chiar lamentabil.
Negociară asupra preţului, dar în cele din urmă Donnie fu plătit pentru un Mitsubishi Colt din 1995, înregistrat în Dublin. Lynch plecă, după ce îi dădu bărbatului nume şi adresă false. Mai cumpărase şi nişte lanţuri şi un lacăt de la Donnie, foarte preocupat de soarta clientului său.
— Legaţi-l în jurul volanului şi a barei de sub scaunul şoferului. Tot ar putea fura maşina, dar le-ar îngreuna munca şi, astfel, poate vor prefera să treacă la alta.
Donnie chiar era preocupat.
Lynch îşi notă în minte să pună lanţul acela în jurul gâtului lui Donnie, la următoarea întâlnire.

35

11.17 am

În cele din urmă. Tommy Malone şi Moonface se hotărâră să ia mai degrabă trenul din Newbridge spre Heuston, decât să meargă cu maşina direct spre Dublin. Ascultaseră întreaga dimineaţă la radio ştiri despre răpire şi toată această agitaţie îl demoralizase pe fiecare în secret. Neliniştea creştea cu fiecare oră. Malone decise că era prea riscant să meargă cu Moonface în aceeaşi maşină.

— Sunt prea multe filtre. Poliţiştii ne-ar putea lua la ochi şi la întrebări. Martin şi cu mine vom merge să vedem ce se întâmplă. Trebuie să băgăm frica în barosanul Harry. Mâine mergem să luăm banii, da?

Aşadar, planul se schimbase. Sam Collins rămase cu Peggy Ryan şi cu bebeluşul, iar Malone şi Moonface luară Volvo-ul spre gara din Newbridge. Îşi spuseră foarte puţine cuvinte. Malone avea un plic maro în care se aflau şase plicuri mai mici, fiecare conţinând fotografii ale lui Gordon O'Brien, ţinut în braţe de Moonface, care purta cagulă. Din nou apărea în imagine ziarul cu data şi titlurile, ţinut de Collins.

Călătoria spre staţia Heuston se făcu în tăcere. Malone nu voia să şadă lângă Moonface, nici măcar în acelaşi vagon. Stătură în locuri diferite, departe unul de celălalt şi priviră titlurile din ziarele tovarăşilor de compartiment. Malone stătea lângă un cuplu de tineri care aveau un bebeluş. Discutau cu un bătrân aşezat vizavi.

Curând începură să discute despre răpire. Furia lor îl nelinişti şi mai mult pe Malone, care plecă de acolo.

Lui Moonface puţin îi păsa de titlurile din ziare. Împrumută o copie din Star şi petrecu ultimele minute ale călătoriei citind despre marea lovitură. Cu cât citea mai mult, cu atât era mai încântat. Într-un articol se vorbea despre poliţia engleză care avertizase Garda că erau aşteptaţi să sosească în Dublin, fără bilete, mai mulţi vandali care să stârnească iureş. Era planul lor de răzbunare pentru ultimul meci dintre Anglia şi Irlanda. Lui Moonface începu să-i fiarbă sângele în vine. Englezoi ticăloşi! Aşteptaţi voi până la noaptea cea mare. O să vedeţi voi atunci!

Malone se apropie de el în aglomerata gară din Heuston, adresându-i câteva cuvinte finale, pline de înţelepciune. Moonface încuviinţă.

— Stai liniştit. Tommy. E ca şi făcut. Am bicicleta şi uniforma de curier într-un garaj din Ballyfermot. Într-o oră pozele vor fi distribuite. La ce oră vrei să mă întorc?
Moonface nu se grăbea să se întoarcă la bordei, locul unde copilul urla continuu. Spera că Malone avea să lungească pe cât posibil vizita în Dublin. Şi Malone simţea la fel, dar nu o spunea. În secret, era foarte îngrijorat din pricina combinaţiei detonante dintre Sam Collins, Peggy Ryan şi gălăgiosul Gordon O'Brien. Dacă bebeluşul avea să se pună din nou pe urlat, îl vedea deja pe Collins pierzându-şi cumpătul. Şi nici Peggy nu era într-o stare prea bună, începuse să stea prost cu nervii. Ce mai echipă! Echipa A era o adunătură de rataţi. Oare cum ar fi fost o echipă B?
Malone şi Moonface luară taxiuri diferite. Moonface o luă spre Ballyfermot, în timp ce Malone se îndreptă spre casă, de-a lungul cheiurilor. Zări un punct de control şi îi spuse şoferului să oprească. Se gândi că e mai sigur s-o ia pe jos. După ce trecu de poliţişti, luă un alt taxi. Şoferiţa îi umplu capul despre răpire şi despre ce le-ar face ea ticăloşilor care luaseră copilul. Îşi ceru chiar scuze faţă de Malone pentru limbaj, dar era sigură că şi el este de aceeaşi părere, nu?
Da, spuse el. Lăsaţi-mă aici.
Zărise detectivii înainte ca ei să-l vadă. Merse de-a lungul cheiului Anderson. Deodată se opri. Nu era nicio greşeală. La vreo 40 de metri de casa lui erau oprite trei maşini ale poliţiei. Ori erau pe urmele lui, ori făceau o razie de rutină. Îşi simţi inima bătându-i puternic. Se întoarse şi se îndepărtă. La dracul Ar fi bine să dau câteva telefoane. Merse până la gara Connolly, de unde luă trenul spre Westland Row.
În tren, observă un chip cunoscut, un vechi vecin din strada Steevens. Faţa lui îl şocă pe Malone. Arăta de parcă ar fi venit

de la război. Mormăia de unul singur, îmbrăcat în nişte haine rupte şi murdare. Chipul îi era răvăşit de băutură. Mirosea urât. Pasagerii îl lăsaseră singur într-un colţ. Ruşinat, Malone se îndepărtă, găsind un loc la geam.

Ultima dată când văzuse un om atât de distrus, de sărac şi de inutil, fusese atunci când mama lui îl luase pe tatăl său dintr-o celulă a poliţiei. Fusese arestat pentru beţie. Îşi lăsase nevasta şi cei şapte copii fără bani de mâncare, Iisuse, se gândi Malone, cumva mă aflu pe acelaşi drum? Sub nicio formă nu vreau să ajung să cerşesc din nou în stradă.

Din gară, merse pe jos până la hotelul Davemport, lângă care găsi o cabină telefonică mai izolată. Voia s-o sune pe Betty Noian şi să afle ce se întâmpla la sediul O'Brien, dar cei doi stabiliseră deja un plan de contact. El nu putea s-o sune până la ora şase, când ea avea să stea lângă telefonul public din barul lui Mooney, în caz că el ar contacta-o.

Se hotărî să-l sune pe Richie Murphy, un vechi tovarăş din Mountjoy şi alţi câţiva criminali cu care Malone mai păstra legătura. Ştirile pe care i le dădu Richie Murphy nu erau deloc bune. Poliţiştii întorseseră Dublinul cu fundul în sus căutând copilul sau vreun indiciu.

— Tu ştii ceva, Tommy? îl întrebă Richie.

— Nu, n-am nicio idee. Sigur că o duc la fel de prost ca şi tine. Am sunat doar ca să aflu dacă eu sunt cel urmărit.

— Dumnezeule, nu. Tommy. Toată lumea o duce ca dracu'.

Apoi Richie îi povesti că fuseseră anulate trei spargeri de bancă.

— Sunt prea mulţi poliţişti. Ai dracului viermi colcăie peste tot.

Malone ascultă cu inima cât un purice. Ultimele cuvinte îl îngrijorară cel mai tare. Opinia generală a tovarăşilor de breaslă, potrivit lui Richie, era că bebeluşul trebuia predat

cât mai repede.
— Poliţiştii fac prea multe presiuni. Amărâţii ăştia le-ar spune orice ca să fie lăsaţi în pace, se plânse el. Se scurg o mulţime de informaţii şi multe capete cad. Dacă află cineva unde este copilul, sigur va spune. Răpirile de copii fac numai rău tuturor. În fine, pot să te ajut cu ceva?
— Nu, doar verificam, atâta tot.
Imediat după ora trei. Tommy Malone, teribil de îngrijorat, se îndrepta spre Piaţa Merrion. Se uită la ceas. Mai avea ceva timp până să se întâlnească iar cu Moonface. Se afla lângă Muzeul de Artă. Încercă să treacă de el, dar cumva era atras înăuntru. Intru niţel să mai omor timpul. Am să mă uit iar la tabloul acela.
Tommy Malone devenise un admirator înfocat al lui Caravaggio. După prima vizită, cea care îl neliniştise atât de mult, se mai întorsese aici în diverse ocazii să vadă dacă mai erau alte picturi demne de furat. Îşi dăduse seama că este prea bine păzit pentru a merita efortul. În una dintre ocazii, pentru a-şi justifica vizita, cumpără un album lucios cu operele şi viaţa lui Caravaggio. Fusese încântat de ceea ce citise. Şi Caravaggio fusese niţel infractor, aflase Malone. Avusese ceva probleme cu autorităţile din vremea lui. Acesta-i genul meu de pictor!
Privind tabloul, ajunse la o concluzie extraordinară: ticălosul de Iuda ar fi trebuit el însuşi crucificat, la naiba! Anii petrecuţi în temniţă, în care aflase de la colegii de celulă cum fuseseră daţi de gol, îi amplificaseră teama de trădare. Ba chiar se întreba dacă, într-o bună zi, avea să fie şi el dezamăgit de un astfel de Iuda.
Intră într-o cafenea unde fumă ţigară după ţigară, ignorând privirile dezaprobatoare ale celorlalţi. Avea mintea răvăşită. Se întreba cum avea să se sfârşească măreţul său plan. Se

simţea foarte neplăcut. Ceva din interiorul lui îl avertiza să aibă grijă. Răpirea fusese o greşeală. Îi mai dau o zi, se gândi el, ridicându-se de la masă.
Moonface terminase de pus fotografiile până la ora trei, în ciuda ploii. Privi norii gri care se adunaseră deasupra oraşului, dar se hotărî să treacă totuşi la treabă. Ud leoarcă, lăsă plicurile în locurile hotărâte: la studioul RTE, la ziarul Daily Post, la diverse cutii poştale, canale media şi chiar la un sediu de poliţie. Îşi lăsă bicicleta şi hainele de curier la locul lor şi se uită la ceas. Grozav, se gândi el. Mai avea destul timp liber. Se hotărî să treacă pe acasă şi să-şi ia echipamentul de suporter pentru marele meci, în caz că va trebui să meargă direct de la Kilcullen. Pe drum, dădu peste unul dintre prietenii săi. Merse să bea ceva cu el, încălcând regula de aur a lui Malone. Îşi aduse aminte prea târziu cuvintele acestuia. Dar puţin îi păsa.
Sam Collins se săturase. Gordon O'Brien părea că urlă drept în creierul lui. Peggy Ryan încerca disperată să-l facă să tacă. Colicii, foamea, teama, dorul de mama lui îl făceau pe copil să plângă de se cutremurau pereţii. Era prea mult pentru Sam Collins. Nu mai putea suporta nici conversaţiile pe care Peggy Ryan le purta cu ea însăşi.
— Ia golomoţul cu tine şi du-te pe câmp câteva minute, poate tace.
— Iisuse, Sam, e un frig îngrozitor afară.
— Mă doare în cot. Scoate-l înainte să-i trag vreo două.
Vântul rece tăie suflarea copilului, care se opri din urlat. Numai pentru un moment. Apoi începu să zbiere cu toată puterea plămânilor lui mici. Planşetele sale ajunseră până la Brian O'Callaghan, care nu-şi putea crede urechilor. Un copil afară, în frig? Tocmai terminase de spălat mielul care se născuse şi îl înfăşurase în cârpe, ducându-l în casă. Îl lăsă şi

ieşi în câmp să vadă ce se întâmplă. O văzu pe Peggy Ryan plimbând copilul încolo şi încoace. În cele din urmă, urletele încetară.
Dumnezeule, pare cam bătrână pentru un aşa copil mic, se gândi
O'Callaghan.
Era pe punctul de a se întoarce, când îl văzu pe Sam Collins coborând uliţa. Trecu destul de aproape de el, aşa că O'Callaghan apucă să-i vadă bine chipul. Nu era o faţă cunoscută şi se întrebă cine erau aceşti oameni. Făcu legătura cu răpirea şi se gândi să anunţe poliţia. Apoi îşi aminti că nu reparase cauciucurile de la maşina lui şi consideră că nu merita riscul. Poliţiştii ar putea să-l ia la întrebări, ba chiar s-ar putea trezi cu numele în ziarul local. Se hotărî să-şi vadă de treaba lui.
— M-am uitat la ştirile de la ora 9, apoi la prognoza meteo. Din câte îmi amintesc, am mutat pe BBC pentru a urmări un program despre noile descoperiri în tehnica medicală din SUA. S-ar putea să mai fi văzut şi altceva după aceea. Nu, îmi amintesc: am privit câteva minute de fotbal pe Sky Sports. Din câte ţin minte, era un meci între Man. United şi Sheffield. Nu era un meci grozav, aşa că am oprit televizorul şi m-am dus să mă culc.
Dean Lynch îşi descria alibiul în faţa lui Kate Hamilton şi a echipei, în camera de interogare a secţiei din strada Store.
Imediat ce trupul asistentei Higgins a fost identificat, iadul s-a dezlănţuit. Întâi, Kate Hamilton l-a sunat pe Mike Loughry, informându-l despre ultimele evenimente. Acesta a transferat imediat 20 de detectivi pentru cazul investigat de ea. Noua echipă a debarcat la Maternitatea Centrală precum o armată. Pe coridoare răsunau iar paşii grăbiţi. Uşi care nu fuseseră niciodată deschise erau acum date de perete.

Birourile erau răvăşite. Cei ale căror alibiuri scârţâiseră fură din nou luaţi la întrebări. Au fost trataţi fără mănuşi. Kate Hamilton era pusă pe treabă. Niciunul dintre ei nu aflase ce se întâmplase cu sora Higgins, în afară de Dean Lynch, care era nevinovăţia întruchipată.

— A fost cineva cu dumneavoastră peste noapte?

Hamilton stătea de cealaltă parte a mesei, privindu-l insistent. Era ceva care nu-i plăcea. Nu îşi dădea seama exact. Gulerul cămăşii era prea mare, faţa arăta ca şi cum ar fi slăbit recent. Avea o paloare neobişnuită. Părul era pieptănat spre spate, iar deasupra sprâncenelor se vedeau broboane mici de transpiraţie. În timpul răspunsurilor tuşea uşor, enervând-o la culme.

— Nu este nimeni cu mine noaptea. Locuiesc singur. Aşa a fost dintotdeauna. Şi n-a fost nicio problemă până acum. Sper că nu vă aşteptaţi să mă căsătoresc doar pentru a avea un alibi pentru fiecare crimă comisă în Dublin.

Zâmbi uşor. Hamilton încercă să ignore acest zâmbet, dar îşi dădu seama că nu poate. Îşi verificase toate notiţele luate la primul interviu şi nu găsise nicio scăpare. Era impecabil. Impresionant de vag, acolo unde trebuia să fie vag şi impresionant de explicit acolo unde trebuia să fie explicit. Era foarte încrezător în sine şi imperturbabil. Nu aşa ar arăta un om care a comis două crime îngrozitoare în decurs de o săptămână.

Îl apucă din nou tuşea. O tuse profundă, cu expectoraţii.

— Aţi răcit?

— Nu, e doar un virus. Iau nişte antibiotice. Ar trebui să-mi treacă în câteva zile.

O privi îndeaproape, insistent. Ea îi simţi privirea şi se simţi deosebit de neplăcut.

— Unde aţi fost noaptea trecută?

Se hotărâse să schimbe tactica, sperând să-l prindă nepregătit. El aşteptase întrebarea.
Noaptea trecută? întrebă el, mimând surpriza.
— Da, noaptea trecută. Să spunem, de la 10 aseară până la 1 noaptea?
Lynch păru uluit. Se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi direct pe Kate Hamilton. Ochii sunt cei care nu-mi plac la el, se gândi ea. Au ceva ciudat.
— Am fost plecat mai toată seara.
În cameră se făcu linişte. Dowling şi Doyle asistau.
— Unde?
— Am fost la film. La Savoy. Am fost să văd Naşul. Prima parte, ştiţi, cea bună.
— La ce oră a început?
— Dumnezeule, nu ştiu exact. Cred că era 10.15. M-am aşezat devreme la coadă ca să mă asigur că ocup un loc bun. Nu acceptă rezervări sau cărţi de credit la ultima reprezentaţie, aşa că a trebuit să mă duc mai devreme.
— Şi la ce oră s-a terminat?
— Chiar nu ştiu. Nu m-am uitat la ceas. Cred că pe la 1 sau 1.30. Ceva de genul acesta. M-am dus direct acasă.
— Întrebările curseră una după alta. Dădea răspunsuri firesc, plin de nevinovăţie. În spatele lui Lynch, Hamilton îl văzu pe Dowling făcându-i semn din cap. Nu ajungem nicăieri. Treci mai departe.
— Dr. Lynch, sunteţi pregătit să daţi un test SIDA? Credem că am putea să încheiem orice investigaţie asupra dumneavoastră dacă am avea rezultatul unui astfel de test.
Lynch se aplecă în faţă şi îşi puse mâinile pe masă. Mişcarea era lentă, deliberată. Făcu o pauză, de parcă ar fi cântărit bine răspunsul. Hamilton îl privea cu atenţie.
— Doamnă detectiv… îmi pare rău, am uitat din nou cum vă

cheamă.
— Detectiv sergent Kate Hamilton, răspunse ea rece.
— Da, detectiv sergent Hamilton, rosti Lynch, savurând cuvintele parcă.
Se uită drept în ochii ei. Ea nu putu decât să-şi coboare privirea.
— Nu am absolut nicio obiecţie să fac orice test care vă poate fi de ajutor. Cu atât mai mult unul care ar elimina suspiciunile în privinţa persoanei mele. Totuşi, profesorul Armstrong a ordonat membrilor seniori din cadrul personalului să nu se mai implice în această investigaţie decât în prezenţa unui reprezentant legal. De fapt, profesorul Armstrong ne-a sfătuit să nu cooperăm deloc, încheie Lynch cu o înfloritură.
Kate Hamilton nu-şi putu ascunde furia.
— Ce-a făcut Armstrong?!
Lynch se lăsă pe spate, încercând să-şi ascundă un rânjet de mulţumire.
— După cum am mai spus, doamnă detectiv, profesorul Armstrong a ordonat să nu cooperăm. El face angajările şi demiterile în acest spital, aşa că suntem cu toţii mai mult sau mai puţin sub comanda lui. Aş fi foarte fericit să dau sânge pentru a mi se face testul, dar nu înainte de a se clarifica această situaţie din punct de vedere legal.
Dezvăluirea lui Lynch despre intervenţia profesorului Patrick Armstrong în cursul investigaţiei întrerupse complet interogatoriul. Kate Hamilton începu o discuţie aprinsă cu Tony Dowling. Îl trimise pe John Doyle să dea de Armstrong. Diversiunea îl scosese pe Lynch de sub asediul întrebărilor. Pe când Hamilton se întorcea spre el, uşa se deschise şi un membru al echipei o chemă pe coridor, unde avea loc o discuţie zorită. Ochii ei se luminară când ascultă despre ce

era vorba. Se întoarse în cameră şi începu să-şi strângă notiţele.
Dean Lynch o privi apoi tuşi uşor pentru a atrage atenţia.
— Vă mai pot ajuta cu ceva?
Era modelul cooperării.
— Nu. Pentru moment, asta este tot, dr. Lynch. Vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor. Sper că nu v-am întrerupt activitatea prea mult.
Lynch se ridică şi împinse scaunul.
— Deloc. Nu este nicio problemă. Îmi pare rău că nu v-am putut fi de mai mult ajutor. Sunt destul de retras, nu prea stau la bârfe, aşa că nu vă pot spune mai multe.
Hamilton se forţă să zâmbească.
— Nu, aţi fost de mare ajutor. Vă mulţumesc. Unul dintre ofiţeri vă va conduce.
— Nu vă deranjaţi. Mă descurc.
Puse mâna pe uşă, când Dowling se gândi să arunce o întrebare.
— Dr. Lynch, v-a povestit cineva cum a fost omorâtă Mary Dwyer? Aţi auzit pe cineva spunând exact cum a fost omorâtă?
Lynch se opri, cu mâna lipită de mânerul uşii.
— Nu. Nu am întrebat şi prefer să nu mă implic în tot soiul de bârfe. Spitalul este plin de aşa ceva. Nu am întrebat şi nimeni nu m-a întrebat.
Dowling îşi scărpină bărbia gânditor.
— Nimeni?
— Nu, nimeni.
Se uită întâi la Dowling, apoi la Hamilton.
— Asta este tot?
— Vă mulţumim, dr. Lynch, încuviinţă Dowling.
Când uşa se închise după el, Kate Hamilton se întoarse spre

Dowling.
— Ne-a contactat Tom Morgan, anunţă ea voioasă.
— Când? strigă Dowling.
— Adineauri. Jurisconsultul său ne-a sunat şi ne-a spus că este gata să vină pentru a da voluntar o declaraţie.
Va fi interesant, se gândi ea, va fi chiar foarte interesant. Zâmbi. Ar fi zâmbit mai mult, dar ceva legat de Dean Lynch o neliniştise. Se hotărî să-l scoată din minte pentru moment.
Însă Kate Hamilton nu ieşise din mintea lui Dean Lynch.
Ce geniu eşti, Dean, băiete!
Trecu pe lângă un grup de femei în uniformă de poliţist şi se îndreptă spre maşină. În acelaşi moment, profesorul Patrick Armstrong, bolborosind indignat, fu condus fără prea multă ceremonie spre maşina poliţiei care aştepta în faţa spitalului, pentru a-l duce la secţia din strada Store. Avea să fie ţinut acolo şi chestionat cum se cuvine, înainte de a fi eliberat fără nicio acuzaţie. Dar nu înainte ca un fotograf şi un jurnalist de la Evening Post să fie informaţi.
Dean Lynch îşi plătea toate poliţele.

36

5.17 pm
Beechill

Jack McGrath nu era deloc fericit.
Veneau foarte puţine informaţii. Lumea interlopă fusese zguduită din temelii, dar se părea că nimeni nu ştia unde este Gordon O'Brien.
Unitatea Jaguar se năpustise asupra tuturor infractorilor din ţară. Colegii lor din Irlanda de Nord cooperaseră în totalitate şi un număr de gangsteri şi paramilitari fuseseră chestionaţi.

Nimic nu se află nici pe această cale.
McGrath şi echipa lui ajunseră la concluzia că banda care răpise copilul nu era una foarte cunoscută în lumea interlopă. Scuturaseră atâţia copaci încât ceva ar fi trebuit să pice până acum. Pesemne era o bandă de oportunişti care acum probabil că erau foarte speriaţi. Atât de speriaţi încât ar fi în stare să abandoneze copilul şi să fugă. Şi s-ar putea să nu-l abandoneze într-un loc sigur. Coşmarul lui Jack McGrath era să-l găsească pe Gordon O'Brien în vreun şanţ sau în vreo pubelă, iar membrii bandei să se facă nevăzuţi, amestecându-se în mulţimea de infractori din rândul cărora veniseră.
Unitatea Jaguar ţinea conferinţe la fiecare 12 ore. Nimic. Ministerul Justiţiei se afla în permanent contact cu celula de criză. Telefoanele doamnei Ministru deveneau tot mai isterice.
Jack McGrath simţea că are nevoie de o informaţie de la barosanul Harry, un nume, o descriere, un accent, o informaţie care să-i dea de înţeles cine se află în spatele acestei acţiuni. Sună din nou la Beechill şi ceru o întâlnire.
— Vă puteţi aminti ceva – orice – despre primii doi bărbaţi?
Harry O'Brien stătea în biroul său, pe acelaşi scaun pe care stătuse când fusese legat, în noaptea în care i se furase copilul. Arăta mult mai bine decât ultima dată. Barosanul Harry revenise la cârmă. Amărât şi îngrijorat cum era, se îmbrăcase frumos. Se pieptănase. Avea din nou viaţă în ochi. Dar era evident că se străduia să-şi păstreze calmul. Voia ca toată lumea să afle că el era cel care făcea cărţile. Theo Dempsey se afla acasă, veghind lângă telefon, aşteptând instrucţiuni de la răpitori. Sandra stătea pe o canapea din piele. Trăsăturile frumoase îi erau schimonosite de frică şi lipsă de somn. Zarurile fuseseră aruncate şi nu voia ca

cineva să-l facă pe Harry să se răzgândească sau să amâne plata răscumpărării. Îşi voia copilul înapoi. Înainte să fie prea târziu.
— Domnule O'Brien, îi spuse McGrath din nou, vă rog, încercaţi să ne ajutaţi. Vă amintiţi ceva despre cei doi bărbaţi?
Harry O'Brien ridică ochii şi susţinu privirea provocatoare a lui McGrath .
— Nu.
Vocea îi era puternică, dar controlată. Mintea îi era însă tulburată, cuprinsă de teroare, ruşine şi înfrângere. Îi era greu să se concentreze asupra altor subiecte în afară de recuperarea lui Gordon. Ascultase plânsetele necontrolate ale Sandrei noapte de noapte, incapabil să doarmă sau să mănânce cum se cuvine. Începuseră săi apară dureri severe în piept. Fusese chemat medicul. Electrocardiograma arătase că nu făcuse atac de cord, ci doar un atac de stres. Barosanul îşi dăduse seama atunci că suferise îndeajuns. Îşi voia copilul înapoi.
— Aţi spus că unul dintre ei era mai mic de statură, nu se lăsă McGrath . Şi că a fost singurul care a vorbit?
Harry răspunse dând din cap aiurea. Apoi ridică din umeri.
— Nu-mi amintesc.
— A făcut sau a spus ceva? Purta ceva deosebit? Nu contează cât de firesc vi se pare. Aţi remarcat pantofii, părul, mirosul de tutun? Orice? Domnule O'Brien, trebuie să vă gândiţi. Nu-i vom găsi pe răpitori dacă nu ne daţi nicio informaţie.
McGrath era exasperat, frustrat. Se simţi înfrânt pentru prima dată în întreaga sa carieră. Se ridică şi se îndreptă spre uşă. În sfârşit, barosanul Harry vorbi, aproape şoptit.
— Aproape că m-a împuşcat.
În cameră se lăsă tăcerea. Nimeni nu mai îndrăznea să mişte

sau să scoată vreun cuvânt.
— Cel mic a lipit un pistol de capul meu.
Harry arătă cu degetul locul exact.
— A apăsat pe trăgaci. Am crezut că sunt mort. Dar arma nu fusese încărcată. Apoi a spus că data viitoare va fi un glonţ adevărat.
Lui McGrath nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el.
— Mai povestiţi-mi o dată, domnule O'Brien, îl rugă el, disperat să nu-l ameţească, disperat să nu interpreteze cuvintele greşit. Ce a făcut exact?
— Cel mic de statură a lipit un pistol de capul meu.
Barosanul Harry arătă cu degetul spre fruntea sa. În cameră era o tăcere mormântală. Sandrei îi era teamă să respire pentru a nu-l deranja.
— A armat şi a tras. Jur pe Dumnezeu, am crezut că sunt mort. Dar nu fusese încărcat. Păruse doar să… pocnească.
Îl privi pe McGrath .
— Credeţi că este important?
— Ce a spus?
— Aşa ceva nu se uită. A spus că data viitoare glonţul va fi real.
Jack McGrath ajunsese la o concluzie.
— Este marca lui Tommy Malone. El a pus mâna pe copil, Tommy Malone! Aşa l-am prins data trecută.
McGrath nu mai putea de bucurie. Smulse telefonul de pe birou şi începu să dea telefoane. Încântarea lui era molipsitoare. Sandra se grăbi spre Harry, îl sărută pe frunte, îi luă mâinile şi îngenunche lângă el. Buzele i se mişcau pe când se ruga. Te rog. Doamne, adu-mi copilul înapoi.
McGrath dădea instrucţiuni:
— Caută imediat în dosare. Întâi pe numele Thomas Malone şi, dacă nu obţii nimic, dă căutare cu numele Tommy Malone.

Lăsă receptorul deoparte şi începu să se roage şi el. Vocea de la celălalt capăt al telefonului reveni. Tommy Malone era unul dintre cei 32 de infractori cunoscuţi care nu fuseseră încă localizaţi. Recent, fusese văzut la Hal's Snooker Emporium. Hal însuşi fusese investigat despre răpire şi fusese neobişnuit de cooperant.
— Căutaţi-l imediat pe Tommy Malone. Contactaţi toţi membrii Unităţii Jaguar şi spuneţi-le să mă aştepte, într-o oră, în secţia din strada Pearse, strigă McGrath .
Nici măcar nu se opri să dea explicaţii celor din jur. Se urcă în maşină.
Vânătoarea lui Tommy Malone începuse.
În exact acelaşi moment. Tommy Malone îl aştepta pe Moonface în gara Heuston. Era într-o stare extrem de proastă. Îi telefonase lui Theo Dempsey la exact ora 3 şi începuse să-i expună regulile, când Dempsey îl întrerupse.
— Încă nu avem banii.
— Cum adică nu-i aveţi? urlă Malone în telefon.
Nu-şi putuse controla agitaţia.
— Dacă mai vreţi copilul viu, aţi faci bine să daţi banii cât mai repede.
— Încercăm, explică Dempsey.
Simţise furia de la celălalt capăt al firului. Conturile ne-au fost blocate şi nu putem scoate mai mult de 50.000 de lire. Nu inventez nimic, trebuie să mă crezi. Harry O'Brien îşi vrea copilul înapoi şi este pregătit să plătească, dar băncile nu-i dau acces. Facem rost de bani din altă parte, dintr-un cont din Jersey şi va mai dura cel puţin o zi. Trebuie să ne mai daţi o zi.
Tommy Malone stătea în cabina telefonică. Dinţii îi clănţăneau de frică şi de furie. Camioanele treceau prin faţa lui. Ar fi vrut să se afle într-unul din ele, să meargă undeva,

oriunde. Numai în bordeiul din Kilcullen, nu. Mai ales ducând veştile pe care le auzise.
— Spune-i şefului tău că-şi va găsi copilul în râu dacă nu face rost de bani până mâine. Ai auzit?
— Am auzit.
— Am să mai sun mâine, la aceeaşi oră. Dacă nu aveţi banii, îl pun pe copilul lui Harry O'Brien într-un sac şi-i dau drumul în Liffey.
Închise telefonul înjurând. Când ajunse în gara Heuston, era deja enervat de-a binelea. Se enervă încă şi mai mult când văzu că Moonface nu s-a întors cu trenul de 4.45. Nici cu cel de 5.20. Ajunse în gară abia după 5.40, cântând „Ole, ole, ole" şi purtând tricoul cu echipa preferată sub jacheta cu echipa preferată. Peste acestea purta o eşarfă în culorile echipei preferate. Sărea în ochi de la o poştă. „Ole, ole, ole" cânta el trecătorilor. Malone gemu. Moonface văzu imediat că şeful lui nu este tocmai încântat.
— Înveseleşte-te. Tommy, vom scoate untul din Anglia! Ole, ole, ole!
Tot drumul o ţinu aşa. Oamenii din tren priveau şi zâmbeau la matahala veselă. Dacă ar fi ştiut cine este… Un poliţist îi atrase atenţia să facă linişte. Dumnezeule, se gândi Tommy Malone, jumătate dintre poliţiştii acestei ţări îl caută, iar el urlă ca un marinar beat.
Când ajunseră la bordei, îl găsiră pe Sam Collins în stare să ucidă pe cineva.
— Idiotul dracului! Cum l-ai lăsat să ajungă în halul ăsta?
— Mă enervezi, Sam. Nu mă enerva.
— Cum adică „nu mă enerva"? se strâmbă Collins, imitându-l.
Strâmbătura îl enervă grozav pe Malone, care dădu să-l lovească.

Sam Collins se feri chiar la timp.
— Îţi arăt eu ţie! strigă Malone şi se repezi la Collins, apucându-l de bluză.
Moonface, beat cum era, încercă să intervină, dar fu împins de Collins, care sări la Malone.
Peggy Ryan fu cea care îi despărţi, cu duritatea vorbelor ei:
— Tâmpiţilor, o să vă bat de-o să vă sune apa în cap la amândoi, dacă nu vă potoliţi! Copilul nu se simte bine şi cred că are nevoie de un doctor!
Ţipase cât putuse de tare. Malone dădu drumul cămăşii lui Collins, înjurându-l. Collins îi răspunse şi el cu o înjurătură.
— Încetează. Tommy! ţipă ea, surprinsă de propria-i ieşire. N-o să avem ce bani să luăm dacă i se întâmplă ceva copilului.
Echipa A începea să se destrame. Încă nu se rupsese cu totul, dar dădea semne clare că mult nu mai avea până atunci.
Conflictul cu Tommy Malone umpluse paharul lui Sam Collins.
— M-am săturat, mormăi el printre dinţi. Mi s-a acrit de dărăpănătura asta îngheţată şi de copilul ăla urlător!
Moonface aruncă paie pe foc:
— Sam are dreptate, Tommy. Şi eu m-am săturat.
Moonface ar fi vrut să se termine totul, ca să se poată duce la meci.
— Ole, ole, ole! E vreun semn că vom primi banii?
Malone se temea de această întrebare ca dracu' de tămâie.
— Nu, nimic. Am sunat, dar Dempsey spune că abia mâine vor fi gata. Mai puteţi aştepta până mâine. Poimâine vom râde.
Nu ne vor da banii, Tommy, strigă Sam enervat. A fost o greşeală de la bun început. Hai să ne cărăm dracului de aici, să le dăm copilul înapoi şi să mergem acasă.

— Da, fu de acord Moonface. Ole, ole, ole! Vreau să merg la meci. Dă-l naibii de copil! Trăiască Irlanda! Ole, ole, ole!
Collins îl privi mulţumit.
— Da. Să punem punct aici, Tommy.
Tommy se gândi că n-avea niciun sens să-i contrazică.
— Dar tu, Peggy, ce crezi? Unde e Peggy? Peggy, unde eşti?
Peggy era într-unul dintre dormitoare şi se uita la copil. Malone ajunse în dreptul uşii.
— Ai face bine să ieşi, Peggy. Avem ceva de discutat.
Peggy îl privi neliniştită.
— Ceva nu e în regulă cu copilul, Tommy. Nu arată bine deloc.
Starea lui Gordon O'Brien nu era deloc bună. Nu îi era foame. Respira rapid, de parcă nu avea suficient aer. Obosise. Plămânii îi fuseseră invadaţi de microbi care se înmulţeau. Gordon O'Brien făcuse pneumonie din cauza fumului de la ţigările lui Tommy Malone şi a frigului în care stătuse o jumătate de oră, mulţumită lui Sam Collins.
Brian O'Callaghan avea dreptate. Un copilaş nu ar fi trebuit scos pe aşa vreme.
Iar Gordon O'Brien era un nou-născut, care trecuse prin prea multe. Deja era sătul de viaţă. Nu mai am chef să trăiesc, ar fi spus, dacă ar fi putut.
Ziarul Evening Post venise cu o nouă ştire. ASISTENTĂ UCISĂ. Conţinea interviuri în exclusivitate, fotografii cu scena crimei, păreri despre starea naţiunii, comentarii despre răpitori, criminali, traficanţi de droguri şi alţi asemenea indivizi. Mai era şi o fotografie cu Maternitatea Centrală, cu un titlu de-o şchioapă: OARE UCIGAŞUL ESTE ÎNCĂ ÎN SPITAL?
Era întrebarea pe care şi-o puneau mulţi pacienţi speriaţi. Începeau să se uite la doctori, asistente şi paznici cu o

intensitate care îi stingherea pe aceştia. Unele mame se vorbiră să meargă împreună. Ajunseseră să vină în grupuri uriaşe. Panica începea să se instaleze.
La 6.20, poliţiştii intrară în forţă în casa lui Tommy Malone de pe cheiul Anderson. Tommy era atât de obişnuit cu asemenea evenimente, încât avea grijă să nu lase în urmă nimic incriminatoriu. Pe când cutiile de gunoi erau golite, carpetele ridicate, acoperişul inspectat. Jack McGrath îşi dădu seama că nu avea să găsească nimic. Lăsă cinci oameni să continue treaba şi plecă împreună cu alţi şase la Hal's Snooker Emporium, cunoscut drept locul preferat al lui Tommy Malone.
Hal se sprijinea de o masă de biliard, admirând fundul unei femei care juca. Jack McGrath şi cadrele speciale din unitatea
Jaguar dădură buzna înăuntru. Aveau doi dobermani. McGrath se îndreptă spre Hal. Acesta se dădu înapoi, însă nimeri în braţele a doi poliţişti, care îl scoaseră din încăpere. Jucătorii de snooker alergară la ferestre şi îl priviră pe Hal, care fu băgat cu forţa în maşina poliţiei.
— Ce vreţi de la mine? strigă Hal, încercând să iasă pe partea cealaltă a maşinii.
O mână puternică îl apucă de păr şi îl trase înapoi.
Aş vrea să ne ajuţi în investigaţia răpirii lui Gordon O'Brien, îi spuse Jack politicos.
Apoi îl apucă pe Hal de gât şi îi strigă în faţă:
— Ştim deja totul. Hal, aşa că nu încerca să-mi vinzi gogoşi! Asta-i lucrarea lui Tommy Malone! Ştiu acest lucru. Hal! Aici nu vorbim despre o spargere de bancă sau trafic de droguri. Este vorba despre cea mai odioasă infracţiune!
Pentru a sublinia gravitatea faptei, McGrath îi băgă un ziar în faţă.

— Ai văzut ce spun ziarele, Hal şi ştii că fiecare câine din stradă latră ca să fie prinsă această bandă. Aşa că dă-mi voie să-ţi explic: ori ne ajuţi, ori răspândim zvonul că ai fost implicat de la bun început în această acţiune.
Faţa lui Hal era albă ca varul.
— Ce spui, Hal? O mulţime de infractori sunt gata să-şi vândă babalâcii, ca să-şi scape pielea. Dacă se răspândeşte vestea că eşti implicat, n-o să mai joci snooker, ci o să cânţi la harpă. Şi n-o să fie la Sala Naţională de Concerte!
Hal îi identifică pe Moonface şi Sam Collins dintr-o serie de fotografii, la sediul poliţiei. Nu ştia cine era femeia.
— Nu ştiu. În regulă? La dracu', chiar nu ştiu!
McGrath îl crezu. Trecuse prin destule. Organiză o întâlnire cu comisarul Quinlan. Acesta nu ezită nicio secundă:
— Lansează ştirea către presă şi posturile de televiziune. Să apară la ştirile de la ora 9. Îl voi suna imediat pe directorul de la RTE. Acum fugi, pentru Dumnezeu!

37

6.37 pm

— Numele meu este John Buckley şi reprezint compania de consultanţă juridică Buckley and Partners. Am fost solicitat de către dr. Tom Morgan să îl reprezint în această seară. Aş dori să se înregistreze faptul că dr. Morgan a venit la secţie de bună voie. După ce am discutat pe îndelete situaţia, l-am sfătuit să fie cât se poate de deschis în privinţa activităţilor şi acţiunilor sale, astfel încât să puteţi elimina orice suspiciune legată de uciderea laborantei Mary Dwyer. Presupun că acesta este motivul pentru care aţi dorit să-l chestionaţi.
Jurisconsultul zâmbi, arătându-şi dinţii strâmbi.

Dr. Tom Morgan era îmbrăcat într-un costum diferit de cele pe care le purta în mod obişnuit, marca Armani sau Hugo Boss. Avea o cămaşă albă, simplă şi o cravată bleumarin. Chipul frumos îi era încordat. Părea la fel de cuminte ca şi hainele sale. John Buckley se aşează lângă el. Era un om scund, bărbos şi burtos, îmbrăcat într-un costum uzat.

— Clientului meu i s-a adus la cunoştinţă faptul că echipa de investigaţii doreşte să-l chestioneze în particular.

Buckley puse nişte hârtii pe masă, urmate de o cărţulie groasă de drept, din care ieşeau tot felul de hârtiuţe şi semne de carte.

— Înainte să-i adresaţi întrebări clientului meu, aş dori să fac o declaraţie în numele său.

Kate Hamilton se încruntă. Nu se menţionase încă de asistenta Higgins.

— Dr. Morgan a dat informaţii incorecte cu privire la locul în care se găsea în noaptea de marţi, 11 februarie 1997.

Buckley citi dintr-o foaie pregătită dinainte.

— Dr. Morgan este un bărbat căsătorit şi are trei copii mici. Mariajul său nu mai este de ani buni unul fericit. Doamna Morgan este alcoolică şi se află de mult timp în tratament. Momentan trece printr-o pasă foarte proastă.

Tuşi uşor. Morgan privea masa, impasibil.

— În noaptea de marţi, 11 februarie, dr. Morgan s-a aflat în compania unei prietene de la 9 pm şi a petrecut întreaga noapte cu acea persoană.

— Cine? Unde? interveni Hamilton.

Morgan ridică privirea brusc spre ea, dar imediat o întoarse spre un colţ al mesei.

— Dr. Morgan s-a aflat, întreaga noapte, în camera lila hotelului Gresham cu o persoană olandeză.

— Cum o cheamă?

Buckley tuşi din nou.
— Numele lui este Jan Pietersen. Este un vechi prieten al dr. Morgan. Se întâlnesc adesea atunci când el vine în Dublin pentru afaceri. În noaptea în cauză dl. Pietersen şi dr. Morgan s-au întâlnit în barul hotelului Gresham pentru a bea ceva. Apoi au luat masa, după care au mers în apartamentul domnului Pieterson ca să mai bea ceva.
Hamilton se chinui să pară serioasă şi să nu-şi arate surprinderea, în spate, Dowling şi Doyle rămăseseră cu gura căscată.
Buckley făcu o pauză, apoi continuă:
— Dr. Morgan era prea beat ca să ia maşina înapoi spre casă şi s-a hotărât să rămână peste noapte în camera domnului Pieterson. Am încercat să-l contactăm întreaga zi pentru a ne confirma aceste detalii, dar biroul său din Amsterdam ne-a informat că este plecat din ţară cu afaceri şi că se va întoarce abia peste două săptămâni. Se pare că este pe coasta de vest a Americii. Am trimis faxuri la toate destinaţiile posibile, dar încă nu am primit răspunsuri.
Buckley făcu din nou o pauză şi ridică privirea.
Kate Hamilton îşi păstră expresia de Budha.
— Clientul meu, continuă Buckley, recunoaşte stupiditatea gestului său de a nu dezvălui cu exactitate acţiunile sale, dar a încercat să-şi protejeze soţia şi copiii şi nu a dorit să se ştie că a băut atât de mult încât nu a mai fost în stare să conducă.
Buckley ridică privirea. Avea un uşor zâmbet pe buze.
— E de ajuns un om beat într-o casă.
Budha Hamilton nu spuse nimic.
— Dr. Morgan ar dori să-şi ceară scuze pentru comportarea sa şi speră că, dat fiind contextul expus mai devreme, va fi înţeles. Nu acceptat, dar măcar înţeles.
Se opri.

— Ceea ce vă voi spune trebuie să rămână între noi, doamnă detectiv, dar dr. Morgan nu ar avea cum să fie implicat în moartea acelei tinere. Când îl vom contacta pe domnul Pieterson, acesta va confirma cele spuse aici. Prin urmare, va deveni evident că dr. Morgan nu ar fi avut cum să se afle la spital în intervalul orar în care a fost comisă crima.
Tom Morgan descoperise o gaură în masă şi o studia cu atenţie.
— Aveţi întrebări pe care să le adresaţi clientului meu în acest moment?
Hamilton scoase o pungă de hârtie. O puse pe tablă. Buckley şi Morgan o priveau de parcă un iepure ar fi urmat să sară din ea. Punga fu întoarsă în aşa fel încât deschizătura să fie îndreptată spre Morgan. Acesta încercă să o ignore.
— Dr. Morgan, unde aţi fost azi-noapte, între orele 11 pm şi 1 am?
Buckley se încruntă.
— Îmi cer scuze, dar ce s-a întâmplat?
— Mă scuzaţi, domnule Buckley, dar m-aş bucura să nu mă întrerupeţi. Ne-aţi permis să-i adresăm câteva întrebări dr. Morgan?
— Referitoare strict la incidentul din 11 februarie.
— Nu aţi menţionat acest lucru, domnule Buckley şi avem un nou caz pe care vrem să-l discutăm cu dr. Morgan.
— Dacă nu vă deranjează, aş dori să discut cu clientul meu întâi. Nu sunt informat decât despre evenimentele din marţea trecută.
— Este vorba despre o crimă, domnule Buckley. Incidentul, aşa cum l-aţi descris cu delicateţe, a fost o crimă foarte brutală.
Hamilton îşi privi ceasul.
— Aveţi cunoştinţă de vreun alt incident pe care clientul

dumneavoastră ar dori să-l discute aici, acum?
Ea împinse uşor punga de hârtie. În ea se vedea o pungă din plastic pentru probe, care conţinea o carte medicală groasă. Buckley o privi.
— Pot să discut puţin cu clientul meu?
Hamilton îşi privi ceasul şi îl puse pe masă în faţa ei.
— Aveţi cinci minute, nicio secundă mai mult. Înainte de a pleca, poate că dr. Morgan ar dori să privească mai îndeaproape acestea.
Buckley îl privi sever pe Morgan, dar acesta avea o privire tâmpă, uluită. Hamilton scoase o pereche de mănuşi chirurgicale din jacheta ei bleumarin. Şi le puse. Apoi, delicat şi dramatic, desfăcu punga de plastic şi scoase cartea medicală, punând-o pe masă. Scoase un pix din buzunar şi deschise coperta, descoperind o adâncitură în care se afla un reportofon. Buckley şi Morgan priveau. Şi tot priveau. Feţele le erau examinate îndeaproape de Hamilton, Dowling şi Doyle. Buckley îşi reveni repede, îşi drese glasul şi tuşi nervos.
— Cinci minute în cap.
În timp ce Buckley şi Morgan discutau frenetic pe coridor, Hamilton îşi consultă colegii. Amândoi erau de acord că până aici totul mersese bine, însă Dowling exprimă o neliniște pe care o aveau toţi trei.
— Ori e un actor extraordinar, ori e curat. Când ai deschis cartea, nu mi-a dat impresia unui om care ştia despre ce este vorba.
— Să sperăm că e un actor, murmură Doyle.
— Da, căzu Hamilton de acord, dar nu o spuse din toată inima.
Ceva nu era în regulă.
Uşa se deschise şi cei doi reveniră în cameră. De data aceasta

păreau mai puţin încrezători.
— Aş dori să vă reamintesc, doamnă detectiv, că dr. Morgan se află aici din propria voinţă. Aş putea să-l sfătuiesc să plece în caz că voi fi nemulţumit de felul în care decurge interviul.
Buckley îşi pusese cea mai severă faţă.
Hamilton redevenise Budha. Încă mai purta mănuşile chirurgicale. Apăsă pe butonul reportofonului, privindu-i pe cei doi, care o urmăreau cu atenţie. Apăsă butonul „play" şi dădu volumul la maximum. Se auzeau vocile celor din echipa de investigaţie, nu distinct, dar destul cât să-ţi dai seama despre ce se vorbeşte. Ascultară o discuţie despre asistenta Sarah Higgins şi despre faptul că acceptase să asiste la audieri a doua zi, începând cu ora 9.
— Unde aţi fost între ora 11 pm şi 1 am?
Morgan îl privi pe Buckley, care încuviinţă. Haide, spune-le, păreau că îi dictează ochii lui.
— Am fost în clubul Guys din Dodder Street.
Budha lui Hamilton dispăru instantaneu. Dowling şi Doyle aproape căzură de pe scaune. Clubul Guys era clubul cel mai renumit al homosexualilor. Era situat la un demisol, avea un bar mic, foaier şi camere cu saune în spate, cât pentru vreo 20 de oameni. Barul şi foaierul nu putea găzdui atâţia indivizi, aşa că saunele şi camerele erau în permanenţă folosite. Un tabloid făcuse o investigaţie amănunţită şi îl descrisese ca fiind singurul complex cu saune care avea un automat cu prezervative plasat la vedere.
Hamilton îşi reveni cât putu de repede. Buckley inspecta aceeaşi gaură din masă.
— Guys? Aţi petrecut întreaga noapte în Guys?
Nu-şi ascundea neîncrederea.
Da.
— Singur?

— Nu.
— Atunci?
— Poftim?
— Dacă nu aţi fost singur, atunci cu cine aţi fost?
— Nu-mi amintesc.
Buckley nu-şi putu opri un geamăt.
— Nu vă amintiţi?
— Nu. Sincer, nu-mi amintesc numele lor.
Morgan era stânjenit ca dracu'.
— Numele lor. Au fost mai mulţi?
— Da.
— Cât de mulţi?
— Trei.
— Trei? Bărbaţi sau femei?
Bărbatul tuşi nervos şi se jucă niţel cu cravata. Armăsarul Morgan făcea lucruri reprobabile.
Bărbaţi. Cu toţii erau bărbaţi.
Hamilton schimbă repede subiectul.
— Cunoaşteţi o asistentă care lucrează la Maternitatea Centrală, pe nume Sarah Higgins?
Morgan părea cu adevărat îngrijorat acum.
— Da.
— Cât de bine o cunoaşteţi?
Hamilton se aplecă spre acest Adonis, cândva mândru, acum un pachet de nervi.
— Ei, bine… Am ieşit o dată să bem ceva.
— Termină cu prostiile! La vremea aceea, nu te culcai cu ea?
Toate acestea le aflaseră de la soţia lui Morgan şi de la prietenele din spital ale lui Higgins.
— Ba da. Dar ce legătură are acest lucru cu Mary Dwyer?
— Dr. Morgan, sunteţi homosexual? Nu, daţi-mi voie să reformulez. Sunteţi bisexual? Aveţi relaţii sexuale atât cu

bărbaţi, cât şi cu femei?
În cameră se lăsă tăcere. Buckley voia să întrerupă discuţia, dar ar fi fost inutil.
— Da.
— Dr. Morgan, aveţi SIDA?
Buckley explodă:
— Acesta este un interviu acordat de bună voie, strigă el la Hamilton.
Se ridicase în picioare, apucând marginea mesei.
— Dacă nu ne explicaţi care este motivul acestor întrebări, voi fi nevoit să-mi consiliez clientul să nu mai răspundă nici unei întrebări.
Hamilton se aşeză şi îi făcu semn lui Buckley să se aşeze şi el. Limbajul trupului lui arăta dezgust. Se aşeză totuşi, înjurând.
— Daţi-mi voie să vă explic de ce sunt atât de interesată de activitatea de azi-noapte a dr. Morgan.
Hamilton puse mănuşile chirurgicale pe masă. Buckely şi Morgan aşteptau nerăbdători.
— Între ora 11 pm şi miezul nopţii, asistenta Sarah Higgins a fost ucisă. Trupul a fost găsit chiar în maşina ei. A fost lovită pe la spate cu un ciocan care i-a fracturat craniul. A fost apoi strangulată cu o sfoară albastră.
Se opri. Buckley rămăsese cu gura căscată. Înghiţea precum un peşte într-un rezervor. Tom Morgan păru să se topească în costumul său.
— Azi-dimineaţă, când am deschis maşina, am găsit un bisturiu înfipt în gâtul ei. Fusese vârât atât de adânc încât doar vreo doi centimetri din mâner se mai vedeau. Este exact ceea ce am găsit şi în gâtul lui Mary Dwyer, atunci când a fost ucisă. Ne-am întrebat toată ziua de ce a fost aleasă sora Higgins. Acum ştim. Cineva a înregistrat fiecare cuvinţel pe care l-am rostit în bibliotecă. Am descoperit nu mai puţin

de trei asemenea cărţi în care fuseseră ascunse reportofoane. Şi ce am găsit astăzi în camera dumneavoastră, domnule Morgan? Nimic altceva decât o carte goală pe dinăuntru şi o casetă cu vorbele noastre. Am mai găsit un bisturiu şi o lamă, de dimensiunea 23. Pentru cine erau acestea, dr. Morgan?

Buckley se ridică din nou în picioare. În inima lui era mai puţină furie, totuşi. Era mai resemnat.

— Doamnă sergent Hamilton, încheiem aici acest interviu. Dr. Morgan a venit să facă o declaraţie voluntară şi acum îl sfătuiesc să părăsească imediat această secţie de poliţie şi să nu mai răspundă la nicio întrebare. Haide, Tom.

Pocni din degete, iar Morgan se luptă să se ridice, precum un om care fusese lovit în moalele capului. O luă spre uşă, apoi se întoarse.

— Nu am făcut…

— Tom, nu mai spune niciun cuvânt. Ieşi de aici chiar în acest moment.

Dar Tom Morgan nu apucă să iasă pentru că simţi mâna fermă a lui Kate Hamilton pe umărul lui drept. Se întoarse, speriat şi uluit.

— Tom Morgan, te arestez. Eşti suspect de uciderea lui Sarah Higgins pe data de 16 februarie. Te informez că nu eşti obligat să spui nimic dacă nu doreşti. Tot ce spui va fi consemnat şi poate constitui probă.

Morgan deschise gura, apoi o închise fără să spună nimic.

— Tom Morgan, sunt mulţumită că există destule probe pentru a te reţine conform secţiunii 4 din Codul Penal, pentru o investigaţie amănunţită a crimei pentru care ai fost arestat. Poţi fi reţinut pentru o perioadă de 6 ore, care se poate prelungi. De asemenea, ţi se poate solicita să dai probe de sânge pentru testare. Dacă împiedici această acţiune, poţi

fi acuzat de obstrucţionarea justiţiei. Te avertizez că doar această acuzaţie înseamnă 12 luni de detenţie şi/sau o amendă de 10.000 de lire.
Tom Morgan aproape leşină.

38

8.07 pm

Moonface dormea adânc. Berea îi amorţise creierul de netot. Stătea întins pe patul mic, ghemuit de frig. Cu toate că radiatoarele erau aprinse, frigul din încăperi nu se diminuase prea mult.
Peggy Ryan era încă neliniştită în privinţa copilului. Nu mai plânsese să fie hrănit de aproape 8 ore. Respira foarte repede. Îşi puse mâna pe fruntea lui micuţă: ardea. Gordon O'Brien avea febră. Se simţea chiar mai rău decât îşi imaginase Peggy Ryan.
— Tommy, cred că mâine ar trebui să ne cărăm de aici. Să lăsăm copilul în faţa unui spital şi să mergem acasă.
Sam Collins se hotărâse definitiv. Suportase urletele copilului, frigul îngrozitor, dărăpănătura de bordei. Dar când îl văzuse pe Moonface strigând „Ole, ole, ole" simţise că era prea mult. Malone a pierdut. Întotdeauna a fost un ratat şi întotdeauna va fi un ratat. Este timpul să ne retragem. N-ar fi fost singura dată când o acţiune de-a lui mergea prost şi cu siguranţă nu va fi nici ultima. Trebuie să ies din afacerea aceasta înainte ca idiotul să pună poliţiştii pe urma noastră. Malone e un ratat. Nu mă va trage şi pe mine după el.
Până acum, Collins nu putuse suferi mutra lui Moonface şi îi era silă de faţa lui Peggy Ryan şi de văicărelile ei. Îşi analiza poziţia în minte, planificându-şi ieşirea.

— Înseamnă că te retragi? întrebă Malone nervos.
— Da, Tommy, m-am săturat. Am ascultat radioul toată ziua şi veştile sunt proaste. Toţi poliţiştii din ţară sunt pe urmele noastre. Bogătaşii nu ne vor da banii, Tommy, iar tu ştii lucrul acesta. N-ar fi trebuit să ne grăbim să facem acţiunea aceasta, trebuia să ne mai fi gândit.
Malone ştia că nu avea niciun sens să-l contrazică pe Collins, era prea căpos. Se hotărî să mai facă o singură încercare de a-şi păstra echipa unită şi de a salva acţiunea.
— Iisuse, Dempsey a spus că ne dă banii până mâine. Mai e o singură zi. Nu mai poţi aştepta doar o zi?
— Tommy, nu mai aştept nicio noapte. Mă voi căra de aici cât voi putea de repede. Îţi spun, Tommy, toată ţara ne caută. Voi pleca în următoarele ore, imediat ce voi considera că sunt în siguranţă.
— Sam, îl rugă Malone, lasă-mă să-i mai dau un telefon lui Dempsey şi apoi vom decide ce facem. E posibil să aibă banii în geantă în timp ce noi ne certăm. Poate că aşteaptă telefonul nostru. Lasă-mă să-i mai dau un telefon.
— Cum vrei. Tommy. Dar te avertizez. Dacă nu are banii, eu am şters-o.
Malone îşi pusese deja haina şi îşi căuta cheile de la maşină.
— Bine, Sam. Aşteaptă doar să-l mai sun o dată.
Se întoarse spre Peggy.
— Ţie îţi convine aşa, Peggy?
— Da, răspunse ea.
Considera că îi datorează aceste câteva ore lui Malone. Dar era foarte îngrijorată în legătură cu copilul. Voia şi ea să se retragă. Să nu mai fie în preajma copilului.
— Tommy, sunt îngrijorată în privinţa bebeluşului. Nu arată bine deloc. Nu a mâncat mai nimic astăzi.
Malone îl inspectă pe Gordon O'Brien, care dormea cu gura

deschisă, respirând repede. Buzele îi erau vineţii, ceea ce Malone puse pe seama luminii proaste.
— Aşteptăm până dimineaţă. Dacă nu se simte mai bine, îl lăsăm în faţa spitalului Naas şi fugim.
Peggy se simţi ceva mai bine auzind acestea, dar Sam Collins nu dădea doi bani pe copil. După el. L-ar fi putut lăsa şi pe lună. Pacostea de copil nu tăcuse din noaptea în care fusese luat de acasă.
— Stai cu Peggy până când mă întorc? îl întrebă Malone pe Collins. Dacă Moonface se trezeşte şi vede că e singur, e în stare să facă toate prostiile.
Lui Collins nu-i plăcea deloc, dar îl ascultă pe Malone explicând de ce nu puteau pleca împreună.
— Locul acesta colcăie de poliţişti. Lasă-mă să fac ce am de făcut şi mă întorc într-o oră. Merg până la Firhouse. Este la doar 20 de minute de aici. Nu vreau să folosesc din nou telefonul din sat ca să nu mă vadă cineva şi să se întrebe de ce o fac atât de des. Cineva trebuie să stea şi să păzească locul. Nu te poţi aştepta să facă Peggy acest lucru. Cu atât mai puţin Moonface, care e în comă alcoolică.
Tommy Malone coborî uliţa în autoturismul Volvo, cu farurile aprinse. În acest timp, jurnalul de la ora 9 prezenta lumii primele imagini cu răpitorii lui Gordon O'Brien.
— Poliţiştii au furnizat primele fotografii cu cei trei bărbaţi pe care ar dori să-i chestioneze în legătură cu răpirea lui Gordon O'Brien, copilul lui Harry şi al Sandrei O'Brien. Aceştia sunt Thomas Malone, cunoscut drept Tommy, originar din Dublin, având acum adresa în cheiul Andreson; Martin Mullingan, cunoscut şi sub porecla Moonface, originar din Limerick, dar care se pare că locuieşte în zona Rathmines şi Sam Collins, originar din Newry, ultima reşedinţă fiind în Swords. Bărbaţii sunt descrişi ca fiind…

Pe când Volvo-ul cobora drumul spre Kilcullen, în bordeiul din câmp Brian O'Callaghan privea insistent fotografiile.
— Poliţiştii au avertizat că aceşti bărbaţi sunt înarmaţi şi extrem de periculoşi. Dacă îi vede cineva sau ştie unde se află aceştia este sfătuit să nu se apropie, ci să contacteze cea mai apropiată secţie de poliţie sau să sune la linia fierbinte a poliţiei. Numărul va apărea chiar acum pe micile ecrane şi va fi repetat de-a lungul întregului nostru buletin de ştiri. Poliţia caută, de asemenea, femeia care a luat parte la răpire. Este posibil să fie o femeie mai în vârstă, care probabil are copii, dovedind experienţă în acest sens.
Prezentatorul frunzări printre foile din faţa lui, apoi se întoarse spre prompter.
— Secţia de poliţie cu sediul în strada Store a confirmat arestarea unui bărbat pentru a-l chestiona în legătură cu cele două cazuri recente în care două tinere femei au fost ucise în Maternitatea Centrală. Am aflat că bărbatul în cauză este doctor la acest spital.
Dean Lynch îşi dădu capul pe spate şi râse în hohote. Urla ca un animal deasupra prăzii. A funcţionat! Dean, băiete, eşti un mic geniu! A funcţionat!
Stătea în apartamentul său, cu bagajele făcute. Verifică din nou toate sertarele, hainele, se uită sub carpete şi râse în hohote. Luă genţile, două într-o mână şi trei în alta. Merse în jurul apartamentului până când obosi şi simţi că trebuie să se oprească. Mai exersă timp de o oră. Analiză planul în detaliu. Apoi se aşeză, stinse televizorul şi luminile. Porni alarma anti-furt. Stând aşa în întuneric, odihnindu-se, relaxat, părea un animal care îşi păstra energia pentru o lungă vânătoare.
Mai mult sau mai puţin, chiar o vânătoare plănuia.

9.57 pm

— Nu vreau să vă plictisesc. Dumnezeu ştie că aveţi destule de făcut cu timpul dumneavoastră, dar…
Da?
— Ei, bine, este vorba despre copilul răpit. Nu vreau să creez probleme nimănui şi poate că sunt chiar nişte oameni de treabă. Dar… spuse din nou Brian O'Callaghan.
Aşa aflară poliţiştii unde era Gordon O'Brien.

10.05 pm

— Betty, tu eşti?
La capătul celălalt al firului se auzi respiraţia cuiva.
— Care este numărul tău? Dă-mi numărul şi te sun eu înapoi.
— Dar ce se întâmplă? Ce…
— Dă-mi dracului numărul ăla odată!
Tommy Malone miji ochii pentru a distinge numărul telefonului public şi i-l spuse.
— Betty, ce…
Convorbirea se întrerupse. Malone se uită preţ de vreun minut la receptor înainte de a avea inspiraţia să-l pună la loc în furcă şi să aştepte să fie sunat. Ce dracului se întâmpla?
În mai puţin de trei minute, Betty sună. El smulse receptorul.
— Iisuse, Tommy, eşti la toate buletinele de ştiri.
— Poftim?!
— Ai apărut peste tot. Ţi-au dat fotografia la ştirile de la ora 9, împreună cu ale altor doi indivizi. Răpirea! Poliţiştii sunt pe urmele tale pentru răpire.
— Hristoase!
— Tommy, trebuie să faci ceva. Toată ţara vă caută.
— Betty, poţi să mă găzduieşti pentru vreo două zile?

— Iisuse, Tommy, ai face bine să nu te apropii de mine. O să te iau eu. Nu te apropia de mine până când nu verific. De unde suni?
Tommy Malone privi înjur disperat.
— Sunt într-o cabină telefonică de lângă un bar de pe partea carosabilă spre Naas.
— Stai acolo. Nu te mişca. Vin şi te iau după ce verific.
— Mă duc să-i avertizez şi pe ceilalţi. Te sun din nou. Te sun peste o oră.
Tommy, pentru Dumnezeu, nu te apropia de mine şi nu mă suna acasă. Sună la Mooney's într-o jumătate de oră.
Era deja prea târziu.
Pe când Tommy Malone se îndrepta spre Kilcullen, fu depăşit de opt maşini ale poliţiei. Aveau luminile aprinse, dar nu şi sirenele. Le urmă la o distanţă respectabilă. Simţi că îi îngheaţă inima când văzu că iau curba pe care se pregătea şi el s-o ia. În sfârşit, le văzu formând puncte de control la intrarea în Kilcullen.
— Iisuse, îmi pare rău, Sam. Îmi pare rău, Moonface. Îmi pare foarte, foarte rău, Peggy. Nu a mers. Din nou am dat greş. Sunt un ratat, asta e tot. Sunt un ratat, la dracu'.
Chiar şopti aceste cuvinte, văzând doi detectivi cu pistoale automate UZI.
Iisuse, aş face bine să mint acum.
Pe când Tommy Malone îşi pregătea următoarea mişcare, şase detectivi se apropiau de treptele înguste ale clubului Guys.
— Acesta nu este un raid, aşa că nu aveţi motive să vă panicaţi.
Barmanul se sperie. Ochii îi alergau în toate direcţiile. Un bărbat în vârstă care ţinea de mână un tinerel căpătă brusc un interes deosebit pentru paharul gol din faţa lui. Ceilalţi se

întoarseră în stânga, în dreapta, fiecare cum putu, pentru a-şi ascunde feţele.
John Doyle puse o fotografie cu Tom Morgan pe bar.
— L-aţi văzut vreodată pe acest bărbat?
Barmanul se prefăcu a studia intens fotografia, apoi clătină din cap.
— Nu, nu pot spune că l-am văzut.
— Este ciudat, pentru că el ne-a spus că a fost aici aseară, împreună cu alţi trei bărbaţi.
— Aşa a zis?
Păru surprins. Ba chiar se şi încruntă, pentru efect. Reexamină faţa din fotografie şi se hotărî să fie mai ferm.
— Nu, nu l-am văzut niciodată pe acest bărbat.
— Sunteţi sigur? Este extrem de important pentru el. Şi dacă nu sunteţi sincer cu mine, s-ar putea să devină foarte important şi pentru dumneavoastră.
— Nu l-am văzut niciodată în viaţa mea. Am fost aici azi-noapte şi vă pot spune sigur că nu a fost aici.
Fotografia fu arătată şi celorlalţi indivizi din club. Poliţiştilor nu le venea să creadă câţi erau în saune, când îi rugară să iasă, unul câte unul, pentru a privi fotografia lui Tom Morgan. John Doyle a spus mai târziu că nici de le-ar fi arătat o fotografie cu faţa lor, tot n-ar fi recunoscut-o.
Catalogul cu membrii clubului fu verificat. Se cercetară toate numele false. Dacă Tom Morgan venise aici în seara precedentă ori nu semnase, ori semnase cu numele James Murphy, la fel ca restul. Echipa nu mai văzuse niciodată atâţia James Murphy la un loc.
— E un fanclub Murphy, nu?
Barmanul zâmbi şi oferi o băutură din partea casei. Echipa se hotărî să accepte oferta şi să discute despre cât era de trist că nimeni nu-şi amintea de bărbatul din fotografie.

— Are probleme mari. Nu ar fi trebuit să fie aici, în Guys, ci în cu totul altă parte.
Îşi băură berile şi lăsară cuvintele să plutească în fumul şi aburul din urma lor.
Situaţia nu era prea roz pentru Tom Morgan.
Pentru Dean Lynch însă, totul mergea de minune.
Aşteptă până când coridorul din faţa apartamentului său deveni pustiu. Apoi deschise uşa încet, scoase genţile şi o luă spre ieşirea de incendiu. Se urcă în noua lui maşinuţă. Nimeni nu observase omul scund, îmbrăcat în negru şi purtând ochelari falşi. O luă spre Booterstown. Îndepărtându-se, Lynch aruncă o privire spre fereastra apartamentului său, unde încă se vedea o lumină aprinsă, iar televizorul pâlpâia.
Dean Lynch ajunse în Booterstown chiar înainte de miezul nopţii şi se instală în apartamentul proaspăt închiriat.
Era timpul pentru ultima etapă a planului său, era timpul să-şi regleze conturile.
Era timpul să recurgă la acţiunea pozitivă.
Era timpul pentru răzbunare, mama răzbunărilor. Ţinuse minte fiecare durere, fiecare comentariu răutăcios. Duşmanul fusese identificat.
Era timpul ca duşmanul să sufere cât suferise şi el.
Iar el suferise mult.
— Copilul se simte bine?
Tommy Malone urcă în Datsun.
— Da, da. Este în regulă.
— Iisuse, sper din suflet să fie aşa, Tommy. Toată ţara este indignată. Toţi vor să plătiţi cu vârf şi îndesat.
— Condu blestemata asta de maşină, bine? Scoate-mă dracului de aici. E plin de poliţişti.
Betty îi aruncă o privire dezgustată, pomi motorul şi o luă pe

drumul spre Naas. Observă că majoritatea maşinilor mergeau în sens invers. Toată lumea părea să meargă spre Newbridge. Majoritatea maşinilor aparţineau poliţiei.
— Eşti sigur că bebeluşul se simte bine?
Tommy o privi furios.
— Nu ţi-am spus că e în regulă? Se simte bine. La dracu', se simte mult mai bine decât mine.
Dar Tommy Malone se înşela. Gordon O'Brien nu se simţea deloc bine. Bacteria se răspândise în plămânii lui şi deja ajunsese în sânge.
Tommy Malone judecase greşit semnele pe care le dăduse copilul.

Ziua 9
39

12.38 am, marţi, 18 februarie 1997

Unitatea Jaguar se afla la post.
Jack McGrath fusese anunţat de către poliţiştii din Newbridge despre o persoană care îi văzuse pe membrii bandei. Se adunară la ferma lui Brian O'Callaghan. Acesta împărţea cești de ceai şi sandviciuri, agitându-se ca o babă.
Se hotărî formarea unui grup de recunoaştere, format din trei persoane. Alţi doi aveau să instaleze dispozitive de ascultare la geamuri. Se strecurară în noapte. Apropiindu-se, văzură trei siluete urcate pe o bancă. Un membru al grupului îl identifică pe Sam Collins şi raportă.
Este sigur Collins. Femeia are o bocceluţă, probabil copilul. Nu e nici urmă de Mulligan şi nici de Tommy Malone.
Se discută în detaliu când şi cum. Pe uşa din faţă sau pe cea din spate? Gaze lacrimogene sau nu?

— Mai bine nu, spuse McGrath . Nu ştim cum pot afecta copilul.
Grupul final de şase detectivi se hotărî asupra unui asalt armat.
— Nu are rost să încercăm să discutăm cu ei sau să le spunem că sunt înconjuraţi şi să le cerem să iasă neînarmaţi, explică McGrath . Nu avem de unde să ştim cum vor reacţiona. Probabil vor ţine copilul ca pe un scut şi vor încerca să scape. Copilul ar putea să păţească ceva.
Cea care decise felul în care avea să decurgă acţiunea fu femeia. Prin dispozitivele de ascultare o auziră spunând că bebeluşul nu se simte bine şi că este foarte îngrijorată.
Fură chemate ambulanţe, o asistentă specializată în pediatrie. Se luă decizia ca Gordon O'Brien să fie transportat de urgenţă la Maternitatea Centrală, indiferent de condiţia în care se afla.
Cei şase detectivi erau îmbrăcaţi în negru din cap până în picioare. Erau înarmaţi până în dinţi.
— Să mergem, spuse Jack McGrath .
Brian O'Callaghan se lăsă în genunchi, ţinând în mâini un rozariu şi începu să se roage aşa cum nu se rugase niciodată în viaţa lui.
Planul era simplu. Doi aveau să între prin faţă cu o mică încărcătură de explozibil, în timp ce ceilalţi trei vor intra prin spate. Unul va intra prin fereastra care părea vulnerabilă. Copilul complica foarte mult planul. Nu puteau folosi gaze lacrimogene, grenade, focuri de armă în aer. Pe lângă cei şase oameni, mai erau şapte de rezervă, înarmaţi, care aveau să-şi facă apariţia la primul semn de dificultate. În plus, mai erau şi 20 de poliţişti, gata să intervină la nevoie. Nu avea să existe cale de scăpare pentru răpitori.
Moonface se trezi mahmur, prost dispus.

— Unde e Malone?
Nu mai era Tommy, acum era Malone, de care se săturase. Când ne va scoate Malone de aici? îşi luă arma şi începu să o cureţe.
Afară, prin fereastra bucătăriei. Jack McGrath privea atent. Observase arma. Îşi avertiză partenerul să aibă grijă. Nu era nici urmă de Collins, de femeie ori de copil. Cei de afară ştiau acum planul casei.
Sam Collins se dusese la culcare. Se înfăşurase într-un sac de dormit şi în toate păturile pe care le găsi, inclusiv a lui Tommy Malone. Îşi promise să-l omoare la întoarcere. Era plecat de mai bine de patru ore. Pentru o clipă, Collins se întrebă dacă Malone nu dăduse bir cu fugiţii. Dar n-ar fi lăsat-o pe Peggy Ryan, erau prieteni.
Când prima explozie scoase uşa de la intrare din ţâţâni. Jack McGrath lovi cu ciocanul uşa din spate, care cedă imediat. Sunetul sticlei spărgându-se confirmă faptul că una dintre unităţi intrase deja în dormitor. Încă străduindu-se să-şi revină din beţie, Moonface nu se putea lăuda cu cele mai vioaie reflexe.
Ceea ce nu fu tocmai bine.
Pentru Moonface.
Se ridică, cu gura căscată de uimire şi încercă să-şi găsească arma. Reflexele lui Jack McGrath erau ascuţite ca lama. O lovitură scurtă puse capăt pentru totdeauna şanselor lui Moonface de a mai merge la meci.
Sam Collins nu reuşi să iasă la timp din sacul de dormit. În câteva secunde, fu pus la pământ. Un Smith Wesson stătea lipit de una dintre nările lui.
— Dacă faci o mişcare, rămâi fără cap.
Era o avertizare inutilă, date fiind circumstanţele.
O găsiră pe Peggy Ryan înlăcrimată, speriată de moarte. Ştia

că totul se terminase şi era mulţumită. Se săturase.
— Aduceţi un doctor repede. Copilul cred că e pe moarte.

1.47 am

— Ajutor, mami, ajutor! Opreşte-l! Mami, opreşte-l!
Rory se trezi ţipând. Kate Hamilton alergă la el şi îl luă în braţe.
— Şşş, gata, este în regulă, Rory. Mami e aici. E doar un vis urât. Eşti în regulă. Mami e cu tine.
Îl strânse de parcă ar fi fost ultima clipă alături de el.
— Ce s-a întâmplat? Ai visat urât?
Rory încă plângea. Scoase un ţipăt deznădăjduit:
— Vine după tine! Ai grijă, mami! E pe urmele tale!
Ea îl strânse şi mai puternic, simţindu-i inima care bătea mai să-i sară din piept. Dumnezeule! Oare ce visase? Ce văzuse la televizor? Slavă Domnului, Rory se culcă la loc. Ea îi sărută fruntea. Chiar în acel întuneric putea distinge trăsăturile tatălui lui.
— Stai liniştit, Rory, şopti ea. Mami va fi în regulă. Voi avea grijă de tine. Suntem doar noi doi. Nu te îngrijora, mami va fi bine.

2.17 am

Dean Lynch se trezi ud de transpiraţie. Coşmarul se întorsese. Ea îl urmărea din nou.
— Vino încoace, Dean Lynch! Vino înapoi aici!
Îl urmărea pe coridoarele întunecoase ale orfelinatului. El alerga continuu, dar ştia că ea avea să-l prindă. Întotdeauna îl prindea. Se uită în spate. O văzu câştigând teren. Părul îi era răvăşit, iar mâinile osoase se întindeau să-l cuprindă.

— Vino înapoi, Dean Lynch! Vino încoace!
— Nu, nu, nu! Lasă-mă în pace, lasă-mă în pace.
Alerga pe alt coridor, apoi pe altul. Deodată îşi dădu seama că paşii ei se opriseră. Se opri şi el şi ascultă. Nu auzea decât propria-i respiraţie şi inima bătându-i puternic. Unde e? Se târî spre colţul cel mai apropiat şi privi în jur. Nu era nimeni. Căută în următorul colţ. Tot nimeni. Tot aşa, căută şi în al treilea. Venea ultimul. Întotdeauna era ultimul colţ din visul lui, ca şi în viaţă. Încet, de parcă atras de o forţă puternică, se apropie de uşa care ducea la scările spre beci.
Propriul lui iad. Unde întunericul părea atât de negru, unde negrul era atât de întunecat. Se întoarse pentru a o lua la fugă.
Căzu exact în braţele ei.
Faţa aceea albă, cadaverică, ochii negri, şuviţele de păr, mâinile lungi, osoase… Nu avea cum să scape. Încercă să ţipe, nu reuşi, încercă din nou. Nimic. O mână osoasă îl ţinea ca să nu scape în timp ce cealaltă deschidea uşa spre beci.
— Nu, nu! Te rog! Nu, nu!
Credea că strigă, dar cuvintele nu erau decât în mintea lui. Eforturile îi fuseseră zadarnice. Ea era mai puternică.
Fu forţat să între în spaţiul acela de temut. Încercă să opună rezistenţă cu toată forţa mâinilor şi a picioarelor.
— Nu, nu!
Reuşise în sfârşit să ţipe. Durerea lui izbucnise.
Opreşte-te!
Dar uşa se închidea întotdeauna. Se aruncă asupra ei, plângând şi implorând. Şi întotdeauna auzea acea voce:
— Acum poţi să dormi în iad, Dean Lynch. Acum poţi să dormi în iad.
Dar vocea era diferită. În această dimineaţă, chipul se schimbase.

Kate Hamilton era cea care îl persecuta.
Se plimbă agitat în jurul patului, cu inima bătându-i, ud de transpiraţie. Deschise servieta şi privi pistolul.
Îşi pregăti o doză de heroină, pe care şi-o injectă încet. Foarte, foarte încet. Începu să zâmbească. Vedea arma, ştia cum s-o folosească şi ştia cine avea să-i simtă măreţia.

3.07 am

— Este mort. N-ar fi avut cum să supravieţuiască. E mort.
Un doctor în halat alb privea o targă aflată în faţa spitalului Naas. Pe ea se afla corpul lui Moonface. Îşi puse două degete pentru a-i simţi pulsul. Apoi îi privi pupilele şi ridică pătura roşie care îi acoperea trupul plin de sânge.
— Nu are niciun sens aducerea lui aici, spuse el celor doi bărbaţi de la ambulanţă.
— Trebuie să confirmaţi, domnule doctor. După ce ne-aţi dat acordul, îl vom duce la morga spitalului.
Doctorul confirmă din cap.
— Trebuie să-l anunţaţi pe dr. Noel Dunne. Trebuie să ştie.
Apoi îşi privi ceasul şi căscă.
— Îl voi suna eu mai târziu. Nu-l văd dându-se jos din pat la această oră. Duceţi-l la morgă şi rugaţi unul dintre poliţişti să-l păzească toată noaptea.
Căscă din nou.
— Nu-i găsesc nicio venă!
La secţia de urgenţă a spitalului Naas, cinci doctori se adunaseră în jurul lui Gordon O'Brien. Era culcat pe un pat de examinare, învelit în ceea ce părea o folie, în încercarea disperată de a-i ridica temperatura corpului.
Era un copil foarte bolnav. Radiografiile arătaseră instalarea unei pneumonii severe. Pulsul îi era foarte slab. Respira

repede, obosit, cu buzele vineţii şi trupul rece. Sistemul circulator fusese afectat puternic din pricina septicemiei şi a şocului. Bacteria i se răspândise în sânge şi se multiplica rapid.
Era în pericol să moară.
— Aduceţi-mi instrumentarul steril, o canulă şi plasmă, urlă doctorul de gardă, spălându-şi mâinile cu apă fierbinte.
Le uscă repede şi îşi puse o pereche de mănuşi chirurgicale. Asistentele cercetau copilul. Una înregistra timpul şi temperatura, în timp ce cealaltă desfăcea câmpul steril, pregătind operaţia. O a treia asistentă pregătise perfuziile şi aştepta următorul ordin.
Unul dintre doctori analiză pieptul copilului, observând lipsa de răspuns. În trei minute, canula fu introdusă în gât şi în vena jugulară.
— Daţi drumul la plasmă: 15 ml per kg.
Fluidele începură să între în trupul firav. Se prelevară mostre de sânge pentru hemocultură şi analiza chimică.
Echipa de resuscitare făcea tot posibilul. Corpul lui Gordon O'Brien fusese pus într-un incubator preîncălzit şi transferat într-o ambulanţă.
— Mergeţi, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vă opriţi orice ar fi.
O asistentă sări în ambulanţă. Maşina pornise deja.
Sirenele începură să urle. Escortată de patru poliţişti pe motociclete, ambulanţa se îndrepta în mare viteză spre Dublin. La fiecare intersecţie, un ofiţer de poliţie asigura fluiditatea traficului. Gordon O'Brien se întorcea la spitalul unde fusese adus pe lume.
O a doua escortă gălăgioasă trecuse tot pe acolo cu o oră înainte, în mijloc se afla o dubiţă cu gratii. În ea se aflau Sam Collins şi

Peggy Ryan, acompaniaţi de patru membri ai unităţii Jaguar, care stăteau cu armele încărcate, gata de orice acţiune. Bucuria pentru succesul acţiunii era umbrită doar de starea copilului. În mintea tuturor era un singur gând: am ajuns prea târziu. Unii dintre poliţişti aveau copii. Erau cu toţii furioşi pentru ce se întâmplase cu micul Gordon. Patru perechi de ochi mânioşi îl priveau pe Sam Collins. Orice mişcare greşită era o scuză perfectă.

4.32 am

Dr. Paddy Holland smulse telefonul prin somn.
— Da, cine este?
— Dr. Holland?
— La telefon.
— Sunt asistenta Angela Matthews de la urgenţe. Avem un caz foarte sever. Este vorba despre un copil în stare gravă care va fi adus la spital. Dr. Conway mi-a spus să vă contactez imediat şi să vă rog să veniţi.
Holland se ridică într-un cot.
— Dr. Conway? Luke Conway?
— Da. A sunat cu un minut în urmă şi mi-a spus să vă sun imediat.
— Dar de ce? Ce legătură are dr. Conway cu acest caz?
— Mi-a spus doar să vă spun şi să vă rog să veniţi imediat. Se pare că starea copilului este foarte gravă.
Holland se ridică din pat, căscând şi întinzându-se.
— Mai ştiţi şi altceva?
— Puteţi aştepta o secundă ca să închid uşa?
Urmă o pauză. Dr. Holland auzi voci, apoi o uşă închizându-se. Se întreba ce se întâmplă.
— Îmi pare foarte rău, dr. Holland, dar n-am vrut să las pe

nimeni să audă. Este vorba despre Gordon O'Brien, a fost găsit. O ambulanţă îl aduce chiar acum la spital. A fost găsit într-o casă din Kilcullen. Un doctor de la spitalul Naas a sunat şi a spus că starea copilului este gravă. Nu crede că va supravieţui.
Holland îşi trăsese deja pantalonii.
— Vin în 5 minute.
Încheie convorbirea şi formă şapte numere. O voce somnoroasă îi răspunse:
— Da, cine este?
— Conor, eu sunt, Paddy. Paddy Holland. Ascultă, îmi pare teribil de rău să te deranjez, dar crezi că ar putea să vină Mary şi să aibă grijă de copii?
— Poftim?! La ora asta?
— Da. Îmi pare teribil de rău, Conor, dar tocmai am fost chemat de urgenţă. N-ar fi trebuit să lucrez, dar este un caz deosebit.
La celălalt capăt al liniei se auziră nişte înjurături, apoi nişte mormăieli.
Conor, este vorba despre copilul răpit. Nu ar trebui să-ţi spun asta, dar este copilul O'Brien. L-au găsit şi acum e pe drum spre spital. Se pare că este în stare gravă.
Tăcere mormântală la celălalt capăt al firului.
— O să vină într-o jumătate de oră.
— Acum plec. Las cheia sub covor. Roag-o să mă sune când ajunge. Conor, îmi pare foarte rău. Spune-i că mă voi revanşa cumva.

5.07 am

— Dumnezeule, arată îngrozitor.
Prima evaluare a lui Paddy Holland nu era deloc bună. Trecu

imediat la acţiune.
— Luaţi temperatura rectală şi înregistraţi-o. Vreau să stea tot timpul lângă el asistente specializate în pediatrie. Vreau analize de sânge. Îmi transmiteţi imediat rezultatele prin telefon, chiar dacă sunt la toaletă.
Asistentele se puseseră deja pe treabă.
— Dublează ritmul antibioticelor. L-au cântărit în Naas?
— Da.
— Bine. Verifică dozajul de dopamină şi anunţă-mă.
Privi copilul, aflat încă în incubator. Era inert. Nu mai protesta, nu-i mai era foame. Ochii îi erau afundaţi în orbite. Din când în când mişca o mână sau un picior.
Nu cred că vei rezista, se gândi Holland.
Gordon O'Brien lupta din nou ca să trăiască.

5.32 am

— L-au găsit! L-au găsit! Harry, îmbracă-te repede. Tocmai m-au sunat de la spital. E acolo! E acolo!
Sandra striga la soţul ei, scuturându-l.
Barosanul Harry se împiedică prin casă, încercând să între în hainele pe care i le arunca Sandra.
— Este în regulă? strigă el, luptându-se să-şi închidă cureaua şi, în acelaşi timp, să-şi pună pantofii.
— Da, este în incubator şi are o infecţie, dar trăieşte. Haide, Harry, să mergem! Este viu! L-au găsit!
Avea dreptate.
Îl găsiseră şi era viu.
Dar atât.
Bacteria se înmulţea cu repeziciune.

6.01 am

— Tom Morgan? Nu puteţi vorbi serios. Glumiţi?
Paddy Holland şi una dintre asistentele de la urgenţă îşi beau ceaiul şi mâncau pâine prăjită în biroul de lângă sala de reanimare. Printr-un geam îl vedeau pe Gordon O'Brien aflat în incubator. Era conectat la trei monitoare separate. Pentru moment, toate indicau o stare stabilă.
— Nu, nu glumesc. Una dintre fete este căsătorită cu un detectiv de la secţia din strada Store şi mi-a spus azi-noapte.
— Nu pot să cred.
— Îţi spun că este adevărat.
— Dumnezeule!
Holland mai mâncă o felie de pâine prăjită, sorbind din ceai. Îşi văzu chipul în geam şi gemu. La naiba, arăt îngrozitor. Nu avusese timp să facă duş sau să se bărbierească înainte de a pleca.
Telefonul de alături sună. Era nepoata sa, Mary, care îl suna pentru a-i confirma că ajunsese acasă la el.
— Cum sunt copiii? întrebă Holland neliniştit.
— Sunt în regulă, unchiule Paddy. Încă dorm.
— Mulţumesc, Mary.
— Stai liniştit, unchiule. Poate îmi iau liber de la şcoală. Cum se simte bebeluşul?
— Nu tocmai bine, Mary.
— Să mă rog pentru el, unchiule Paddy?
— Este o idee bună Mary, chiar foarte bună. Roagă-te pentru el.
— Bine, unchiule Paddy.
Copiii detestă să se trezească şi să afle că sunt deja plecat, se gândi Holland, pe când îşi aranja cât de cât părul răvăşit. Oftă adânc. Ce existenţă tristă pentru ele! N-au mamă, iar tatăl dispare ca un hoţ în noapte. Ce viaţă!

— Se pare că au găsit ceva în camera lui când l-au ridicat ieri.
— Ce?
— N-am idee, dar se pare că a fost o probă relevantă.
Holland se întoarse la copil.
— Aproape au dat totul cu fundul în sus. Dr. Conway a fost furios văzându-i tropăind pe coridoare. Am auzit că încă 23 de persoane şi-au dat demisia.
— Nu pot să cred, gemu Holland.
— Nu ştiu unde o să ajungem. Fetele sunt speriate de moarte.
Niciuna nu mai vrea să lucreze noaptea. Dacă nu se întâmplă ceva curând, deja văd spitalul închizându-se. Este greu de crezut că dr. Morgan ar face aşa ceva, dar sper că el este.
Holland se întoarse uluit spre ea.
— De ce?
— Pentru că ar însemna că au prins ucigaşul. Ar însemna că putem dormi liniştite şi nu vom mai avea nevoie de escorta poliţiei pentru a ajunge acasă.
Paddy Holland privea copilul confuz şi îngrijorat.
— Nu cred. Îl cunosc pe Tom Morgan. Am fost împreună la facultate. Sigur că e puţin dus cu pluta, gândeşte numai cu partea de jos a corpului. Dar criminal? Nu. Nu are niciun sens, nu se potriveşte.
Asistenta chicoti. Nu-l mai văzuse niciodată aşa, atât de îngrijorat pentru altceva decât copii ori munca sa.
Dacă mi-ar fi cerut cineva părerea, aş fi zis că e Dean Lynch, se gândi Holland. Mă sperie îngrozitor. Pe el l-aş fi luat la întrebări, dacă aş fi fost detectiv.
— Nu poate fi Tom Morgan, spuse din nou. Lui Tom îi plac prea mult femeile. Nu cred că ar omorî vreodată una.
— Vă spun ce se întâmplă, îi replică asistenta.

Nu era o mare admiratoare a lui Tom Morgan. Îl considera gălăgios, iresponsabil, nesocotit şi ineficient. Plus că îi trăsese ţeapa o dată, la o întâlnire.
Paddy Holland îşi mai turnă o ceaşcă de ceai. Se strâmbă. Era rece. Pe când aştepta rezultatele de sânge, iar asistentele îl monitorizau pe Gordon O'Brien avu timp să se gândească. Nu putea fi Tom Morgan. Şi ce anume să fi găsit în camera lui? Dumnezeule, poate că asta este! Dumnezeule!
Trase sertarele agitat şi scormoni până când găsi ceea ce căuta: cartea de telefon a oraşului Dublin. O deschise până când ajunse în dreptul cuvântului Garda. Ajunse cu degetul în dreptul străzii Store. Scrise numărul în palmă cu un pix, apoi intră în sala de resuscitare.
— Ei, bine?
— Nicio schimbare.
— Bine. Mă duc să dau repede un telefon la mine în birou. Mă găsiţi acolo.
— În regulă.
Ajuns în birou, închise uşa şi formă numărul.
— Aş dori să discut cu ofiţerul de serviciu.
Urmă o pauză, după care se auziră nişte scuze.
— Bine. Aş putea să stau de vorbă cu detectivul Kate Hamilton? Detectivul care se ocupă de investigaţia crimelor de la spital.
Fu întrebat de ce.
— Numele meu este dr. Paddy Holland. Sunt pediatru la spital. M-am gândit la ceva care ar putea fi important şi aş prefera să nu explic la telefon. Este cineva care se ocupă de acest caz care să poată discuta cu mine?
— Momentan nu, dar o voi anunţa imediat pe doamna Hamilton.
— Aţi putea? Grozav. Vă mulţumesc foarte mult. Voi fi toată

dimineaţa la spital. Să sune direct la sala de resuscitare.
Trei minute mai târziu, telefonul sună.
Kate Hamilton stătea pe marginea patului, pe jumătate adormită, epuizată. Tocmai primise mesajul de la Holland. I se mai spusese că, în sfârşit, un doctor acceptase să-i facă testul SIDA doctorului Tom Morgan.
Poliţia primise un fax din Los Angeles, de la Jan Pietersen care confirma că el şi Tom Morgan fuseseră împreună în noaptea de marţi, 11 februarie. Pietersen adăuga că putea confirma acest lucru în persoană, însă abia peste o săptămână. Ceruse confirmarea primirii faxului.
— La dracu'! spuse Hamilton. Sunaţi-mă imediat ce primiţi rezultatele testului SIDA.
— Aş putea să stau de vorbă cu dr. Paddy Holland?
Auzea gălăgie, agitaţie, o femeie plângea. Dumnezeule, ce se întâmplă acolo?
— Doamna Hamilton? Bună ziua. Sunt Paddy Holland. M-am gândit la ceva în legătură cu investigaţia de la spital. S-ar putea să nu fie relevant, dar am considerat că trebuie să ştiţi.
— Ce să ştiu?
Hamilton încerca să fie politicoasă şi, în acelaşi timp să nu-l trezească pe Rory.
— Îmi cer iertare, dar nu vă pot spune la telefon. Este o chestiune prea delicată şi importantă. Şi avem o urgenţă aici. Avem un copil în stare critică, iar părinţii tocmai au sosit. Aţi putea să treceţi pe aici?
Hamilton terminase să-şi caute hainele.
— Vin într-o oră. Este bine?
Din nou se auziră plânsete.
— Da, este foarte bine. Voi fi în sala de resuscitare.
— Unde este?
— La etajul doi, aripa de vest. În regulă?

— În regulă, spuse Hamilton, întorcându-se spre Rory. Haide, Rory, trezeşte-te.
Luă copilul în braţe. Acesta căscă şi o strânse puternic. Ea îi mângâie părul, strângându-l, fără să ştie de ce, mai puternic decât de obicei. Avea un sentiment nedefinit, o presimţire rea. O trecu un fior.
— Rory, ia-ţi micul dejun. Eu trebuie să plec la muncă.
— Mami?
— Haide, Rory, o să întârzii.
— Mami?
Ce este? Sper că nu-mi ceri din nou un căţeluş. Ţi-am spus că nu ne luăm câine.
Rory se întristă. Îi curse o lacrimă.
— La naiba!
O jumătate de oră mai târziu îl lăsa la grădiniţă.
— Ne vedem mai târziu. Dă-mi un pupic.
— Mami?
— Da?
— Când putem să avem un căţeluş?
— Vorbim mai târziu. Trebuie să plec.
Paddy Holland vorbea cu Harry şi Sandra O'Brien, încercând săi liniştească.
— Copilul dumneavoastră este foarte bolnav. Facem tot ce putem, dar a ajuns aici în stare foarte gravă. Următoarele 24 de ore vor fi cruciale.
Sandra căzu în genunchi lângă incubator. Era albă şi tăcută. Harry nu-şi mai putea înfrâna lacrimile pe care le ţinuse în el atâtea zile. Se sprijini de un perete şi plânse. Holland îi făcu semn unei asistente, care veni la Sandra, îi puse o mână pe umăr şi încercă să o consoleze cât putu mai bine. În cele din urmă, barosanul Harry îşi recăpătă cât de cât forţele. Holland îl rugă să stea pe un scaun şi îl privi direct în ochi.

— Domnule O'Brien, copilul este în stare foarte gravă, dar nu este mort. Facem tot ce putem, mutăm munţii din loc dacă trebuie. Vom lupta. Dumneavoastră şi Sandra trebuie să ne ajutaţi şi să îl ajutaţi.
Ceva în mintea lui Harry O'Brien se declanşă. Ochii îi străluceau.
— Spuneţi-ne ce să facem, domnule doctor.
Îşi şterse ochii, îşi suflă nasul. Se ridică şi merse la soţia lui. O aduse în faţa doctorului.
— Spuneţi-ne ce doriţi să facem.
Paddy Holland trase două scaune lângă incubatorul unde se afla Gordon O'Brien. Pieptul lui micuţ se ridica repede. Culoarea se schimbase în bine, totuşi.
— Staţi aici, le arătă Holland. Staţi aici şi vorbiţi cu el, mângâiaţi-l, sărutaţi-l. Trebuie să ştie că mama şi tatăl lui sunt iar cu el. Trebuie să ştie că este iubit. Daţi-i un motiv să trăiască. Determinaţi-l să trăiască.
Se întoarse spre Sandra.
— Faceţi acest copil să vrea să trăiască pentru mama lui. Trebuie să ştie că, de acum înainte, veţi fi alături de el. Trebuie să simtă atingerea dumneavoastră, să vă audă vocea. Să ştie că s-a întors acasă.
Schimbarea din starea Sandrei şi a lui Harry O'Brien era impresionantă. Se întoarseră lângă incubator şi începură să lupte pentru viaţa copilului lor. Paddy Holland le spuse asistentelor să-l anunţe dacă intervine vreo schimbare.
Am făcut tot ce am putut. Acum depinde de Dumnezeu dacă acest copil va trăi sau nu. Ei… măcar se pot simţi utili. Dacă acest copil moare, vor şti că au fost cu el tot timpul, până la capăt.
8.32 am
Tommy Malone stătea întins în pat, în casa lui Betty din

Greystones şi asculta ştirile. Betty intră neagră la faţă. Ascultase la radioul din bucătărie.
— Vrei să iei micul dejun?
Malone aprinse o ţigară, cufundat în gânduri.
— Nu. Am de gândit.
Sigur că ai, îşi spuse Betty.

40

9.03
Sala de resuscitare, Maternitatea Centrală

Kate Hamilton îl aştepta pe Paddy Holland în pavilionul de vest, acolo unde îi spusese el să vină.
— Nu puteţi intra. Dacă doriţi, puteţi aştepta în birou, îi spuse o asistentă.
— Sigur că da.
Biroul avea un geam mare din care se vedea activitatea din sala de resuscitare.
Kate Hamilton privi într-acolo. Nu-şi putea întoarce privirea. Lupta pentru viaţă era atât de dramatică, balanţa atât de delicată.
— Va dura mult?
— Este greu de spus. Avem un copil în stare gravă.
Hamilton îl privi pe Holland care asculta la stetoscop bătăile inimii unui bebeluş. Apoi îl văzu vorbind cu părinţii acestuia, care plângeau. Îşi puse mâna pe umărul tatălui care privea spre incubator.
— A avut o zi grea şi abia e trecut de 9. E de la ora 5 aici. Se luptă pentru viaţa copilului răpit, spuse asistenta.
— Cum se simte?
— Nu tocmai bine, din câte am auzit. Şi mai este şi fetiţa

aceasta, a cărei stare se deteriorează. Trece de la unul la altul de când a venit.
Hamilton îl privi iar pe Holland. Vorbea cu una dintre asistente în timp ce ea pregătea o seringă. O văzu pentru prima dată pe Kate şi ridică un deget, făcându-i semn că a luat act de prezenţa ei. Nu pleca, sugera degetul.
— Apoi l-a sunat unul dintre copii şi i-a reproşat că nu este acasă.
Asistenta zâmbi.
— Îi face zile grele.
Hamilton zâmbi şi ea. De parcă eu n-aş şti cum este.
— Vă mulţumesc pentru că aţi venit. Îmi cer scuze că vă pun să aşteptaţi, dar lucrurile au scăpat niţel de sub control în dimineaţa aceasta.
Arăta obosit, tras la faţă. Hamilton îşi dădu seama că era stingherit din pricina felului în care arăta. Era extrem de îngrijorat. Se întoarse spre asistentă.
— Anunţă-mă imediat ce vin rezultatele radiografiei. Merg în birou cu doamna detectiv Hamilton.
— Kate este de ajuns, îl întrerupse ea.
Holland zâmbi, iar Hamilton se trezi răspunzându-i la fel. Era jenată, de parcă ar fi fost prinsă admirând un bărbat, iar acesta îşi dăduse seama.
— Kate, tu şi cu mine facem practic acelaşi gen de muncă. Suntem detectivi. Tu cauţi toată ziua informaţii, pe care le pui cap la cap. Trebuie să afli cine ce a făcut. Cauţi tot timpul indicii.
Hamilton încuviinţă, fără să fie sigură unde bate.
— Şi eu sunt un detectiv. Caut şi eu indicii la pacienţii mei. Aflu cum progresează şi de ce nu progresează. Depind de aceste mici informaţii, după care îmi dau seama cum evoluează starea lor. Are logică ceea ce spun?

— Da. Ascult.
— Bine.
Se lăsă pe spate, apoi se mişcă brusc în faţă, cu o intensitate care o surprinse. Ochii lui erau pe jumătate închişi. Îşi ţinea mâinile împreunate ca pentru rugăciune.
— Căutaţi un criminal. Ştiu că mulţi dintre doctorii de aici nu v-au fost de prea mare ajutor şi poate nu v-au spus ce gândesc de teamă să nu vă conducă pe o pistă falsă sau pentru a nu-şi incrimina colegii.
Se opri şi o privi drept în faţă.
— Aşa că eu îţi voi spune ce gândesc despre acest caz îngrozitor.
— Sunt numai urechi.
Kate îşi deschise carneţelul şi scoase pixul.
Dă-i drumul.
— În urmă cu ceva vreme, unul dintre doctorii care lucrează aici a lăsat bateria de la maşină să se descarce. Fusese chemat pentru o naştere în toiul nopţii şi uitase să stingă farurile. Când s-a întors la maşină, mai târziu, eu l-am ajutat să o tragă în parcare, iar el m-a întrebat dacă poate să ia curent de la bateria mea. Când maşina i-a pornit, două seturi de alarme au început să urle în acelaşi timp. Avea două seturi diferite de alarme. Zgomotul m-a speriat de moarte.
Făcu o pauză. Hamilton nu scrisese niciun cuvânt, nefiind sigură că dorea o lecţie despre baterii.
— Am fost extrem de surprins. Nu ştiu pe nimeni care să aibă două seturi de alarme la maşină, cu atât mai mult dacă maşina valorează mai puţin decât sistemele de alarmă.
— De unde ştii? deveni brusc interesată Hamilton.
— Am verificat. Am fost surprins, aşa că mi-am notat cine a montat alarmele. I-am sunat. Voiam şi eu aşa ceva. Mi-au fost sparte două maşini, una furată. Începi să te saturi de aşa

ceva.
— Mie-mi spui!
Lui Hamilton i se furase maşina chiar din faţa secţiei de poliţie.
— Cei de la companie şi-au amintit această lucrare. Mi-au spus că nu mai primiseră niciodată o asemenea solicitare, nici măcar pentru un Mere nou, darămite pentru un BMW vechi de vreo opt ani. Tipul mi-a spus că sistemul de alarmă costa niţel mai mult decât maşina. Am râs copios pe tema asta. Atunci a spus că ceva este ciudat.
— Ce a spus?
Că nu a mai întâlnit pe nimeni atât de neobişnuit ca acest om. A spus că era secretos, meticulos în fiecare gest şi atent la fiecare cuvânt. I s-a părut că e un tip foarte ciudat. A asistat la montarea alarmelor. S-a simţit extrem de stânjenit de prezenţa lui, ba chiar ameninţat. Pur şi simplu monta o alarmă. De ce s-ar fi simţit ameninţat?
Hamilton avea un sentiment de oroare pe când asculta. Sentimentul acela de prevestire sumbră îi revenise.
— Omul de la companie mi-a mai spus că, pe când monta alarma, a deschis din greşeală un compartiment secret al uşii. Era gol, dar s-a întrebat dacă nu exista o legătură între alarmele costisitoare şi acel compartiment.
— A făcut ceva, a spus cuiva?
— Nu. Aceasta este partea stranie. A spus că a cântărit bine toate lucrurile şi a ajuns la concluzia că nu era treaba lui. Dar când am făcut presiuni asupra lui, a admis, în cele din urmă.
— A admis? Ce a admis?
— Că era înspăimântat de acest individ. A spus că era atât de speriat, încât prefera să păstreze pentru sine ceea ce descoperise. A zis că viaţa era prea scurtă pentru a căuta problemele cu lumânarea.

Hamilton îşi dădu seama că acesta era detaliul pe care îl căutau.
— Apoi m-a întrebat dacă ştiu cine este individul. Şi ştii ce?
— Ce?
— Mi-am dat seama că mă simt la fel ca tipul de la alarme. I-am spus că nu-l cunosc, pentru că mă simţeam şi eu ameninţat. Iar eu lucrez cu el, îmi este coleg. Nu mi-am dat seama niciodată de ce mă simţeam ameninţat, dar aşa m-am simţit. De aceea nu i-am spus nimic tipului de la companie.
— Şi cine este acest doctor?
Holland nu ezită.
— Numele lui este dr. Dean Lynch.
Hamilton încercă să nu arate nicio emoţie.
— Cu tot respectul, dr. Holland, nu este nicio crimă să ai două alarme la maşină, chiar dacă este un hârb.
— Nu, am acceptat acest lucru. Dar, cum am spus acum un minut, este un indiciu. Ştiu este un ac într-un car cu fân.
— Ce vrei să spui?
Ştiu că l-aţi luat pe Tom Morgan şi că e suspect de comiterea celor două crime. Nu mă întreba de unde ştiu. Pur şi simplu ştiu. Îl cunosc foarte bine pe Tom Morgan. Este un tâmpit, un afemeiat, în stare să se culce cu oricine. Dar nu este un ucigaş. De obicei nu mă înşel la oameni. Nu în aşa hal, cel puţin.
— Dr. Holland…
— Spune-mi Paddy, dacă vrei ca eu să-ţi spun Kate. Trebuie să ne ajutăm.
— Paddy, apreciez informaţia. Dar eu am mai multe informaţii în privinţa lui Tom Morgan.
— Da, ştiu. Aţi descoperit ceva în camera lui.
Hamilton îl privi tăios.
— Nu mă întreba de unde ştiu şi acest lucru. Pur şi simplu

ştiu. Aşa că dă-mi voie să-ţi mai dau câteva informaţii. Poate nu înseamnă nimic, dar poate înseamnă ceva. Ieri dimineaţă am fost chemat, tot aşa, la spital. Avem o fetiţă născută prematur, care nu este în stare foarte bună şi mi s-a cerut să văd cum se simte. Am ieşit din casă şi m-am întors într-o oră. Fetele nici n-au ştiut că am fost plecat.
Aşa ceva nu s-ar întâmpla şi la mine acasă. Rory ar urla cât l-ar ţine plămânii, se gândi Hamilton.
— Am părăsit salonul şi am urcat în biroul meu din aripa privată ca să iau nişte hârtii. Nu m-am obosit să aprind lumina, pentru că venea destulă dinspre coridor. Tocmai intrasem, când am auzit o uşă închizându-se. Era uşa de lângă a mea, pe partea stângă. Nu ştiu de ce m-am uitat, dar cred că am fost surprins să văd că mai vine cineva acolo la acea oră. Am reuşit să-l văd destul cât să-mi dau seama cine era.
— Dr. Lynch?
— Exact.
— Şi care este problema?
— Dr. Lynch nu are un birou privat. Dr. Lynch face mare caz din acest lucru. Nu consultă pacienţi privaţi.
— Aşa că nu are nevoie de un birou în pavilionul privat.
— Exact. Nu vine niciodată în această zonă. Niciodată. Susţine sus şi tare că detestă locul acesta.
— Atunci ce căuta acolo atât de devreme?
— Este exact ceea ce m-am întrebat şi eu, Kate. Atunci mi-am dat seama, când am venit astăzi şi am auzit despre dr. Tom Morgan. Ştiu că Lynch a venit devreme pentru o naştere dificilă, dar asta trebuia să fie tot. Nu avea nevoie să vină în aripa privată.
Hamilton se înfioră. Începea să se neliniştească. Prea suna straniu.

— Atunci am aflat că echipa voastră a descoperit ceva în camera lui Tom Morgan. Şi m-a lovit imediat gândul.
— Care gând?
— Acolo a fost Lynch când a venit de dimineaţă.
— Eşti sigur? întrebă Kate, inima bătându-i puternic.
— Foarte sigur. Camera lui Morgan este ultima de pe coridor. Era singurul loc din care Lynch ar fi putut ieşi.
— Şi crezi că a pus ceva în biroul lui Morgan?
Nu ştiu ce făcea acolo. Îţi spun doar ce am văzut. Restul depinde de tine, tu eşti detectivul.
— Mai devreme ai spus altceva.
— Asta a fost mai devreme. Eu fac observaţiile. Tu va trebui să afli dacă sunt relevante sau nu.
Hamilton îşi notă ceva în carneţel şi îşi privi ceasul.
— Uşile din aripa privată nu sunt încuiate?
— Nu. Au fost cândva. S-a dat o spargere şi trei uşi au fost scoase din ţâţâni. Acum este politica spitalului să nu se încuie decât zonele securizate. În acest fel, dacă intră cineva, face mai puţine stricăciuni.
— Altceva?
— Da. Lynch îl urăşte pe Morgan, detestă să-l vadă. Se ştie că se au ca şoarecele cu pisica. S-a aranjat astfel încât să lucreze în zone diferite, pentru a nu trebui să se vadă.
— Vorbeşti serios? Doctorii se comportă aşa? Nu m-aş fi aşteptat.
— Este neobişnuit, recunosc. Neobişnuit, dar nu imposibil. Nu mai spun nimic altceva.
Telefonul de pe biroul lui sună. Ridică receptorul, deranjat de întrerupere.
— Da?
Hamilton recunoscu vocea asistentei la celălalt capăt al firului. Îl urmări pe Holland. Acesta oftă şi îşi masă fruntea

cu mâna liberă.
— Bine. Spune-le părinţilor să vină în birou. Vreau să fiu doar eu cu ei, nimeni altcineva. Ceva nou de la reanimare?
I se răspunse.
— Bine, vin acolo în trei minute.
— Veşti proaste, îl întrebă Hamilton.
— Da, foarte proaste. Se pare că fetiţa nu va supravieţui. Are hemoragie pe creier. Este ţinută în viaţă doar cu ajutorul aparatelor.
— Nu se poate face nimic?
Hamilton îşi aminti feţele părinţilor micuţei.
— Din păcate, nu. S-a născut la 21 de săptămâni. Politica spitalului spune că putem încerca totul la copiii de peste 25 de săptămâni. Sub această vârstă, îi putem ţine în viaţă, dar rezultatul nu este grozav. Dacă încerci să resuscitezi un copil prea mic, riscul este să rămână cu un handicap mintal sever. Părinţii apreciază efortul, dar preferă un copil întreg la minte şi sănătos. Nu cred că mai putem face ceva pentru această fetiţă.
— Viaţa este îngrozitoare uneori.
— Mai mult sau mai puţin, da.
Hamilton se gândi la Rory şi la coşmarul lui. Ar fi vrut să fie acasă, cu el.
— Îţi mai spun ceva, Kate. Nu are legătură cu Dean Lynch. Cel care le-a omorât pe asistente trebuie prins repede. Spitalul este într-un haos total. Nu mai există încredere în această instituţie. Asistentele refuză să mai lucreze noaptea.
— Am putea aranja să fie escortate de poliţie.
— Da, aş sugera acest lucru. Totuşi, nu sunt mulţumite. Criza a izbucnit în urmă cu o oră. Una dintre mame ne-a întrebat dacă îşi poate lua copilul de aici. Copilul este născut prematur, este legat la aparate, este ventilat, se descurcă

bine, dar depinde de noi. Cu toate acestea, ea a cerut să fie mutat. Copilul ar muri în 5 minute dacă l-am deconecta de la aparate. Ea insistă că este în mai mare pericol aici. Şi totul numai din cauza ticălosului care a făcut ce-a făcut. Găseşte-l pe omul acesta, Kate. Pune mâna pe el. Nu doar eu ţi-o cer, ci fiecare copil de aici, fiecare mamă din saloane, care suferă pentru a aduce un copil pe lume şi se întreabă dacă se află unde trebuie sau a ajuns în iad.
Telefonul sună din nou.
— Da, da, îmi pare rău. Vin imediat.
O privi pe Hamilton.
— Îmi pare rău. Trebuie să plec. Sper că ceea ce ţi-am zis este de ajutor.
Se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse spre ea, stânjenit.
— Poate… după ce se termină toate acestea… poate ieşim să bem ceva…
Hamilton zâmbi.
— Da, mi-ar face plăcere.
Apoi doctorul plecă. Ea dădu un telefon.
— Alo? îmi puteţi face legătura cu dr. Dean Lynch? Nu a sosit încă? Nu ar fi trebuit să ajungă până acum? Ştie cineva unde este? Puteţi ruga un om de la pază să vadă dacă maşina lui este în parcare? Scuze, sunt detectiv sergent Kate Hamilton. Nu, nu-i spuneţi cine îl caută. Nu vreau să deranjez rutina spitalului. Este o chestiune simplă. Vreau doar să-i pun o întrebare.
Dar Dean Lynch nu era în spital.
Ar fi trebuit să fie, pentru că avea o operaţie programată la ora 10 şi îl aşteptau în blocul operator.
Nu sunase pentru a anunţa că este bolnav.
Pur şi simplu nu era acolo.
Era departe, în pădurea Djouce, unde îşi exersa atitudinea

pozitivă.
Chiar şi de la 5 metri reuşea să nimerească ţinta de 6 ori din 13. Două gloanţe între ochi. Trei în frunte. Unul în gură. Acesta din urmă îi plăcea în mod deosebit. Desenase cu roşu aprins gura, făcând buzele groase.
Dean Lynch avea o atitudine pozitivă şi se bucura de fiecare clipă.
Pe când Kate Hamilton parcurgea coridorul, auzi plânsetele părinţilor înainte de a-i vedea. Trecură pe lângă ea, liniştiţi de o asistentă.
În sala de reanimare, Paddy Holland se apropie încet de incubator. Ceilalţi, mame şi taţi la rândul lor, se întoarseră cu spatele, neputând răbda să privească. Holland privi în jos pentru un minut, poate mai mult, înainte de a opri aparatele.
Luminile se stinseră.

41

11.07 pm

Tom Morgan fu eliberat din arestul poliţiei chiar înainte de ora 11. I se permisese să se strecoare pe o uşă din spate, ca să se ferească de carele de televiziune, fotografii şi jurnaliştii care păzeau secţia încă din zori.
Iniţial, eliberarea lui fusese o lovitură dată investigaţiei. Însă faxul venit din Los Angeles, testul SIDA care se dovedise a fi negativ şi barmanul din Guys, care îl recunoscuse, până la urmă, toate acestea îi convinseră că se aflaseră pe o pistă greşită.
Hamilton le expuse pe scurt conversaţia cu Holland şi un nou plan fu pus la punct. Ţinta era Dean Lynch. Trebuia găsit şi chestionat.

Lynch se întoarse din pădure şi parcă destul de departe de apartamentul din Booterstown. Tuşise mult în pădurea rece şi umedă. La un moment dat, scuipase sânge. Aerul rece nu îl deranja. De fapt, transpira. Însă tuşea persistentă şi transpiraţia îl nelinişteau.

În apartament, verifică dacă nu cumva trecuse cineva pe acolo în lipsa lui. Ascunse pistolul şi gloanţele sub o scândură din podea. Pregătise dinainte ascunzătoarea. Puse acolo şi seringile, acele şi heroina. Numără două sute de lire cash, le puse în buzunar şi se îndreptă spre magazinul Stillorgan. De acolo cumpără un rând de haine negre, lenjerie, şosete şi două perechi de tenişi negri. De asemenea, mai cumpără un trening negru cu glugă, o şapcă, o cravată închisă la culoare şi o cămaşă albă. Gulerul se dovedi a fi mai mic decât ceea ce îşi cumpăra de obicei.

— Cred că un număr mai mic v-ar veni mai bine. Aceasta este prea largă pentru dumneavoastră.

Vânzătoarea încerca să fie de ajutor. Lynch se privi în oglindă şi observă pentru prima dată cât de mult slăbise. Faţa îi devenise osoasă.

— Da, poate am să iau un număr mai mic.

Dar nici următoarea nu-i veni bine.

— Îmi pare foarte rău, spuse vânzătoarea jenată. Va trebui să mergeţi la raionul de copii pentru mărimea pe care o căutaţi.

Acolo, Lynch găsi în sfârşit măsura potrivită. Vânzătoarea îşi aminti toate aceste detalii mai târziu. Omul acela scund, cu ochi neobişnuiţi, sălbatici, care tuşea persistent. Şi-l amintea exact.

După ce plăti, stătu puţin timp în cafeneaua Bewley, preţ de o cafea. Apoi intră într-o parfumerie şi cumpără o sticlă cu vopsea neagră pentru păr. Din magazinul Amotts cumpără o

pereche de pantofi negri, cu toc destul de înalt. Planificase totul în amănunt. Avea de gând să fie cât se poate de pozitiv.
— Ce-ai să faci. Tommy?
Betty ascultase ştirile din oră în oră şi cumpărase toate ziarele de dimineaţă. Tommy Malone le citi pe toate. Viaţa lui fusese descrisă în amănunt: de la mahalaua din Dublin în care crescuse şi din care luptase să iasă… Erau chiar şi interviuri cu detectivi, ajunşi acum la pensie, care avuseseră de-a face cu Malone de-a lungul anilor. Îl descriau ca fiind periculos, nemilos, ucigaş, spunând că era genul de om care nu s-ar da înlături de la nimic. Era unul dintre cei mai renumiţi criminali ai anilor ’70 şi ’80. Poliţiştii crezuseră că s-a retras recent din lumea interlopă. Ajunsese de multe ori la închisoare, plângându-se că avea ghinionul de a fi prins. Se pare că norocul i se terminase şi de această dată. Acum toată lumea îl căuta, până şi tovarăşii din lumea infracţională. Nu avea cum să mai scape.
— Nu ştiu, Betty. Chiar nu ştiu. Mă mai poţi găzdui o zi, până când îmi adun gândurile?
Malone conta pe Betty, se baza pe loialitatea ei.
— Sigur, Tommy. Dar trebuie să te gândeşti curând la ceva.
— Să rămânem împreună, Betty.
Malone se gândise ore în şir. În sfârşit se hotărî să-şi expună planul.
— După ce se termină furtuna, am putea pleca pentru o vreme. Am nişte bani, nu mulţi, dar am. Am putea pleca în Anglia. Am nişte rude din partea unchiului acolo. M-ar putea ascunde pentru o vreme. Ce părere ai?
— Am să mă gândesc, Tommy. Acum stai ascuns. Vrei ceva de mâncare? N-ai mâncat toată ziua. Trebuie să-ţi păstrezi forţele. Nimic? Iisuse, nu poţi fuma toată ziua. Bine, te las în pace. O să-mi pregătesc mie ceva. Tu faci cum vrei.

Dar lui Tommy Malone nu îi era foame. Era de prea mult timp în această afacere ca să ştie când ceva mergea cât se poate de prost. Moonface era mort, Collins şi Peggy erau deţinuţi la Bridewell, copilul se afla în stare critică şi toată ţara striga că-l vrea mort. Aprinse încă o ţigară.
Nu mă vor prinde. La dracu! Nu mă vor prinde.
Nu mă vor crucifica.
Mai rămân o zi aici şi mâine noapte dispar. Aşa am să fac.
Mai stau o zi şi mă car.

3.17 pm

— Stai să auzi ceva.
Tony Dowling şi echipa lui se întâlniră la secţia din strada Store, după cum stabiliseră.
— Am sunat la el acasă. Maşina era parcată într-un loc rezervat. Motorul era îngheţat. Nu fusese folosită de ore bune. Am vorbit cu vreo câţiva vecini şi niciunul dintre ei nu l-a văzut. Un bătrân, fost profesor, care stă chiar sub apartamentul lui, ne-a spus că a avut televizorul aprins toată noaptea şi toată dimineaţa. Aşa că s-a dus şi a sunat la uşă. Nu a primit niciun răspuns.
Hamilton şi echipa ascultau de parcă ar fi fost în biserică.
— Aşa că am ciocănit la uşă. Se auzea televizorul. Nu mi-a deschis nimeni.
— A părăsit cuibul, spuse John Doyle.
— Aşa cred şi eu. Dar staţi să vă mai spun ceva interesant. Ştiţi cum a aflat Kate despre alarmele de la maşină?
Capetele încuviinţară. Hamilton avea din nou presimţirea aceea sumbră.
— Am sunat la compania care a instalat sistemul anti-furt al apartamentului. Este scris pe cutia de afară, Sensor Alarms

din Clondalkin. Ce credeţi?
— Nu-mi spune. Lucrează la ei.
Doyle primi un râs nervos pentru gluma aceasta.
— E ca şi cum ar fi lucrat. El le-a spus cum să instaleze alarma. El i-a instruit. E un adevărat expert, din ce mi-a zis directorul. Îşi aminteşte exact evenimentul, la fel cum şi tipul cu alarma de maşină şi-a amintit de el. A spus că nu i-a venit să creadă că vrea un sistem atât de complicat şi de costisitor.
— De ce? De ce să nu vrea?
— Pentru că nu e nimic în tot apartamentul. Omul a spus că, atunci când a instalat sistemul, erau doar câteva obiecte aici: câteva piese de mobilier, un televizor, un radio, un aragaz, un frigider, un pat şi o canapea. În afară de o oglindă cât peretele şi o mulţime de gantere nu era nimic deosebit.
— Poate că abia începea. Poate voia să-şi ia nişte lucruri după aceea.
Dowling zâmbi triumfător.
— Aşa am crezut şi eu. Kate şi chiar aşa i-am zis. Dar mi-a zis că, 18 luni mai târziu, a avut loc o pană de curent în zonă, iar alarma n-a mai funcţionat. Lynch nu a putut-o reseta şi a sunat la companie, solicitând să vină cineva să i-o repare.
— Şi a venit?
— Bineînţeles. A insistat să fie schimbate toate firele şi a verificat de două ori mecanismul. Şi ce credeţi că avea în plus, de a fost atât de disperat că rămâne cinci minute fără alarmă?
Nimeni nu vorbi. Toţi erau numai ochi şi urechi.
Nimic, absolut nimic. Apartamentul arăta la fel ca prima dată.
— Iisuse, spuse cineva.
— În afară de un lucru.
Dacă Dowling ar fi spus că ştie misterul de la Fatima, tot n-ar

fi avut un public mai atent.
— Avea ascunse două reportofoane cu declanşare la semnal sonor: unul în spatele frigiderului, altul în spatele unei draperii din sala de forţă.
— Să mergem!
Hamilton îşi verifică pistolul Smith Wesson.
Dacă acesta este chiar el, ai grijă, pentru numele lui Dumnezeu! Verifică-ţi armele.

42

5.17 pm

Merseră cu trei maşini speciale ale poliţiei, nemarcate. Dowling se afla în prima. Împreună cu Hamilton şi Doyle. Celelalte două erau pline de detectivi înarmaţi.
Traseră maşina în parcare. Dowling. Hamilton şi Doyle urcară scările până la apartamentul 23. O femeie în vârstă aproape leşină când deschise uşa apartamentului şi dădu nas în nas cu echipa. Îi făcură semn să tacă şi să între înapoi.
Dowling bătu la uşă, întâi încet, apoi mai puternic. Se auzea televizorul mergând. Strigă o avertizare:
— Avem mandat de percheziţie. Deschideţi uşa sau o vom sparge!
Aşa şi făcură. După trei lovituri de baros, uşa cedă, pornind două alarme. Zgomotul le ţiuia în urechi, ameţindu-le gândurile. John Doyle fu nevoit să dea cu ciocanul într-una din ele. Slavă Domnului, se opri. Cea de afară continua să

ţiuie. În apartament, în afară de programul de ştiri al postului Sky, nu era niciun semn de viaţă.
Afară, Dean Lynch privea şi asculta alarmele dintr-o cabină telefonică. Puse gloanţele în încărcător. Şapte plus unu, aşa cum îl învăţase John din Londra.
Aşteptă încă 10 minute până când ea ieşi.
— Cercetaţi tot apartamentul, spuse Hamilton, urmărind echipa care deschidea frigiderul, rupea saltelele, trăgea sertarele, scotea duşumeaua.
Descoperiră un compartiment secret în care se aflau seringi vechi, ace, fiole cu apă distilată şi pungi cu urme de praf alb. Lynch uitase de ele atunci când îşi schimbase cuibul.
Descoperiră orice în afară de Dean Lynch. Care se apropia încet de ei, ascuns de întunericul serii şi de copacii aliniaţi pe drum.
— Tony, îi spuse Kate lui Dowling, aş vrea să discut cu tine o clipă.
Ceilalţi se opriră pentru moment.
— Continuaţi să căutaţi. Toate obiectele care pot constitui probe puneţi-le în mijlocul bucătăriei. Le vom pune apoi în pungi. Vreau să vină o echipă de legişti aici. Toată lumea să-şi pună mănuşi. Mă întorc într-un minut.
Coborî cu Dowling în parcare. Aprinse o lanternă şi privi maşina lui Lynch. Nu era nimic deosebit. Logo-ul companiei de alarme era lipit pe toate cele patru geamuri.
Pentru Dumnezeu, Kate, nu deschide maşina. Capul încă îmi zumzăie de la alarma cealaltă. Ticălosul şi-a luat tălpăşiţa. Pun pariu că nu e nimic aici care să ne dea vreun indiciu despre locul în care s-a ascuns.
Hamilton se mai uită o dată în interiorul maşinii, dar ştia că Dowling are dreptate.
Silueta din umbră se apropie şi mai mult. Acum se afla la

vreo 45 m de locul unde stăteau cei doi.
— Ar fi bine să alertăm toate secţiile. Deja sunt filtre peste tot. Îl caută pe răpitor. Trebuie să-i avertizăm.
Brusc, Hamilton simţi iar sentimentul acela neplăcut, de prevestire rea. Privi înjur. Nimic neobişnuit.
Silueta neagră, având capul acoperit de glugă, se apropie şi mai mult. Câteva maşini trecură, dar nimeni nu observă nimic ciudat.
— Am îngheţat. Să mergem în maşina noastră şi să sunăm de acolo.
— Votez pentru, murmură Dowling, suflând în palme.
Lynch trecu strada, în sfârşit, mergând agale, ca şi cum s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo. Avea ochii fixaţi pe Hamilton. O văzu deschizând portiera şi urcând în maşină. Îl văzu pe Dowling urcând în cealaltă maşină şi zâmbi. Îl apucă din nou tuşea. Scuipă flegma amestecată cu sânge.
— Aprinde lumina, Tony, vrei? Eu voi suna la spital să văd dacă s-a întors acolo. Nu văd nimic pe bezna aceasta.
Dowling aprinse lumina şi văzu o uşoară mişcare, o formă întunecată care se ascunse după nişte tufişuri. Miji ochii şi privi cu atenţie. Nimic nu se mai mişcă.
Hamilton află că dr. Lynch nu trecuse pe la spital toată ziua.
— Se pare că nimeni nu ştie unde este. Au fost nevoiţi să-i anuleze lista cu programarea operaţiilor.
— Unde o fi ticălosul? murmură Dowling pornind motorul.
Hamilton îl privi brusc.
— Unde te duci?
— Nu mă duc nicăieri. Pur şi simplu, nu mai pot de frig. Vreau să încălzesc maşina. Stai liniştită, nu mergem nicăieri.
Lynch făcu ultima mişcare.
Ieşi din tufişuri, ţinând arma lipită de corp. Se apropie de maşina luminată în care îi zărea pe cei doi. Hamilton încă

vorbea la telefonul mobil, iar Dowling se întreba unde să meargă la pescuit în weekend.
— Cine e acolo?
Dowling observase o siluetă, la câţiva metri de maşină.
— Cine dracu' e acolo?
De data aceasta, Dowling ţipase. Cu mâna stângă, Lynch îşi dădu jos gluga, dezvăluindu-şi chipul. Ridică arma, susţinând-o cu ambele mâini. Nu uita să strigi, Bobby, băiete, nu uita să strigi. Nu ţinti spre cap, ci spre trup. Capetele se pot lăsa în jos.
Kate Hamilton ridică privirea chiar la timp pentru a-i vedea figura în lumina farurilor. Scăpă telefonul mobil din mână şi începu să ţipe.
— Iisuse, fură ultimele cuvinte pe care le spuse Tony Dowling.
Imaginea lui Rory, plângând din pricina coşmarului, trecu prin faţa ochilor lui Kate când focul se deschise. Trăgând contra luminii,
Lynch era puţin derutat. Nu vedea bine ţinta. Dar trase cu fermitate. John din Londra fusese un profesor bun.
Primul glonţ trecu prin palma lui Tony Dowling, care o ridică într-o încercare inutilă de a se apăra. Cel de-al doilea îi intră în obrazul stâng, distrugându-i gingiile, dinţii şi ieşind pe cealaltă parte a capului. Kate Hamilton încercă să se ghemuiască. Cel de-al treilea glonţ intră tot în cap, ucigându-l pe loc. Hamilton simţi sângele sărindu-i pe faţă. Auzea gâlgâiala sângelui.
Apoi, simţi o lovitură ascuţită în partea dreaptă, în piept, încercând disperată să se ascundă şi, în acelaşi timp, să-şi scoată arma, nu avu nicio şansă de a se feri de următorul glonţ, care trecu prin parbriz şi o nimeri în cap. Doar durerea ascuţită o mai ţinea trează. Trăiesc, încă trăiesc,

Rory. Fereastra fu spartă de un cot. Îşi ridică privirea şi văzu ochii sălbatici ai lui Dean Lynch, zâmbetul de pe chipul lui pe când îndrepta pistolul spre capul ei.
Vru să urle, dar nu reuşi. Mai văzu o ultimă lumină, înainte ca totul să se transforme în beznă.

43

7.34 pm
Blocul operator. Spitalul Merrion. Sandymount, Dublin 4

— E stabilă, e stabilă. A pierdut mult sânge, dar starea ei este stabilă.
Trei doctori şi patru asistente o operau pe Kate Hamilton. Fusese lovită în coastă, dar glonţul nu ricoşase spre nicio arteră majoră. Osul rupt îi perforase plămânul. O cantitate considerabilă de sânge îi pătrunsese în cavitatea toracică. Cel de-al doilea glonţ îi atinsese scalpul, dar nu pătrunsese în cutia craniană. Rana sângerase mult. Cel de-al treilea glonţ intrase şi ieşise prin braţul stâng. Pierduse mult sânge şi pe aici. Doctorii se hotărâseră să nu umble aici, aşteptând să i se stabilizeze condiţia. O estimare sumară arătă că pierduse 1.5 l de sânge. Era mult, dar avea să supravieţuiască. În acel moment era sedată şi respira printr-o mască de oxigen.
— Vreau o analiză de sânge completă, radiografii din două în două ore, pulsul, tensiunea şi rata respiratorie.
Asistentele se grăbiră să pregătească toate cele necesare. Sunară la laborator pentru a avea acces rapid la rezultate.
Mulţumită îngrijirii prompte, Kate Hamilton avea să supravieţuiască. Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre Tony Dowling. Acesta se afla în morga spitalului, declarat mort la sosire.

John Doyle stătea în faţa blocului operator, tremurând. Ştia. Îl urmărise pe Lynch peste un kilometru înainte de a-l pierde pe strada Baggot. Ştia cine făcuse acest lucru, după cum ştia foarte bine că ar fi putut să se afle el pe masa aceea de operaţie sau, şi mai rău, la morgă, precum Tony Dowling.
— Nu arată bine.
În departamentul de radiologie al Maternităţii Centrale, Paddy Holland privea panoul luminos împreună cu Donald Collins, radiologul de serviciu. Erau radiografiile lui Gordon O'Brien. Pneumonia nu ceda.
— Nu cedează, Paddy. Cum arată?
— Îngrozitor.
— Crezi că va supravieţui?
Holland privi panoul din nou, apoi trecu în revistă analizele de sânge. Se confirmase prezenţa unei septicemii streptococice.
— Nu, Donnie. Nu cred că va rezista până dimineaţă.

9.00 pm

Buletinele de ştiri ale RTE şi ale celorlalte posturi de televiziune fuseseră extinse. Ştirile erau atât de fierbinţi, încât carele de reportaj lucrau non-stop. Se aflase totul. Echipa de detectivi care investiga crimele din spital fusese atacată, mai mult ca sigur de către criminal însuşi. Unul dintre detectivi, o femeie, se afla în stare critică, dar stabilă, la spitalul Merrion din Dublin. Altul, în vârstă şi experimentat, se afla în morga aceluiaşi spital. Fără viaţă. Încă nu putea fi dezvăluit numele său, însă sursele poliţiei anunţaseră că mai avea doar două săptămâni până la pensie.
Alice Martin şi comisarul Quinlan se întâlniseră pentru a discuta ultimele evenimente.

Tommy Malone privea şi asculta, cu Betty alături. Se înfruptau din nişte mâncare chinezească.
— Iisuse, Tommy, nu eşti nici pe departe în capul ştirilor.
Betty încercase să facă o glumă. Apoi, ca o bombă, pe micul ecran apăru fotografia lui Dean Lynch, urmată de cea a lui Tommy Malone.
Lynch primul, apoi Malone.
— Guvernul a anunţat că se va plăti o sumă de o jumătate de milion de lire oricui oferă informaţii care să ducă la arestarea cu succes a oricăruia dintre aceşti doi bărbaţi. Primul este Dean Patrick James Lynch, de 45 de ani. Ultima dată a fost văzut în zona străzii Baggott din Dublin. Era îmbrăcat în negru şi avea o glugă pe cap. Celălalt este Thomas Malone, cunoscut şi ca Tommy, de 58 de ani. De obicei se îmbracă bine. Poliţia avertizează publicul să nu se apropie de niciunul dintre ei, ci să anunţe imediat cea mai apropiată secţie de poliţie sau să contacteze linia fierbinte a poliţiei. Numărul este afişat în partea de jos a ecranului şi va rămâne acolo de-a lungul întregului buletin de ştiri. Amândoi bărbaţii sunt consideraţi periculoşi şi se crede că sunt înarmaţi.
Prezentatorul trecu la alt subiect, încercând din greu să ridice moralul echipei şi mai ales pe al său.
— Trecem la alte ştiri. Asistenta June Morrison, femeia atacată şi lăsată în stare de inconştienţă în momentul răpirii lui Gordon O'Brien, şi-a revenit complet. Doctorii de la spitalul Wicklow se aşteaptă ca ea să poată merge acasă într-o săptămână sau două.
Tommy Malone dădu volumul încet şi privi televizorul în gol. Nu mai putea el de recuperarea lui June Morrison. Erau alte lucruri care îl îngrijorau. Mâinile lui Betty tremurau.
— Nu putem rămâne aici. Tommy. Ştii bine că ne vor găsi.

Nimic nu se întâmplă aici fără să observe cineva. Nu mai poţi rămâne aici mult timp. Sandra se va trezi mâine şi îşi va da seama că aici stă cineva, pun pariu. Nu-i scapă nimic.
Malone mai aprinse o ţigară şi se întoarse spre Betty, privind-o drept în ochi.
— Vii cu mine, Betty? Ştiu cum să ies de aici, am mai făcut-o. Voi scăpa fără nicio problemă. Dar tu vii cu mine?
Betty îşi puse jos farfuria şi îi întinse mâna. Pentru un moment se ţinură în braţe. Ea îl sărută uşor. Pe obrazul stâng.
— Lasă-mă să mă gândesc, Tommy. Am nevoie de timp. Trebuie să mă gândesc la Sharon. Nu pot să dispar fără ca ea să ştie.
— Poţi să o suni după ce plecăm de aici.
— Lasă-mă să mă gândesc, Tommy. Poate am să visez răspunsul.
— Cât aş vrea şi eu să visez, să dorm. N-am închis un ochi toată noaptea.
Betty se duse spre dulap şi scoase o sticluţă.
— Uite, ia două pastile de Zimovane. O să dormi bine. Vei gândi mai limpede mâine, după ce te odihneşti.
Tommy se uită suspicios la cele două tablete.
— Nu mă vor zăpăci complet? Trebuie să-mi păstrez mintea trează.
— Ia-le, pentru Dumnezeu! O să dormi bine. Dacă merg cu tine, nu vreau să fii un zombie nedormit.
Îi zâmbi. Ceva din zâmbetul ei îl îngrijoră pe Malone.
— Haide, ia-le.
Malone puse tabletele în gură şi se prefăcu a le înghiţi cu greu. De fapt, le împinsese între dinţi şi gingii, ţinându-le cu limba.
— Îţi fac un ceai.

Malone încuviinţă din cap şi scuipă tabletele în pumn după ce ieşi ea din cameră. Dădu din nou sonorul tare. Era un interviu cu un antrenor de fotbal care făcea predicţii despre meciul pe care Moonface nu avea să-l mai vadă niciodată.
Poliţiştii aveau să fie cu toţii pe poziţii. Cel puţin trei sute vor avea grijă ca meciul să se desfăşoare în bune condiţii. Toate spitalele din Dublin aveau să fie în stare de alertă maximă. Spitalul Merrion din Sandymount, aflat cel mai aproape de stadion, se pregătea pentru un posibil măcel.
Şi chiar măcel avea să fie.
Dar nu de genul la care se aşteptau. Dean Lynch avea grijă de acest lucru.
Pe când urmărea ştirile, începu să urle ca un animal rănit, nu puternic, dar profund.
Ticăloasa! Stare critică, dar stabilă.
Deschise încărcătorul şi îl privi. Era blocat. Se blocase, aşa cum îl avertizase John din Londra că s-ar putea întâmpla. Arma era acum practic inutilă. Lynch o izbi violent de perete. De aceea este în stare critică, dar stabilă. Nu am golit tot încărcătorul în ea.
Pe ecranul televizorului apăru o fotografie a lui Kate Hamilton. O privi, ca în transă. Se uită din nou la armă. Nu avea să mai funcţioneze vreodată.
Sunt mai multe căi de a omorî un iepure, se gândi el, întinzându-se pe canapea. Zâmbi din nou: furia îi dispăruse. Îşi pregăti o doză la micuţa masă din bucătărie. Da, sunt mai multe căi de a omorî un iepure.
Pun eu mâna pe tine, Kate Hamilton. Aşteaptă doar. N-am terminat cu tine, nici pe departe.
Te voi face să suferi, aşa cum am suferit şi eu. Vei şti ce înseamnă suferinţa adevărată.
Heroina dispăru în venă.

10.17Pm

— Voi merge acasă pentru câteva ore. Asistenta Gallagher va sta cu dumneavoastră până la miezul nopţii şi apoi va fi înlocuită de asistenta din tura de noapte. Doctorul de gardă va veni tot timpul să vadă dacă intervin schimbări. Locuiesc la doar cinci minute de aici, aşa că pot ajunge repede, dacă este nevoie.
Sandra şi Harry O'Brien se agăţau de fiecare cuvânt al lui Paddy Holland. Erau traşi la faţă. Lângă ei se afla o măsuţă pe rotile pe care stăteau ceşti cu ceai, farfurii cu sandviciuri neatinse şi un coş plin cu şerveţele folosite.
În incubator, singurul lor copil se lupta pentru viaţă. Respira repede.
Paddy Holland ajunse în pat, epuizat, încercând din greu să adoarmă, dar nu reuşi. Imaginea copilului şi a părinţilor săi disperaţi îl bântuia. Nu mai am ce să fac. Este în mâinile lui Dumnezeu acum.
Dar ceea ce îl neliniştea şi mai mult era vestea despre Kate Hamilton. Chipul ei îi tot apărea în minte, faţa ei frumoasă, vivace, plină de viaţă. Mama unui copil de 4 ani se lupta acum pentru propria ei viaţă în spitalul Merrion. Te rog. Doamne, n-o lăsa să moară. Las-o să trăiască.
Se întoarse pe partea cealaltă şi se uită la ceasul digital de pe noptieră. Privi toată noaptea cifrele care pâlpâiau.
Bunicule, la ce oră se întoarce mami acasă?
— Taci, Rory, du-te la culcare. Nu ştiu. Probabil va sta până mai târziu. Du-te şi te culcă. Am eu grijă de tine până când se întoarce ea.
— Va fi aici când mă voi trezi de dimineaţă?
— Rory, culcă-te. Sunt epuizat.

— Dar când se va întoarce acasă?
Bunicul trebui să se întoarcă şi să-şi ascundă durerea.
— Când se va întoarce, bunicule?
— Mâine, Rory. Să sperăm că se va întoarce mâine.
Rory îşi vârî degetul în gură şi mângâie faţa bunicului cu păpuşa. Ochii îi erau grei de somn.
— Bunicule!
— Da, Rory, ce mai este?
— Când vine mami putem să ne luăm un căţeluş?
Poate, poate.
— Grozav!
Rory se întoarse şi adormi.

11.57 pm

— Tommy, dormi?
— Aş dormi dacă ai tăcea.
— Bine. Încearcă să dormi. Trebuie să ai forţe proaspete mâine.
Ea se întoarse pe partea cealaltă şi în câteva minute adormi.
Malone îi auzea sforăiturile.
El nu putea dormi. Fusese ceva care îl neliniştise în acel sărut, în acel zâmbet. Îi amintea de ceva. Se gândi îndelung, încercând să-şi dea seama ce anume îl deranjase atât de mult într-un simplu gest de afecţiune. Abia când începu să moţăie imaginea îi intră în subconştient.
Iuda. Era sărutul lui Iuda.

Ziua 10
44

6.02 am, miercuri, 19 februarie 1997

Numită „Miercurea neagră" de către mass media

Tommy Malone ştia că ceva nu era în regulă.
Dormise pe apucate, cu un braţ în jurul mijlocului lui Betty. Pe la ora 9, ea se urcă peste el, excitată ca un animal, trecându-l prin atâtea experienţe sexuale cât nu mai trăise de multă vreme. Pierduse noţiunea timpului. Mintea şi trupul i se scufundaseră în plăceri lipsite de constrângeri. Epuizaţi, rămaseră îmbrăţişaţi. Ei i se făcu somn. Trupul lui nu voia să cedeze însă.
Ceva nu era în regulă. Ştia. Simţea.
Era prea mult. Era mult prea mult.
O simţi ridicându-se uşor, ascultându-i respiraţia, având grijă la fiecare mişcare. Ea se aşeză pe marginea patului, respirând repede. Apoi se ridică de tot. O simţi stând în picioare lângă pat preţ de vreo cinci minute, privind şi ascultând. Apoi o luă spre uşă. El se ridică încet, cu urechile ciulite. Pardoseala scârţâi sub piciorul ei. Se opri. Chiar şi din pat, Malone îi putea auzi respiraţia grăbită. Femeia mai făcu doi paşi, apoi se opri din nou. Ea asculta. El asculta. Betty coborî treptele şi Tommy auzi uşa de la bucătărie închizându-se încet.
Malone privi ceasul prin întuneric. Ea era în bucătărie şi era abia ora 6 dimineaţa.
Apoi îşi aminti. Acolo era telefonul.
— Este vorba despre răpitorul pe care îl căutaţi. Da, Tommy Malone. Ştiu unde se află chiar acum.
La celălalt capăt al firului se auzi hărmălaie.
— Dar recompensa? Cum pot fi sigură că primesc recompensa? Pot fi plătită dacă rămân anonimă?
Tot felul de stăruinţe veniră dinspre ceilalţi.
— Sunteţi sigur?

Poliţistul de la telefon îi promise câte în stele pentru a o mulţumi.
— Bine. Este…
Malone smulse firul din priză.
Betty scutură receptorul, apoi se întoarse şi îl văzu.
— Iisuse, nu tu, Betty! Nu tu. La dracu', nu şi tu!
El începu să agite cablul telefonului în mâini. Betty era paralizată de frică. Îl cunoştea pe Tommy Malone de mult timp, îl cunoştea prea bine. Ştia ce părere are despre trădători şi, prin întuneric, zări cablul în mâinile lui. Îşi aminti cât erau de puternice mâinile lui.
— Să te ia dracu', Betty. Să te ia dracu'!
— Tommy, eu n-am…
Acestea au fost ultimele ei cuvinte înainte ca el să pună cablul în jurul gâtului ei şi să-l răsucească. Îl strânse cât putu de puternic şi îl ţinu aşa vreo 20 de minute. Tommy Malone plângea pentru prima dată în atâţia ani.
— Să te ia dracu', Betty, să te ia dracu! Să te ia dracu! Să te ia dracu'! Să te ia dracu'!
Îi lăsă corpul să cadă la pământ.
— Iudă blestemată! Să te ia dracu!

6.47 am

— Bunicule, s-a întors mama acasă?
Rory stătea pe marginea patului mamei sale, unde bunicul petrecuse întreaga noapte, fără să doarmă, plângând.
— Nu, Rory, încă nu s-a întors. Sunt sigur că nu mai stă mult. Întoarce-te în pat. E prea devreme.
— Bunicule, pot să stau lângă tine?
Cei doi se luară în braţe. Rory îşi puse degetul în gură şi începu să mângâie faţa bunicului cu păpuşa.

— Când se va întoarce acasă?
— Poate mai târziu, minţi bunicul. Sunt sigur că nu mai durează mult. Încearcă să dormi, este foarte devreme. Vrei să mergem la grădina zoologică mai târziu?
Rory se ridică brusc. Bărbatul văzu încântarea de pe faţa copilului.
— Grozav! La zoo! îmi place la nebunie acolo. Grozav, bunicule!
— Dar va trebui să fii băiat cuminte toată ziua. Nu ţipi şi nu te vaieţi. Când spun că este timpul să ne întoarcem, atunci ne întoarcem. Nu vreau să ne certăm. Da? Ne-am înţeles?
Rory îşi puse degetul la loc în gură, dând din cap.
— Bunicule?
— Da, Rory. Ce mai este?
— Va putea să vină şi manii la zoo?
Tommy Malone stătea la masa din bucătărie, fumând cea de-a şasea ţigară şi bând a patra ceaşcă de ceai tare. Nu se uitase la cadavrul ei, întins acolo unde îl lăsase. El se spălase, se îmbrăcase, îşi răsese mustaţa cu grijă, folosind unul dintre aparatele pentru epilat ale lui Betty, aproape tăindu-se. Apoi căută cheile de la maşina ei în poşetă. Le luă, împreună cu tot ce mai găsi acolo, în afară de trusa pentru farduri. Se uită pe fereastră. Câteva maşini se puseseră deja în mişcare. Unde să mă duc? Unde dracului să mă duc eu acum? Totul s-a terminat.
Se uită din nou pe prima pagină a ziarului, care fusese introdus în cutie cu doar câteva minute înainte. Era vorba despre el. Thomas Malone, cunoscut şi ca Tommy. Omul cel mai căutat din Irlanda. El şi un alt individ, dr. Dean Lynch. Feţele amândurora acopereau prima pagină.
Dr. Dean Lynch, citi el din nou. Dr. Dean Lynch. La dracu', un doctor! Un fugar căutat de poliţie.

La dracu', un doctor!
Nici chiar lui Tommy Malone nu-i venea să creadă în ce hal ajunsese ţara lui.
— Mă tem că nu există nicio schimbare în condiţia lui.
Paddy Holland, asistenta din tura de noapte şi medicul de gardă veniseră la Sandra şi la Harry O'Brien. Echipa de medici analizase datele strânse în cursul nopţii, cercetase radiografiile făcute cu 30 de minute mai devreme şi analizele de sânge.
Starea lui Gordon O'Brien nu se îmbunătăţea. Nici nu se deteriora, dar nu se îmbunătăţea.
Starea celuilalt copil din sala de reanimare se îmbunătăţise. Fusese dus în salonul unde se afla mama sa.
— Mă întorc în scurt timp. Trebuie să mai verific nişte pacienţi. Revin cât pot de repede.
Sandra nu-şi luase ochii de la copil. Ochii lipsiţi de viaţă ai lui Harry O'Brien îl priveau, dar nu înţelegeau nimic.
Medicii din echipă făcură schimb de priviri. Se făcu schimb de tură. La Maternitatea Centrală lupta pentru viaţă nu înceta niciodată.
Tommy Malone îşi verifică pistolul Smith Wesson, de calibru 38. Deschise încărcătorul şi mai puse două gloanţe. Acum era plin. Luă radioul portabil al lui Betty, cheile de la maşină, o eşarfă roşie şi toţi banii pe care îi găsi în casă. Îi luase viaţa, ce mai contau câteva obiecte? Le băgă pe toate într-o geantă din molton, verde cu albastru. Închise uşa din spate, o încuie şi puse cheia în buzunar, având grijă ca uşa din faţă să fie bine închisă şi zăvorâtă. Înainte de a pleca trase transperantele şi, parţial, perdelele.
În cele din urmă, înfrânându-şi lacrimile, târî trupul lui Betty Noian în spatele bufetului, astfel încât să nu poată fi văzut de pe fereastră.

Afară, pomi maşina ei, un Datsun Almera gri. Scoase un oftat de uşurare când văzu că rezervorul este aproape plin. Ieşi de pe proprietate, uitându-se în oglinda retrovizoare, pentru a se asigura că nimeni nu se apropiase de casă. Mulţumit, o porni pe drumul principal. Geanta se afla lângă el.
Ziarul îi avertizase pe şoferi să se aştepte la întârzieri pe toate şoselele importante. Poliţiştii îl căutau, aşa că Tommy Malone se hotărî să o ia spre munţi, ca să aibă timp să se gândească şi să-şi planifice următoarele mişcări.
Trebuie să reuşesc de data aceasta. Nu am cum să mă mai întorc în vechile ascunzători. Dacă până şi ticăloasa aceea de Betty fusese gata să-l toarne însemna că nu mai putea avea încredere în nimeni. Eşti pe cont propriu acum.
Aprinse o ţigară, observând că îi mai rămăseseră doar două. Iisuse, toate se duc. Până şi norocul meu.

9.37 am

— Cum te simţi?
Kate Hamilton era foarte fericită să fie în viaţă. Reuşi să schiţeze un zâmbet. O durea pieptul, se simţea neputincioasă. Avea o durere îngrozitoare de cap. Doctorii îi răseseră frumosul păr lung în zona în care era rana de glonţ. Sedativele îşi pierduseră efectul, iar noile analgezice nu o ameţeau chiar atât.
— Cum te simţi? întrebă din nou Sean Mulligan, chirurgul şef. Era înconjurat de echipa sa de doctori şi de 4 asistente.
— Bine.
Nu rosti cuvântul, ci doar îl schiţă cu buzele.
— Te vei simţi foarte bine.
Toţi cei din echipă îi zâmbeau.
— Ai pierdut o grămadă de sânge, dar te-ai stabilizat repede.

Nu va trebui să-ţi facem transfuzie. O femeie atât de puternică, de sănătoasă şi de tânără ca tine ar trebui să se refacă imediat.
Hamilton încercă să mai schiţeze un zâmbet.
— Am luat legătura cu familia ta.
Ochii lui Kate veniră brusc la viaţă.
— Am vorbit chiar eu cu tatăl tău şi i-am spus că totul este în regulă şi că nu mai eşti în pericol. Nu cred că presa a aflat deja despre îmbunătăţirea stării tale, aşa că ne-am gândit că ar fi mai bine să afle de la noi, decât din ziare.
— Ce s-a întâmplat cu Tony? Tony Dowling.
Cuvintele abia îi fură auzite.
— Ar fi bine să-ţi economiseşti energia ca să te faci bine.
— Ce s-a întâmplat cu Tony Dowling?
Doctorii făcură schimb de priviri, de parcă ar fi fost direct responsabili.
— Nu a supravieţuit. Nu am avut cum să-l salvăm.
Hamilton îşi întoarse capul şi privi în gol. Omul acela minunat din Cavan, care mai avea doar două săptămâni până la pensionare… Care iubea câinii de la ţară…
— L-au prins pe Lynch?
Oamenii deveniră şi mai stânjeniţi.
— Nu, nu l-au prins. Am auzit azi-dimineaţă la ştiri că s-ar afla în Anglia. Se pare că a fost văzut noaptea trecută pe vasul Stena Line.
Hamilton dădu din cap. Nu, nu e în Anglia.
Nu le spuse nimic.
— Nu-ţi face griji. Eşti păzită 24 de ore din 24. Etajul este închis şi prin tot spitalul mişună poliţişti. Uită-l! Aici nu te poate găsi.
Călătoria bunicului şi a lui Rory spre grădina zoologică fu încetinită de blocajele rutiere şi de numărul mare de poliţişti

care supravegheau intrarea în oraş a microbiştilor englezi.
Rory privea toată această gălăgie cu un amestec de fascinaţie şi frică. Simţea pericolul din stradă. Măcar bine că se îndreptau spre grădina zoologică.
— Bunicule?
— Da, Rory?
— Când se întoarce mami acasă?

11.0 am

Dean Lynch privea buletinul de ştiri al postului Sky. Fotografia lui şi a lui Tommy Malone reprezentau elementele de atracţie principale. Se difuzau imagini cu poliţişti care blocau drumurile, interviuri cu oameni de pe stradă care spuneau ce ar trebui făcut cu cei doi, dacă ar fi prinşi.
Lynch zâmbi. Dacă aş fi prins.
Nimeni nu mă va prinde.
Am întâlnire cu Moartea.
Nu ştiu când. Nu ştiu cât de devreme.
Dar am întâlnire cu moartea.
Dar întâi am o afacere de încheiat.
O fotografie a afacerii sale apăru pe ecran. Prezentatorul comenta:
— Detectivul sergent Kate Hamilton se află încă în stare critică, dar stabilă, la secţia de terapie intensivă a spitalului Merrion din Dublin.
Urmă un reportaj în care apăreau imagini ale detectivilor care, înarmaţi până în dinţi, păzeau intrările şi holurile spitalului. Apoi transmiseră ceva care îl făcu pe Dean Lynch să râdă pur şi simplu.
— Se pare că dr. Dean Lynch ar fi ieşit deja din ţară.

Arătară nişte imagini cu vasul Stena Line. Un bilet pe numele Dean Lynch fusese cumpărat pentru călătoria din noaptea trecută spre Dun Laoghaire. Era o altă mişcare bine plănuită a lui Dean Lynch. Reportajul continua cu ştiri încă şi mai îmbucurătoare. Se pare că fusese văzut urcându-se într-un tren spre Londra, apoi luând un taxi spre Chester. Niciun şofer de taxi nu confirmase sau infirmase încă aceste păreri. Mulţi raportaseră că îl văzuseră în diferite alte locuri, iar poliţia britanică luase în serios aceste afirmaţii, urmând a le verifica. Se avertizase însă că este posibil să fie doar glume proaste. Poliţia făcu apel la populaţie să nu-i consume timpul preţios. Dean Lynch era un om foarte periculos şi disperat.
Lynch închise televizorul. Oftă adânc.
Este timpul să ne pregătim. A venit vremea loviturii finale.
Luă sticla cu vopsea de păr, citi cu atenţie instrucţiunile, apoi cercetă mustaţa pe care şi-o lăsase. Nu era deasă, dar era îndeajuns.
Pentru următoarea mişcare nu avea să folosească peruca şi mustaţa falsă. Totul avea să se petreacă au naturelle.
Chiar înainte de prânz. Tommy Malone ieşi din maşină în faţa barului Lamb Doyle de pe o colină a Dublinului, o încuie cu grijă şi merse în partea opusă a străzii, privind în jos, spre oraş. Era încă o zi friguroasă, dar luminoasă.
Malone îşi aprinse ultima ţigară şi citi indicatoarele pe care se aflau numele oraşelor învecinate. Iisuse, ce n-aş da să mă pot întoarce şi să o iau de la capăt! Maşinile treceau pe lângă el, dar Malone uitase de tot, mai puţin de oraşul de sub el.
Acesta sunt eu, Tommy Malone. Aici am crescut şi am luptat să ies din mizerie şi sărăcie. Nu pot pleca de aici. Acesta sunt eu, Thomas Malone, cunoscut şi drept Tommy.
Se întoarse la maşină. Tommy Malone voia să facă ceva. Pomi motorul.

Oare cum voi intra în oraş fără să fiu văzut?
Postul de radio RTE anunţase că poliţia voia să facă raiduri prin zona rurală, pentru a-i căuta pe Malone şi Lynch. Alice Martin fu citată: „Aceşti criminali trebuie prinşi şi deferiţi justiţiei".
Tommy Malone şi Dean Lynch ascultau amândoi buletinul de ştiri: Malone la radioul din maşină, Lynch la un walkman Sony, pe când se întorcea de la magazinul Stillorgan.
Lynch zâmbea, ba chiar râdea ocazional imaginându-şi poliţiştii spărgând uşile fermelor. În orice caz, i-am plătit-o lui Tom Morgan. Îl voi învinge şi pe Luke Conway. Şi pe ticălosul acela de Armstrong.
Trecu de un punct de control al poliţiei aflat în capătul străzii Boosterstown. Se făcuse o coadă în trafic de vreo 500 m. Toţi şoferii înjurau şi blestemau. Lynch observă toate acestea şi nu-şi putu înfrâna un zâmbet.
Ce distracţie!
Acum avea părul negru, o mustaţă subţire şi arăta destul de împlinit cu toate cele patru salopete groase pe care le avea sub hanorac. Purta ochelari falşi şi nu semăna câtuşi de puţin cu bărbatul prezentat la televizor sau în ziare.
Tommy Malone conduse pe drumul Ballinteer, luând-o pe tot felul de scurtături pentru a evita drumul principal. Observă oamenii care îşi vedeau de treabă, punând pubele de gunoi, culegând legumele, plimbând câinii. Contrastul dintre viaţa lui şi a lor îl deprimă.
O luă spre Stillorgan. Văzu o patrulă a poliţiei şi se strădui să nu atragă atenţia asupra sa. Ascunse geanta sub scaunul de lângă el şi lăsă maşina în parcarea magazinului. Îşi ridică gulerul. Se plimbă prin magazin ca un cumpărător obişnuit. Deodată se izbi de un om scund, îmbrăcat în negru, aparent cufundat în gânduri. Îşi ceru scuze, observând fiecare că

celălalt abia ridicase privirea. Cel scund, care avea gluga trasă pe cap, acoperindu-şi chipul mult mai slab decât îi părea trupul, o luă spre raionul Quinnsworth, unde se găsea şi o cabină unde îşi putea face o fotografie la minut. Se aşeză şi se asigură că nimeni nu aştepta afară, pentru a folosi cabina. Îşi dădu jos gluga, hanoracul şi ochelarii. Îşi dădu jos toate salopetele şi îşi puse halatul de doctor de la Maternitatea Centrală peste cămaşa albă şi cravata gri.
Îşi inspectă imaginea în oglindă şi zâmbi. Arăţi din nou ca un doctor.
Îşi trecu un pieptăn prin părul dat cu gel, aranjându-l spre dreapta. Apoi îşi puse din nou ochelarii, introduse monedele şi aşteptă.
FLASH! FLASH! FLASH! FLASH!
Imediat după aceea se schimbă iar în salopete. Privi după cortină. Nu aştepta nimeni. Aşteptă să treacă trei minute. Pentru prima dată observă cum îi atârna ceasul la mână. Am slăbit enorm. Enorm. Şi nu mi-e foame. N-aş putea fi convins să mănânc. Numai gândul la mâncare mă îngreţoşează.
Fotografiile căzură în sfârşit. Înfăţişau un om slab, cu păr şi mustaţă negre, purtând ochelari.
Merse la farmacia de vizavi şi cumpără patru pachete de Ensure Plus, soluţie buvabilă completă, cu nivel ridicat de proteine şi de calorii. Trebuie să mă hrănesc într-un fel, am nevoie de energie.
Pentru lovitura finală.
Tommy Malone se întoarse la maşină şi se îndepărtă de punctul de control al poliţiei. Intenţiona să se îndrepte spre centrul oraşului când zări un alt punct de control. Acum era prins în trafic, fiindu-i imposibil să iasă din maşină fără ca ceilalţi şoferi să se întrebe de ce. Cu colţul ochiului, observă barul McCabe. Asta e! Aşteptă un minut şi o luă într-acolo.

Parcă pe trotuar şi îşi luă geanta. Lumea intra şi ieşea frenetic. Locul era arhiplin: se strânseseră să vadă meciul, în faţa unei beri. Malone începu să inspecteze rafturile cu vin, încercând să-şi ascundă faţa.
Începu buletinul de ştiri. Toată lumea se întoarse spre televizor. Prezentatorul anunţa că Sam Collins şi Peggy Ryan erau duşi de la centrul de detenţie din Bridewell spre sala de judecată. Apoi se vorbi despre Gordon O'Brien care era încă la terapie intensivă, în stare gravă. Lumea din bar începu să vocifereze, fiecare dându-şi cu părerea ce ar trebui făcut ticăloşilor.
Tommy Malone asculta îngrijorat. Foarte îngrijorat, Iisuse, chiar nu mai avea niciun sprijin pe lume! Luă în mână o sticlă şi cercetă eticheta. Château Mouton Rotschild 1983. Merge. Aşteptă până când mulţimea se mai răsfiră şi se îndreptă spre tejghea, ferindu-şi ochii. Vânzătorul se uita fix spre sticla de vin.
— Este scumpă, domnule. Costă 125 de lire.
Nu avea timp să discute preţul. Trebuia să plece cât mai repede.
— O cumpăr. Daţi-mi şi un pachet de trabucuri Monte Christo, numărul 1.
Sticla şi pachetul de ţigări fură ambalate cu grijă în hârtie mov, apoi puse într-o sacoşă verde.
— Daţi-mi şi un tirbuşon şi un pahar.
— Un pahar?
Vânzătorul se uită insistent la cel care se străduia atât de mult să nu fie văzut.
— Da, daţi-mi şi un tirbuşon.
Malone îi dădu trei bancnote de câte 50 de lire.
— Puneţi restul în cutia milei.
— Desigur, domnule.

Vânzătorul nu îşi dădea seama de unde cunoştea acel chip. Îi veni să-l întrebe dacă apăruse la televizor. Malone ieşise deja, iar altcineva voia să cumpere şase beri şi un pachet de Pringles. Într-o secundă, chipul bărbatului fu uitat.

Malone cercetă scena de afară şi îşi dădu seama că era prea riscant să conducă. Cu sacoşa într-o mână şi geanta în cealaltă, o luă spre strada Cross. Voi merge spre gara din Booterstown, ca în vremurile bune.

Operatoarea de la Telecom Eireann încerca să-i explice lui Sharon, fiica lui Betty Noian, motivul pentru care mama ei nu răspundea la telefon.

— Aţi sunat de multe ori?

— Toată dimineaţa. De obicei, vine miercurea, la ora 11, ca să aibă grijă de copilul meu, cât timp fac eu cumpărăturile.

— Vă pot spune că linia telefonică este în stare perfectă şi că nu s-au raportat alte defecţiuni în zonă. Îmi pare rău că nu pot să vă ajut mai mult.

— Mulţumesc oricum. Cred că voi trece pe la ea, ca să mă asigur că totul este în regulă.

— Dacă vedeţi că telefonul are ton, dar nu primeşte apeluri, sunaţi la acest număr şi raportaţi.

— Aşa voi face. Vă mulţumesc din nou, spuse Sharon, gânditoare.

Tommy Malone luă trenul de mare viteză din Westland Row. Sacoşa se afla acum în geantă. Stătu în faţa gării timp de cinci minute, întrebându-se în ce direcţie s-o ia. Luă un ceai şi încercă să stabilească următoarea mişcare. Ştia că picioarele aveau să-l conducă în cele din urmă, dar mintea lui voia să meargă în altă parte.

Ar fi vrut să se întoarcă la vechiul complex de apartamente din strada Steevens, să simtă din nou mirosul marin, să vadă traficul, gălăgia maşinilor de poliţie şi de pompieri. Îi era dor

de vechile ascunzători, de cei câţiva tovarăşi pe care i-ar fi putut scoate la un pahar. Dar mintea îi controla picioarele.
Se trezi mergând în direcţia opusă.
Gordon O'Brien începu să dea primele semne de însănătoşire. Sandra îl privea şi îi şoptea:
— Haide, Gordon, mami e aici. Şi tăticul tău este aici, Gordon. Eşti din nou cu noi. Te vei face bine. Mami nu te va mai scăpa niciodată din ochi. Acum eşti acasă. Dar trebuie să te faci bine, Gordon. Trebuie să lupţi.
Spusese aceleaşi cuvinte de când Paddy Holland îi recomandase să-i vorbească micuţului Gordon. Harry ţinea mâna bebeluşului în a sa şi îi mângâia capul. Din când în când se apleca asupra lui şi îi săruta fruntea. Privindu-l, simţea cum i se rupe inima.
Prima mişcare fu aproape imperceptibilă. Nici Sandra, nici Harry nu o observară. Dar experimentata asistentă Liz Egan o văzu. Privi monitoarele care înregistrau semnele vitale ale copilului şi văzu că plămânii începeau să se oxigeneze mai bine. Verifică temperatura, ignorând privirile intense ale părinţilor micuţului.
— Este totul în regulă? întrebă Sandra alarmată.
Liz Egan zâmbi.
— Îi este mai bine. Mă duc să îl chem pe dr. Holland. Mă întorc imediat.
Paddy Holland veni repede. Sandra şi Harry nu îndrăzneau să-l întrebe nimic, de teamă ca răspunsul să nu fie devastator. Doctorul se uită şi el la monitoare, analiză copilul, îi ascultă pieptul cu stetoscopul.
Holland începu să apese pe butoanele monitoarelor. Sandra şi Harry priveau speriaţi. Oare era sfârşitul?
Paddy Holland rupse foaia pe care era imprimată electrocardiograma şi o urmări cu degetul. Apoi se întoarse

spre cei doi şi le spuse zâmbind:
— Se simte mai bine. A depăşit momentul critic.

45

3.27 pm
Merrion Square, Dublin 2

Merrion Square era una dintre nestematele Dublinului. Era un ansamblu arhitectonic excepţional, înconjurat de străzi largi, luminate de felinare romantice, cu înfloriturі. Cândva locuinţe pentru aristocraţia oraşului, acum clădirile serveau drept birouri şi apartamente.
Muzeul Naţional de Artă se afla în partea de vest a acestui complex. În faţa intrării se afla o peluză în mijlocul căreia trona statuia lui George Bernard Shaw.
Tommy Malone îşi aprinse un trabuc şi se aşează pe o bancă, privind oamenii şi traficul. După ce termină de fumat, introduse mâna în geantă şi, când fu sigur că nu îl vede nimeni, vârî pistolul în mânecă. Apoi se ridică şi privi intrarea în muzeu.
Vreau să mai privesc o dată pictura omului meu.
Îşi lăsă geanta la recepţie şi se îndreptă spre sala unde se afla tabloul.
Iată-l! Caravaggio, „Prinderea lui Hristos”.
Malone se aşează pe bancă şi privi.
Iat-o pe Betty, cu sărutul ei de Iudă şi uite-mă şi pe mine în mijloc. Nu am păr lung, barbă sau mustaţă, dar eu sunt acolo, cu gărzile pe urmele mele, cu oamenii care m-ar crucifica dacă m-ar prinde! Nu pot fugi pentru totdeauna.
Malone îşi verifică arma. Apoi se ridică încet, dându-şi seama de privirea ghidului. Se citea pe faţa lui uluirea. El este! E

tipul pe care îl caută toată lumea. Tu eşti omule, cum te cheamă? Doamne, cum i-au zis? El e! Clar! Trebuie să chem paza.
Malone simţi toate acestea şi oftă adânc, resemnat. Se uită din nou la chipul lui Iisus, blând şi bun, supus, la mâinile împreunate. Şi El ştiuse ce îl aştepta. Asta-i partea pe care n-o înţeleg. Ştia ce avea să se întâmple. Şi totuşi i-a lăsat, fără să se opună, fără să lupte. La naiba, atât pot să spun! Pe mine nu mă vor lua aşa.
Îşi luă geanta de la recepţie, conştient de priviri, dându-şi seama că vestea se răspândise deja. Observă doi gardieni apropiindu-se. Nu erau impunători, dar păreau destul de puternici şi ştia că vor încerca să facă pe eroii. Scoase pistolul şi trase înspre capetele lor, distrugând peretele. Toată lumea se lăsă la podea. Nu şi Tommy Malone, care ieşi încet pe intrarea principală, luând-o spre parc.
Găsi o bancă liniştită. Scoase din sacoşă sticla de vin, o destupă, îşi turnă un pahar şi gustă. Nu e rău deloc. Se întinse, apoi puse pistolul lângă el. În depărtare auzea sirenele. Ştia că aveau să vină. Tommy Malone se lăsă pe spate şi aşteptă.
Îşi mai turnă un pahar, îl dădu pe gât, apoi îl umplu din nou. Verifică arma şi o puse la loc, lângă el. Îşi aprinse ultimul trabuc Monte Christo.
Zgomotele se intensificaseră. Portierele erau trântite. Cu coada ochiului zări o femeie cu un copil în cărucior care fu îndepărtată de un bărbat în costum închis, cu o şapcă neagră.
— Vin. Vin soldaţii. Văd strălucirea armurii lor.
Jack McGrath îşi instruise echipa. Le dăduse ordine să încercuiască parcul. În birourile din jur lumea fusese avertizată să se îndepărteze de ferestre. Ocupanţii clădirilor

zăriseră un bărbat singuratic, pe o bancă din parc.
— Ştiţi ce face? întrebă cineva. Cred că bea ceva. Văd o sticlă şi un pahar. Sunt sigur. Cine o fi?
Tommy Malone dădu drumul la radio. Ajunsese la capătul trabucului, în sticlă mai rămăsese vin doar pe sfert. Observă mişcare într-un tufiş de lângă el. Luă pistolul.
McGrath îi urmărea fiecare mişcare. Ordonă echipei să fie pregătită. Degetele erau pe trăgaci. Doar dă-mi o scuză, Tommy.
— Întrerupem acest program pentru a vă da ultimele informaţii.
Malone asculta pe jumătate. Era mai atent la siluetele întunecate care se apropiau de el.
— De la sediul poliţiei am primit vestea că la închisoarea din Mountjoy a avut loc un incident în care a fost implicat Sam Collins, bărbatul arestat ieri pentru răpirea copilului Gordon O'Brien. Se pare că un grup de prizonieri l-ar fi bătut pe Sam Collins. Acesta a fost transferat la spitalul Mater din apropiere. Momentan se află în operaţie pentru răni severe la cap. Vom reveni cu informaţii în următorul buletin de ştiri.
Malone conştientiză ştirea. Se uită în pământ, apoi ridică privirea. Formele întunecate erau şi mai aproape, mişcându-se de după tufişuri. Auzea pietrişul sub paşii lor.
Vin să mă crucifice. Şi mă vor crucifica dacă mă vor prinde.
Dacă mă vor prinde.
Introduse ţeava pistolului în gură. Simţi gustul metalului.
Jack McGrath se opri.
— Dumnezeule!
Pentru o secundă, ochii lui se întâlniră cu ai lui Tommy Malone.
McGrath începu să alerge spre el.
— Nu! Nu! Nu…

Oboseala şi resemnarea lui Tommy Malone erau evidente. Dădu uşor din cap. Nu are rost. Vreau să dorm.
Apăsă pe trăgaci.

46

5.03 pm

Poliţiştii din Greystones sparseră uşa din Roselawn Heights nr. 23. Era 5 pm. Sosiseră împreună cu Sharon, care cercetase casa din toate unghiurile şi nu îşi dăduse seama ce se întâmplă. Uşile erau bine încuiate, dar perdelele erau trase într-un mod neobişnuit. Cel puţin, neobişnuit pentru mama ei. Niciodată nu ar fi lăsat casa aşa. Dar maşina lipsea. Sharon o întrebă pe vecina ei, Nebby Nora, căreia nu îi scăpa nimic. Ea îl văzuse pe Tommy Malone plecând cu maşina lui Betty în acea dimineaţă.
— Dar de ce nu ai sunat la poliţie?
— Pentru că nu este treaba mea cine intră şi cine iese din casa mamei tale, răspunse Nebby Nora, care nu ştiuse niciodată semnificaţia expresiei „nu e treaba mea”.
Sharon chemase poliţia, care ajunsese după 10 minute. Unul dintre poliţişti zări un picior ieşind de după un bufet din bucătărie. Sharon îi dădu acceptul să spargă uşa. Apoi începu să urle, zgomotul umplând casa şi ajungând până la Nebby Nora, care nu avusese în viaţa ei parte de o asemenea lovitură de teatru.
Poliţiştii îl sunară pe dr. Noel Dunne, rugându-l să cerceteze cazul. De parcă nu ar fi avut destul de muncă. Dunne ajunsese lângă Jack McGrath în parcul din Merrion Square. Cerceta trupul lui Tommy Malone. Strigă nişte instrucţiuni în telefon, apoi se uită la ceas şi dădu ora aproximativă la care

avea să ajungă la casa lui Betty Noian. Apoi se întoarse spre Jack McGrath . Ştia prea bine că fusese prieten şi tovarăş cu Tony Dowling. Petrecuse întreaga dimineaţă făcându-i autopsia. Fusese devastant pentru un om care văzuse multe la viaţa lui.
— Detectiv inspector McGrath ?
McGrath se întoarse.
— Îmi pare foarte rău pentru pierderea colegului dumneavoastră. McGrath nu spuse nimic. Ochii încercară să răspundă, însă gura nu reuşi.
— Vreau să vă spun ceva. Nu cred că dr. Lynch a părăsit ţara. Fără să mai spună altceva, Dunne îşi luă geanta şi porni spre maşină.
— Nici eu! strigă McGrath după el.
— Va încerca din nou, domnule inspector! Credeţi-mă! îi strigă Dunne din maşină.
Autocarul în care se afla echipa engleză de fotbal se îndrepta spre stadionul Lansdowne Road. Era însoţit de o patrulă a poliţiei, pentru a interveni în caz că existau altercaţii.
Echipa irlandeză se afla deja pe stadion, pregătindu-se pentru meci.
În autocar. Tom Dalzell era nerăbdător: aşteptase de mult timp această seară. Visase să joace pentru Anglia contra Irlandei, în Dublin, tărâmul teroriştilor IRA, potrivit spuselor tatălui său, fost membru al SAS. Tom Dalzell avea cea mai bună lovitură de picior din FA Premiership League. Acum se afla pe teritoriu inamic.
Peluzele erau arhipline. În cabinele lor, comentatorii sportivi, în număr mare, se pregăteau pentru meci.

6.53 pm

— Mami? Tu eşti, mami?
— Da, Rory, eu sunt. Ce faci?
Lacrimile curgeau pe obrazul lui Kate Hamilton.
— Mami, unde eşti? Bunicul a spus că o să fii acasă când ne întoarcem de la zoo.
Rory, am avut un accident uşor, iar acum trebuie să stau în spital câteva zile, dar voi veni acasă.
11 auzi plângând.
— Rory, te rog, nu plânge. Mă doare destul şi aşa, nu plânge, te rog. Doctorii au spus că mă voi întoarce mâine sau poimâine.
Pot să vin să te văd?
— Nu astăzi, scumpule, este prea târziu. Sunt foarte obosită. Lasă-mă să dorm la noapte şi te va aduce bunicul mâine.
Auzi alte plânsete necontrolate, neconsolate. Îl auzea pe bunicul, care încerca zadarnic să-l liniştească.
— Rory, mă auzi? Rory, nu mai plânge. Mă auzi?
Un „da" firav se auzi printre suspine. Rory, dacă eşti băiat bun şi faci exact ce îţi spune bunicul, când mă voi întoarce poate ne vom lua un căţeluş.
Linişte la celălalt capăt al firului. Rory nu era prost. Căţelul acela fusese refuzat multă vreme. Ceva se întâmplase. În mintea lui de copil îşi dăduse seama că se întâmplase ceva grav.
— Mami, te simţi bine?
— Sigur că da.
Am un tub de drenaj intercostal în partea de sus, un tub de drenaj intercostal în partea de jos, perfuzii în ambele mâini, am pierdut un litru şi jumătate de sânge şi o bucată din braţul stâng. Nu m-am simţit niciodată mai bine, se gândi ea cu amărăciune, lacrimile curgându-i şiroi.
— Mami, când vii acasă?

Mâine, Rory. Voi veni mâine acasă.

47

7.00 pm
Spitalul Merrion, Sandymount, Dublin

Kate Hamilton era păzită non-stop. Cu faţa la lift stătea un ofiţer înarmat. Nimeni nu putea trece neobservat. În spatele ofiţerului se întindea un coridor lung de 25 m. La jumătatea acestei distanţe se afla sala de terapie intensivă. Vizavi de aceasta, era o cameră cu două paturi, pentru recuperare. Înainte fusese utilizată pentru stocarea fluidelor folosite în spital: ser, glucoză, Hartman, Crystalloid etc.
După ce intri la terapie intensivă, ajungi fie în camera de recuperare, fie la morgă. Mai departe, dând în acelaşi coridor, se afla camera asistentelor, apoi venea o cameră mică, unde se pregăteau ceaiul, cafeaua şi gustările. Tot acolo se afla şi un televizor portabil.
În Miercurea Neagră erau două asistente de serviciu. De fapt, mai era una, dar purta un pistol încărcat. Toţi pacienţii fuseseră mutaţi din sala de terapie intensivă şi camera de recuperare. Numai Kate Hamilton se afla aici.
Starea ei era stabilă. Nu se mai afla în pericol. Avea dureri, dar nu ca în noaptea anterioară. Era epuizată. Dormea pe apucate, pentru că imaginea lui Dean Lynch încă o mai bântuia. Ochii aceia, plini de ură…
La ora 7 fix, pe când Tom Dalzell începea meciul, Dean Lynch stătea în parcarea din faţa spitalului, în maşina cumpărată de la Donnie. Pe o foaie de hârtie scria nume. Pregătea lista. Numele erau scrise în ordinea priorităţilor.
Dean Lynch avea de gând să-şi regleze conturile.

Întâi venea detectivul Kate Hamilton.
— Ea este prima. Clar! murmură el în întuneric. Apoi vine ticăloasa aceea de la supermarketul Centra din strada Baggot.
Această fată nefericită avusese nenorocul să nu-i dea restul bine şi îl chemase pe şeful magazinului atunci când el se revoltase. Făcuse un spectacol în faţa tuturor clienţilor.
— Ea este următoarea. Clar!
Apoi venea Breda Mullan.
— Căţeaua aceasta este şi ea neapărat pe listă. M-a enervat de câteva ori. Ei, bine, va regreta. Apoi vine idiotul acela de Donnie. O să-i pun lanţul ăla în jurul gâtului şi-am să strâng până când îi vor ieşi ochii din orbite.
Făcu o pauză şi aruncă ochii spre spital. Observă luminile puternice de la etajul 5, unde se afla prima lui victimă.
— Într-acolo mă îndrept, aştept doar momentul propice. Ştiu când să fac mişcarea. Vor afla totul, numai că va fi prea târziu. Cunosc totul despre spitale, mai ales despre cele mari ca acesta. Am lucrat în atâtea încât le cunosc pe de rost.
Lynch evaluase cum se cuvine spitalul Merrion. Ştia că mulţi dintre doctorii de acolo nu se cunosc între ei. Schimbându-şi specializările, este o continuă rocadă. Uneori doctorii lipseau o perioadă şi veneau alţii să-i înlocuiască.
Lynch ştia totul despre spital, însă îl cunoştea pe acesta în mod deosebit. Aici făcuse prima sa operaţie.
Privi din nou luminile.
Mă întorc. Ei nu ştiu încă, dar mă întorc.
Numai că, de data aceasta, spera ca trupul să nu fie ascultător sub mâinile lui, ci să lupte, pentru a da un sens călătoriei lui.
Sper să ucid în noaptea aceasta.
Râse în întunericul maşinii.

Acum, pe cine să mai adaug pe listă?
Zâmbi în întuneric. Cu coada ochiului, observă o maşină a poliţiei, care trase chiar la intrarea în spital. I se păru că vede o figură cunoscută intrând în spital, dar nu îşi dădu seama cine era. Oricum, nu conta. Era pregătit, îşi repetase planul în amănunt.
Niciodată nu am dat greş cu vreun plan bine pus la punct. Ca atunci când am strangulat labradorul orfelinatului. Jet. Oh, cât iubea ea câinele acela! Căţeaua aia care mă chinuia, care m-a chinuit în toate visele de atunci şi până acum. M-a terorizat pe când eram copil şi mă terorizează şi acum, când sunt bărbat în toată firea. Dar i-am plătit-o. I l-am omorât pe Jet. Şi am dat vina pe altcineva, iar ea a crezut.
În întunericul maşinii, retrăia acele momente, savurându-le.
Salvase câţiva biscuiţi de la ceaiul pe care obişnuia să-l bea în fiecare seară. Dar era atât de flămând pe vremea aceea, încât nu se putea opri să ciugulească din ei şi până la urmă să-i mănânce cu totul. Până într-o bună zi.
Fusese din nou aruncat în camera întunecată, în ciuda plânsetelor şi rugăminţilor sale. Îl lăsase acolo mai multe ore decât de obicei. Când s-a deschis, în sfârşit uşa, a văzut-o stând acolo şi mângâind gâtul câinelui.
Aşa că a păstrat biscuiţii, în ciuda foamei. O săptămână mai târziu, când se uitase de el, a dat lovitura. L-a atras pe Jet în grădina din spatele orfelinatului şi l-a lăsat să mănânce bucăţelele de biscuit. L-a mângâiat pe gât, exact cum făcuse şi ea, cu gentileţe şi căldură. În întunericul maşinii, Lynch aproape că auzea respiraţia lui Jet. Apoi, încet, pentru a nu-l speria, îşi strecurase mâinile în jurul gâtului său. Şi îl sugrumase, strângând cu putere până când a văzut că nu mai mişcă.
La fel făcuse şi cu Mary Dwyer.

Apoi periase blana lui Jet cu o pereche de mănuşi pe care le-a pus apoi în noptiera lui Danny Rogers. Şi Danny îl chinuia. Era înalt, pe când el era scund, era puternic, iar Lynch era slab. Numai că Lynch era deştept, mult mai deştept decât Danny Rogers.
Şi când căţeaua cu faţă albă şi păr negru a găsit, în sfârşit, mănuşile, ce-a mai suferit Danny! în faţa întregului orfelinat. Lynch reuşise să-şi ascundă bucuria, afişând o mutră surprinsă când văzu picioarele lui Danny Rogers, pline de sânge din pricina bătăilor. Aceasta era frumuseţea planificării minuţioase. Poţi să faci un lucru şi să dai vina pe altcineva. Aşa cum făcuse cu Tom Morgan.
Va fi uşor să ajungă la ea. Planificarea minuţioasă era de ajuns.
Zări o ambulanţă trăgând în faţa spitalului. Era timpul să treacă la treabă.
Privi luminile de la etajul 5. Păzea, că vin!

7.20 pm

— La fiecare etaj se află un ofiţer înarmat care patrulează continuu. Scara de la capătul coridorului este închisă. A fost verificată de 100 de ori. Nimeni nu poate urca pe acolo.
Jack McGrath era informat despre condiţiile de securitate asigurate lui Kate Hamilton. Comentariile lui Noel Dunne îl îngrijoraseră. Dunne se înşela rareori.
— Mai sunt vreo 15 ofiţeri în haine civile care merg printre pacienţi, tot timpul. Liftul şi scara sunt verificate la fiecare etaj. Trebuie să fii Houdini ca să treci de toate filtrele.
McGrath îşi mângâie mustaţa şi merse s-o vadă pe Kate. Ea încercă să-i zâmbească. El îi făcu semn să tacă.
— Vreau doar să verific.

Kate încuviinţă din cap. McGrath se plimbă pe coridor şi verifică toate camerele. Mulţumit, se întoarse şi îi strecură ceva în mână, pe sub cearşaf.
— Îţi va ţine de cald în timpul nopţii, îi şopti el la ureche.
Ea întinse mâna, simţi obiectul şi îl recunoscu, dând din cap.
— Sunt epuizată, Jack. Va trebui să dorm.
Din hol se auziră comentarii despre meci.
— Cine câştigă? întrebă ea.
— Anglia, 1-0. Am aruncat o privire venind încoace. Fetele spun că este un meci grozav.
Încercă să zâmbească, apoi oftă adânc. Jack ieşi pe coridor.
— Mă duc să urmăresc meciul la cantină. Mai rămân o vreme în spital.
Ofiţerul de la lift încuviinţă.

7.45 pm

Când se încheie meciul, un scandal izbucni pe peluza estică. Poliţiştilor li se dăduseră instrucţiuni concrete: la primul semn de revoltă trebuiau să intervină în forţă. Aşa au şi făcut. Gălăgioşii au fost imediat puşi la locul lor. Un cârd de ambulanţe aştepta să ducă răniţii la spital.
Prima ambulanţă sosi la spitalul Merrion cu sirena pornită. Dean Lynch se îndreptă spre maşină, prin parcare. Aşteptă ca primul rănit să fie scos. Nimeni nu îi dădu atenţie omului scund, cu păr negru, mustaţă subţire. Sub cămaşa albă avea salopetele care îl făceau să pară mai plin.
Când sosi cea de-a treia ambulanţă, el era deja acolo şi deschidea uşa. Alese un pacient cu o rană sângerândă la cap şi îl conduse în sala de aşteptare, apoi îl zori în secţia de urgenţe, ca să-i pună un pansament. Nimeni nu-i dăduse nici cea mai mică atenţie.

Secţia de urgenţe părea un câmp de luptă. Vreo 20 de suporteri se aflau acolo, în diverse stadii. Unii se priveau chiorâş, iar poliţiştii se străduiau să menţină liniştea.
Asistentele alergau de colo-colo cu bandaje, seringi, ace, anestezice. Doctorii treceau de la un pat la altul, evaluând, dând ordine, asistând personalul mai puţin experimentat.
Dean Lynch trecu pe lângă perdelele despărţitoare, îşi aranjă ochelarii pe nas şi îşi luă o figură preocupată. Cu toţii îşi amintiră mai apoi de el. Păruse un om atât de plăcut.
După 20 de minute i se ivi ocazia. Zgomotul, luminile şi mulţimea încălziseră sala. Curând, unul dintre doctori îşi scoase halatul, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Apoi intră într-un separeu pentru a se ocupa de capul rănit al unui individ. Abia a doua zi observase că îi lipseşte legitimaţia.
Dean Lynch o luase şi o pusese în propriul halat.
Trecu de la un separeu la altul până când găsi ceea ce căuta: un pacient de care nu se îngrijea nimeni, care stătea lângă o măsuţă cu instrumente medicale. Pe o tăviţă zări un mâner de bisturiu. Dispăru în mâneca hainei lui Lynch. Descoperi camera în care ţineau asistentele echipamentele şi instrumentarul medical. Într-o clipă de neatenţie, se strecură înăuntru. Ieşi cu un pumn de lame, toate mărimea 23, cele mai mari şi cele mai puternice.
— Care este scorul? îl întrebă el pe unul dintre doctori, apropiindu-se ca să-l ajute.
Îi văzuse căştile de la radioul portabil.
— Unu la unu. Micko a egalat chiar înainte de pauză.
— Genial, se arătă Lynch entuziasmat şi îşi croi drum pe coridor, spre corpul principal.
Mai aproape de locul unde se afla Kate Hamilton.

8.00Pm.

Lesley Cairns de la Southside Properties detesta fotbalul. Era una dintre puţinele persoane din ţară care nu urmăreau meciul. Plecase acasă pentru a se spăla pe cap şi a se uita niţel la televizor. La ora 8, începu jurnalul pe canalul Sky. Prima ştire era despre moartea lui Tommy Malone. Dean Lynch nu fusese găsit încă. Poliţia dăduse publicităţii mai multe fotografii modificate pe computer: cum ar fi arătat Dean Lynch deghizat. Cea de-a treia aproape că o ridică pe Lesley Cairns de pe scaun.
— El este! aproape strigă ea către televizor. Dumnezeule, sunt sigură că el este!
Scormoni prin geantă până găsi cartea lui de vizită. Cu mâini tremurânde, sună la numărul din Southampton. Nu suna. Nici la numărul din Hammersmith nu suna. Verifică la informaţii.
— Vă rog să verificaţi un număr. Urgent! Este foarte important. Sunteţi sigură? îmi pare rău, dar este atât de important! Sunteţi absolut sigură? Dumnezeule!
Închise telefonul şi luă cartea de telefon. Mâinile îi tremurau îngrozitor. Poliţia, poliţia…
— Alo, secţia de poliţie Blackrock.
— Domnule ofiţer, s-ar putea să mă înşel, dar…

8.10 pm

Începu repriza a doua. Comentatorii răguşiseră pentru că se chinuiau să acopere zgomotele mulţimii.
În acest timp, într-o cabină a toaletei de lângă secţia de radiologie, Dean Lynch tăie cu grijă spatele legitimaţiei furate, ţinând plasticul cu ambele mâini. Cu grijă, puse

deasupra fotografia pe care tocmai o făcuse şi o lipi cu superglue. Se potrivea perfect. Aşteptă câteva minute să se usuce, apoi puse plasticul la loc. Prinse legitimaţia de buzunarul de la piept, trase apa şi se inspectă în oglindă. Uşa se deschise brusc. Un alt doctor intră. Se spălă pe mâini şi abia dacă îl băgă în seamă pe Lynch.
După ce doctorul ieşi, Lynch îşi dădu seama că prima parte a planului îi reuşise. Îşi goli buzunarele într-o pungă de plastic, pe care o ascunse în spatele unui calorifer. Îşi pipăi buzunarul. Mâner de bisturiu, lamă de bisturiu, câteva pixuri, un carnet, o lanternă mică şi un ciocan pentru rotulă. Avea tot ce îi trebuia unui doctor. Plănuia totul cu meticulozitate.
Scoase o lamă din ambalaj, o admiră în lumină şi o fixă în mâner. Se privi din nou în oglindă. Nu ştia ce admira mai mult, deghizarea sau bisturiul.
Stai liniştit, Dean. Băiete, amândouă sunt importante în această noapte. Pentru etapa a doua.
Îşi drese glasul şi scuipă în chiuvetă, inspirând şi expirând cu putere. Apoi ieşi din toaletă.

8.42 pm

Dean Lynch se îndrepta spre lifturi. În mâna dreaptă avea un plic portocaliu conţinând nişte radiografii pe care le furase din sala de aşteptare de la secţia de radiologie. Pe plic era numele lui Kate Hamilton. Televizoarele din saloane prezentau haosul de pe stadion. Pacienţii care se simţeau destul de bine cât să se ridice pe marginea patului, strigau de mama focului.
— S-o ia dracu’ de broască! Şi pe prostul de Dalzell!
Urmară o sumedenie de sugestii despre ce s-ar întâmpla

dacă spectatorii ar pune mâna pe el. Agitaţia generală era un nenoroc pentru Kate Hamilton, dar un mare noroc pentru Dean Lynch.
Liftul plecă nesupravegheat. Poliţistul aruncă şi el o privire spre cel mai apropiat televizor. Un minut îi fusese de ajuns lui Dean Lynch. Era deja în lift şi apăsase butonul pentru etajul 5.
ETAJUL 5 ESTE INACCESIBIL PÂNĂ LA NOI ORDINE. Mesajul, scris cu un creion roşu, fusese lipit cu scotch. Lynch zâmbi şi privi becurile care se aprindeau pe măsură ce se obţinea nivelul dorit.
La ancheta publică prezidată de judecătorul Terence Kearney, detectivul sergent Tom Delaney a explicat felul în care se acţionase
— Am primit apelul de la Lesley Cairns, care ne-a dat adresa suspectului. Ne-am întâlnit cu ea acolo. Am ajuns în faţa apartamentului la 8.45 pm. Se auzea televizorul dinăuntru, aşa că am sunat la uşă. Apoi am bătut cu putere. Nu ni s-a deschis. Doamna Cairns ne-a deschis cu cheia companiei. Am descoperit televizorul aprins. Detectivul Noian a observat vopseaua de păr şi un plan mâzgălii al spitalului Merrion. Atunci am sunat imediat la spital.
— V-a fost greu să contactaţi spitalul? întrebă judecătorul.
— Da, a durat aproape un minut până când a răspuns operatoarea. Am cerut la terapie intensivă, dar linia era ocupată.
— Există o singură linie de telefon în toată secţia? în noaptea respectivă a fost doar una.
— Cât timp a fost ocupată?
— Aproape şapte minute.
Era ora 8. Asistenta de serviciu discuta cu un chirurg despre posibilitatea de a transfera un rănit la secţia de urgenţe.

— Avem instrucţiuni stricte să nu lăsăm pe nimeni, până când va fi transferată doamna detectiv. Ea este responsabilitatea noastră principală. Dacă i se întâmplă ceva, aş putea foarte bine să mă sinucid.
Lynch fu inspectat superficial la ieşirea din lift. Îi arătă radiografiile poliţistului, scoţând una pentru efect.
— Trebuie să verific lichidul din plămânii ei, spuse el, observând radioul portabil al poliţistului.
Numărul legitimaţiei fu notat, buzunarele controlate. Bisturiul trecu neobservat. Fusese înfipt în cotorul unui carnet. I se făcu semn să treacă. Lynch zâmbi şi porni pe coridor. Spre încântarea sa, era gol. Sigurul zgomot venea dinspre un televizor.
— Ce aţi făcut atunci?
— Am sunat la sediul din Harcourt Square şi am cerut numărul de mobil al ofiţerilor care erau de serviciu la spital.
— Cât a durat să obţineţi aceste informaţii?
— Un minut, poate două.

8.51 pm

La etajul cinci, o asistentă vorbea la telefon, iar o alta, împreună cu poliţista în haine civile, se uita la televizor.
Dean Lynch se afla în secţia de terapie intensivă. Pentru un moment privi silueta din pat, singura din toată secţia. Celelalte trei paturi erau goale. Capul femeii era bandajat bine. Avea o mască de oxigen pe faţă.
Dean Lynch zâmbi.
Silueta nu se mişcă nici când el intră. Ce păcat, niciun pic de luptă!
Băgă mâna în buzunar şi scoase bisturiul din cotorul carnetului. Vedea aburii de pe masca de oxigen. Părul negru

al femeii ieşise puţin de sub bandajul murdar de sânge.
Cu o singură lovitură puternică îi înfipse bisturiul în gât. Capul manechinului se desprinse de trup. Se rostogoli pe pernă şi căzu pe podea, ajungând la picioarele lui Lynch. El rămase stană de piatră, cu bisturiul în mână.
Apoi îşi dădu seama. Căţeaua! A fost mai deşteaptă ca mine!
Apoi observă micul transmiţător ataşat de cap. Lumina roşie pâlpâia.
Fiecare poliţist era conectat la transmiţător. Toţi ascultară în căşti alarma. Apoi alergară. Fugeau din toate părţile spitalului, dar în special din faţa liftului şi a camerei cu televizor de la etajul 5. Trei ajunseră pe coridor tocmai la timp pentru a-l vedea pe bărbatul scund, cu păr negru şi mustaţă, dispărând în camera de recuperare. Acolo se afla adevărata Kate Hamilton. Care îl aştepta. Şi alarma ei pornise.
El intră în cameră şi încuie uşa. De afară se auzeau zgomote şi paşi grăbiţi. Un zâmbet flutură pe buzele lui. Ochii li se întâlniră.
Iat-o din nou. Elizabeth Anne Duggan, cu părul ei negru, strâns sever, dezvăluindu-i faţa albă, cu o mână osoasă aşezată pe marginea patului. Elizabeth Anne Duggan, cea care îl chinuise, care îl torturase.
Bătăile din uşă îi amplificau ura, amintindu-i de propriile ciocănituri şi lovituri cu pumnul pe când era la orfelinat. Camera aceea întunecată, iadul său personal. Totul avea să se termine acum, odată cu moartea ei, indiferent ce s-ar fi întâmplat cu el. Nu-i păsa dacă avea să moară, atâta vreme cât o lua şi pe ea cu el.
Îşi aruncă ochelarii pentru a-şi vedea mai bine victima. Din nou, Kate Hamilton privea în ochii morţii. Ochi plini de ură, plini de furie, de dorinţa de a ucide. La prima lovitură de

ciocan în uşă, zâmbi şi ridică bisturiul deasupra capului.
— Adio, ticăloaso!
Durerea din piept nu o împiedică pe Kate Hamilton să ridice revolverul personal al lui Jack McGrath şi să ţintească spre Lynch. Trase! Glonţul îi intră în piept, perforându-i plămânul. Înfipse bisturiul în perete.
Loviturile în uşă continuau, spărturile se măreau. Strigătele deveniseră disperate. Hamilton reuşi să tragă un al doilea glonţ, însă nimeri într-un perete. Durerea ei din piept se amplificase. Se străduia să se ţină pe picioare pentru a ţinti mai bine.
Lynch, în genunchi, se lupta disperat să respire. Fiecare inspiraţie îi umplea plămânii cu sânge, obstrucţionându-i încă şi mai mult. I se părea că se face întuneric în cameră. Ridică privirea. Doamna Duggan tot acolo era. Stătea pe pat, zâmbindu-i.
Kate Hamilton se prinse cu mâna stângă de bara de la capul patului şi ţinti din nou spre el. Începea să-şi piardă puterea, arma părea grea ca un pietroi. Simţea că îi alunecă din mână. Privi disperată spre uşă. Zăvorul ceda, dar uşa – încă nu.
Iar Lynch se uita la ea.
Se uita la doamna Duggan. Iar ea îi zâmbi.
Poţi dormi în iad acum, Dean Lynch, o auzi spunând. Poţi dormi în iad.
Cu un urlet de animal, îşi adună ultimele puteri şi se ridică în picioare. Sângele îi curgea din gură şi din nas. Ridică bisturiul în aer şi se aruncă spre pat.
— Ticăloaaasooo!
Bisturiul trecu prin cearşaful subţire din bumbac, iar trupul muribund al lui Dean Lynch căzu peste pat.
Gâlgâielile şi gemetele au fost singurele sunete pe care le-a auzit Jack McGrath când uşa a cedat, în sfârşit. Veneau din

trupul lui Dean Lynch, al cărui trup era azvârlit peste al ei. Bisturiul nimerise între picioarele ei. În saltea, nu în trupul ei.
Ea leşinase din pricina efortului şi a durerii. Dar era vie.
Dean Lynch era mort. În sfârşit.
Sufletul său chinuit îşi găsise liniştea, departe de acea doamnă Duggan, care îl torturase toată viaţa.
— Iisuse! a fost tot ceea ce Jack McGrath a reuşit să mai spună.

Ziua 11
48

10.17 am, joi, 20 februarie 1997
Morga oraşului Dublin

Era o zi extraordinară. Toţi jurnaliştii se ocupau de transferul trupului lui Dean Lynch de la morga spitalului Merrion la morga centrală. Elicopterele survolau, cameramanii erau atenţi să surprindă fiecare mişcare. Televiziunea RTE transmitea live. Era un eveniment extrem de important: transferul cadavrului unuia dintre cei mai sadici psihopaţi din istoria crimei irlandeze. Nimeni nu se mai interesa de meciul de fotbal.
Decizia acestui transfer avea la bază motive operaţionale: dr. Noel Dunne mai avea deja doi „pacienţi": Betty Noian şi Tommy Malone.
Sunetul paşilor lui Rory pe coridor şi strigătele sale încântate ajunseră în mintea lui Kate Hamilton. Se trezise agitată. Visase că este urmărită de Dean Lynch. De câte ori întorcea privirea, îi zărea ochii plini de ură.
— Este în regulă, Kate, încercau s-o liniştească asistentele.

O sedară şi, în sfârşit, se relaxă. Înţelese că Dean Lynch era mort.
Paşii lui Rory, vocea lui, rugăminţile bunicului pătrunseră în conştientul ei. Simţi o mână ţinând-o pe a ei. Era o mână mare, puternică, ce o mângâia. Sentimentul predominant era de control, grijă, afecţiune. Îşi deschise ochii încet şi îl văzu pe Paddy Holland.
— Salut, spuse el.
— S-a trezit, bunicule, s-a trezit.
Rory se afla pe marginea patului. O îmbrăţişa şi o săruta, fericit. Lacrimi de fericire o podidiră. Coşmarul se terminase. Cu toate că
Paddy Holland încerca să-şi retragă mâna, se trezi strâns puternic. Nu-mi da drumul. Niciodată.
— Manii, domnul Holland are un căţeluş. A spus că mă lasă să merg la el acasă şi să mă joc cu el.
Bunicul privea din capătul patului. Privea cum mâinile se strângeau puternic.
— Mă duc la cantină să iau o ceaşcă de ceai.
Se aplecă şi îşi sărută fiica pe frunte. O ruga din ochi să nu spună nimic, să nu distrugă momentul. Pe când ieşea, aruncă o privire înapoi. Rory stătea lângă mama lui, care îi mângâia faţa. Copilul îşi sugea degetul. Îl avea pe Ted în cealaltă mână. Era din nou mulţumit. O avea pe mama lui.
La Maternitatea Centrală, Gordon O'Brien era şi el cu mama sa. Era din nou mulţumit, îi simţea mângâierile şi mirosul, îi auzea bătăile inimii. Cumva, conştientizase că acest coşmar se terminase.
Paddy Holland le permisese Sandrei şi lui Harry să-l ia în braţe, câte un pic, din când în când.
— Se simte foarte bine, fantastic de bine. Dar nu vreau să-l obosim. Are mult de recuperat şi nu trebuie grăbit.

Sandra şi Harry încuviinţară. Abia îşi puteau înfrâna manifestările de bucurie. Nu le venea să creadă.
Copilul îşi deschise ochii şi privi înjur. Era încă prea slăbit ca să poată suge, dar dădea semne clare de foame.
— Este un adevărat luptător, spuse Holland. S-a luptat ca să trăiască. Şi are doar 11 zile. Ce început! Ce copil!
Ca şi cum ar fi înţeles cuvintele doctorului, copilul începu să plângă pentru prima dată de când fusese adus la spital. Sandra îi sărută obrajii, fruntea şi mâinile.
— Nu mai plânge, scumpul meu. Manii e aici, totul este bine. Mami e aici.
Barosanul Harry stătea lângă soţia lui. Avea o mână pe umărul ei.
— Domnule O'Brien?
Harry se întoarse şi văzu o asistentă cu o tăviţă pe care se aflau sandviciuri şi ceai.
— Luaţi o pauză, amândoi. N-aţi mâncat nimic toată ziua. Trebuie să vă păstraţi puterile. Când copilul îşi va reveni complet, nu veţi mai avea odihnă, vă spun eu. Mâncaţi!
Puse o ceaşcă într-o mână a Sandrei şi un sandvici cu brânză în cealaltă.
— Mai sunt, dacă mai doriţi. Doar faceţi un semn, eu voi fi pe coridor.
Sandra şi Harry mâncară, surprinşi de propria lor foame. Apoi barosanul Harry luă ceaşca din mâna Sandrei şi o puse jos cu grijă, pentru a nu deranja copilul care adormise. O luă pe Sandra în braţe şi o strânse cu putere. Ea începu să plângă. Îi şterse lacrimile şi îi ridică faţa pentru a o vedea mai bine.
— Este în regulă, Sandra, spuse el. S-a terminat.
Amândoi se întoarseră şi priviră copilul, care dădea din nou semne de foame. Sandra îi luă o mânuţă şi i-o mângâie cu

drag.
Printr-un geam, Theo Dempsey zâmbi pentru prima dată după atâtea zile.

EPILOG

Tom Morgan şi-a dai demisia de la Maternitatea Centrală şi a părăsit ţara. Jurnaliştii de la Daily Post i-au dat de urmă. Se afla într-un orăşel din Australia. Articolul pe care l-au publicat ulterior s-a intitulat NOUA REŞEDINŢĂ A ARMĂSARULUI MORGAN.

Luke Conway a rămas director al Maternităţii Centrale şi a avut grijă ca cele două posturi vacante să fie ocupate de doctori femei, încălcând astfel tradiţia pentru prima dată.

Sam Collins şi-a revenit în urma bătăilor de la închisoare, împreună cu Peggy Ryan a fost condamnat la 20 de ani de închisoare pentru participarea la răpirea lui Gordon O'Brien.

La înmormântarea lui Tommy Malone au participat doar câţiva infractori tovarăşi. A fost îngropat într-un cimitir mic din nordul Dublinului. Nimeni nu i-a pus o piatră la mormânt.

Trupul lui Dean Lynch, aflat la morga centrală, nu a fost solicitat de nimeni. După două luni a fost dus la crematoriu. Noel Dunne i-a aruncat cenuşa în mare, într-o seară furtunoasă de aprilie. Alături de el s-a aflat Jack McGrath . Cei doi au mers apoi într-un bar şi au împărţit o sticlă de whiskey Jamesons 1790.

June Morrison s-a întors la lucru la Maternitatea Centrală şi a fost numită asistentă şefă după 6 săptămâni.
Kate Hamilton a părăsit poliţia după ce şi-a revenit. Ziarul Daily Post a publicat un material în luna iulie, POVESTEA DE

IUBIRE A DETECTIVILOR, acompaniat de două fotografii. Una o prezenta pe Hamilton ţinându-se de mână cu Paddy Holland. În parcul Herbert. În cea de-a doua apărea Rory, urmat de un căţeluş.

Gordon Henry Donald O'Brien a fost botezat în septembrie într-o catedrală de pe strada Roundwood. June Morrison şi Theo Dempsev au fost naşii săi. A fost o zi caldă şi deosebit de frumoasă. La cererea familiei, jurnaliştii au rămas afară. Harry le promisese o şedinţă foto după ceremonie.
Când apa a fost pusă pe fruntea lui, Gordon a început să protesteze, plângând din toată inima. June Morrison zâmbi.
Harry şi Sandra ieşiră din biserică. Pozară pentru camere, Harry stând mândru cu braţul în jurul umerilor soţiei sale. Ea strălucea, frumoasă ca întotdeauna. Purta un costum crem şi o pălărie. În braţe purta copilul, înfăşurat într-un şal. Copilul era treaz şi îi zâmbea mamei sale.
— Arată-ne copilul, Sandra! strigă un fotograf.
Harry dădu deoparte şalul, arătând camerelor faţa copilaşului. Gordon era fascinat de zgomotele aparatelor. Îşi roti privirea asupra mulţimii, iar fotografii surprinseră feţişoara aceea minunată, cu gene lungi şi ochi albaştri. Pielea îi era rozalie.
Copilul părea foarte mulţumit. Se afla în braţele mamei sale, îi auzea vocea, îi simţea mirosul. Strigătele, înjurăturile, furia dispăruseră. Nu mai simţea durerea, foamea, frigul şi disperarea.
— Haide, Gordon! strigă o voce. Zâmbeşte!
FLASH!
FLASH!
FLASH!
Gordon O Brien zâmbi lumii întregi.

La fel de rău și de distructiv ca și Hannibal Lecter, o poveste pe muchie de bisturiu, plină de tensiune și adrenalină, care se citește pe nerăsuflate. - The Times

Ascuțit și precis ca un bisturiu fin în mâna unui chirurg de excepție. - Irish Times

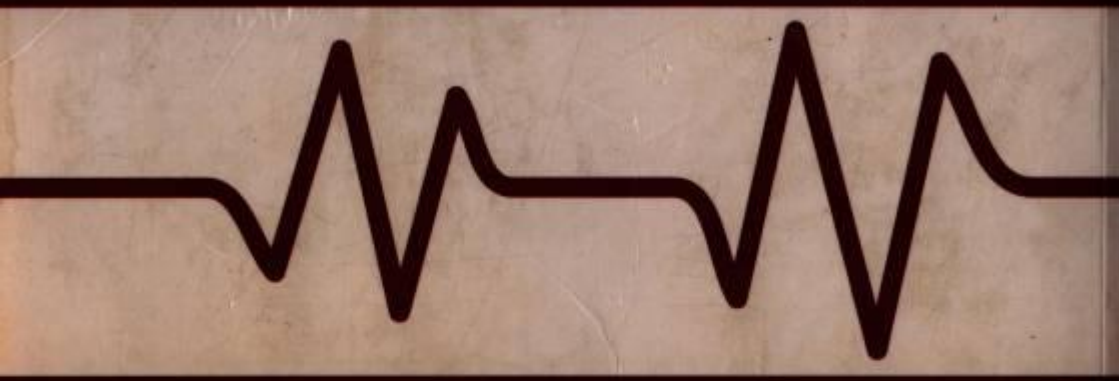

Suspans și adrenalină la absolut. O carte a cărei acțiune se petrece pe mai multe planuri, o naștere dificilă, o răpire spectaculoasă, un criminal în serie bolnav de SIDA... Un roman pe care îl citești cu sufletul la gură și pe care nu-l poți lăsa din mână!

Un thriller care îți îngheață sângele în vene. - GQ

Mai multe asasinate brutale întorc pe dos orașul Dublin. Un ucigaș în serie nebun și violent se pare că bântuie pe coridoarele maternității centrale. Singurul indiciu găsit de polițiști este o lamă de bisturiu plină de sânge. Tânăra inspectoare de poliție Kate Hamilton este însărcinată să conducă ancheta, dar se izbește de un zid al tăcerii. Pe măsură ce investigația avansează, simte o respirație din ce în ce mai fierbinte în ceafă și devine din vânător, vânat. Va reuși să-l demaște pe ucigaș la timp sau va fi ea următoarea victimă?

Foarte captivant ... Paul Carson este un nume care trebuie urmărit, pentru că este un mare maestru al cărților imposibil de lăsat din mână. Evening Herald

Paul Carson s-a născut în 1949, în orașul Newcastle de pe coasta de est a Irlandei de Nord. A studiat medicina la Trinity College din Dublin, absolvind "Magna cum laudae" în 1975, ca medic pediatru. La scurt timp după aceea a emigrat în Australia, unde a practicat medicina până în 1984, an în care se întoarce în Irlanda și înființează o clinică destinată tratării astmului și alergiilor la copii. Are o bogată operă științifică, publicând de asemenea mai multe cărți pentru copii, având-l ca erou pe ursulețul Norbett, doctorul pădurii. Bisturiul, primul său roman a apărut în 1997 și a stat mai mult de 33 de săptămâni în topul celor mai vândute cărți din Irlanda de Nord și peste 20 de săptămâni în topurile din Marea Britanie. Acest succes a fost urmat de Rece ca oțelul, Datoria finală, Ambuscada și Trădarea, toate bestseller-uri internaționale.

Bisturiul a fost publicat până acum în 15 țări: Australia, Austria, Bulgaria, Cehia, Franța, Finlanda, Germania, Italia, Japonia, Marea Britanie, Olanda, Slovacia, Slovenia, Statele Unite, Ungaria. De asemenea au fost vândute și drepturile pentru ecranizare companiei Tyrone Productions.

ISBN 973-97651-0